

ဒေဝါယာ

မေတ္တာအသွေးပို့ ရေပြို့ - မြစ် ရွှေမြစ် : ဓမ္မနှင့်
ရွှေရှင် : အဲရှင် အော့ဒ္ဒ (၅) : အော့ဒ္ဒ (၄)

ဓမ္မရာ မဂ္ဂဇင်း

သင်ချေမှု ဆရာတော်ကျော်မြို့
နိုဗုံး ဆရာတော်ကျော်မြို့
ဟူရှု ဆရာတော်ကျော်မြို့
လီးရှာ စေ (ဓမ္မ) ဆရာတော်
ဟာမာတော်မြို့ ဆရာတော်
ဓမ္မစာ အရှင်ဆုံးလောက်
ဘဏ္ဍာ ပြုဆောင်ရေးဦးလေ
ဝန်ဆောင်ရေးဦးလေ ရွှေမြင်း ဆရာတော်
အရှင်ရာ (ချုပ်မြို့)
အရှင် ထောက်စာ
ဦးစောင် (စောင်း)
အရှင် ပွဲရွာ (ရွှေမြင်း)
ရွှေ အာဏ်
နာရာလုံး
ကျော်မြှောင်
ကျော်လိုင်
ရွှေမြင်း
ဓမ္မနာလ်
ဓမ္မနှင့်ပွဲမြို့
ဓမ္မလျှော် ရွှေမြင်း (ဓမ္မလျော်-ရွှေမြင်း)
ဓမ္မလျော် ရွှေမြင်း
တင်ဝင်း-ဓမ္မ (မြန်တရာ့လျော်)
မြန်တရာ် ဓမ္မလျော်
တင်ဝင်းဆုံး
ဟင်နှင့် (လျော်မြို့)
သတိပြုစာ (ဆင်သမိုင်း)
ခုထောက် (နှုပ်သ/မြို့)
သန်လိုက်စာ
ဟန်လိုက်
ဦးစောင်း (ချုပ်မြို့)

ရွှေဝ ကျော်

မဟာအေသာက်မာရမိန္ဒာ ကြေးသွန်းဘုရားကြီး

ကျယ်လွန်သူ မိခင်ကြီး အော်လှုလှ သိန်းလှပဲရဲ (မကျွေးမြှု)အားရည်စား၍
ဦးကျော်ကျော်၊ အော်ခင်ဟာကြုံ သိုး စုစိုးကျော်၊ စုနှုန်းကျော်၊ စုမိုးသင်းကျော်နင့်
သား သွင်ထူးကျော် (သိန်းလှပဲသားစု - မကျွေးမြှု)၏ ဓမ္မဒါန

ကိုးကွယ်အားမှားရာအမျှန် ပါဉီတော်မြန်မာပြန်

ပပ်အပ်သောတရား

(အကုန်တိရိပိဋက္ခ၊ မဟာဝါရီ၊ ကာယသုတေသန)

ရဟန်းတို့-ကိုယ်ဖြင့်ပယ်၍ နှုတ်ဖြင့်မပယ်အပ်ကုန်သော တရား နှုတ်ဖြင့်ပယ်၍ ကိုယ်ဖြင့်မပယ်အပ်ကုန်သောတရား၊ ကိုယ်ဖြင့်နှုတ်ဖြင့် မပယ် အပ်မျှ၍ ပညာဖြင့်မြင်၍ ပယ်အပ်သောတရားတို့သည် ရှိကုန်၏။

ရဟန်းတို့-ကိုယ်ဖြင့်ပယ်၍ နှုတ်ဖြင့်မပယ်အပ်သော တရားတို့ဟူ သည် ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကိုယ်ဖြင့် အကုသိလ်(အာပတ်)အစ တစ်ခုခုသို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သိနားလည်သော သီတင်းသုံးဖော်တို့က ဥက္ကာဖြင့်သက်ဝင်၍ “အသွင်သည်ကား ကိုယ်ဖြင့်အကုသိလ်(အာပတ်)အစ တစ်ခုခုသို့ရောက်၏။ တောင်းပန်ပါ၏။ အသွင်သည် ကာယဒစရိတ်ကိုယ်၍ ကာယသုစရိတ်ကို ပွားများပါလော့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် သိနားလည်သော သီတင်းသုံးဖော်တို့က ဥက္ကာဖြင့်သက်ဝင်၍ ပြောဆိုသည် ဖြစ်ရကား ကာယဒစရိတ်ကိုယ်၍ ကာယသုစရိတ်ကို ပွားများ၏။ ဤတရား တို့ကို ကိုယ်ဖြင့်ပယ်၍ နှုတ်ဖြင့်မပယ်အပ်သော တရားတို့ဟု ဆိုအပ်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့- နှုတ်ဖြင့်ပယ်၍ ကိုယ်ဖြင့်မပယ်အပ်သော တရားတို့ဟူ သည်- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှုတ်ဖြင့်အကုသိလ်(အာပတ်)အစ တစ်ခုခုသို့ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သိနားလည်သော သတင်းသုံးဖော်တို့က ဥက္ကာဖြင့် သက်ဝင်၍ “အသွင်သည်ကား နှုတ်ဖြင့်အကုသိလ် (အာပတ်)အစ တစ်ခုခုသို့ရောက်၏။ တောင်းပန်ပါ၏။ အသွင်သည် ဝစ် ဒုစရိတ်ကိုယ်၍ ဝစ်သုစရိတ်ကို ပွားများပါလော့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထို ရဟန်းသည် ဝစ်ဒုစရိတ်ကိုယ်၍ ဝစ်သုစရိတ်ကို ပွားများ၏။ ဤတရားတို့ကို နှုတ်ဖြင့်ပယ်၍ ကိုယ်ဖြင့်မပယ်အပ်သော တရားတို့ဟု ဆိုအပ်၏။

ရဟန်းတို့-ကိုယ်ဖြင့်မပယ်အပ် နှုတ်ဖြင့်မပယ်အပ်မျှ၍ ပညာဖြင့် မြင်၍ ပယ်အပ်သောတရားတို့ဟူသည်-လောဘကို ဒေါသကို မောဘကို အမျက်တွက်မှုကို၊ ရန်ပြီးမှုကို၊ သူ့ကျေးဇူးချေဖျက်မှုကို၊ ဂဏ်ပြီးမှုကို၊ ဝန်တို့မှုကို၊ ယုတေသနသောပြောစုမှုကို ကိုယ်ဖြင့်မပယ်အပ် နှုတ်ဖြင့်မပယ်အပ်မျှ၍ ပညာဖြင့်မြင်၍ ပယ်အပ်၏။

ရဟန်းတို့-ယုတေသနသော ပြောစုမှုဟူသည် ဤလောက၌ သူကြွယ် အားလည်းကောင်း၊ သူကြွယ်သားအားလည်းကောင်း ဥစ္စာ၊ စပါး၊ ချွေ ငွေနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ထိုသို့ ပြည့်စုံရာ၌ အခြားသော ကျွန်အားလည်းကောင်း၊ ကပ်ရပ်နေသူအားလည်းကောင်း ဤသူကြွယ်၊ သူကြွယ်သားအား ဥစ္စာ၊ စပါး၊ ချွေ ငွေနှင့်မပြည့်စုံပါမဲ ကောင်းလေစွဟု” အကြံဖြစ်ရာ၏။ သမဏ သည်လည်းကောင်း၊ ပြာဟွာသည်လည်းကောင်း သက်နှုန်း ဆွမ်း၊ ကျောင်း ဆေး အသုံးအဆောင်ကို ရသူဖြစ်၏။ ထိုသို့ရရှု၍ အခြားသော သမဏအား

လည်းကောင်း၊ မြာဟ္မာအားလည်းကောင်း “ဤအသျင်သည် သက်နှုန်း ဆွမ်း ကျောင်း၊ အေးအသုံးအဆောင်ရသူမဖြစ်ပါမဲ ကောင်းလေ့”ဟု အကြံဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤတရားကို ယုတ်ညွှံသော ပြုစူးဟု ဆိုအပ်၏။

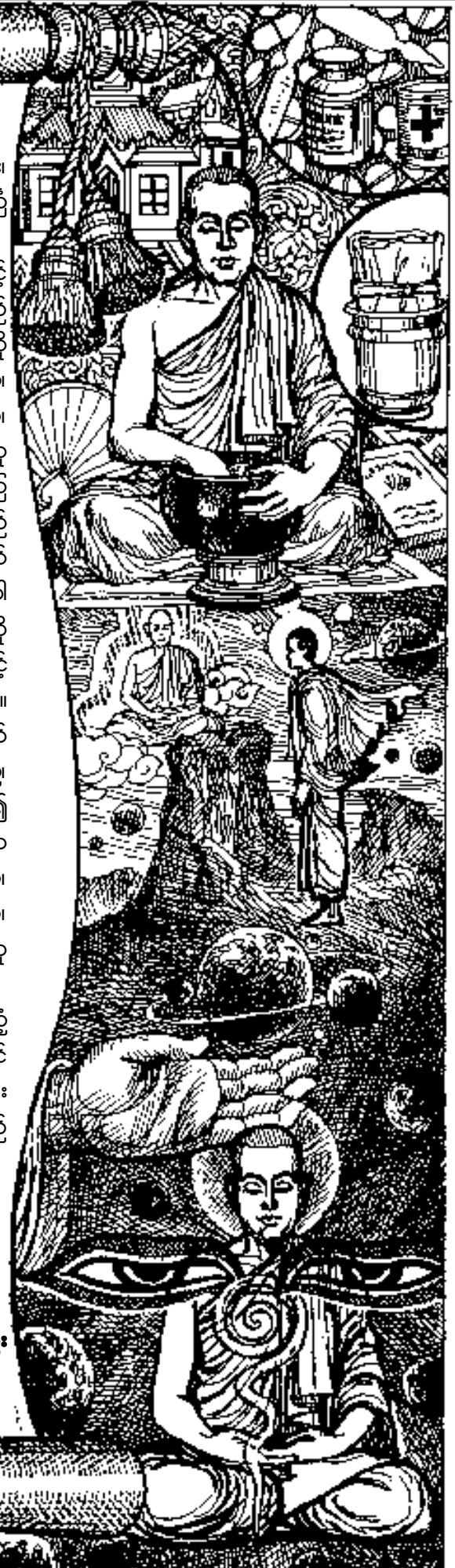
ရဟန်းတို့-ယုတ်ညွှံသောအလိုက် ကိုယ်ဖြင့်မပယ်အပ်၊ နှုတ်ဖြင့် မပယ်အပ်မှု၍ ပညာဖြင့်မြင်၍ ပယ်အပ်၏။ ယုတ်ညွှံသောအလိုဟုသည် ဤလောက် အချို့သောသူသည် သဒ္ဓါမရိသူဖြစ်လျက် သဒ္ဓါရိသူဟု င့်ကို သိကြပါစေဟု အလိုရှိ၏။ သီလမရိသူဖြစ်လျက် သီလရိသူဟု င့်ကိုသိကြပါစေ အကြားအမြင်နည်းသူဖြစ်လျက် အကြားအမြင်များသူဟု င့်ကိုသိကြပါစေ အပေါင်းအဖော်၌ မွေးလော်သူဖြစ်လျက် အပေါင်းအဖော်မှ ကင်းဆိတ်သူဟု င့်ကိုသိကြပါစေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သူဖြစ်လျက် ထက်သန်သောလွှဲရှိသူဟု င့်ကိုသိကြပါစေ၊ သတိလွှတ်ကင်းသူဖြစ်လျက် သတိထင်သူဟု င့်ကိုသိကြပါစေ၊ မတည်ကြည်သူဖြစ်လျက် တည်ကြည်သူဟု င့်ကိုသိကြပါစေ၊ ပညာမဲ့သူဖြစ်လျက် ပညာရှိသူဟု င့်ကိုသိကြပါစေ၊ အာသဝေတရား မကုန်သူဖြစ်လျက် အာသဝေတရား ကုန်သူဟု င့်ကိုသိကြပါစေဟု အလိုရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤတရားကို ယုတ်ညွှံသောအလိုဟုဆိုအပ်၏။ ဤတရားတို့ကို ကိုယ်ဖြင့်မပယ်အပ်၊ စိတ်ဖြင့် မပယ်အပ်မှု၍ ပညာဖြင့်မြင်၍ ပယ်အပ်သော တရားတို့ဟု ဆိုအပ်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လောဘသည်၊ ဒေါသသည်၊ မောဟသည်၊ အမျက်ထွက်မှုသည် ရန်ပြီးဖွဲ့မှုသည် သူ့ကျေးဇူးကို ချေဖျက်မှုသည်ရှုကျိုးပြုစ်မှုသည် ဝန်တိမှုသည် ယုတ်ညွှံသော ပြုစူးမှုသည်၊ ယုတ်ညွှံသောအလိုသည် အကယ်၍ ထိုရဟန်းကို လွှမ်းမိုး၍ ဖြစ်ပါမဲ “ဤအသျင်သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အမျက်ထွက်မှု၊ ရန်ပြီးဖွဲ့မှု၊ သူ့ကျေးဇူးကို ချေဖျက်မှု၊ ဂုဏ်ပြုင်မှု၊ ဝန်တိမှု ယုတ်ညွှံသောပြုစူးမှု၊ ယုတ်ညွှံသောအလို မဖြစ်မည့်အခြင်းအရာတို့ကို မသိ၊ ထိုကြောင့်ပင် ဤအသျင်ကို ယုတ်ညွှံသောအလိုသည် လွှမ်းမိုး၍ဖြစ်၏”ဟု ထိုရဟန်းကို သိအပ်သည်ဖြစ်ရာ၏။

ရဟန်းတို့- လောဘသည်၊ ဒေါသသည်၊ မောဟသည်။ ၁။ ယုတ်ညွှံသောအလိုသည် အကယ်၍ထိုရဟန်းကို လွှမ်းမိုး၍ မဖြစ်ပါမဲ၊ “ဤအသျင်သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ။ ၂။ ယုတ်ညွှံသောအလိုမဖြစ်မည့် အခြင်းအရာတို့ကိုသိ၏။ ထိုကြောင့်ပင် ဤအသျင်ကို ယုတ်ညွှံသောအလိုသည် လွှမ်းမိုး၍မဖြစ်”ဟု ထိုရဟန်းကို သိအပ်သည်ဖြစ်ရာ၏ဟု မိန့်တော်မှု၏။

(အကိုတို့ရှိပါ၍တို့တော်မြန်မာပြန်၊ မဟာဝင်၊ ကာယသုတ်မှ ကောက်နှတ်ရေးသားပါသည်)

အယ်ဒီတာတစ်ဦး

အပ္ပါမာနီ အမတ် ပအံ
ကရိုလ်ကောင်းမှတိုင်
ပမူမလျော်ခြင်းသည်
သေခြင်းကင်းရှာ
နိုဗုနှစ်အကြောင်းဖြစ်သည်။

အပ္ပါမာနီ

ဓမ္မရုသမဂ္ဂဇုံး

အ တဲ့ (၅) : အ မ ထ် (၄) : ၂၀၀၄ ၃ ၄ ၆ ၁၁

ကိုကျယ်အားထားရာအမျှန်
ပါဌိုက်ပြန်ဟပြု
အနိုတိပို့တော်း မဟန်
ကာယသုတေသန

ပြန်လည်ပူဇော်ခြင်း
နိုက်တရာတော်ဘဏ်ပြု
အရာရုံးလုပ်လုပ်

ဟောစဉ်တရားတော်

ဟောစဉ်ပြို့ဆောင်တော်
အမှတ်သတိလေးတစ်ခုစ် အကြော်သေး
ပို့ပို့ကရေး ယော မြေရာတော်
ဘဝ်လုပ် အိုးသည်
ဓမ္မရုသအရှင်ပညာလောက်
အနိုင်ပုံမှန်အဖွဲ့ အုံနှင့်
ပြို့ဆောင်တော်

J

O

D

E

G

H

I

ဓမ္မရုံးရာအမေးအပြု

ဓမ္မရုံးပုံမှန်တရာတော်

ဓမ္မရုံးထိုးသာတိုင်း

JP

ဓမ္မရုသအပုံး

ဓမ္မရုသပုံး

ဓမ္မရုသပုံးအရာတော်

JR

ရှင်အား

ရှင်အားအရာတော်

JR

နှစ်အား

နှစ်အားအရာတော် အတိုင်း

JN

အရှင်အား (ချမ်းအပြု)

အရှင်အား အရှင်အား

JN

တော်အား

တော်အားအရာတော် (သို့မဟုတ်)

JN

ထိုးသာတိုင်းတွင် ပို့မြန်စုနစ်ပုံး

JN

ငြောင်း

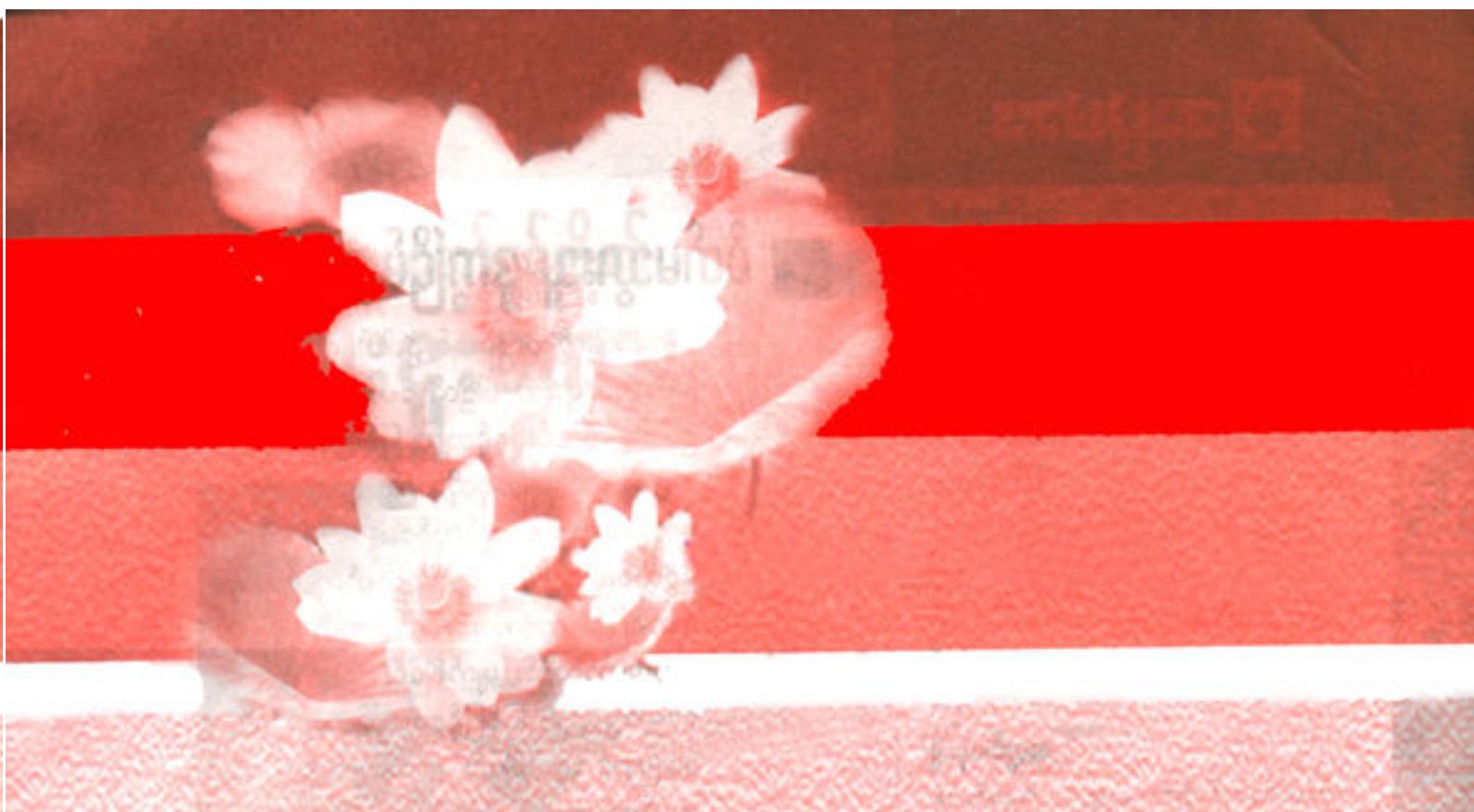
အချို့မှန်ပုံး

JN

ဝန်ဝါဒ-အရှင်ဝါဒေါ်ဘိုးသာ

ပြို့ဆောင်သည်ကို ပြို့ဆောင်ပါ

JN

တင်ငြာ-ကသာ(ပန်းတွေ့သိမ်)		သတ္တိပြုဘာ (သင်ပေါင်ပဲ)	
သာသမာနတုစောင် နမိန်ကောင်ဆရာတော်	၆၂	လိပ်၍ ညာ၍ ပရေသာ၊ ကဲ့ကျွေး	၀၀၀
ဦးတင်း (ပြုခြင်)		သယ်က်/နပသ (ပန်း)	
ကျွေးမှုနှင့် ယမ္မာဝ်	၇၀	သာသမာနဲ့ သာသမာပြု	၀၀၅
အရင်ပွော (အွေးပံ့သာသမာနိုင်သာ)		ပင်းနှုန်း (ပေါ်ကွွဲး)	
ပိုင်ဆိုဘာဆင် တိုင်ခွဲဝင်	၇၃	မြတ်အောင်မျင် အမှတ်စဉ် (၃)	၀၀၉
အရင်ထောရာသ (ပုသို့)		ကျော်နှုန်းအောင်	
နက်ဖြုန်အတွက် စက်ကွဲပါရိုက်တွေ့ကို	၇၀	ဆက်ပြော်	၁၁၃
ဓမ္မာဝိယူးလွှေ့ဂျိုင်		ဟိန်းပေါ်	
ဆရာတတ်သီးကြော်		ဓမ္မာဝိသာလျင် အကာယ်ကြော်	၃၂၃
(ပရှေ့ကျေးပံ့စောင်းလောရာ ဦးကိုယ့်)	၀၂		
ပန်းတော်ဒေါ်လွင်		အပြုံးအမျှပုံပြင်	
ထိုင်လျှော့တွန်လွှော့သား ကော်ဝေးဆင်း	၀၇	တော်ဝင်နှုန်း	
ကျော်လိုင်		ပေါ်သာလယ် တယ်တွေ့ယဲတော်ရား	၂၇
ပင်းကွဲနှုန်တိုင်ကောရာ ဆရာတတ်ကြိုးများ			
ပရှေ့ပေးသ ဘုရားမျှကိုယ့်	၉၁		
တွေ့သိမ်သွေ့သိမ် (သွေ့သိမ်-အော်)		တွေ့က်ခဲ့သမှု စာများ	
ဘုရားများအားလုံး၏ သွေ့သိမ်ရှားနှင့်	၉၄	သန်စိုက်သူ	
ဦးဆိုပ် (ဓလ်း)			
အပေါင်းဆက္ကား သက်ဇော်ပုံ	၉၆		

အယ်ဒီတာချုပ်
 မြသန်းစံ
ကောင်ခံအယ်ဒီတာ
 လွင်ပြစ်းသန်းထိုက်ယူ
အပွဲဝင်အယ်ဒီတာ
 ဦးအောင်သန်း
ဒီဇင်းဖွဲ့စည်းမှု
 ပန်းစျေန်
အပ်ချုပ်ရေးမှုး
 ဒေါ်သီရိလိုး
မျက်နှာပုံပန်းချီ
 ကိုကျော်မောင်
အတွင်းပန်းချီ
 ကိုမောင်မောင်သိုက်၊ ဆရာကျော်အောင်၊
 ကိုကျော်သိုက်၊ ပန်းစျေန်၊ ပန်းချီခြေစိုးဟန်
ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး
 မျိုးဖော်အောင်၊ အောင်၊
ကွန်ပျူးဘတ်
 နှုန်းစန်းမာချို့၊ ကော်မြင်မင်းမင်းတွန်း
စိစိုးထုတ်လုပ်နှင့် ပြန်ချီရေး(ပင်ရင်း)
 အပွဲမှုအောင်စဉ်
 (၁၈၉)၊ ရွှေ့ချိုးတွန်း(၂)လမ်း၊ (၃၃)ရှင်ကွက်၊
 ဒဂုံးမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်ဖြူး။
 ဖုန်း-၉၈၈၈၇၃၈
တစ်ပြည်လုံးပြန်ချီရေး
 ဦးအောင်မြင့်(ဆင်တော်ကြီးဘာပေ) ၄၁၊
 ၂၉လမ်း(အောက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၉၈၈၈၇၃၈
စုတ်ဝယ်
 ဦးမြသန်းစံ (မြ-၀၂၈၈၁)
 (၁၈၉)၊ ရွှေ့ချိုးတွန်း(၂)လမ်း၊ (၃၃)ရှင်ကွက်၊
 ဒဂုံးမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်ဖြူး။
 ဖုန်း-၉၈၈၈၇၃၈
ပုံးပို့နှုန်း
 ဦးမောင်မောင်လှ (၀၅၈၄၅) ရွှေ့ချိုးပုံးပို့တိုက်၊
 အမှတ်-
 ၉၀(၆)၊ ကမ္မာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်ဖြူး။
ဆလင်

Best Color : မဗ္ဗာတလူ၊ Stars
 အုပ်ရေး-၈၀၀၀၊ တန်ဖိုး-၄၅၀၊ ကျော်
 စာမျခို့ပြုချက် - ၁၁၁ /၂၀၀၄ (၂)
 မျက်နှားခွင့်ပြုချက် - ၆၉ /၂၀၀၄ (၂)

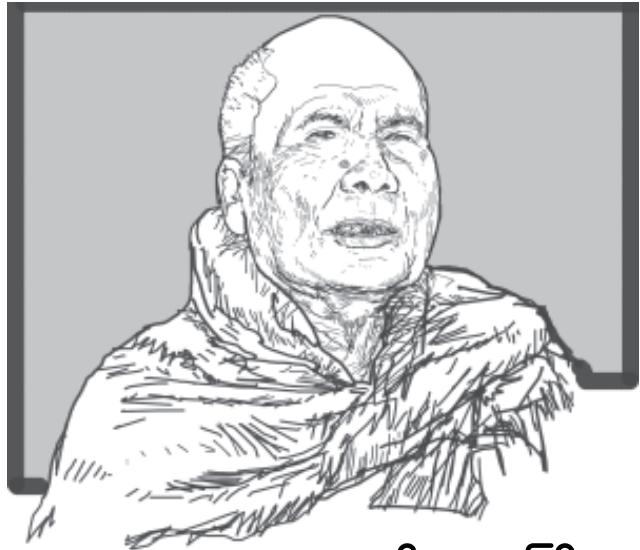
ခိုတ်မသွားသူ ဒုက္ခို့ပြီးသည်

- ခန္ဓာဝါးပါးကို စွဲလမ်းရင် ဥပါဒီနက္ခနာဒုက္ခာလို့ မြတ်စွာဘုရားက ပါ၌လို ဟောထားပါတယ်။
- ဥပါဒီန=စွဲလမ်းမှုနှင့်တွက် ဖြစ်ကုန်သော
- ခန္ဓာ=ခန္ဓာဝါးပါးအစုတို့သည်
- ဒုက္ခာ=ဒုက္ခာသစ္ာမသည်ကုန်၏။
- ဒီစွဲလမ်းမှု ဥပါဒီနတွေက ဘယ်ကလာသလဲ။
- မျက်စီမြင်၊ နားကြားက လာတာ၊
- တွေးတော့လည်း မျက်စီမြင်၊
နားကြားတွေပဲ ပြန်ပြန်တွေးကြတာကိုး။
- ဒါကြာ့နဲ့ မျက်စီမြင်၊ နားကြားတာကို ဘယ်သူ
ဘယ်ရှာ ဘယ်လို့ ဘယ်ချမ်းသာမျိုးနဲ့မှ စိတ်က
မလိုက်နဲ့ သိကာမတ္ထာ ဝိညာဏ် သိသော
ဓမ္မလေးမျှပဲလို့ သိလိုက်ပါ၊ ဒါဆိုရင် ခန္ဓာဝါးပါး
ရှေ့၊ ဥပါဒီနက္ခနာ ဒုက္ခာမှ ကင်းလွတ်ပြီး ဒုက္ခို့ပြီး
နေပါလိမ့်မယ်။

ပည်မပါဒောင်ရှု

ပည်သုနာဆိုတာ ပည်တ်မပါဘဲ ရှုရတဲ့အမျိုးပဲ။
 ပည်တ်မပါအောင် ရှုရမှာဆိုတော့ ဥာဏ်အမြင်နဲ့ ရှုရတာ
 ဖြစ်တော့ သမ္မာဒိဋ္ဌး အမြင်မှုနဲ့ ခန္ဓာဝါးပါးကို ရှုရတယ်။
 ရုပ်ရုရင်၊ ကူးတိရုပ် ဤဟာ ရုပ်ပဲလိုက်ရင်
 သမ္မာသက်ပွဲ ဖြစ်တာပေါ့၊ ပညာမဂ္ဂင်နဲ့ရှုတာ ဖြစ်သွားပြီ။
 ရုပ်လို့ မသိဘဲ၊ မရှုမိဘဲ၊ ယောက်ဗျားပဲ၊ မိန်းမပဲ၊ ငါပဲ
 သူပဲ၊ သတ္တဝါပဲအနေနဲ့ ရှုမိနေရင် မိစ္စာသက်ပွဲ
 ဖြစ်နေတယ်။ ကာမ၊ ရာဂ၊ နိုဝင်ရဏာနဲ့ ပည်တွေ
 ပါနေတယ်၊ မိန်းမ မဟုတ်၊ ရုပ်ပဲလိုက်ရှုတာက ပညာမဂ္ဂင်
 သမ္မာသက်ပွဲနဲ့ရှုတာ။ ပညာဥာဏ်နဲ့ ရှုတာဖြစ်တော့
 တကယ်ပဲ ပည်တ်မပါဘဲ ပရမတ်ကိုရှုရာ
 ရောက်သွားတော့ ပထမတန်းတရား ဖြစ်တာပေါ့။
 နိုဗ္ဗာန်ဟာ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟကုန်ရင်
 နိုဗ္ဗာန်ကို ဥာဏ်နဲ့ မြင်ရတာဖြစ်တော့ ဓမ္မာန်ပသုနာ
 တရားသဘောဟာ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဖြစ်စေတဲ့
 ပည်တွေကို တတို့ သတ်ချနေတဲ့တရားဖြစ်တော့
 ပထမတန်းဖြစ်တာပေါ့။

ကျေးဇူးတောရှင်၏ ကျေးဇူးဓာတ်

ပရဲ့နာဂါး
ပရဲ့နာဂါး

မင်္ဂလာလုပ်ချောင်း

ပညတ်ကိုမြင်ရင် သည်းမခံနိုင် ဖြစ်ကြရတယ်။ ဥပမာ ငွေ့နဲ့
ပတ်သက်ရင်၊ ပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်ရင်၊ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ရင်၊
သားသမီးတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် သည်းမခံနိုင် ဖြစ်ကြတယ်။
သည်းမခံနိုင်မှုမှာ ပါလာတာတွေက ပညတ်တွေ၊ ချွေ၊ ငွေ၊
ပစ္စည်း၊ မိန်းမ၊ သားသမီးအမြင်က ပညတ်အမြင်ဖြစ်ကြလို့
သည်းမခံနိုင်ကြတာဆိုတာ မြေမြို့ မှတ်ထား။ ပရမတ်အမြင်၊
အသိရောက်သွားမှ သမွှေ သခါရအနိစ္စာ ဖြစ်သွားတယ်။
သခါရဆိုတာ ဖြစ်ခြင်း၊ အနိစ္စက ပျက်ခြင်းပဲရပ်နာမ်သခါရ
ဝယ်မွေကို သိတော့မှ သိတာက ဉာဏ်ဖြစ်သွားတယ်။
ဒီလို့ သခါရကို သိတော့မှ သည်းခံနိုင်တဲ့ ဥပေကွာပြု
လျှစ်လျှော့နိုင်တဲ့ သခါရပေကွာဉာဏ်ရောက်တယ်။ ခြင်တာ၊
ကြားတာ၊ နှဲတာ၊ စားတာ၊ သိတာတွေ၊ ကံတာတွေဟာ
ရပ်လို့သိမှ သည်းခံနိုင်တယ်၊ လျှစ်လျှော့နိုင်တယ်၊ ဥပေကွာ
ပြုနိုင်တယ်။ ဉာဏ်စဉ်အရ ဆိုရင် ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း သခါရ
ကို ဥပေကွာပြုနိုင်တဲ့ ဒီဉာဏ်ရင်သန်သွားမှအနေလောမဉာဏ်
ရောက်တယ်၊ ဒီဉာဏ်ရောက်မှ မင်္ဂလာလုပ်ချောင်း လျှော့တော့တယ်။

ရပ်ကိုပဲ သံရမယ်

ခန္ဓာကိုယ်ကောင်ကြီးရဲ့ တကယ့်
အရှုံးတရား ပရမတ်ရပ် အစစ်
အမှန်က မဟာဘုတ်ရပ်ပဲရှိတယ်။
မဟာဘုတ်ရပ် ဆိုတာ ဓာတ်ကြီး
လေးပါး အစုအဝေး၊ ခန္ဓာကိုယ်
ကောင်ကြီးဟာ မဟာဘုတ်ဓာတ်ကြီး
လေးပါးဖြစ်တဲ့ ပထဝါ-မာမှု၊ ပျော်မှု
တော့-မှုမှု၊ အေးမှု၊ အာပေါ်-
ယိုစီးမှု၊ စည်းမှု၊ ဝါယော-တွန်းကန်မှု
ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရှိတဲ့ ရပ်
အမှန် မဟာဘုတ်ရပ်ပဲ တကယ်
ရှိတာပါ။ ဥပါဒါန်တို့၏ အာရုံက
ဘယ်သူ့အပေါ်မှာလဲ။ မြင်ရတဲ့ အဆင်း
ရပ်အပေါ်မှာ စွဲကြလို့ ဥပါဒါရပ်
လို့၏တာ၊ ဥပါဒါရပ်ဆိုတာ မဟာ
ဘုတ်ရပ်ကို မြို့ပြီးမှဖြစ်တယ်၊ မူလ
ဘူတာက မဟာဘုတ်ရပ်ပဲ။ ရပ်(၂၈)
ပါးရှိတဲ့ အနေက် မဟာဘုတ် ရပ်(၄)ပါး
ကိုနှုတ်ရင် ကျွန်းတဲ့ (၂၉)ပါးကို ဥပါဒါ
ရပ်လို့ ၏ရာတယ်။ မဟာဘုတ်
(၄)ပါးကလွှာပြီး ကျွန်းတဲ့ ရပ်တွေဟာ
ခန္ဓာဝါးပါးနဲ့ စွဲယူမှတ်သား စွဲလမ်းတဲ့
ရပ်တွေ ဖြစ်ကြလို့ ဥပါဒါန်လို့၏ရာ
တယ်။ အမှန်ကတော့ ရပ်ကိုပဲ
သိရမယ်၊ ဝါပဲ၊ သူပဲ၊ ယောကျားပဲ၊
မိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါအနေနဲ့
မမြင်ရဘူး၊ မထင်ရဘူး၊ မသိရဘူး။
ယောကျား၊ မိန်းမဆိုတဲ့ သတ္တဝါ
အသိနဲ့မြင်ရင် ဥပါဒါန်ကွန်းဖြစ်ပြီး
ဒုက္ခသစ္ာရတာပဲ၊ ဒီကြားနဲ့ ဤဟာ
ရပ်၊ ဤဟာ ရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊
ဤဟာ ရပ်ချုပ်ကြောင်းလို့ ဒီလို့
သိရင် ဥပါဒါန်ကွန်း ဒုက္ခသစ္ာ
မရဘဲ၊ ပရမတ် ရပ်ကိုသိလို့ နိုရောစ
သစ္ာနဲ့နို့မှုမျက်မောက်ပြုရပါတယ်။

ကရမရဏတရားတော်

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်
တော်မြတ်ကြီးသည် သာဝါန္တပြည့်
အေတာင်နောက်တွင် သီတင်းသုံး
နေတော်မူတဲ့အခါမှာ ရဟန်းတွေက
အနားမှာ စိုင်းထိုင်နေကြတယ်၊ ရဟန်း
တွေ အနားမှာ စိုင်းထိုင်နေကြတော့
မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းတို့ ရဟန်း
ရဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီး သကာလ နေကြ
ပါ၊ သူတစ်ပါးဆွမ်းတို့ ကွမ်းတို့ကို
ဘုံးပေး သုံးဆောင်ပြီးသကာလ
နေကြတာ ကိုယ့်ကိုယ်များ သုံးသပ်
ကြရဲ့လားလို့ မေးလိုက်တယ်။

ဘုရားက ကိုယ့်ကိုယ်များ
သုံးသပ်ကြရဲ့လားဆိုတော့ ရဟန်း
တစ်ပါးက အရှင်ဘုရား၊ သုံးသပ်ပါ
ကြောင်းနဲ့တဗ္ဗာပြည့်တော်က သုံးဆယ်
နှစ်ကော်ဗာသခွာကိုယ်ကို သုံးဆယ်
နှစ်ကော်ဗာသသာရှိတယ်ဆိုတာပဲ

သုံးသပ်ပါကြောင်း လျှောက်ထား
လိုက်တော့၊ ဘုရားရှင်က မဟုတ်
သေးဘူးတဲ့။ ဒီအခါ အရှင်အာနန္ဒာ
က အရှင်ဘုရား ဟောရ ပြောရမည့်
ကာလပါ၊ အရှင်ဘုရား ဆုံးမသွန်သင်
မှ သိမုံးပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်
ဘုရားလို့ လျှောက်ထားတောင်းပန်
လိုက်တော့၊ ဘုရားရှင်က ရဟန်း
တွေကို တရားနာကြဆိုပြီး ဘုရားက
ခန္ဓာကိုယ်သုံးသပ်ပုံကို ဟောပြ
တယ်။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှာ ရော
နဲ့ မရဏရှိနေတော့ ရောဆိုတာ
တော့လဲ၊ ရင့်ကျက်အောင်လုပ်တဲ့
တော့ သူက ရင့်ကျက်အောင်
လုပ်နေတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက တစ်
နှစ်တွေး ပွေး၊ ညှင်း၊ တင်းတို့
တွေဖြစ်၊ အရေတွေ တွန်းလို့၊ သွား

ကျိုး၊ ဆံဖြူ။ သွားကျဲ့၊ ရောဆိုတဲ့
တော့ လောင်နေတာပဲလို့ မှတ်
ရမယ်။

အဲဒီတော့ ဒါဟာ ရောဆို
တော့ ရုပ်၏ ရော၊ နာမ်၏ ရောလို့
ဓာတု ဝါဝါတွေနဲ့ ဆိုလိုရှိရင် တော့ ဟူ
သည်ကား ဆိုလိုရှိရင် တော့ ဟူ၍
မှတ်၊ မရဏဆိုတဲ့ ဥစ္စာက ဘယ်
လိုလဲ၊ သတ္တဝါကို သေစေတတ်
တာ၏တယ်၊ ခန္ဓာကိုယ် စမ်းကြည့်၊
အေးတယ်ဆိုရင် ခန္ဓာကြီး သေသွား
တာပဲ၊ ပူတဲ့တော့ ချုပ်သွားတော့
အေးတဲ့ တော့ ချုပ်းကျိုး ကျုန်နေရင်
သေတယ်၏ကြတာပဲ၊ ရောနဲ့မရဏ
ကို ရင့်အောင်လုပ်တဲ့ ရော၊ တော့
နဲ့ သေအောင်လုပ်တဲ့ ရောတော့
ချုပ်းပါလားလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပါ။

အဲဒါ သုံးသပ်စေချင်လို့

၆ အပြမာဒ

ဘုရားက ဒကာတိ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သုံးသပ်ကြည့်ကြစမ်းပါ။ ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ သုံးသပ်ကြစမ်းပါဆိုတာ အဲဒီ ရော၊ မရဏကို ရှိ မရှိ သုံးသပ်ပါတဲ့ ရော မရဏသုံးသပ်လိုက်တော့ ရော မရဏက ဒုက္ခသစ္ာ၊ ရောပိဒုက္ခသစ္ာ၊ မရဏ ဝိ ဒုက္ခသစ္ာလို့ ဒကာတိ သိပြီးသားပါ။ အဲဒီ ဒုက္ခသစ္ာဟာ သို့။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒုက္ခသစ္ာရှိပါလားလို့ သုံးသပ်ရမယ်။

ဒီလို သုံးသပ်လိုက်တဲ့အခါ မှာ ရော၊ မရဏက ဒုက္ခသစ္ာ၊ ရော မရဏရှိတယ်လို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန် သုံးသပ်တဲ့ ဥက္ကာ မဂ္ဂသစ္ာလို့ သစ္ာနှစ်ပါးလာပေါ်တယ်။ ရှင်းပြ လား။ ဒီလို သုံးသပ်တဲ့ အခါကျလို့ ရှိရင် သို့။ ရောနဲ့ မရဏရှိတယ်၊ ကိုယ့်ကို စမ်းကြည့်၊ ပူးသေးသလား နွေးသေးသလား စမ်းကြည့်၊ သိပါ လိမ့်မယ်။ ပြု့။ လောင်နေမှုနဲ့ မသိဘူးလား။ လောင်ရင် ပြောင် အောင် လောင်လိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ မပြောင်ဘဲနဲ့ လောင်နေတာ၊ မပြောင် ဘဲနဲ့ ဆွေးအောင် လောင်နေတာ လည်း ရော၊ ပြောင်အောင်လောင် တာလည်း မရဏပဲလို့ မှတ်ပါ။

သေအောင်ပြောက်အောင် လောင်ချလိုက်တာက မရဏ၊ ရင့် အောင်၊ ရော်အောင် လူချင်းမတူ အောင် လုပ်နေတာတွေက ရော၊ တောော်ချည်းပဲမိုးဓာတ်ချည်းပဲမှတ်ပါ။ အဲဒီတော့ ဒကာတိမှာ သေမင်းပါနေတယ်။ သေမင်းယူဆောင်လာ ခဲ့တယ်ဆိုရင် မလွှဲပါဘူး၊ ရောနဲ့ မရဏကို ဒကာတိခဲ့မှ မထားနိုင်ခဲ့ဘဲ ဘဲကိုး၊ ခဲ့ထားနိုင်ခဲ့ရင်လည်း ဒကာ တို့ နိုင်ရောခုပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ အခု

တော့ ဒကာတိ လာတာက သေမင်းနဲ့ အတူတူလာခဲ့လေတော့ ရှိက်တတ်တဲ့ သေမင်း၊ သတ်တတ်တဲ့ သေမင်း၊ ကလည်း ရှိက်လျက်ပဲ၊ ဒကာတိ တာရားနာနေရားလည်း ရှိက်နေတာပဲ၊ သတ်တတ်တဲ့ သေမင်းကလည်း အချိန်သာ စောင့်နေတာပဲ၊ ဒီအိမ်င်း သေမင်းနှစ်ယောက်နဲ့ အတူတူနေ ရတာကို သုံးသပ်ပါလို့ ဘုရားက ဟောတယ်။

တို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဘယ် အချိန်မှ သုခသစ္ာမရှိပါလား၊ ဒုက္ခ သစ္ာချည်းပါလားလို့ သိလုံးကလေးပေါ်လာတယ်၊ သိလုံးလေးက မဂ္ဂ သစ္ာ၊ ခန္ဓာက ဒုက္ခသစ္ာ၊ တွေးချင် ရင်မင် ပေါ်ရမယ်၊ မင်ပေါ်ရင် မဂ္ဂ သစ္ာပေါ်မယ်။

က ဒါဖြင့် ဒီလိုတွေးလိုက် တော့ သစ္ာနှစ်ပါးရသွားပြီး ရှိတာက (ဒုက္ခသစ္ာ)၊ တွေးဆာ ဆင်ခြင်တာက (မဂ္ဂသစ္ာ)ဒီလို တွေးဆာ ဆင်ခြင်နေ စမ်းပါတဲ့၊ ဘုရားက အရှိုက် အသိနဲ့ တွေးဆဆင်ခြင်နေစမ်းပါတဲ့၊ ဒါ ဝိယသနာ ဥက္ကာဆိုက်အောင် ဟော လိုက်တယ်၊ သမ္မာသနသုတေသနဆိုပြီး ဘုရားက သုံးသပ်တဲ့သုတေသန ဟော လိုက်တယ်။ တွေးဆဆင်ခြင်တဲ့အချိန် မှ ရမယ်၊ မတွေးဆ မဆင်ခြင်ဘဲ နေရင် ဒကာတို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားပြီး စက်တွေ ရောင်း၊ ပစ္စည်းတွေရောင်း၊ တွင်တွင် ကျယ်ကျယ် လုပ်ကိုင်ရောင်းစားနေ တဲ့ အချိန်မှာ တွေးဆဆင်ခြင်မှုမရှိ ရင် မလာဘူး။

မလာလို့ရှိရင်ဖြင့် သူသည် ဒုက္ခသစ္ာ၊ ဒီက မသိတဲ့သစ္ာ၊ မသိ တဲ့ သစ္ာက အမဂ္ဂသစ္ာ၊ မိစ္စာမဂ္ဂ

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှာ

ရော နဲ့ မရဏရှိနေတော့

ရောဆိုတာ တောော်ပဲ၊

ရင့်ကျက်အောင်လုပ်တဲ့

တောော်၊

သူက ရင့်ကျက်အောင်

လုပ်နေတော့

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက

တစ်နှေတြေား ပွေး၊ ညျင်း

တင်းတိပို တွေ့ဖြစ်၊

အရေတွေ တွေ့နှုန်းလိပ်၊ သွား

ကျိုး၊ ဆံဖြူ။ သွားကျဲ့

ရောဆိုတဲ့ တောော်က

လောင်နေတာပဲလို့

မှတ်ရမယ်။

၆ အပြည့် ၁ မ္မ ၅ ၁ ၂၀၁၃

သစ္ာ၊ မိမ္ဒာမဂ္ဂသစ္ာနဲ့ ဒကာတို့ အချိန်ကုန်နေလိုရှင် မိမ္ဒာလမ်းသွားနောက်လိုရှုပဲ ရှုမှုပဲ၊ တခြားဘာမျှ ဆိုစရာမရှိဘူး၊ ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် တွေးဆဆင်ခြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒုက္ခ သစ္ာနဲ့ မဂ္ဂသစ္ာရတယ်၊ သော် ဒီ ဇရာ မရဏဟာ ဘယ်ကများပါ လိုင့်မတုံးလို့ ဆက်လက်တွေးဆဆင်ခြင်ရင် ခန္ဓာဝါးပါးရှုလို့ လာတာတဲ့ ခန္ဓာဝါးပါးရှုလို့ လာအောင်းတာကိုး၊ ခန္ဓာဝါးပါးမရှုလိုရှင် ဇရာ မရဏမရှိပါဘူးတဲ့ ဒါဖြင့် ခန္ဓာဝါးပါးက အကြောင်း သမုဒယ၊ ဇရာ မရဏက အကျိုးဒုက္ခ၊ ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် ဒီအကြောင်း သမုဒယခန္ဓာချုပ်သွားတယ်ဆိုရင် အကျိုးဇရာ မရဏ မချုပ်ပော်ဘူးလား။

အခုသိတာကတော်ဖြင့် ဒီ ခန္ဓာချုပ်လိုရှင် ဒီဇရာ မရဏချုပ်မယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီသမုဒယရဲ့ နိရောဓသွားသိတယ်၊ ခုနက သိပုက ဒုက္ခနဲ့ သမုဒယသိတယ်၊ အခုသိတာက နိရောဓနဲ့ မဂ္ဂသိတယ်ဒီလို သစ္ာလေးပါးကို သိသိသွားရမယ်၊ ကောင်းပြီ ဒီဆက်တွေးဆဆင်ပါ့တဲ့ ဒီလိုချည့်မနေပါနဲ့တဲ့ ဒါသမ္မ သနသုတ်ပါပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သုံးသပ်တဲ့ သုတ်ပဲ၊ ကောင်းပြီ ဒီခန္ဓာဝါးပါး ဥပမိတရားက ဘယ်ကများလာပါလိမ့် မတုံးလို့ ဆက်လက်တွေးဆဆင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လာတော်ဖြင့် အတောင်လိုရှင်ဖြင့် တာကုာက လာတာပါတဲ့။

တ ကုာ ာရီ လို့ တ ကုာ ာဆုတောင်းမိလို့ ခန္ဓာပေါတာပါ၊ တ ကုာ ာဆုတောင်းမရှုလိုရှင် ခန္ဓာမလာဘူး၊ တ ကုာ ာလည်း သမုဒယသစ္ာပဲ၊ တ ကုာ ာရှုလို့ သိတာက မဂ္ဂသစ္ာ၊ ရှင်းပြီနော်၊ တ ကုာ ာကြောင့်

ခန္ဓာဝါးပါး ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ သမုဒယနဲ့ မဂ္ဂသိဘူးလား၊ တ ကုာ ချုပ်သွားလိုရှင်ဖြင့် ဥပမိခန္ဓာဝါးပါးလည်း ချုပ်ရမယ်၊ သစ္ာလေးပါးပဲ ပြန်သိ၊ ဒီတုန်းကလည်း သစ္ာလေးပါးပဲ လေးပါး တစ်ခါသိခဲ့ပြီ၊ အခုတစ်ခါနောက်တစ်ခါ ဆက်တွေးဆဆင်ခြင်ပြန်တော့လည်း သစ္ာလေးပါးပဲ သိမယ်၊ ဇရာ မရဏ ဘယ်ကလာတုံးမေးလိုက်တော့ ခန္ဓာဝါးပါးက လာတာ၊ ခန္ဓာဝါးပါးက ဘယ်ကများပေါ်ပေါက်လာသလဲဆိုတော့ တ ကုာ နှိအန်း=တ ကုာအကြောင်းကြောင့်သာလာတာ၊ တ ကုာ အကြောင်း သမုဒယခန္ဓာမရှိဘူး။

ဒီကြောင့် တ ကုာက သမုဒယသစ္ာ၊ ခန္ဓာက ဒုက္ခသစ္ာ၊ ဒီတ ကုာချုပ်သွားလိုရှင် ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဒီခန္ဓာချုပ်ရှုလိုတာပဲ၊ ဒါဖြင့် တ ကုာချုပ်သွားအောင် သိတဲ့ ဥပမိက မဂ္ဂသစ္ာ၊ ခန္ဓာချုပ်သွားတာက နိရောဓသွား ဒီလိုပဲ သစ္ာလေးပါးကို သိပြီး တွေးဆဆင်ခြင်ရမယ်၊ ရှင်းပြီနော်၊ ဒီတ ကုာ ဘယ်ကလာသတုံးလို့ ဆက်လက်တွေးဆဆင်တော့ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သေသေချာချာ ပြောတာကို ကျုပ်တို့ အတည်တကျယူ ကြို့ဆိုတော့ တ ကုာဆိုတာ ပိုယ်သာတရုံးက လာတာတဲ့ စက္ခာ၊ သောတာ ပုံမှန်က လာတာတဲ့ စက္ခာ၊ သောတာ ယာနှ၊ မိတ္ထ၊ ကာယ၊ မန်အဖွဲ့တို့ကအာယတန် ၆-ပါးက လာတာလို့ မှတ်ပါ။

တ ကုာ ဘယ်ကလာသတုံးဆိုတော့ ပိုယ်သာတဖြစ်တဲ့ အာယတန် (၆)ပါးကလာတယ်၊ ပိုယ်ဆိုတာ ချိုတာ၊ သာတာက သာယာတာ၊ ချိုတာ၊ သာတာက သာယာအပ်တဲ့ တရားက လာတာတဲ့ သူ့ခင်လို့ ဒီ

တ ကုာလာတာ “စက္ခာလောက်ပိုယူရုပ် သာတာရုပ် တွေ့သာတာကုာ ဥပ္ပါဒ္ဓတိ” ကိုကြိုးပြီလား၊ လောက်လောက်ပိုယူ=စက္ခာပုံမှန်သာအရှင်သည်။ ပိုယူရုပ်=ချုပ်ခင်နှစ်သက်အပ်သော သဘောရှု၏။ သာတာရုပ်=သာယာအပ်သော သဘောရှု၏။ တွေ့=ကျိုချိုခင်သာယာအပ်သော စက္ခာပုံမှန်၍သောတာကုာ ထိတ ကုာသည်။ ဥပ္ပါဒ္ဓမာန=ဖြစ်သည်ဖြစ်၍။ ဥပ္ပါဒ္ဓတိ=ဖြစ်၏ဆိုတော့ သော်-ဒီတ ကုာဘယ်က လာပါလိမ့်မတုံးလို့ မေးတဲ့အခါကျေတွေ့၊ ပိုယ်သာတက်အကြောင်း၊ တ ကုာက အကျိုး၊ သဘောကျိုပြီလား။

စက္ခာကြောင့်လာတာ “စက္ခာလောက်ပိုယူရုပ် သာတာရုပ်” ပိုယ်သာတသောက ဒီက လာတယ်။ ဒီတ ကုာ ဘယ်ကလာသလဲ၊ ဒီအာယတန်က လာတယ်ဆိုတော့ သတိပ္ပါန်ပါ့ဗို့တော်အတိုင်းပါပဲ။ ပိုယ်သာတဖြစ်တဲ့ ရုပ်သဘော၊ နာမ်သဘောက လာတာ၊ ဒီက နာမ်ကိုး၊ ဒီဘက်က ရုပ်ကိုး၊ ပိုယ်သာတဖြစ်တဲ့ ရုပ်သဘော၊ နာမ်သဘောက လာတာဆိုတာ ရုပ်နာမ်ပေါ့။

“ကာယောလောက်ပိုယူရုပ် သာတာရုပ်” “မနောလောက်ပိုယူရုပ် သာတာရုပ်” ဒီကလာတာပဲတဲ့ ကဲ-တ ကုာက လက်သည်တွေ့ပြီ၊ ဇရာ မရဏ လက်သည်က ခန္ဓာဝါးပါးပါး၊ ခန္ဓာဝါးပါး၏ လက်သည်က တ ကုာ ဘယ်ကလာတယ်၊ ပိုယ်ဆိုတာ၊ တ ကုာ ချိုတာ၊ သာတာကျို့က လက်သည်က ပိုယ်သာတနဲ့ ပြန်ကြည့် အဖွဲ့တို့ကာယတန် ခြောက်ပါးပေါ်နေပြီး၊ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး

သစ္စာမသိရင်
စုလုံးကန်းပဲ ဆိုတော့
ဒုက္ခသစ္စာကို မတွေးလို
ရှိရင် ကိုယ့်ခန္ဓာမှာ
သမှုဒယသစ္စာ
ရှိမှန်းလည်း မသိဘူး
ဒုက္ခသစ္စာရှိ မှန်းလည်း
မသိဘူးတဲ့
အမှ မသိလိုရှိရင်
သမှုဒယချုပ်တဲ့နည်းကိုလည်း
ဒကာတို့
ရမှာမဟုတ်ဘူး
ဒုက္ခသိမ်းတဲ့နည်းကိုလည်း
မရနိုင်ဘူးတဲ့။

သုံးသပ်ခဲ့တာမို့ ဒီလို အရင်းကျကျ
သုံးသပ်ကြစစ်းပါတဲ့။

အဲဒီတော့ ဒီဘက်က သမှ
ဒပါ သစ္စာ၊ သူက ဒုက္ခသစ္စာကို
သွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လိုလဲ၊ သူက
အကြောင်းဆက်သွားပြီ၊ သူက
သမှုဒယ အကျိုးဒုက္ခ၊ ကောင်းပြီ
သူသာချုပ်လိုရင် ဒီဘက်က အလို
လို ပြတ်တာပဲ ဒါက သမွှာနသွားတိ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သုံးသပ်ရင်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်
ရောက်သွားမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သုံး
သပ်ရင်းနဲ့ သစ္စာထိုက်တဲ့ မင်္ဂလာကို
ဝင်လာမယ်။

သစ္စာမသိရင် စုလုံးကန်းပဲ
ဆိုတော့ ဒုက္ခသစ္စာကို မတွေးလို
ရှိရင် ကိုယ့်ခန္ဓာမှာ သမှုဒယသစ္စာ

ရှိမှန်းလည်း မသိဘူး ဒုက္ခသစ္စာရှိ
မှန်းလည်း မသိဘူးတဲ့ ဒါမှ မသိလို
ရှိရင် သမှုဒယချုပ်တဲ့နည်းကိုလည်း
ဒကာတို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး ဒုက္ခသိမ်း
တဲ့နည်းကိုလည်း မရနိုင်ဘူးတဲ့။

မရတော့ မောင်ထဲမှာ မွေး
ပြီး၊ မောင်ထဲမှာနေပြီး မောင်ထဲ
သော်းမည်လှတွေပဲလို စွဲချက်တင်
လိုက်လိုရှိရင် ဒကာ၊ ဒကာမထို ငြင်း
စရာ မထိုပါဘူး၊ ဘုရားက ကိုယ့်
ကိုယ်ကို သုံးသပ်နည်း ဟောလိုက်
တယ် (နိုဒါနဝိုဂုသ် ပါ့ဇွဲတော်)
ကိုယ့်ကိုယ် သုံးသပ်နည်းတဲ့ ရေား
မရဏက ခန္ဓာဝါးပါးကလာတာ
ဟုတ်ပြီ ခန္ဓာဝါးပါးလို ရေား မရဏ
ရှိတယ်။ ခန္ဓာဝါးပါးကို ဘယ်သွားက
တည်ထောင်ဆောက်လုပ် လိုက်ပါ
လိမ့်မတုံးဆိုတော့ တဏ္ဍာက တည်
ဆောက်တာ၊ ဒီတဏ္ဍာက ဘယ်က
လာသလဲဆိုတော့ ပိယသာတူဖြစ်တဲ့
အာယတနက လာတယ်၊ မိမိခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲမှာ စက္ခာ။ သောတာ၊ ယာနာ
မိရှိ၊ ကာယာ၊ မန် ဒါတွေကို ချို့ခင်
နှစ်သက်နေလိုရှိရင် ဒီတဏ္ဍာ လာရ
မယ်၊ ချို့ခင်နှစ်သက်တာက တဏ္ဍာ၊
တဏ္ဍာရှိရင် ဒီခန္ဓာကိုယ်လာမယ်၊
ဒီခန္ဓာရှိရင် ဒီရေား၊ မရဏလက်
တွင်းမှာ ဒကာတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
ခေါင်းစင်းပြီး ထိုးအပ်လိုက်ရုပဲ၊ ပြန်
တွေးရင် ရေား၊ မရဏက ခန္ဓာ
ဝါးပါးက လာတယ်၊ ဥပမာဏဆိုတဲ့ ခန္ဓာ
ဝါးပါးဆိုတာက တဏ္ဍာက လာတယ်
တဏ္ဍာဆိုတာက ပိယသာတူဖြစ်တဲ့
အာယတန ၆-ပါးကလာတယ်၊ ဒီ
အာယတန ၆-ပါးက ဘယ်ကလာ
သလဲဆိုတော့ အာမြင်မှားတဲ့ဆိုက၊
နှလုံးသွေးမှားတဲ့ဆိုက လာတာ၊ ဒီ
တရားတွေက ဘုရားသခင်ကိုယ်

တော်ပြတ်ကြီး ပွင့်လာတော့ ဟော
ပြနိုင်တာပေါ့ဒီအကြောင်းတွေ ဆက်
တတ်တာက သစ္စာပါပဲ။

ရှင်းပြီလား၊ ပဋိလောမ
ပြတော့ သစ္စာပေါ်တယ်၊ အနုလောမ
ပြတော့ သမှုဒယသစ္စာပေါ်တယ်၊
ပဋိလောမပြတော့ ဒုက္ခနဲ့ သမှုဒယ၊
နိရောစနဲ့ မဂ္ဂအကုန်ပေါ်လိုက်လာ
တယ်၊ အနုလောမ အစဉ်အတိုင်း
ပြလို ရှိရင်တော့ သမှုဒယနဲ့ ဒုက္ခ
သစ္စာကြီး ပေါ်တယ်၊ ဒီလို သွား
လိုက်တော့ ဒုက္ခနဲ့ သမှုဒယနိရောစ
နဲ့ မဂ္ဂ လေးချက်ကို ဆက်သွား
တယ်၊ ဒါကြောင့် နက်နဲ့တယ်လို ပြောတာ၊
အဲဒီတော့ ပိယသာတာ
ဘယ်ကလာသတုံးဆိုတော့ ပိယ
သာတူဖြစ်တဲ့ စက္ခာ။ သောတာဟာနာ
ကယာ၊ မန် ဟာ ပိယသာတာချဉ်းပဲ
တဲ့ သူတို့ ဘယ်ကလာသတုံးလို မေးလိုက်တဲ့
အခါကျတော့ ပိယ သာတူဖြစ်တဲ့
သာတာဟာ အမြင်မှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆီ
က လာတယ်၊ အမြင်မှားဆိုတော့
နှလုံးသွေးမှားတဲ့ဆိုက လာတာပါ။
ဒါဖြင့် နှလုံးသွေးမှားတာက
အကြောင်း၊ ပိယသာတာက အကျိုး၊
ဒါဖြင့် ဒကာတို့မှာ နှလုံးသွေးမှား
တယ်ဆိုတာက အယောနိသောမန်
သိကာရာ၊ နှလုံးသွေးမှားတို့တယ်ဆိုတာ
က ယောနိသောမန်သိကာရာ=နိဗ္ဗာန်
မရောက်နိုင်တာကလည်း သူပဲ၊ ရောက်
နိုင်တာက ယောနိသော မန်သိကာရာ
မရောက်နိုင်တာက အယောနိသော
မန်သိကာရာ၊ သဘောပါပြီလား၊
ဒါဖြင့် ပိယသာတာက ဘယ်ကလာ
သလဲ။ အယောနိသောမန်သိကာရာ
က လာတယ်၊ ရှင်းပြီလား၊ အယောနိ
သော မန်သိကာရာက လာတယ်ဆို

တော့ ဒကာတိုက အနိစ္စတော့၊ ဒုက္ခတော့၊
တော့ အနတ္ထတော့၊ ရောဂတော့၊
ဘယတော့၊ ဒါအနိစ္စတွေ၊ ဒါဒုက္ခ^၁
တွေ၊ ဒါအနတ္ထတွေ၊ ဒါရောဂတွေ၊
ဘေးတွေ သင့်နေလို ဒီလိုများ ဒကာ
တို့က မရှိမှုဘူး၊ ဒါက အနိစ္စ=
မြတ်ယ်၊ အတ္ထ=ပါပဲ၊ သုခ=ချမ်းသာ
တယ်၊ အာရောဂျာ=အနာကင်းတယ်၊
အဘယ်=ဘေးမရှိဘူးလို ဒကာတို့က
ဒါကို ယူနေတဲ့ အတွက် ဒီတဏာ
လာရတယ်။

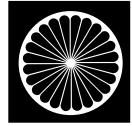
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခင်ရောပဲ့၊
ဒီလို ခင်လိုရှိရင် ဒီတဏာက လာ
ရတော့မယ်၊ တဏာလာတော့ အနာ
ဂတ် ခန္ဓာ လာတော့တာပဲ့၊ ဒီခန္ဓာ
လာရင် ဒီရော၊ မရဏပြီးလိုလွတ်
ပါ့မလား၊ သဘောပါပြီလား နှလုံး
သွင်း မှားခြင်းကြောင့် အနိစ္စ=မြ
တယ်၊ သုခ=ချမ်းသာတယ်၊ အတ္ထ=
ပါပဲ၊ အာရောဂျာ=အနာကင်းတယ်၊
အဘယ်= ဘေးကင်းတယ် ဆိုပြီး
သကာလ နှလုံးသွင်းမှားလို တဏာ
က လာတယ်၊ တဏာက လာလို ခန္ဓာလာလို အိုး နာ၊ သေ တွေ့ရ^၂
တယ်၊ ဒါဖြင့် ရော၊ မရဏဆိုတဲ့
အိုး နာ၊ သေ၏ လက်သည်အရင်း
ကျကျ တရားခံရှာကြပါလိုဆိုရင်
နှလုံးသွင်းမှားတာ တွေ့ရမယ်၊
တရားခံက နှလုံးသွင်းမှားမှုပဲ့၊
ဒါကြောင့် နှလုံးသွင်းမှန်နဲ့ ရော၊
မရဏ လမ်းဆုံးတယ်။

ဒါဖြင့် နှလုံးသွင်းမှန်နှင့်
နှလုံးသွင်းမှားသည် ဘာလဲဆိုတော့
နှလုံးသွင်းမှားသည် ဝိပဿနာမရှုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလုပ်၊ နှလုံးသွင်းမှန်
သည် ဝိပဿနာရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၏
အလုပ်ဝိပဿနာမှား လမ်းဆုံးတယ်
ပါ။ ဒါကြောင့် နှလုံးသွင်းမှန်နဲ့လုပ်
ပါဆိုတာ ပေါကြရဲလား၊ ပေါလာ
လိုရှိရင် သစ္စာသိပြီ၊ သစ္စာသိရင်
ကြီးစားကြတော့။ ■

တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်တော့မှ နှလုံး
သွင်း မမှန်ဘူး၊ မှန်ချင်ရင် တရား
အားထုတ်ကြာ ဘုရားပွင့်လာတယ်
ဆိုတာက နှလုံးသွင်းမှားတဲ့ သံသရာ
ခရီးသည်များအတွက် ပွင့်လာရတယ်
လို မှတ်လိုက်ကြပါ။

အဲဒီတော့ ဘုရားပွင့်လာ
တယ်ဆိုတာက ဒကာတို့ ဝမ်းထဲမှာ
နှလုံးသွင်း မှားနေတာကို ပယ်ဖို့ပဲ့
မှားနေကြတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကို
နိစ္စလိုလည်း မထင်လိုက်ပါနဲ့တဲ့၊
သုခလိုလည်း မထင်လိုက်ပါနဲ့ အတ္ထ^၃
လိုလည်း မထင်လိုက်ပါနဲ့အာရောဂျာ
အနာကင်းတယ်လိုလည်း မထင်
လိုက်ပါနဲ့၊ ခေါ်=ဘေးမရှိဘူးလို
လည်း မထင်လိုက်ပါနဲ့တဲ့ နှလုံးသွင်း
ရမှာက ဒါက အနိစ္စတရား၊ ဒါ ဒုက္ခ^၄
တရား၊ ဒါအနတ္ထတရား၊ ဒါဘယ်
တရား၊ ဒါက ဘေးသင့်နေတာဒီလို
နှလုံးသွင်းတော့မှ နှလုံးသွင်းတရား
က အမှန်ဖြစ်မှာ။

တဏာချုပ်တော့ ခန္ဓာချုပ်
တယ်၊ ခန္ဓာချုပ်တော့ ရောမရဏ
ချုပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရားက
အနိစ္စလိုလုပ်ပါ၊ အနတ္ထလိုလုပ်ပါ၊
ဘယလိုလုပ်ပါ၊ ဒီလို ဒကာတို့
ဝိပဿနာရှုပေးပါလို ဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီဝိုနဲ့
ဝိပဿနာရှုဖို့ သေသေချာချာ ဟော
ထားတယ်၊ ပေါ်လာပြီလား၊ ဒါက
သမ္မသနသုတေသနလို မှတ်ထား၊ ပြောင်း
ပြန်ပြန်သုံးသပ်တော့မှ ပဋိစ္စသမျှပါ၌
လည်း ပါသွားတယ်၊ အလုပ်လုပ်ပုံကို
ဒီကန္တကစပြီး နှလုံးသွင်းမှန်နဲ့လုပ်
ပါဆိုတာ ပေါကြရဲလား၊ ပေါလာ
လိုရှိရင် သစ္စာသိပြီ၊ သစ္စာသိရင်
ကြီးစားကြတော့။ ■

မဂ္ဂသစ္စာ၏ အန်က (၄)ချက်

၁။ နိယျာနဒ္ဓာ=သံသရာဝန့်မှ
ထွက်မြောက်ကြောင်းသဘော။

၂။ ဟေတုဒ္ဓာ=လောကုတ္ထရာ
ဂဏ်ကျက်သရေ အပေါင်းတို့၏
ကောင်းစွာတည်ရာဖြစ်သောသဘော။

၃။ ဒသနဒ္ဓာ=သစ္စာ(၄)ပါးနှင့်
နိဗ္ဗာန်ကို အမြင်ပေါက်ရောက်ခြင်း
သဘော။

၄။ အစိမ်ပတေယျဒ္ဓာ=တဏာ၏
ကျန်အဖြစ်မှ လွတ်ပြီးလျင် မိမိ
အပေါ်တွင် အကြီးအကဲမရှိ အနိုရွင်း
သဘော။

ဘုရားလောင်းပယ်သော ဆု(၄)ပါး

၁။ မိုက်သောသူကို မမြင်ခြင်း။

၂။ သူမိုက်ဆိုသော စကားကို
မကြားရခြင်း။

၃။ သူမိုက်နှင့် ပေါင်းဖော်၍
မနေခြင်း။

၄။ သူမိုက်ဆိုသော စကားကို
မနှစ်သက်ခြင်း။

သုခမှတ်စုံမှ-

အမှတ်သတိလေးတစ်ခု၏ အကျိုးပေး မဟာဗောဓိပြိုင်ဆရာတော်

“အသာဒ သာဒရပေန ပိယရပေန အပိယ
ခုက္ခ သုခသုရပေန ပမတ္တာ အတိဝတ္ထတီ။”

အသာဒ-မသတိစရာကြီးပဲဖြစ်ပါစေ၊ သာဒရ^၁
ပေန-သတိစရာ အမြင်ဖြင့်၊ ပမတ္တာ-မေ့မေ့လျှော့လျှော့
ပြေ့ပြေ့ဆဆနေသောသူကို၊ အတိဝတ္ထတီ-လွှမ်းမိုး၏၊
အပိယ-မှန်းစရာဖြစ်သော်လည်းပဲပိယရပေန အသွင်ဖြင့်
ပမတ္တာ-မေ့မေ့လျှော့လျှော့ ပြေ့ပြေ့ဆဆနေသောသူကို၊
အတိဝတ္ထတီ-လွှမ်းမိုး၏၊ ခုက္ခ-ဆင်းရဲစရာကို သုခသုရ^၂
ပေန-ချမ်းသာစရာအသွင်ဖြင့်ပမတ္တာ-မေ့မေ့လျှော့လျှော့
ပြေ့ပြေ့ဆဆ နေသောသူကို၊ အတိ ဝတ္ထတီ-လွှမ်းမိုး၏။

ဒါ တို့ ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ ဂါထာတော်ပါ။ အဲဒီ
တော့ သတိမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မေ့မေ့လျှော့လျှော့ ပြေ့ပြေ့
ဆဆနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူစိတ်ဟာ စုစည်းမှုမရှိဘူး။ ငါး
ချင်ငေးနေမယ်။ တွေးချင်တွေးနေမယ်။ အဲဒါ မေ့မေ့ကြီး
နဲ့ တို့ ဒီလိုပဲနေတာလား။ အဲဒီ မေ့မေ့ကြီးနဲ့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ဟာ အဆင်းအာရုံတစ်ခုကလာပြီး တိုက်နိုက်လာပြီး

သွေးလန်းသွားရော့။ အဲဒီမှာ သွေးလန်းတာပဲ။ အဲဒီတော့
ဘာပဲ ညာပဲ ဝင်လာပြီ။ အဲဒီအခါကျ ကောင်း၏၊ ကြိုက်
သည် ဖြစ်လာပြီ။ အဲဒီသွေးလန်းပြီဆိုကတည်းက မနော
စိတ်အကြည်လေးဟာ ဆန်ဆေးရေဇ်လုံကို လက်နဲ့
နောက်သလိုပဲ။ မနောကြည်ရောတ်တွေ ပျောက်ပြီးအနည်း
တွေ ထလာပြီ။ ဘာမျှ မမြင်တော့ဘူး။ ကောင်းတယ်၊
ဆိုးတယ်၊ ဝေနွှေ့ခွင့် မရှိတော့ဘူး။”

“မှန်လှပါဘူး”

“အဲဒီအချိန်ကျရင် ကောင်းသည်၊ ကြိုက်သည်
ဝင်လာတော့မှာပဲ။ အဲဒီ ကောင်းသည်၊ ကြိုက်သည်
စိတ်ဝင်လာလိုကြိုရင်၊ အဲဒီကြိုက်စိတ်က ဖိနိုပ်လိုက်ရင်
ဘဝင်လေသည် ပို၍တုန်ခါမည်၊ လူပ်မည်။ အဲဒီဘဝင်
လေလှပ်သလောက် တို့ရဲ့ နှလုံးသွေးကလည်း ပွက်ပွက်
ဆူလာပြီ ဆိုလိုကြိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုတာ အဲဒီခါရောက်
လာပြီ။ အဲဒီ သတိမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခံစားရစမြဲပဲ။
အဲဒါ မေ့မေ့ကြီးနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သွားရာလမ်းလို့ ခေါ်
လို့ရသူဗျာ”

“မှန်လှပါဘူရား”

“တစ်ခါ တို့ အာရုံတစ်ခုတိုက်လိုက်ပြီ။ အဲဒီ အာရုံတစ်ခုမှာ လက်နက်ကိရိယာ၊ တုတေ၊ ဓားပါချင်ပါ မှာပေါ်လေ။ အဲဒီကြီး မြင်လိုက်တာနဲ့ မေ့မေ့ကြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဟိုငေး၊ သည်ငေးနဲ့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ တစ်ခါတည်း သွေးလန့်သွားရောဗျာ။ လန့်သွားတာနဲ့ ခုနက ရောဇ်လုံး လက်နဲ့ တစ်ခါတည်း ခေါက်လိုက်သလို အနည်း လာလိုရှိရင် ရေအကြည်စာတ်မရှိဘူး။ မနောအကြည် စာတ်လည်း မရှိတော့ဘူး”

“မှန်လှပါဘူရား”

“အဲဒီအချင်မှာ မနောအကြည်စာတ်ဟာ ပင်ကို အကြည်စာတ်ပြောက်သွားပြီး၊ သွေးမည်းတွေဖြစ်လာ တယ်လို့ ဆိုတယ်။ နှလုံးသွေးဟာ မည်းလာတယ်။ အဲ မည်းလာတယ်ဆိုရင် အဲဒီနေရာမှာ ဘာပဲ ညာပဲဆိုတာ ကြောက်စရာကြီး ပေါ်လာပြီ့တဲ့များ။ ကြောက်စရာကြီး ပေါ်လာလိုရှိရင် ကြောက်စိတ်တွေ ဖိန့်ပိုလိုက်တာနဲ့ ဘဝင်လေလည်း မပြုမြန်ဘူးများ။ နှလုံးသွေးလည်း ပွက် ပွက်ဆူပြီးများ။ အဲဒီအခါကျေရင် ဘယ်လိုခုခံရမယ် ဒါ လည်း မသိတော့ဘူး။ လွတ်ပေါက် ဘယ်လိုရှာရမယ် ဒီလိုလည်း မသိတော့ဘူး။ အဲဒီကျေရင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဝင်တော့မှာပဲ။ အဲဒီကန္တ သွားနေတာ။ သတိမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ငေးတိငေးငိုင်လုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ စိတ်တွေ စုစည်းမရလို့ ပြန်ကျေနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခံရမြတဲ့ များ”

“မှန်လှပါဘူရား”

“အဲဒီတော့ အဲဒီနေရာမှာ ဒေါသဆိုတာ လောဘ ရှိလို့ ဖြစ်တာကိုးကွယ်။ မှန်းစိတ်ဆိုတာ ကြိုက်စိတ်ကိုမို့၍ ဖြစ်တာကိုး။ မှန်းစိတ်ရယ်လို့ သီးခြားမရှိဘူး။ အဲဒီ တော့ ကြိုက်စိတ်နဲ့ မသိစိတ်၊ တို့ သတ္တဝါတွေကို ဒီနှစ်ခု ဟာ အမြတ်း အပေးအယူလုပ်ပြီးတော့ ခိုင်းစားနေ တယ်။ အဲဒီ မေ့မေ့၊ ငေးငေးငိုင်ငိုင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘာသို့မတု့မျှ”

“မသိပါဘူရား”

“အဲ-မသိစိတ်သည် အမြှင်တတ်သူဗျာ။ မသိစိတ်ဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တို့ အခုနက စိတ်မှ ဖတည်ဘ ကွယ်။ စိတ်မတည်ရင် နှလုံးသွေးလည်း မကြည်လင်ဘူးမျှ”

“မှန်ပါဘူရား”

“မကြည်တော့ ဘယ်တော့ အာရုံတွေတွေ့၊ တွေ့တဲ့အာရုံ ဘယ်လောက်ပဲဆိုးနေနေ၊ သူ့စိတ်က ဒါ ကောင်းတယ်လို့ထင်ရင် ဒါ ကြိုက်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီ တော့လည်း အပြင်ကောင်းလို့ ကြိုက်သွားတာ မရှိဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်လို့ ကောင်းတာပဲရှိတယ်”

“မှန်လှပါဘူရား”

“အပြင်ကကောင်းလို့ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ဆုံး ဖြတ်ချက် တို့မှာ မရှိသေးဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်လို့ ကောင်းတဲ့ အကောင်းပဲရှိများ။ အဲဒီတော့ အပိုမြားဆိုတဲ့ မသိစိတ်က ဘာနဲ့တူတုံး၊ ဟိုလူတစ်ယောက်ကို မျက်နှာကို အဝတ် စည်းပေးလိုက်တာနဲ့ တူ့တယ်။ တို့ကြိုက်စိတ်က မျက်နှာကို စည်းထားတဲ့အဝတ်က ဘာမြင်သေးတုံး”

“ဘာမျှ မမြင်ပါဘူရား”

“ဘာမျှမမြင်တဲ့အခါကျေမှ ဒါက ဘယ်လို့ ဒါက ဘယ်သို့လို့ တစ်ခါတည်း ပြောပြီးတော့ စစ်ဆိုတဲ့ ရောင်းစားတာနဲ့ တူ့သူဗျာ။ အဲဒီတော့ ကြိုက်စိတ်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်းပဲ အဲဒီကြိုက်စိတ်အားကြီးလို့ နှလုံးသွေးဟာ ပင်ကို အကြည်စာတ်ကနေ ရဲ့ရဲ့တော်လာလိုရှိရင် ဘာမျှမမြင်တော့ဘူး။ အဲဒီအခါကျေတော့ မသိစိတ်က ပြန်ဝင်တာပဲ။ ဟုတ်ရဲ့လားဟေ့”

“မှန်လှပါဘူရား”

“ဒါမှာဟုတ်၊ မသိစိတ်အားကြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီကြိုက်စိတ်ဝင်လာလိုရှိရင် ဘာမျှမသိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ မသိတာနဲ့ ကြိုက်တာနဲ့ကြိုက်တာနဲ့ မသိတာနဲ့ သူတို့နှစ်ခုဟာ အပြန်အလှပ်ပဲကွယ်”

“မှန်လှပါဘူရား”

“ဒါကတော့ အပိုမြားနဲ့တယ်လာဆိုတဲ့ ကြိုက်စိတ်နဲ့ မသိစိတ်ကိုမို့၍ ဟိုဘက်က မှန်းစိတ်နဲ့ မသိစိတ်ဆိုတာ ပြန်ဖြစ်နေတာ။ အဲဒီတော့ တို့သတိမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ မေ့မေ့လျော့လျော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အဲဒီအပိုမြားနဲ့တယ်လာဆိုတာ။ မသိအောင်လို့ လူညွှန်စားပြီးတော့မှ တို့ကို သွေးဆူအောင်၊ အဲလိုလုပ်ပြီးတော့မှ ဘယ်လောက်ပဲ မှန်းစရာဖြစ်နေနေ၊ ကြိုက်စရာတွေတွေဖြစ်လာအောင် ဖော်တိုးပေးလိမ့်မယ်။ ဘယ်လောက် မသတိစရာကြီးဖြစ်နေနေ၊ သတိစရာကြီးဖြစ်အောင် သူ့လူညွှန်စားပြီး၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲနေနေ၊ ဒါကို ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်အောင် လူညွှန်စားမယ်။ ဟုတ်ရဲ့လားဟေ့”

“မှန်ပါဘူရား”

“အဒေါ အဝိဇ္ဇန္တတော့၊ တို့ စာလိုကတော့ ဒွေးမှုလလို့ ခေါ်တယ်။ ရေသောက်ဖြစ်ကြီးနှစ်ခု။ ကျေန်တဲ့ ကိုလေသာတွေက သူ့နောက်က လိုက်လာတာတွေချဉ်းပဲ။ အညွှန်တွေ၊ အခက်တွေ၊ အလက်တွေ။ ကျေန်တာ တွေက အရေးကြီးတာက မသိစိတ်နဲ့ကြိုက်စိတ်၊ ကြိုက် စိတ်နဲ့ မသိစိတ် သူတို့နှစ်ခုပဲ။ အဲဒေါတော့ တို့အဝိဇ္ဇန္တ တော့ဆိတဲ့ မသိစိတ်နဲ့ ကြိုက်စိတ်က တို့တွေ ဘာလုပ် နေသတဲ့။ ခုနကပြောသလို မသိအောင်လုပ်၊ ကြိုက် အောင်လုပ်ပြီး၊ တို့ အဲဒေါမသိတဲ့၊ ကြိုက်တဲ့အချိန်ကျမှ မကောင်းတာကို အကောင်းလုပ်ပြီး အစုံချေရောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါပဲထင်တယ်ဟေ့။ အဲဒေါတော့ တို့ ကောင်းနေတာတွေ ဘယ့်နှယ်တဲ့။ တကယ်ကောင်းလို့ ကောင်းတာလား။ ကြိုက်လို့ ကောင်းတာလား”

“ကြိုက်လို့ ကောင်းတာပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လားဘူး။ တကယ်ကောင်းလို့ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဝက်သားတကယ်ကောင်းလား”

“မကောင်းပါဘူး၊ ကြိုက်လို့ကောင်းတာပါ ဘူး”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှုတဲ့။ ဝက်သားက တကယ် ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒေါတော့ တို့လူဘဝရောက်လို့ ကိုယ်ကထင် လို့ ကောင်းတယ်ဆိတဲ့တာ ဖြစ်နေတာကျယ့်။ ဒါ တို့ကြိုက် လို့ ကောင်းတယ်လို့ ဖြစ်နေတာပဲ။ တို့ မစင်တစ်ခုကို ငြင်းနေသလိုထင်တယ်။ လူဘက်က ဘယ်လို့ပြောတဲ့”

“ချုံစရာကြီးလို့ ပြောပါတယ်ဘူး”

“ခွေးသာက ဘယ်လို့ပြောသလဲ”

“ကောင်းတယ်လို့ ပြောပါတယ်ဘူး”

“အဲဒေါ တစ်ပုံတည်းတဲ့ပဲ။ ဘယ်လို့နှစ်မျိုးကဲ လဲ”

“ကြိုက်စိတ်နဲ့ မကြိုက်စိတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပဲ့မလား။ အဲဒေါနှစ်ခုကဲ့နေတယ်။ အဲဒေါ မစင်တစ်ခုတည်း တစ်မျိုးတည်း၊ နှစ်မျိုးကဲ့နေတယ်။ အဲဒေါ ဘယ်သူဘက်က မှန်သလဲ”

“မကောင်းတဲ့စိတ်ဘက် မှန်ပါတယ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်လို့ မကောင်းတာလဲ။

ခင်ဗျား ခွေးသာက ပြောတော့ လူ့အဲကြီး ပြောမှာ ပေါ့။ ခင်ဗျား ခွေးတွေက လူအ စာရင်းထဲထည့်မှာ့မျှ။ မေးလို့မရဘူးခင်ဗျား။ အဲဒေါတော့ တစ်ဖက်ကလည်း မသိ လို့ ကောင်းတယ်၊ ဖြစ်တာထင်တယ်။ ဒီဘက်ကလည်း မသိလို့ မကောင်းဘူးဖြစ်နေတာပဲ။ နှစ်ဖက်လုံးကို မသိ စိတ်နဲ့ချဉ်းပဲ။ မသိစိတ်နဲ့တာဘူး၊ မသိစိတ်နဲ့အောင်တယ်။ ဒုက္ခရာမှာ ခွေးဘာဖြစ်လို့တဲ့။ စစ်ကြည့် သူရဲ့ဓာတ်က ကောင်းတာထင်တယ်။ သူရဲ့ဓာတ်ခံကြောင့် ကောင်းတာ။ သူ့အပူလွန်နေတဲ့ ခွေးဟာ အဲဒေါအင်ကို စားမှုရတာ။ ခွေးက အပူလွန်တဲ့အမျိုးကိုးကွယ့်။ အဲဒေါ တော့ အင်ကိုစားတာ။ အဲဒေါတော့ ဓာတ်ခံကြောင့် ခုနက အဝိဇ္ဇန္တ၊ တက္ကာ လူညွှန်ခံရတာထင်တယ်။ အဲဒေါဓာတ်ခံ ကရော ဘယ်က လာတာတဲ့။ စရိတ်ကြောင့် မဟုတ် ဘူးလား၊ ဉာဏ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဝါသနာကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒေါတော့ တို့သည် အဝိဇ္ဇန္တတော့၊ သူချဉ်းပဲ မဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်ခံလည်း ပါဦးမယ်။ စေတနာ ဒါလည်း ပါဦးမယ်ပျော်”

“မှန်ပဲ့ဘူး”

“တို့ ခန္ဓာကိုယ် ဒီသတ္တဝါတွေ၊ သတ္တဝါတွေ လူလူချင်းတောင်မှ အကြိုက်ချင်း တူလို့လားဟေ့”

“မတူပါဘူး”

“ပထဝိကောင်၊ အာပေါကာင် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကျ တော့ ချို့တာ၊ ဆိုမြတ်တာ အင်မတန်ကြိုက်တယ်။ တေဇာ ကောင်၊ ဝါယောကောင်တွေကျတော့ ချို့တာ၊ ပူတာ၊ စပ်တာ၊ ဖန်တာ၊ ခါးတာ အဲဒေါတွေ အလွန်ကြိုက်။ သွေးတောင်းတာချင်း မတူဘူးလားဆိတဲ့ ဓာတ်ခံချင်း မတူ တာကို ပြောတာထင်တယ်”

“မှန်လုပါဘူး”

“ဓာတ်ခံသွေးချင်း မတူဘူး။ အဲဒေါဓာတ်ခံသွေး မိုး၍ ကောင်း၏၊ ဆိုး၏ဆိုတာ ဖြစ်တာထင်တယ်ဟေ့။ အဲဒေါဓာတ်ခံသွေးက ဘယ်ကလာဆို့ စရိတ်က လာတာ ထင်တယ်။ ဉာဏ်ကလာတာ ထင်တယ်။ ဝါသနာက လာတာထင်တယ်။ အဲဒေါတော့ တို့ ဘာလုပ်ရမှုတဲ့။ တရားအားထုတ်တယ်ဆိတဲ့ မိမိရှိနေတဲ့ စရိတ်ကို မြှုပ်ပေစနိုင်သေးရင် ဒီတရားအလုပ်မှာ တို့ မအောင်သေးဘူးလို့ သဘောထားရမယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား ပျော်”

“မှန်ပါဘူရား”

“တို့ စာလိုတော့ အနုသယဘူမိမှ ပညာဘူမိ
လိုခိုတာ စာလိုပြောတာလေ။ မြန်မာလိုတော့ မိမိရဲ့
ကိန်းနေတဲ့ ဉာဏ်ဟောင်း၊ စရိတ်ဟောင်း၊ ဝါသနာဟောင်း
မှ ပညာစရိတ်သို့။ ရာဂါဏ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ရာကကနေ
ပညာစရိတ် ပြောင်းယူရတယ်။ ရာဂကို မြှုပ်သတ်ပစ်
ရမယ်။ ဒေါသကြီးသူကလည်း ဒေါသမှ ပညာသို့ ပြောင်း
ယူရမယ်။ မောဟကြီးသူကလည်း မောဟမှ ပညာသို့
သတိနဲ့ ပြောင်းယူတာ။ အတွေးအကြံတွေများတဲ့ ပိတက်
သမားကလည်း ပိတက်မှ ပညာသို့ အဲဒီလိုသွားမှာနေ။
ပြီးတော့ သွှေ့ကြီးသူကလည်း သွှေ့မှ ပညာသို့ အဲဒီလို
သွားမှာ။ အဲဒီတော့ တို့တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ
ဉာဏ်ကြောင့်၊ စရိတ်ကြောင့်၊ ဝါသနာကြောင့်ဖြစ်နေတဲ့
ဆိုးနေတဲ့ သွေးကို တိတ်အောင်လုပ်တာ။ အဲဒါ သွေး
တိတ်ဆေး သောက်တာပျု။ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ
ဒေါသဖြစ်နေရင် စာလိုတော့ “သဒေါသစိတ္ထု သဒေါသ
စိတ္ထုနဲ့ ပဇာနာတိ၊ သရာဂစိတ္ထု သရာဂစိတ္ထုနဲ့ ပဇာ
နာတိ” စသည် အဲလိုပဲ သွေးတိတ်ဆေးသောက်ရမှာတဲ့
ရာဂစိတ်ဖြစ်နေတယ်။ ငါမှာ ရာဂစိတ်ဖြစ်နေတယ်။ အဲလို
တိတ်ဆေး သွေးဆူတူနဲ့ သောက်ရမှာတဲ့လားပျော်”

“မှန်ပါဘူရား”

“သမောဟစိတ္ထု သမောဟစိတ္ထုနဲ့ ပဇာနာတိ–
မောဟဖြစ်လည်း မောဟစိတ္ထု ဒီအတိုင်းပဲ။ တရားအား
ထုတ်တဲ့ နေရာ၊ တို့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်တဲ့ နေရာ၊ တို့
စိတ်ကလေး တွေ့နဲ့တော်နေရင်လည်း သနိတ္ထစိတ္ထု သနိတ္ထု
နဲ့ ပဇာနာတိ–ငါ့စိတ်တွေ့ တွေ့နဲ့တော်နေသည်။ တွေ့နဲ့တော်
နေသည်။ အဲဒီ တွေ့နဲ့တော်တဲ့ အဲချိန် မှတ်ရမှာတဲ့ပျော်။
ပြီးတော့ စိတ်တွေ့ ဟိုပျော်။ သည်ပျော် ပျော်နေရင်လည်း
ဝိက္ခတ္ထစိတ္ထု ဝိက္ခတ္ထစိတ္ထုနဲ့ ပဇာနာတိ–ငါ့စိတ်တွေ့ ပျော်
နေတယ်။ ပျော်နေတဲ့ မှတ်ရမှာတဲ့ပျော်။ ပြုမှ သောက်
ရမှာလား။ ဆူတုန်းသောက်ရမှာလား။ ရောဂါထမှ
သောက်ရမှာပျော်။ ရောဂါကျချင်ရင်တော့ ပိုသောက်ရမှာ
ပေါ့။ ရောဂါထနေရင်လည်း သောက်ရမှာပျော်။ တို့စရိတ်
ကြောင့်ဖြစ်နေတဲ့ သွေးရဲ့ဆူမှုကို အဲဒီအတွက် ဒီတရား
မှတ်ကျယ်။ တို့ ဒီသောက်ကတော့ သတိမေ့မေ့လေ့လေ့လေ့
စိတ်ကို မထားဘဲနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကလေးကို တို့နှင့်စားတဲ့
နွားလိုပေါ့ပျော်။ နိုင်းစားမယ့် နွားကျတော့ အိမ်မှာ လက်
သပ်မွေးကျွေး ထားရတာတဲ့။ တိတ်ဆေး နဖားရင်း

ကနေ ချည်ထားတာလား၊ သွားချင်တာသွား လွှတ်ထား
ရမလား”

“ချည်ထားရပါမယ်ဘူရား”

“လယ်ကြားထဲဖြစ်ဖြစ် လုန်ထားရမယ်။ အမြဲ
တမ်း ကျွေးမွေးထားရတာ၊ ခိုင်းတဲ့အချိန် ထမ်းပိုးအောက်
ကို တစ်ခါတည်း တောက်လျှောက် ရောက်လာအောင်
ထင်တယ်”

“မှန်ပါဘူရား”

“အေး – အဲဒီအတိုင်း ဒီတရားအားထုတ်မယ့်
ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ သတိကို အမြဲကိုင်ထားရမယ်။ အဲဒီစိတ်
ကို လွှတ်မပစ်ရဘူး။ ကိုယ့်စိတ်သည် ကိုယ့်အနားမှာ
အမြဲရှိနေရမယ်။ သူများဆီကို မရောက်စေရဘူး။ နောင်း
လည်း စားစား နေနေ၊ သွားသွား၊ အဲဒီ အမှတ်ကို
မလွှတ်ရဘူး။ စားစရာရှိတာစား၊ အမှတ်မလွှတ်နဲ့။ သွား
စရာရှိတာသွား၊ အမှတ်မလွှတ်နဲ့။ လုပ်စရာရှိတာလုပ်
အမှတ်မလွှတ်နဲ့။ အဲဒါ တို့ ခိုင်းနွားလေးကို လက်သပ်
မွေးထားသလို စိတ်ကလေးကိုလည်း သတိကြီးလေးနဲ့
ချည်ထားတာပျော်။ အဲလိုကို လုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ခုနက
ပြောတဲ့ စရိတ်တွေ့ ထနိုင်ပါ့မလား။ အတွေးဝင်နိုင်ပါ
မလား။”

“မဝင်ပါဘူရား”

“အတွေးမဝင်ရင် စရိတ်ထနိုင်ပါ့မြို့မလား”

“မထနိုင်ပါဘူရား”

“အဲဒီအခါကျ ဝိဇ္ဇာရှိနေရင် တဏ္ဍာမလာဘူး
တဲ့။ အော်ဇ္ဇာရှိရင် ဒါ တဏ္ဍာလာတာကိုးကွယ်။ ပြီးတော့
ဝိဇ္ဇာရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဒေါသဖြစ်တော့ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့
ဝိဇ္ဇာစိတ်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ မောဟရော
ဖြစ်ပြီးမလား ပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူရား”

“မောဟနဲ့ သတိနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ တို့
အမောင်နဲ့ မီးရောင်လို့ မီးတွေ့နဲ့လိုက်ရင် အမောင်ပယ့်နဲ့
လိုသေးလား။ မီးပိတ်လိုက်ရင် အမောင်က ဘပုံနှယ်
တဲ့”

“မောင်လာတာပါဘူရား”

“အေးပျော် အော်ဇ္ဇာရှိတဲ့ မသိစိတ်နဲ့ သတိဟာ
မီးနဲ့ အမောင်လိုပျော်။ အဲဒီတော့ သတိရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ
ဝိဇ္ဇာစိတ်ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မောမောလျှော်
လျှော်ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေတဲ့အတွက် ဘယ်တွေ့ချိန်လည်း

မရဘူးပျော်။ ပြေးချိန်လည်း မရဘူးပျော်။ ဟုတ်ရဲ့လားဟေ့”
 “မှန်လှပါဘုရား”
 “တွေးချိန်၊ ပြေးချိန် မရလိုကြရင်၊ ကိုယ့်စိတ်
 ကလေး ကိုယ့်နားမှာရှိနေလိုကြရင်၊ ခုနက တို့ စာတ်ခံ
 သွေးဟာ လန်းပြီးမလားဟေ့”
 “မလန်ပါဘုရား”
 “သွေးမလန်ရင်၊ သွေးမခုန်တော့ဘူးပေါ့။ သွေး
 လန်မှုပါ။ တို့ဟိုပယောက်ကလည်း သွေးလန်မှ ဝင်ပူး
 တာ ထင်တယ်။ သွေးမလန်ရင် မပူးဘူးပျော်။ တို့ ဒီမှာ
 လည်း သွေးမလန်လိုကြရင် ခုနကပြောတဲ့ ကြိုက်စိတ်
 ဆိုတာ ဝင်ပြီးမလားဟေ့”
 “မဝင်ပါဘုရား”
 “ဘယ်သူကြီး၊ ဘယ်ဝါကြီး ပေါ်ပြီးမလားဟေ့”
 “မပေါ်ပါဘုရား”
 “အဲဒီအခါကျမှတော့ တို့သွေးဟာ အေးသွား
 ပြီ။ မြင်တာ၊ မြင်တာနဲ့ ပြီးသွားတယ်။ ဘာပဲ၊ ညာပဲ
 မိုးနိုးကြောက်လေ့ရှိ မပါတော့ဘူး။ ကြားတာ ကြားတာနဲ့
 ပြီးသွားပြီ။ ဘာပဲ၊ ညာပဲ မလာတော့ဘူး။ အခြားကို
 အလှန် မခံရတော့ဘူး။
 “မှန်ပါဘုရား”
 “နာတာ၊ နာတာနဲ့ ပြီးသွားပြီ။ စားတာ၊ စား
 တာနဲ့ ပြီးသွားမယ်။ အဲဒီလောက်ကလေး တို့ဖြစ်လာလို
 ရှိရင် တို့နှင့်လုံးသွေးတွေဟာ ဘယ်မှာတုံး။ နောက်နေ
 မလား၊ ကြည်နေမလား”
 “ကြည်နေပါမယ်ဘုရား”
 “တို့ ဆန်ဆေးရေဇ်လုံကို မြော်မြော်နေရာကို
 တည်ထားလိုကြရင် အနည်လေးကျသွားတော့ မျက်နှာပြင်
 မှာ အကြည်စာတ်ကလေး ပေါ်လာသလို အနည်ရှိတဲ့
 ရေကို ဦးမြိမ်အောင်ထားလိုက်ရင် အနည်ထိုင်ပြီးတော့
 အကြည်စာတ်လေး ပေါ်မလာဘူးလား”
 “ပေါ်လာပါတယ်ဘုရား”
 “အကြည်စာတ်ပေါ်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အကြည်
 စာတ်ဘက်ကို မျက်နှာနဲ့ကြည်လိုက်ရင် ကိုယ့်မျက်နှာ
 အကြောင်း ကိုယ်မသိရဘူးလားဟေ့။ ဟာ—တို့မျက်နှာ
 အိုးမဲတွေ ရှိသော့။ ငါမျက်နှာ ဘယ်နားမှာ အနာရွတ်
 ကြီးနဲ့ ငါမျက်နှာ ဘယ်နားကျတော့ ဘာကြီးဖြစ်နေ
 တယ်ဟေ့။ မသိဘူးလား”
 “သိပါတယ်ဘုရား”

အဲဒီ အဝိဇ္ဇန်တယ်။ တို့ စာလိုကတော့
 ဒွေးမူလလို့ ခေါ်တယ်။ ရေသေက်မြစ်ကြီး
 နှစ်ခု။ ကျွန်တဲ့ ကိုလေသာတွေက သူနောက
 က လိုက်လာတာတွေချည်းပဲ။ အညွှန်တွေ၊
 အခေါ်တွေ၊ အလက်တွေ၊ ကျွန်တာတွေက။
 အရေးကြီးတာက မသိစိတ်နဲ့ကြိုက်စိတ်၊
 ကြိုက်စိတ်နဲ့ မသိစိတ် သူတို့နှစ်ခုပဲ။

“ဘာဖြစ်လိုတုံး”

“ရေကြည်နေလိုပါဘုရား”

“တို့လည်း မနောကြည်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
 ဟာ နှာသီးဝက ရှာရှု။ ဘယ်ကရှုရှုပေါ့လေ၊ နာတဲ့
 နေရာက ဖြစ်လာတဲ့ ဝေဒနာကို အဲဒီ မနောကြည်သွား
 သတင်းပို့ရတယ်။ မနောကြည်သွား သတင်းပို့မှ အဲဒီ
 အနားမှာ ကပ်ပြီးသိနေတဲ့ မနောပိညာဉ်ဆိုတဲ့ အတွင်း
 သိလေ။ အထဲသိလေးရှိတယ်။ အထဲသိက အိမ်မှာ ဒါ
 လှပ်ရှားသွားပြီ။ ဒါဖောက်ပြန်ပြီး ဘယ်လိုလေးလှပ်ရှား
 သွားပြီ။ ဘယ့်နှယ်လေး လှပ်ရှားသွားပြီ။ အသေးစိတ်
 မမြင်နိုင်ဘူးလား”

“မြင်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“အသေးစိတ်မြင်လာလိုကြရင် ဘယ့်နှယ်တုံး
 အကောင်းဟာ အကောင်းအတိုင်းပဲဘုရား၊ အကောင်းကအကောင်း
 အတိုင်း၊ အရှိအရှိတိုင်း မြင်နေရတယ်။ အဆိုးကျတော့
 အဆိုးအတိုင်း မြင်နိုင်တယ်။ တို့ သတိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 ပို့နေလောကမှာ သုံးတဲ့ဟာကျတော့ သွေးကလေးကို
 ဦးမြိမ်အောင် လုပ်ပြီးတော့၊ စိတ်ကလေးကို အေးအောင်
 လုပ်ပြီး စိတ်ကလေးကို မလန်အောင်လုပ်၊ သွေးကလေးကို
 မလန်အောင်လုပ်ပြီးတော့၊ အရှိကိုအရှိအတိုင်းကြည့်
 ပြီးတော့ သွားတဲ့လမ်း၊ သတိမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့

ခုနကပြောတဲ့ ကိုလေသာက သွေးကိုလှန်၊ သွေးလှန်ပြီး ခုန်ပြီဆိုတော့မှ ခုနက သွေးလန့်မှ ပယောဂဝင်သလို ဘယ်သူဘယ်ဝါ ပည်တွေ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ပည်တွေ ဝင်လာရင် ကောင်း၏၊ ဆိုးသည်အတွေးတွေ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ကြိုက်ဝင်၊ မုန်းဝင်၊ ကိုလေသာတွေ တရစပ်ကျုတယ်။

“အဲဒီတော့ အိပ္ပာဘက်က ကိုလေသာဆိုတဲ့ တို့ကို နိုင်းစားတဲ့နေရာမှ ခြောက်လှန်ပြီးတော့ကို သွေးပူ သွေးဆူပြီး ဘာမှန်းမသိအောင် နိုင်းစားတာ ဟုတ်ထင်ဟော”

“မှန်လှပါဘုရား”

“တို့ ဒီပို့နာဖြစ်တဲ့ သတိဘက်ကတော့ သွေးလေကို အေးအောင်၊ ဌိမ်းအောင်လုပ်ပြီးတော့၊ အရှုံအရှုံ အတိုင်း ပြောပြီးတော့ အကောင်းဆုံးကို ဖော်ပြတာထင်တယ်။ အဲဒီမှာ လမ်းစုစု၍ ဒါပဲကွဲတယ်။ သတိရှိတာနဲ့ မရှိတာလေ။ အာရုံခံစားတာတော့ အတူတူဗျာ။ ဟောခံစားတဲ့နေရာ ခံစားပုံခံစားနည်းလေးမှာ အဲဒီလောက်ကွာသဗျာ။ အဲဒီတော့ ဒီသတိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ သတိစရာဟာ သတိစရာအတိုင်း ပေါ်လိမ့်မယ်။ မသတိစရာမသတိစရာအတိုင်း ပေါ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အကောင်းသည် အကောင်းအတိုင်း လက်ခံလိမ့်မယ်။ အဆုံးကျအဆုံးအတိုင်း လက်ခံလိမ့်မယ်။ ဆင်းရဲတာကို ဆင်းရဲတဲ့ အတိုင်း သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်။ ချမ်းသာတာကို ချမ်းသာတဲ့အတိုင်း သဘောပေါက်သွားပြီး၊ ဟောဒါဆင်းရဲတဲ့လမ်း၊ ဟောဒါ ချမ်းသာတဲ့လမ်း၊ သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပြုလားဟော”

“မှန်ပါဘုရား”

“အဲဒီ သတိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ ဒါ တို့ ဟိုဘက်က သတိမရှိလို့ မွေ့မွေ့ကြီးနေလာခဲ့ကြတဲ့ ဓာတ်ခံ(သို့မဟုတ်) အဲဒီဓာတ်ခံကို မို့လို့ ဖြစ်တဲ့စရိတ်၊ အဲဒီစရိတ်ကို မို့လို့ ဖြစ်တဲ့ည်၍ အဲဒီည်ကို မို့လို့ဖြစ်တဲ့ ပါသနာတွေကို သတိလေးနဲ့ ရဲမှုတ်ဆင်ခြင်ပြီးတော့ တို့ပညာခွင့်ကို ပို့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မှန်လှပါဘုရား”

“အဲဒီကို အနုသယဘူးမို့ ပညာဘူးမို့လို့ အဲလိုပြောတာ။ မိမိကိုယ်ရဲ့ ပင်ကိုစရိတ်မှ ပညာစရိတ်သို့၊ အဲဒီလို့ သတိလေးနဲ့ ပြောင်းယူရတယ်။ ပြောင်းမယူလို့ရင် မျက်စိကို စည်းနောင်ခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ခရီး

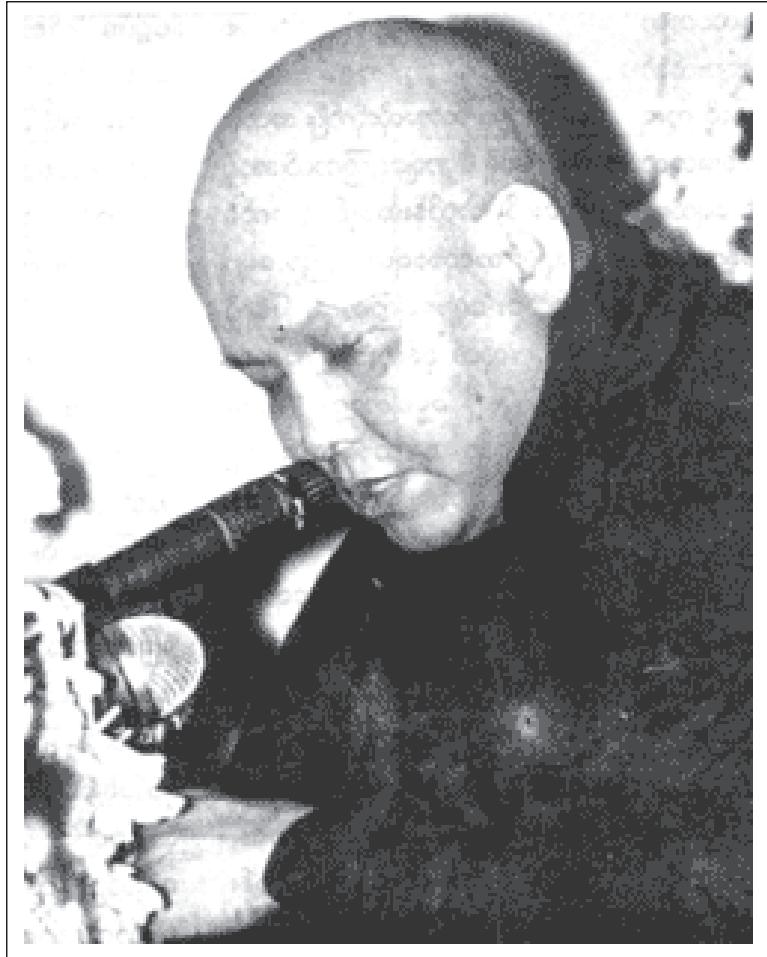
သွားရင် အရွှေခနီးလို့ ထင်နေသလို တို့သံသရာလည်တဲ့ နေရာမှာ မသိစိတ်နဲ့ ကြိုက်ကောင်း လည်ရတာချည်းပဲဗျာ။ မသိစိတ်ကြောင့် ကြိုက်ကောင်းထင်တယ်ဟော။ အဲဒီအတိုင်း သံသရာလည်ရတာ။ အဲဒီတော့ စာတစ်စောင်ထဲမှာ တွေ့ရတာ အရှင်နေကာဘိဝံသရေးတယ် ထင်တာပါပဲ။ တို့ ရှေးခေတ်ကတော့ ရွာတိုင်းရွာတိုင်း ရေပိရှိတယ်။ သာလာယံရေပိလို့ ခေါ်တယ်။ တို့ ဒီရွာကျတော့ နေပဒလို့ခေါ်တယ်။ နေပုဒလို့ ခေါ်တယ်။ နေပုဒလို့ဆိုတို့ လူတို့၏ ခရီးသွားရာကို ဆိုလိုတယ်။ ဥပမာမင်းကုန်ကိုသွားရင်းနဲ့ အချိန်ကုန်သွားရင် နားစရာ တည်းစရာ မရှိရင် တည်းဆိုစိုး သာလာယံရေပိဆိုတာ ဒါပဲ။ အဲဒီ ရှေးခေတ်က ရွာတိုင်းရွာတိုင်း ထားတယ်လေ။ အဲဒီ သာလာယံရေပိတွေ။ အဲဒီတော့ ခရီးသည်နစ်ယောက်က ညျဉ်အချိန်မတော်မှာ ရောက်လာပြီး တည်းတည်းပြီးတော့ ညုမိုးချုပ်ချုပ်နဲ့ အိမ်တစ်အိမ်သွားပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။ ဒီကနေ့ ထမင်းမစားရသေးလို့ အဲဒီတော့ သူတို့အတွက် ထမင်းတစ်ညွှန်လေး ကူညီပါလို့ဆိုတော့၊ မြောင်းသေးသေးလေးမှာရှိတဲ့ တို့တွေနဲ့ပါကြတဲ့ပြီး ကျကျနှစ်ချက်ထားတာတဲ့။ အဲဒီပေးလိုက်တယ်။ ညာမှာင်ကြီးထဲစားတာတော့။ ကြာဆံဟင်းချိန် အလွန်တူပဲ။ ကြာဆံဟင်းချိန်လို့ပဲ အလွန်ချိပဲ။ သောက်လိုက်ကြတာ နွှန်းတစ်ချောင်းကို လက်ကို မလည်ဘူးတဲ့ဗျာ။ အဲဒီလေး ကျွန်းရောတဲ့ဗျာ။ မနက်မိုးလင်းလို့ ထက်ည့်တော့ အန်ကုန်ကြရောတဲ့ဗျား။ ညာက စားခဲ့တာတွေ အကုန်အန်ထွက်ကုန်ကြရောတဲ့ဗျား။ အဲဒီတော့ ကြာဆံကို ကြာဆံလုပ်စားတာမှို့လို့လား။ ညာကြီး မောင်နေတာလေ။ ခံတွင်း တွေ့တာတဲ့ဗျာ။

“ဟင်းသည်လက်ကလေး မပျက်နဲ့ဟော”၊ သည်တိုင်းချက်ဟော။ နည်းပါသေးထင်တယ်။ ကောင်းဟော၊ ဒါလေးနဲ့ အဲဒီသံသရာ မသိကောင်းနဲ့ လည်တာ၊ တော်းနဲ့ လည်တာ၊ မဟုတ်ဘူး၊ မသိကောင်းနဲ့ လည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကဘယ်လိုလုပ် အထက်တန်းဖြစ်မှာတဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား”

နောက်လဆက်ဖတ်ပါရန်

ဘဝင်လယ် ခရိုးသည် တိပိဋကဓရ(ယော)ဆရာတော်

လူဘဝကိုရခိုက် မှန်ကန်
တဲ့ ဘဝပေးအသိ တရားမျက်စီကို
ရထားမှ ကြည့်သင့်တာကို မြင်အောင်
ကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ဘဝရပ်တည်ရေး
ကနေ ဘဝအသုံးချရခေါ်သို့လည်း
မှန်မှန်ကန်ကန် ဦးတည်ချက် ထား
တတ်လာပါမယ်။ ခရီးသည်မှန်သမျှ
ဟာ အားလုံး လိုရာရောက်လိုကြ
တာချည်းပါပဲ။ ဘေးရန်အန္တရာယ်

ကင်းလိုကြတယ်၊ လွယ်ကူသက်သာ
ချမ်းသာစွာ သွားလိုကြတယ်။ လိုရာ
ပြီးမြောက် ပန်းတိုင်ရောက်လိုတဲ့
ဆန္ဒချင်းတူကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
သွားပုံချင်း မတူကြဘူး။ ခရီးသွားသူ
(၃)မျိုး နှုပါတယ်။

(၁) ရေစီးမြန်သန်လှတဲ့
ရေအပြည့်မြစ်ကျယ်ကြီးကို ဒီဘက်
ကမ်းကနေ ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်

အောင် ကူးကြရာမှာ တချို့လူတွေက ရေစိန်မျောပြီး မြစ်ကို အလျားလိုက် စုန်ကူးကြတယ်။ အစုန်ဖြစ်လို့ ကူးရ ခတ်ရ လွယ်ပေမယ့် အတိန်းမတတ် ရင်၊ ရေကူးမက္ခားကျင်ရင် ရေထဲမှာ နှစ်မွန်းနှင့်မြှုပ်နိုင်ပြီး အကန့်အသတ် မရှိ မျောသွားမယ်။ ဟိုဘက်ကမ်းဆီ ကိုလည်း ရည်ရွယ်ထားသလို မရောက်နိုင်တော့ဘူး။

(၂) အချို့လူများက ရေစီး သန်တဲ့ မြစ်ကို အထက်ဆန်ပြီး အလျားလိုက် လက်ပစ်ကူးကြတာပဲ အဆန်ဖြစ်လို့ ကူးရခတ်ရ ခက်သ လောက် အင်မတန်လည်း ဆင်းရဲ ပင်န်းတယ်ပင်ပန်းသလောက်လည်း ခရီးမရောက်ဘဲ ကိုယ်ရည်ရွယ်ထား တဲ့ အတိုင်းမဖြစ်ဘဲ နောက်ဆုံး ခြေ ကုန်လက်ပန်းကျ သေခုံသာရှိတော့ တယ်။

(၃) အသိတရားရှိသူ အချို့ လူများကတော့ ဒီဘက်ကမ်းကနေ ဟိုဘက်ကမ်းကို တည့်တည့်ဖြတ်ကူး ကြတယ်။ လက်ပစ်ကူးတာမျိုးဖြစ် ရင်တောင်မှ ပင်ပန်းပေမယ့် ကျွမ်းး ကျင်ရင် ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်ဖို့ သေချာတယ်။ လက်ပစ်ကူးတဲ့သူ ထက် လောသမွန်နဲ့ ကူးတဲ့သူက သက်သာလွယ်ကူတယ်၊ မောင်တော် တို့ သဘောတို့နဲ့ကူးရင် ပိုချမ်းသာ ပြီး လုံခြုံစိတ်ချရတာပေါ့။ မြစ်ကူး တံတားကြီးများရှိလို့ တံတားကြီး အတိုင်း ဖြတ်ကူးရရင်တော့ အချမ်း သာဆုံး အလုံခြုံဆုံးဖြစ်ပြီး ဟိုဘက် ကမ်းရောက်ဖို့လည်း အသေချာဆုံး ပေါ့။

အဲဒီ ဥပမာလိုပဲ ဘဝမြစ် ပင်လယ်ကို ကူးကြရာမှာလည်း (၁)တချို့က စိတ်အလိုလိုကိုပြီး အထိန်း အကွဲမရှိ မျောချေနေကြတယ်အာရုံး တိုင်းကို အထိန်းအချုပ်မရှိလက်ခံ ရယူပြီး တဏောရေယဉ်ကြော မျော ချင်တိုင်း မျောနေကြတယ်၊ မြစ်ကို အလျားလိုက် စုန်ကူးသူနဲ့ အတူတူ ပဲ။ ဒါမျိုးကို မွေ့စကြာက “ကာမ သုခလိုကာ နဲယောဂလမ်း” လို့ အမည်ပေးတယ်။ မလှုပ်ဘဲ ရပ်နေ ရင် မြှုပ်မယ်၊ မျောမယ်၊ လှုပ်ပြန် တော့လည်း ဟိုဘက်ကမ်းမရောက်၊ လိုချင်တဲ့ ချမ်းသာသုခကိုလည်း မရ ဘူး။ (၂) တချို့က အသိ သတိ အထိန်းမပါဘဲ ဒုက္ခာပြတ်ချင်အော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရမ်းနှစ်စက်ပြီးတော့ ပင်ပန်းကြီးစွာ အားထုတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားထုတ်လေ ပင်ပန်း ဆင်းရဲလေပဲ ဖြစ်ရတယ်။ ရေစီးသန် တဲ့မြစ် အဆန်လက်ပစ်ကူးသူနဲ့ အတူတူပဲ၊ အဲဒါမျိုးကို “အတူကိုလ မထာနယောဂလမ်း” လို့ခေါ်တယ်။ ချမ်းသာကို လိုချင်ပါလျက်နဲ့ မရ ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့ကာလည်း ရောက်ချင် ပါလျက်နဲ့ ဝေးတော့တာပဲ။ (၃) တရားသိ လူမျှကိုစိရှိသူများကတော့ အသိ သတိအထိန်းတပ်ပြီး သိက္ခာ (၃)ရပ် ဖြစ်ဖြတ်လမ်းနဲ့ ကူးကြတယ်၊ သိက္ခာ(၃)ပါးတည်းဟူသော သဘောနဲ့ လုံခြုံစိတ်ချစွာ ကူးကြတယ်၊ သိက္ခာ (၃)ပါး တံတားကြီ့နဲ့ တည့်ဖို့အေားချေးစွာ ကူးကြတယ်၊ မြစ်ကို ဒီဘက် ဟိုဘက် တည့်တည့်အဖြောင့်ဖြတ်ကူးသူနဲ့တူတယ်။ အဲဒါကို “မဖို့မ

ပဋိပဒါ”လို့ခေါ်ရတယ်။ ဘဝတစ် လျှောက်လုံး တည်းပြုရင့်ကျက် လေးနှက်လုံးခြားတယ်၊ အပူဝေးပြီး စိတ်အေးနေတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်ဖို့လည်း သေချာတယ်။

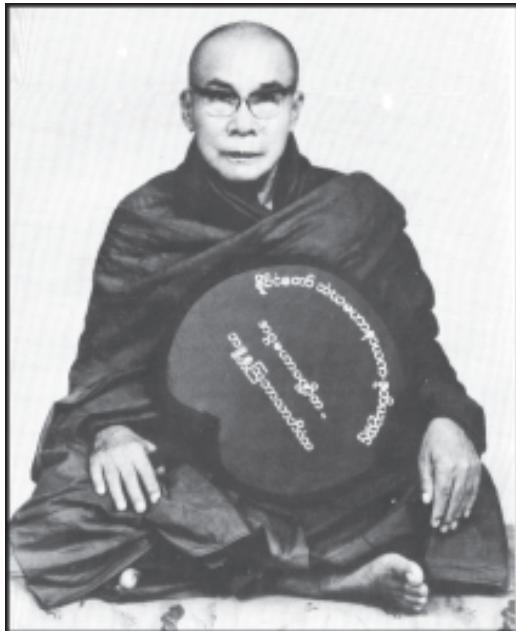
ဒါကြောင့် အခလို သာသနား အလင်းရောင် ကောင်းခိုက်၊ သိက္ခာ (၂)ပါး မြစ်ကူးတံတားကြီးရှိနိုက်၊ မဂ္ဂု(၈)ပါး မြစ်ဖြတ်လမ်း တကယ်ရှိ ကြောင်း တကယ်သိနိုက်မှာ တရား အသိ သတိအထိန်းတပ်ပြီး အားစိုက် ကူးကြရမယ်။ သံသရာမှာ အသိ ဥက္ကာမပါဘဲ စမ်းတဝါးပါး ခရီးသွား ရခြင်းဟာ အနစ်နာဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ ပညာမရှိ သတိကင်းလွတ်ရင် ဘဝ ပင်လယ် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးအတွင်း မှာ ပန်းတိုင်မရှိ၊ လမ်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ ဘဲ၊ မျောမို့ မျောရာ သွားနေရတဲ့ ခရီးသည် ဘဝဟာ အလွန်တရာ ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ်။

အကျဉ်းမှတ်ရန်ဆောင်ပုဒ်

- ၁ အသိမပါ၊ မယုံပါ၊ ထင်ရာ လျှောက်ချုပ်လုပ်။
- ၂ ထင်ရာလုပ်ကာ အပါယ်ကျား ဘဝနာ၍ အကျိုးယုတ်။
- ၃ အသိလည်းပါ၊ ယုံကြည်ပါ၊ ကောင်းစွာရှင်းချုပ်လုပ်။
- ၄ ကောင်းစွာလုပ်ကာ၊ စိတ်အေးရှုကြုံးရှုံးရှုံး အပူချုပ်။
- ၅ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်၊ ကော်မာရ်လျှောက် မကြောက် ရအောင် စွမ်းအားထုတ်။

အမေးအဖြေကဏ္ဍ

သုတေသနသရပ်ပြ
အဘိဓာန်ကျမ်းပြုဆရာတော်

အရင်ဉာဏ်ဘတိဝံသ

ဂတီမြတ် ဘယ်သူတွေလ
ဒကာ။ အဲဒီ ဂတီမြတ်ဘက ဘယ်လို
သူမျိုးတွေလ ဆရာတော်၊
ဒကာကြီးတို့ နားလည်
အောင် နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြ
ပါ၌ဦးဘုရား။

ဆရာ။ ကောင်းပြီ နားထောင်ရေး
မှတ်ပါ၊ တို့တို့နဲ့လိုရင်း ရှင်း
ပြမည်၊ ပါဋ္ဌကျမ်းဂန်တွေ
ထုတ်ပြုမနေတော့ဘူး၊ အပါယ်မလား
ဟဲ ဂတီမြတ် ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးအစား
တွေက ။

၁။ ရျာန်ရနေတဲ့ ရျာနလာ
ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သေရင် မြို့ဟူ့ပြည်
လားတယ်။

၂။ မြို့ဟူ့ပြည်ရောက်နေ
တဲ့ မြို့ဟူ့ကြီးတွေ သေရင် လူ
နတ်၊ မြို့ဟူ့ အဲဒီဌာနတွေမှာသာ

ပြန်ဖြစ်လေ့ရှိတယ်၊ အပါယ်သို့
တို့ကိုရိုက် မလားနိုင်ဘူး။
၃။ မဂ်ရောက်၊ ဖိုလ်ဝင်
အရိယာ အရှင်မြတ်တွေ။
၄။ ရှုံးနာမ်ကို ပိုင်းခြားထင်
ပြီး ဒို့စိတ်ကာ ဝိပဿနာတရား ဗျား
များ အားထုတ်နေတဲ့ ဝိပဿနာ
ယောဂါတွေရယ်။
၅။ မြို့ဟူ့ကျမ်းသူတွေ
တိုးပါးသီလမြဲလို့ အပါယ်မလားဘူး
တဲ့။

အဲသည် ပုဂ္ဂိုလ် ၅-မျိုးဘာ
လားရာဂတီမြတ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲဖြစ်
တယ်၊ အဲဒီကိုပင် (နိယတ ဂတီ
ကော်-မြို့သောဂတီ ရှိသည်လို့)ဆို
တာ၊ က ၅. ရှင်းရဲ့လား။

၃၁။ ရှင်းပါပြီ ဆရာတော်သည်
စကားဟာ ရေစက်ချုဆရာ

က ထည့်ဆိုနေပေမယ့် မြှေ
အောင် လုပ်မှ မြှေမှာပါ၊ ထည့်ဆိုနေ
တာဟာ အပိုဝိနှင့်ဖြန့်တာနဲ့ ရေဖြန့်
နေတာပဲ ထင်တယ်။
ဆရာ။ ဒကာကြီး ရွှေမဆက်နဲ့
တော်တော့၊ ရေစက်ချု
ဆရာတော်တွေက မေတ္တာ
ဝစီကံနဲ့ ဆိုပေးတာ၊ ဂတီပြီ မမြှေ
ကတော့ ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်ပဲ၊ ကိုယ်
ဟာကိုယ် မြှေအောင်လုပ်ပေါ့။

မိစ္စာဒိဋ္ဌး ၆၂-ပါးကို
ဘယ်သုတေသနမှာ
ဟောထားပါသလဲ
ဒကာ။ မိစ္စာဒိဋ္ဌး အမျိုးအစား ၆၂-
ပါးကို မြတ်စွာဘုရားဘယ်
သုတေသနမှာ ဟောကြား
တော်မူခဲ့ပါသလဲ ဆရာတော်။

ဆရာ။ ယာနိ စီမာနိ ဒ္ဓါသတိ ဒီ၌
ဂတာနိ ပြဟ္မာအလေဘဏ်
တာနိ။

မိဇ္ဇာဒီ၌ အမျိုးအစား ၆၂-
ပါးကို ဒီယန်ကာယ် ပြဟ္မာအလသုတ်
တော်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား
တော်မှာတယ်တဲ့၊ သိချင်ရင် အဲဒီ
ကျမ်းမှာ ရှာကြည်၊ စာကြည် မပျမ်း
ရဘူး၊ ၆၂-ပါး အရေအတွက်ကို
ဆက်မေး မနေနဲ့တော့၊ ဆွမ်းစား
သွားဖို့ ကားရောက်နေပြီ။

ဒကာ။ ကျေနှစ်လှပါတယ် ဆရာ
တော်။

မအိုအောင်

အသက်ရာထောင်ရည်အောင်
ပြန်လည်း ဘုရားဟောရှိသလား
ဒကာ။ သာသနာဝင် ကျမ်းစာတွေ
ထဲမှာ မအိုအောင် လုပ်တဲ့
နည်း၊ အသက်ရာထောင်
ရည်အောင်လုပ်တဲ့နည်း နယများ
ဘုရားဟော ရှိပါသလားဆရာတော်။

ဆရာ။ ဆဋ္ဌသီယနာတင် သာ
သနာဝင် ကျမ်းကိန်နေတို့
ပါ၌တော်မှာတော့၊
သဗ္ဗာတော် ရောယ ပါ၌
ကမ္မာ ကာတုံ့။

“အိုချိန်ကာလျှော့ မအိုရ
အောင် ကြံအောင်စီမံပြခြင်းရှာ စွမ်း
နိုင်သည်”လို့ ဆိုသားတာ တွေ့ဖူး
တယ်၊ ဘယ်လို့ ဘယ်နည်းလုပ်ရပုံ
တို့ကိုတော့ ညွှန်ပြမထားဘုရားဝိသုဒ္ဓိ
မင် မဟာနှုန်းကာ ကျမ်းဆရာကြီးက
တော့ အသက်ရာထောင်ရည်နည်း
ကို

ရသာယန် ဘောသုဒ္ဓိ ပန်
သုစိရုပိ ကာလုံး နိုင်တဲ့ ပဝတ္တာတဲ့

သက္ကာတိယောဝါ။

ရသာယန်၏တဲ့ ဆေးထူး
ဆေးမြတ်ကို ဖော်စပ်စီရင် နိုဝင်ခြင်း
ဖြင့် အသက်ရာထောင် ကြာမြင့်စွာ
တည်နေနိုင်ကြောင်း စွမ်းအင်ရှုပုံကို
ပြဆိုထားတာ တွေ့ရတယ်၊ ဆေး
နည်း အမယ်ကိုတော့ ပြမထားဘုရား
ဒကာကြီးတို့ စားချင်ရင် စီရင်တတ်
တဲ့ ဆရာသမားများထံ ဆည်းကပ်
ခစားပေတော့။

မှတ်ချက်။ ယင်း နှပါနည်းအသက်
ရည်နည်းဟာ မှချက်တယ်လို့ “သက္ကာ
တော် သက္ကာတိယောဝါ”ဟု ဝေသခွဲ
နဲ့ ကေန်မှချ ပြဆိုထားတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် ယုံကြည်ရမည်လို့ မှတ်ပါ။

ဒကာ။ ဆေးနည်းအမယ် မဖော်ပြ
တော့ကာ လမ်းပြေမြုပ်မပါ
ဘဲ သမ္မတရာထဲ သွားရ
သလို ဖြစ်နေတာပေါ့ ဆရာတော်။

အတွေးအမျိုးအစား

ဘယ်နှပါး ရှိပါသလဲ

ဒကာ။ ကဗ္ဗာသူ့၊ ကဗ္ဗာသား
ရာခိုင်နှုန်း(၉၉)က အတွေး
ဝါအာတွေ အယူအစွဲသမား
တွေ ဖြစ်နေကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
အတွေးစပ်တဲ့ အယူအစွဲ အမျိုး
အပြားများကို နည်းနည်းပါးပါး သိ
ပါရစေ ဆရာတော်၊ ပါ၌တွေတော့
လွှတ်မရွတ်ပါနဲ့ဘုရား၊ ဒကာကြီးတို့
နားမလည်ပါဘူး။

ဆရာ။ အင်း၊ အတွေ့ကို အပြော
အဆိုရ လွယ်တယ်သတ္တာ
တိုင်းလည်း သဘောကျ
နှစ်သက်ကြတယ်၊ ပြန်မငြင်းကြဘုရား
အနတ္တက ပြောဟောရခက်တယ်၊
မနှစ်သက်ကြဘုရား၊ ပြန်ငြင်းကြတယ်၊

အတွေး နယ်ပယ်က အင်မတန်
ကျယ်ပြန့်တယ်၊ တို့တို့နဲ့ ပို့ရင်း
ဖြေကြားပေးမယ်၊ မှတ်ထားကြပေါ့။

အတွေးဆိုတာ မိမိသို့မဟုတ်
ပါလို့ စွဲယူထားခြင်းမျိုးပဲ၊ ပါလို့စွဲယူ
ထားသဖြင့် ပါန့်စပ်သမျှ အရာဝတ္ထု
တွေဟာလည်း ငါဟာ၊ ငါ့ဉာဏ်ဖြစ်
ကုန်တာပေါ့၊ ပြောမဆုံးပေါင် တော်
သုံးထောင် ဆိုတာလို့ သူစွဲ၊ ပါစွဲက
မဆုံးနိုင်တော့ဘူးပဲ။

အဲဒီ အတွေ့ကို ပြောဟုတာပါဒ
ဆရာကြီးတွေက လေး ငါးခြားက
မျိုးလောက် စွဲယူကြတယ်၊ သူတို့
စွဲယူကြပုံက

၁။ သာမိအတွေး ၂။ ကိုယ်
ထဲမှာ ထင်သလို စီမံခန့်ခွဲ ပြုမှုလုပ်
ကိုင်ကာ အုပ်စိုးနေတဲ့ အစိုးရသူ ငါ
ကောင် အတွေးကောင်ကလေး နိုတယ်
လို့ စွဲမြှုပုံကြည်ခြင်းမျိုးကို “သာမိ
အတွေး” ခေါ်တယ်။

၂။ နိုဝင်းအတွေး ၃။ ကိုယ်
ထဲမှာ အမြှေတည်ရှုနေတဲ့ ငါကောင်
အတွေးကောင်လေးပဲ သူဟာ ဒီကိုယ်
မကောင်းရင် တွေားကိုယ်သို့ပြောင်း
ပြောင်းပြီး ကိုယ်ထဲမှာ အမြှုနေ
တယ်လို့ စွဲယူခြင်းကို “နိုဝင်းအတွေး”
ခေါ်တယ်။

၃။ ကာရကအတွေး ၄။ ကာယကာ၊ စစ်ကား
နှုန်း၊ စီစိုး၊ အကောင်းဟူသမျှတို့ကို
ငါကောင်ကလေးကသာ ခံစားနေ
တယ်လို့ စွဲယူခြင်းကို “ဝေဒကအတွေး”

ခေါ်တယ်။

၅။ မိဝအတ္ထာ ။ ။ကိုယ်
ကောင်ကြီး ပျက်သော်လည်း မပျက်
ဘဲ အမြတ်ညွန့်တဲ့ ငါကောင် အတ္ထာ
ကောင်ကလေးဟာ အမြန်နေတယ်
ဟု စွဲယူခြင်းကို “မိဝအတ္ထာ” လို့ခေါ်
တယ်။

မှတ်ချက်။ ။ ယင်း မိဝကိုပဲ မြန်မာ
လို အသက်လိပ်ပြာ၊ ဝိညာဉ်၊ မိဝန်
အာရမီလို “ရူပ်”၊ အဂ်လိပ်လို
“ဆိုလ်”၊ ဟိန့်လို “အာတမာ” စ
သည်ဖြင့် မိမိဘာသာအလိုက် ခေါ်
ဝါနေကြတယ်လို့ မှတ်ရမယ်။

၆။ ပရမအတ္ထာ ။ ။ထာဝရ
အရှင်သခင် ကိုးကွယ်သူတို့က ကမ္မာ
လောက်ကြီးနဲ့ ကမ္မာသူ၊ ကမ္မာသား
တို့ကို ဖန်ဆင်းပေးသူဟု စွဲယူနေကြ
သော ထာဝရအရှင်ကို “ပရမတ္ထာ”
ခေါ် “ပရမ အတ္ထာ” လို့ခေါ်တယ်။
ယင်းကိုပင် ဟိန့်ဘာသာ၌ “ဤယူရှု
ပရမယူရ” ဟူ၍လည်းကောင်းပါရှင်
ဘာသာ၌ “ခုဒါ၊ ခိုဒါ” ဟူ၍လည်း
ကော်းအာရမီဘာသာ၌ “အလွှာဟ်”
ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဂ်လိပ်ဘာသာ
၌ “ရှို့ဒ်” ဟူ၍လည်းကောင်းမြန်မာ
ဘာသာ၌ “ထာဝရအရှင်ကယ်တင်
ရှင်” ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုနေ
ကြတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အတ္ထက
ပေါက်ပွားလာတာတွေချည်းပဲ က
ကျေနှင်းရောပေါ့။

(သုတေသနသရပ်ပြအဘိဓာန်ကျမ်း
ပြုဆရာတော်အရှင်၏ဘာသာဘိဝံသ
၏သုတေသနသမားမဂ္ဂံပွားကျမ်း)

ရန်ကုန်မြို့၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်
ရွှေကျော်ကျော်းတိုက်
သပြေကန်ဆရာတော်ကြီး၏
အဆိုအမိန်များ

ချစ်တတ်ပါစေ၊ မနှစ်ပါလေနှင့်

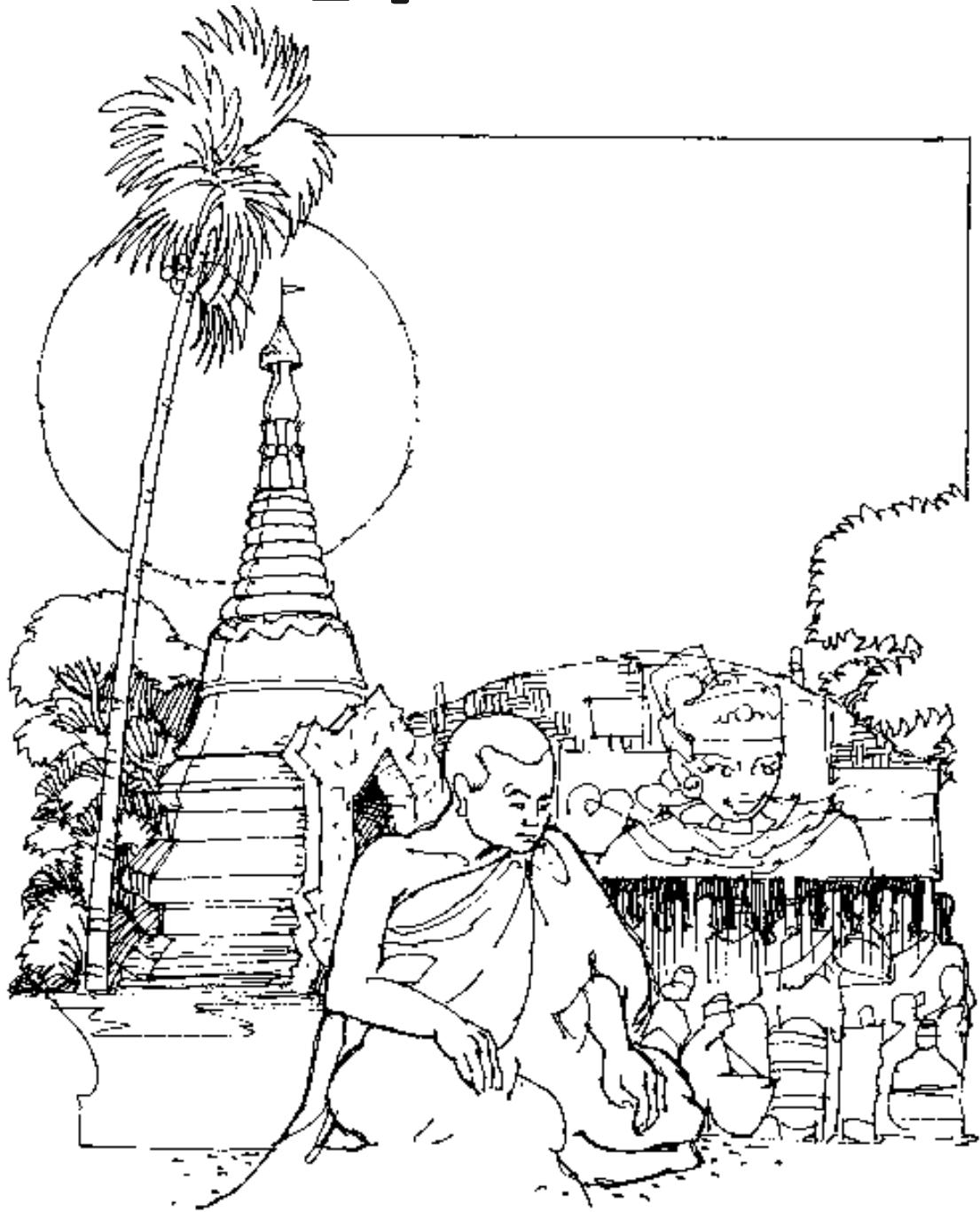
မိဘကောင်းတို့သည် သားသမီးကို ပစ္စည်းညွားထက် အလိမ္မာနှင့်
ပညာ ပေးကာ ချီးမြှောက်လိုကြ၏၊ ပစ္စည်းဟူသည် ပျက်စီးတတ်၍
အပျက်မစီး ထာဝရတည်သော၊ ကောင်းကျိုးကိုလည်း အရည်ပေးတတ်
သော ထိခိုးမြှောက်မှုမှာ မှန်ကန်သော ချီးမြှောက်မှုပင် ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ ချီးမြှောက်သော မိဘများမှာ သားသမီးကို တကယ်
ချစ်သော သားသမီး၏ မိတ်ဆွေစစ်များတည်း၊ သားသမီးကို အလိုလိုက်
တတ်၊ မဆုံးမတတ်သော မိဘများမှာ ချစ်ရာမရောက် နှစ်ရာရောက်၍
ရန်သူများပင်ဖြစ်၏။

Wise Love

Wise parents teach their children good manners and learning, which bring lifelong benefits, rather than give them material riches, which decay with age and diminish with use. Such parents are true friends to their children.

Therefore, take care not to drown our children with excessive indulgence, which leave our children spoiled and illdisciplined.

အပ္ပာဒဓဓမ္မပုံပြင်များ

အမှတ် ၁၅ (၃၉)

တော်ဝင်နွယ်

ပုံချွဲသာသနာတော်ဟာ
ကမ္မာသူ ကမ္မာသားတွေအတွက်
မွန်မြတ်ပြီး ရခဲ့တဲ့ ပဏေ၊ ဘတစ်ခြားပါ
တယ်။ ကရုဏာနဲ့ပညာကို အခြေခံ
ထားပြီး လောကအကျိုးစီးပွား
အတွက် တည်ဆောက်ထားတာမှာ
လူသားတွေနဲ့ အံဝင်ခွင့်ကျော်ဖြစ်ဆုံး
သာသာတရားတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါ
တယ်။

ပုံချွဲသာသနာတော်ရဲ့ အနှစ်
သာရ အထည်ကိုယ်ဟာ သွားလေး
ပါးဖြစ်ပြီး ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်က
နိဗ္ဗာန်ဖြစ်ပါတယ်။ အကျင့်လမ်းစဉ်က
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်ပြီး လက်ခွဲတရားက
တော့ ပြဟုစိုးလေးပါးဖြစ်ပါတယ်။
သိက္ခာသုံးဖြား သာသနာတော်သုံး
ရပ်၊ ပိဋကသုံးပုံး၊ နိကာယ်ဝါးရပ်၊
ဓမ္မကွာနာပေါင်း၊ ရှစ်သောင်းလေး
ထောင်ရှုတဲ့ ပုံချွဲသာသနာတော်ရဲ့
ကြီးမြတ်တဲ့ ရှုက်သိက္ခာဟာ အုံဖွယ်
ရှစ်ဖြားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မဟာသမှုဒ္ဓရာ
ကြီးတစ်ခုလိုပါ။

၁-လယ်-ဆုံး ကောင်းခြင်း
သုံးပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သာသနာတော်
ဟာ ဖွဲ့စည်းပုံမှာလည်း စည်းကမ်း၊
နည်းလမ်း၊ သဘောတရား သုံးပိုင်း
လုံး ပြည့်စုံကြယ်ဝွာ ပါရှိပါတယ်။
စည်းကမ်းပိုင်းဖြစ်တဲ့ ဝိနယပိဋက
ဟာ သာသနာတော်ရဲ့ အသက်ဖြစ်
ပါတယ်နည်းလမ်းပိုင်းဖြစ်တဲ့ သုတေသန
ပိဋကဟာ သာသနာတော်ရဲ့ အလူ
ဖြစ်ပါတယ်သဘောတရားပိုင်းဖြစ်တဲ့
အသိခွဲဖို့ဋကဟာ သာသနာတော်ရဲ့
အနှစ်သာရဖြစ်ပါတယ်။ အသက်-
အလူ-အနှစ်သာရတွေနဲ့ ပြည့်စုံ
ကြယ်ဝတဲ့ သာသနာတော်ဟာ
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး လွန်စွာမှာ
အထက်တန်းကျုံ မြင့်မြတ်လုပ်ပါတယ်။

ပုံချွဲသာသနာတော်ရဲ့
အထက်တန်းကျုံ မြင့်မြတ်လုပ်ကို
ပုံချွဲသာသနာဝင် ရဟန်းရှင်လူအား
လုံးက ရှိသေးလေးမြတ်ပြုအပ်လုပ်ပါ
တယ်။ ပုံချွဲသာသနာတော်ဟာ
အသွေးသဏ္ဌာန်ရော့ အနှစ်သာရပါ
နှစ်ဖော်လှုတဲ့ ဘာသာတရားတစ်ခုဖြစ်
ပါတယ်။ စည်းကမ်းရှိမှာ၊ ယဉ်ကျေး
သိမ်မွေ့မှာ၊ ကိုယ်ချင်းစာနာမေတ္တာ
ထားမှာ၊ သတိဘဏ်ယုံးတိုင်မှု
စတာတွေဟာ ပုံချွဲသာသနာတော်ရဲ့
လူပတဲ့ အသွေးသဏ္ဌာန်ရော့ဖြစ်ပါ
တယ်။ ပုံချွဲမြတ်စွာဟာ “သန့်ရှင်း
သပ်ရပ်မှုနဲ့ တိတ်ဆိတ်ဖြစ်ပါတယ်မှု”
ကို လွန်စွာလိုလား မြတ်နီးတော်မှုပါ
တယ်။ လိုလားမြတ်နီးတော်မှုတဲ့
အတိုင်း “ဘုရားရှင်တို့မည်သည်
တိတ်ဆိတ်ဖြစ်ပါတယ်တဲ့နေရာမှာသာ
မွေ့လော်မြှုဖြစ်ပါတယ်”လို့ မကြာခဏ
မိန့်တော်မှုပါတယ်။

တစ်ကြိမ်မှာ လက်ယာရုံ အဂ္ဂ
သာဝကဖြစ်တဲ့ အရှင်သာရိပိတ္တရာ
ကိုယ်တော်တိုင် သန့်ရှင်းမှုနဲ့ ပတ်
သက်လို့ ဘုရားရှင်ရဲ့ သတိပေး
ဆုံးမပူကို ခံရပါသေးတယ် နောက်
ပြီး “ဝနည်းအစ တံမြက်လှည်းမှုက”
လို့ ဆိုရိုးရှုတဲ့အတိုင်း ကုဇ္ဇာကိုး
ထောင်ကော် စည်းမျှုပ်းညာဒေါ်တွေ
ပါရှိတဲ့ ဝနည်းပိဋကရဲ့နိဒါန်းကိုလည်း
တံမြက်လှည်းမှုကျင့်ဝတ်နဲ့ စတင်
ထားရှုရတ်မှုနဲ့ပါတယ်၊ ကော်ငါးတော်
တွေးမှာ ဆူညံသံပြုကြတဲ့ ရဟန်း
ငယ်၊ ရှင်ငယ်တွေကိုလည်း “ငါးစိမ်း
သည်တွေ ရန်ဖြစ်သလိုပဲ”လို့ ရှုတ်ချွဲ
တော်မှာကာ နှင့်ထုတ်စေခဲ့ပါတယ်။
ရဟန်းတော်အများ စုဝေးရာမှာလည်း
ပြောကြားလိုရင် တရားစကားကိုသာ
တို့တိတ်ညှင်သာစွာ ပြောဆိုနိုင်ပြီး

ပြောကြားလိုရင် တိတ်ဆိတ်ဖြစ်
သက်စွာ ထိုင်နေရမယ်လို့ ဗွဲန်ကြား
တော်မှုနဲ့ပါတယ်။

ဒါကြာ့င့် “သန့်ရှင်းသပ်ရပ်
မှုနဲ့ တိတ်ဆိတ်ဖြစ်ပါတယ်မှု”တွေဟာ
အထက်တန်းကျုံ မြင့်မြတ်လှုတဲ့ ပုံချွဲ
သာသနာတော်ကြီးရဲ့ ကောင်းမြတ်
တဲ့ ရှုက်အကိုတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ
သတိပြုထိန်းသိမ်းကြရမှာပါ။ ယခု
အခါမှာတော့ သာသနာတော်ရဲ့
မြင့်မြတ်လှုတဲ့ ဒီရှုက်ကျက်သရေတွေ
ဟာ တစ်စံတစ်စ ဆုတ်ယုတ်လေ့ရှာ
ပါးလာရုံမှုမက မယဉ်ကျေးကြတဲ့
အောက်တန်းစားဘာသာဝင်တချို့။
ကြာ့င့် လုံးဝပျက်စီးနေကြပါပြီ။
မွန်မြတ်လှုတဲ့ အနှစ်သာရတွေကြာ့င့်
ပုံချွဲသာသနာတော်ကို မြတ်နီးတန်ဖိုး
ထား၊ စိတ်ဝင်စားကြတဲ့ နိုင်ငံခြား
သားတွေဟာ ပရတ်သုတ်ခာ ပရမ်း
ပတာ၊ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေကြတဲ့
ဘာသာရေးအခမ်းအနားတချို့၊ ကို
ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်အထင်သေးသွား
တတ်ကြပါတယ်။

စည်းကမ်းကြီးတဲ့ ပုံချွဲသာ
သနာတော်ကို ကိုးကွယ်ယုံးကြည်သူ
တွေဟာ စည်းကမ်းရှိရာတဲ့ကြပါတယ်။
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ ပုံချွဲသာသနာ
တော်ကို ပို့ဆိုနေကြသူ တွေဟာ
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သုံးကြပါတယ်။
အထက်တန်းကျုံ မြင့်မြတ်လှုတဲ့ ပုံချွဲ
သာသနာတော်ကို ယုံးကြည်သက်ဝင်
ကြသူတွေဟာ အထက်တန်းကျုံ
မြင့်မြတ်သုံးလုပ်ပါတယ်၊ ဒီအကြာ့င့်နဲ့
ဆက်နွယ်ပြီး ပုံပြင်ကလေးတစ်ပိုဒ်
ကို ပြောပြချင်ပါတယ်။

“ငယ်သာငယ် တယ်တွယ်တဲ့ဘရား”

တစ်ခါတုန်းက အထက် အညာမှာ “သာစည်”ဆိုတဲ့ ကျေးရွာ တစ်ရွှေ ရှိခဲ့ဖူးတယ် အိမ်ခြေ(၃၀၀) လောက်ရှိတဲ့ အဲဒီရွာမှာ ကိုးကွယ် စရာ စေတိပုထိုး မရှိသေးဘူးတဲ့။ တစ်နေ့တော့ ရွာဦးကျောင်းဆရာ တော်ဟာ အိပ်မက်အရရှိပြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရွာသုရာသားတွေ ကိုးကွယ်ဖို့ရာ စေတိငယ်တစ်ဆူ တည်တော်မူပါတယ်။ ဆရာတော် ဟာ ဘယ်ဒကာ၊ ဒကာမထံမှ အလှုဗမခံဘဲ ကိုယ်ပိုင်နဝကမ္မာနဲ့ တည်တော်မူတာမို့ ကိုးတောင်ပြည့်ရှုပဲ ရှိသတဲ့။

စေတိတော်တည်ပြီးသွား တဲ့အခါ ထိုးတော်တင်ပွဲ ကျောင်းပုံံရန် ရွာလူကြီးတွေကိုခေါ်ပြီး ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ပါတယ်။ ရွာလူကြီးတွေက လည်း ရွာမှာကိုးကွယ်ဖို့ရာ စေတိ တော်တစ်ဆူ အခလိုဖြစ်တော်မူလာ တာကို ဝစ်းသာအားရဖြစ်ကြတာမို့ ထိုးတင်ပွဲကို စည်ကားသို့ကြိုက်မြှိုက်စွာ ကျောင်းပနိုင်ဖို့ အလှုဗဇ္ဈများ ကောက်ခံပေးမှုဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန် မန္တလေးမှာ စာလိုက်နေတဲ့ အာဂန္ဓိပြုံးပွဲ့တော်ပါးလည်း ရွာဦးကျောင်းမှာ ရောက်ရှိရေးနှင့် ဆရာတော်က “ထိုးတော် တင်ပွဲ စည်ကားအောင် ဘယ်လို ကျောင်းပရရင် ကောင်းမလဲ”လို့ အကြောင်း တောင်းခံပါတယ်။

အဲဒီအခါ ပြီးပွဲ့တော် ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်ရာမှာ အာမိသ ပူဇော်ခေါ်တဲ့ ပစ္စည်းဝစ္စာနှင့် ပူဇော်တယ်

ပူဇော်တာက ပိုမိုကောင်းမြတ်ပြီး ဘုရားရှင်လည်း နှစ်သက်တော်မူ တာမို့ မွေ့စကြား၊ ပွဲ့ကြား စတဲ့ ပွဲ့ကြား မွေ့စကြား ပိုမိုကောင်းမြတ်ပြီး နိုင်ငံ ကျော်မွေ့ကထိကများကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ညတရားပွဲ့များ ကျင်းပပူဇော်ခြင်း တွေကို ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း” အကြံပေးတော်မူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်နဲ့ ရွာလူကြီးတွေက “တရားပွဲ့ဆိုရင် လူစည်းကားမှာ မဟုတ်”လို့ အကြောင်းပြုံး ဦးပွဲ့ရဲ့ အကြံပေးချက်ကို ငြင်းပယ်ကြပါတယ်။

နောက်ဆုံး အများဆန္ဒအရ ဆိုပြီး အတ်ပွဲထည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။ နာမည်ကြီး အတ်ပွဲကို မန္တလေးဖြုံးအထိတက်ပြီး ငါးရမ်း ကြတာမို့ ငွေတွေ့သိန်းနဲ့ချိပြီး ကုန်ပါတယ်။ ထိုးတင်ပွဲမကျင်းပမီ ရက် တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက စေတိ တော်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း ကွင်းပြင် ကျယ်ထဲမှာ အတ်စ်ကြီးကို ဟည်းနေအောင် ဆောက်ထားကြတာမို့ ဘုရားကငယ်ငယ် အတ်စင်ကာကြီးကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ထိုးတင်ပွဲနေ့ ရောက်တဲ့အခါ မန်က်စောစောမှာပဲ ရွှေထိုးတော်ကို တင်လှာကြပါတယ်။

ပင့်သံယာတော်(၁၀)ပါးနဲ့ ရွာလူကြီးတွေသာ ပါဝင်ကြတာမို့ သိပ်စည် စည်ကားကားကြီး မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ညနေခင်းမှာ တော့ ရွာနီးချုပ်စပ်က ညုံးသည် တွေရော ရွာထဲရှိ လူပို့။ အပျို့ကာလသား အသိုးကြီး အမယ်အိုပါမကျို့ ထွက်လာကြတာမို့ အတ်စင်ရောမှာ စည်ကားနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးဟာ မနည်းဘူးတဲ့။ ညာတော်ပွဲ ကပြချိန်မှာ တော့ လူအုပ်ကြီးဟာ တိုးမပေါ်

အောင် စည်ကားသတဲ့။ အဲဒီအချိန် ကျောင်းဝန်းထဲမှာ တည်ထားတဲ့ ကိုးတောင်ပြည့်စေတိတော်ကလေး နံဘေးမှာတော့ လုပ်လီလုပ်လဲ လင်း နေတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကလေး တစ်တိုင်နှစ်တိုင်ကလွှဲလို့ လူတစ်ယောက် မျှ မရှိပါဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ နာမည်ကြီးအတ်ပွဲကြီး ကပြအသုံးတော်ခံတာ တစ်နာရီလောက်သာရှိသေးတဲ့ အဲချိန်မှာ ရွာခံလူတွေနဲ့ တော်းရွာကလူတွေဟာ ပွဲခင်းထဲမှာ နေရာလုရာက ရန်ဖြစ်ကြလို့ ရိုက်ပွဲဖြစ်ကြသတဲ့။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တွေ့ကရာ သစ်သား ချောင်း၊ အုတ်ခဲတွေ့နဲ့ ပစ်ပေါက်ရိုက်နှုက်ကြတာမို့ ခေါင်းကွဲသူကဲ့ အလဲလဲ အပြီးပြီ့နဲ့ လူသုံးဆယ်လောက ဒုက္ခရာရကြတယ်။ အဲဒီလူတွေကို ရွာလူကြီးက ဖော်ပေါ်သွားပြီး ရွှေ့နာရာ အမှုတိုင်ချက်ဖွင့်ရ တယ်။ ရဟန်းငယ်တွေနဲ့ လုပ်ခြေားတာဝန်ရှိသူတွေဟာ ရှတ်ရှတ်သဲသဲဖြစ်သွားတဲ့ ပွဲခင်းရှိ လူအုပ်ကို ငြိမ်ပြိုလိမ်ပြိုဖြစ်အောင် မနည်းတိန်းကြရတယ်။

အဲဒီ အခြင်းအရာတွေကို ပွဲခင်းထဲ လမ်းလျှောက်လာတဲ့ မန္တလေးက ဦးပွဲ့ရဲ့ကြပ်သွားတဲ့ အောင် “အင်း ပါအကြံပေးသလို သာ တရားနဲ့ ပူဇော်ကြရင် အခလိုဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခတော့ ဘုရားကို မတရားနဲ့ပူဇော်ကြလို့ မဟုတ်မဟတ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီး တကယ်တော့ လူတွေဟာ ကိုယ်ပို့ရဲ့ အပျော်အပါး လိုက်စားလို့မှုကို ဘုရားအကွယ်ယူပြီး ဘုရားပွဲ့ ထိုးတင်ပွဲ ဘာပွဲ့ ညာပွဲတွေ လုပ်နေကြတာပါ။ ဘုရားကို ပူဇော်ရာ

မရောက်ဘဲ “စောကားရာတောင်ရောက်သေးတယ်”လို့ တွေးပါပြီး မချင့်မရဲဖြစ်လာရာက “ဒွေးချိုး” တစ်ပုဒ်စင်ဆိုလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီ ဒွေးချိုးကပ္ပါယာလေးကို ကျောင်းပြန်ရောက်တဲ့အခါ စာချက်ကြီးကြီးတစ်ချက်ပေါ်မှာ စုတ်တံ့ ထင်ရှားအောင်ရေးပြီး ကိုးတောင်ပြည့် စော်တော် နံဘေးမှာ သွားကပ်ထားသတဲ့၊ မနက်လင်းနံနက်ခင်းရောက်တဲ့အခါ ဘုရားနှိမ်းလာသူတွေက တွေ့ပြင်ပတ်ရှုကြကာ“ရေးရေးတတ်ပလေ”လို့ ချိုးကျေးကြပြီး ရွှေ့ချိုးကျောင်းဆရာတော်ထံ ဆက်ကပ် လိုက်ကြပါတယ်။ ဒွေးချိုးကပ္ပါယာလေးက အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါတယ်-

**“ဘုရားကလေး ငယ်ငယ်
ကိုးတောင်ပြည့်တယ်၊
ငယ်သာင်းတယ်တွေ့ယ်
တဲ့ဘုရား။
လူသုံးဆယ် ခေါင်းတွေ
ကွဲတယ်။
ရွှေ့သွား”**

ပုံပြင်ထဲက အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အပြင်မှာလည်း တကယ်ဖြစ်နေတာပါ၊ ဒီထက်သာ ဆိုးရင်ဆိုးမယ်၊ ဒီထက်တော့ မလျှော့နည်းနှင့်ပါဘူး။ ဒီလို့ အဖြစ်ဆိုးတွေကို ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတွေက မနှစ်သက်ပါဘူး၊ ပြပြင်လိုကြပေမယ့်အများစုနဲ့ တစ်ယောက်တည်းမှို့ “သံယာအား ဘုရားမလွန်ဆန်သာ” ဆိုသလို လက်လျှော့နေကြရတာပါ။ ဒါတောင် တတ်နှင့်သလောက် ပြပြင်ပေးကြပါသေးတယ်။ လယ်တိဆရာတော်ကြီးက “တစ်နှစ်တစ်ခါ၊ ငရဲရာ၊ လူရွာဘုရားပွဲ”လို့သံပေါက်

ရေးခဲ့သလို့ အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်နေကာဘိဝံသကလည်း “ပွဲကိုလောဆူညံး လူသံပွဲတို့ကျောင်းဘုရားထဲ လုပ်ကြသည်။ ပုံချွေအယူ၊ အတွင်းလူဖျက်လို့ ဘာသာပျက်ရှု ခက်လိမ့်မည်”ဟု ကပ္ပါယေးစ်ခဲ့ပါတယ်။

အချင်းချင်း မသင့်မတော်မလျှော်တာတွေ တွေ့ရင် ဆုံးမသွန်သင်ပြပြင်ပေးခြင်းဟာ မွန်မြတ်တဲ့ သာသနုံယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ မေတ္တာ၊ ကရာဇာရှုထားပြီး အချင်းချင်း အမှားပြင်ပေးခြင်းဟာ ကြီးပွားတိုးတက်ကြောင်း

ကောင်းမြတ်တဲ့ မင်္ဂလာတစ်ပါးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသာသနာတော်ဟာ အလေးအမြတ်ပြုအပ် ရင်နှဲက်ထားရမယ့် သာသနာတော် ရှိသေးနှိမ်ချိုးရမယ့် သာသနာတော် ဖြစ်ပါတယ်၏ဒီသာသနာတော်အတွက် ချွေးနဲ့ရင်း၊ သွေးနဲ့ရင်း၊ အသက်နဲ့ရင်းခဲ့ရတဲ့ ပုံချွေမြတ်စွာရဲ့ စွန်ခြင်းကြီး တွေ့ပြန်လည်တွေးဆ သတိရမ့်ရင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကရာဇာတော်ကို စောကားဖို့ဆို ဝေးစွဲ၊ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်တောင် ကျေလာနိုင်တယ်။

ဘုရားရှင်ကို ရှိသောတာ၊ တရားတော်ကို ပြတ်နှီးတာ၊ သံယာတော်ကို ရှိကျေးတာ၊ သာသနာတော်ကို လေးစားတာ၊ မိမိကိုယ်ကိုတန်ဖိုးထားတာတွေဟာ လောကာ၊ သာသနာ ကြီးပွားကြောင်းတွေပါ။ ဆရာ၊ မိဘစသူတွေကို ကိုယ်ကမှာမလေးစားရင် တခြားသူတွေက အရိအသေတန်တတ်ပါတယ်၏အဲဒီလိုပါပဲ။ ပုံချွေသာသနာတော်ကို မိမိတို့ကမှာ မမြတ်နှီးရင် တခြားဘာသာဝင်တွေက တန်ဖိုးထားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ ပုံချွေသာသနာတော်နဲ့စပ်တဲ့ အခမ်းအနားကြီးငယ်အသွယ်သွယ်မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို ဦးထိပ်တင် ပန်ဆင်ပြီး ရှိသောလေးမြတ် ပြုလုပ်အပ်ကြပါတယ်။ တကယ်တော့ “ရေမြင့်ရင်ကြာတင့်”သလို ပုံချွေသာသနာတော်ရဲ့ ဂုဏ်ကျော်သရေဟာ မိမိတို့ရဲ့ ဂုဏ်ကျော်သရေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

စရာမေတိဓာတ်ဘုံး စေနေလတ်

(ယခင်လမှအဆက်)

နဝမပြောက်နေ့

နဝမပြောက်နေ့မှာတော့
သေခြင်းတရားက အေးနေးလို့
အကောင်းဆုံး ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေ
ပါတော့တယ်။

“ဒကာကြီး၊ သေခြင်း
တရားအပေါ်မှာ ဘယ်လို့ဆုံး
ထားလဲ”

“တပည့်တော်ကတော့
မတင်မကျတဲ့ ဖြစ်နေတယ်ဘူရား”

“ဘာပဲပြောပြော ကြောက်
စရာကောင်းတာကတော့ သေချာ
တယ်။ ဘူရားလို့တော့ အချိန်ရယ်၊

နေရာရယ်၊ ရောဂါရယ်ကို ကြိုတင်
မသိကြဘဲ သေကြံရတယ်လို့ ဟော
တယ်ပျော်။ ဦးဘာသန်းကြီးခများလည်း
နောင်း(ဘာ)နာရီမှာ မောင်ခန္ဓာခြေ
က သဲသောင်ပေါ်မှာ အထက်လှန်
အောက်လျော့ရောဂါရနဲ့ သေမယ်လို့
ဘယ်ထင်ပါ့မလဲပျော်။ ဟိုတစ်နောက်
ထမ်းသီမှာပဲ စစ်သားတစ်ယောက်
လော်။ တိုက်ပွဲက ပြန်လာတာ။
ကျဉ်းဆန်းကြားထဲမှာ ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့
ဘူး၊ ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့မှ ကုက္ပါး
ပင်က ကိုင်းကျိုးကျပြီး သစ်ကိုင်းနဲ့

ရိုက်မိပြီး ဆုံးသွားရှာတယ်”

“ဒါဖြင့် တပည့်တော်တို့
မသိနိုင်တာ သုံးမျိုးပေါ့နော်။ အချိန်
ရယ်၊ နေရာရယ်၊ ရောဂါရယ်”

“အင်း ကတော့ မက
ဘူးဒကာကြီး။ ဒကာကြီးကသာ
နောက်ဘဝရှိတယ်ဆိုတာ လက်ခံ
ထားရင် သေပြီးတဲ့နောက် ဆက်ရ^၅
မယ့်ဘဝကိုလည်း မသိဘူး၊ ဒီတော့
လေးပါးပေါ့ပျော်”

“နောက်ဘဝ သေချာပေါက်
ရှိတာကို ဘယ်လို့ သိနိုင်သလဲ
ဘုန်းဘုန်း”

သူလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေနဲ့
သိနိုင်တာပေါ့ပျော်။ ဥပမာ သူက စိတ်
ထားကောင်းနဲ့ ခရီးထွက်လာတာပဲ။
အဲဒီစိတ်က အကြောင်းပေါ့။ မျိုးစွေ
ပေါ့ပျော်။ အဲဒီအကြောင်းရဲ့ အကျိုးကို
ရဖို့ ဒုတိယဘဝ သေချာပေါက်ရှိနေ^၆
ရမှာပဲ”

“ကောင်းရာ မွန်ရာ ဘဝကို
တော့ ဆရာဘသန်း ရောက်မှာပေါ့
နော်”

“ထိစိတာပေါ့ပျော်။ အတတ်
ပြောလို့မရဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့
ဒုတိယဘဝဟာ ပထမဘဝရဲ့
နောက်ဆုံး စိတ်နဲ့ တော်တော်ဆိုင်
တယ်။ ဒီစိတ်လျော့တစ်စင်းနဲ့ ခရီး
ဆုံးလို့ နောက်စက်လျော့နဲ့ ခရီးဆက်
မယ့်လူလိုပဲပေါ့။ သူဆုံးဖြတ်ချက်
မှန်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့။ မှန်တဲ့
စက်လျော့ပေါ်မှာ တက်လိုက်မိရင်
တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ပျော်။ စက်
လျော့မှားပြီး တက်လိုက်မိရင်တော့
ဒုက္ခရောက်တာပေါ့။ အနည်းဆုံး
ခရီးဖင့်မယ်။ မှန်တဲ့ စက်လျော့ကို
ထပ်ရှာရည်းမယ်လေ။ အဲ မှန်တဲ့
စက်လျော့ကို စီးမိမိဆိုတာကလည်း

၆၁ အပြမား

၁၄၈၂ ခ ၁၄၀၃

ကျမ်းကျင်လိမ္မာဖို့ လိုတာပေါ့များ။
“ဘုန်းဘုန်း ဆိုလိုတာကို
တပည့်တော် သိပ်သဘောမပေါက်
ဘူး ဘုရား”

“ဦးပွဲ့ဌးလောသွားတာ
ဖြစ်မယ် ဒကာကြီး၊ သေခါနီးစိတ်နဲ့
နောက်ဘဝအစိတ်နဲ့က ဆက်နေ
တာ။ ဒီတော့ နောက်ဘဝဆိုတာ
သေခါနီးစိတ်ပဲ့၊ ဦးတည်ထားတဲ့
အတိုင်း သွားမှာပဲ့၊ ဥပမာဏာ ဒေါသ
တကြီးနဲ့ သေသွားရင် ငရဲကိုရောက်
နိုင်တယ်။ မေ့မေ့လေ့လျှေ့လေ့လျှေ့နဲ့
သေတော့ တိရစ္စဘိုင်တစ်ကောင် ဖြစ်
နိုင်ပြန်ရော။ သားစိတ်၊ သမီးစိတ်
စတဲ့ တယားစိတ်တွေနဲ့သေတော့
ပြုတွေတွေ ဖြစ်ပြန်ရောများ၊ ကုသိုလ်
စိတ်လေးနဲ့ သေရင်တော့ လူ(သို့)
နတ်ဖြစ်တယ်ပေါ့များ။ အများအား
ဖြင့် လောဘစိတ်နဲ့ သေသူတွေဟာ
ဦးပွဲ့ဌးတို့၏တဲ့ တစ္ဆေသွားရဲတွေ
ဖြစ်တာပေါ့များ”

“ဒါဆို ဗုဒ္ဓဘာသာက
တစ္ဆေသွားရဲ ရှိတာကို ယုံတယ်ပေါ့”

“ယုံတာပေါ့ ဒကာကြီးရာ။
လောဘရှိတာကိုး၊ လောဘရှိရင်
တစ္ဆေသွားရှိမှာပေါ့။ သူတို့က သေ
သာသေတာ လောဘကြီးက ဆွဲ
ထားတော့ သူတို့၏စုစုတဲ့အဆောက်
အအုံ စတာတွေကနေ ဝေးဝေးမသွား
နိုင်ကြဘူး။ အမိန့်မရလို့ ဘာညာတို့
မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူတို့ လောဘ
ကြောင့် သွားလို့မရတာ”

“၆၁။ ဒီလိုလား၊
ဒါနဲ့ တစ်ခုခုကြောင့် မကောင်းတဲ့
ဘဝကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဘယ်
လို့ လွှတ်နိုင်မလဲ”

“အခုနက ဦးပွဲ့ဌးပြော
တယ်လေသူတို့ဟာ စက်လေမှား

စီးတာလို့ မှားမှန်းသိရင် ပြောင်း
စီးမှာပေါ့များ၊ ခရီးတော့ ဖင့်တာပေါ့။
ဒီလိုပဲ သေခါနီးစိတ်ကြောင့်
မကောင်းတဲ့ဘဝကို ရောက်ပောယ့်
သူက ကုသိုလ် တော်တော်များတဲ့
လူဆို မှားမှန်းသိပြီး ပြောင်းစီးမှာ
ပေါ့။

ဒါပောယ့် တရှို့ကျတော့
မှားလိုကို မှားမှန်း မသိတာ။

စက်လေ့ခရီးက ဆုံးပြီ။
ကိုယ်သွားရမယ့် ခရီးက မရောက်
သေးဘူး။ ဒီလိုပဲ အကုသိုလ်တွေ
သိပ်အားကြီးရင်တော့ ဆုံးသည်
အထိ မှားမှန်းမသိတော့ဘူး။
ဒီတော့ အသိရှိဖို့ အရေးကြီးတာ
ပေါ့များ။

ကုသိုလ်တွေများပောယ့်
သေခါနီးစိတ်မကောင်းရင် ဘဝကူး
မကောင်းဘူး၊ အကုသိုလ်များလည်း
သေခါနီး စိတ်ကောင်းရင် ကောင်း
ရာမွန်ရာ ရောက်သွားတတ်တယ်။
ဒါပောယ့် ခကာပဲ။ ဒီအရှို့ကုသိုလ်သွား
ရင်တော့ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ် များ
ရာကို လိုက်သွားမှာပဲ့။ ဒါကြောင့်
ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမှာ ရောက်ချွာမျှဝေ
တာတွေ လုပ်ကြတာပေါ့။

သေသူကို အမျှဝေတော့
ရရောရနိုင်ပိုမလား ဘုန်းဘုန်း။

ရနိုင်တဲ့ဘဝဆိုရင် ရတာ
ပေါ့များ။ အထူးသဖြင့် ကံကိုသာမို့
နေရတဲ့ ဘဝဆိုရင် ရတာပေါ့။
ရတယ်ဆိုတာထက် ရမှန်းထင်ထင်
ရှားရှား သိသာနိုင်တာပေါ့။ ဥပမာ
ဦးပွဲ့ဌးတို့ တစ္ဆေ၏တဲ့ဘဝတွေ
ပေါ့။ သူတို့လည်း ဘဝတစ်ရှဲပဲ့၊ မသိ
သူတွေက ဒါကို ဘဝလို့မထင်ဘူး။
ဘဝသစ်ကို မပြောင်းခင် ကြား
ကာလတ်ခုလို့ ထင်တတ်ကြ

တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒါဟာ
သူတို့ရဲ့ဘဝပဲ့။ အဲဒီဘဝတွေမှာ
စိတ်ရှိပေမယ့် သိပ်မသိသာဘူး။
ဉာဏ်တွေ၊ အာဟာရတွေလည်း
ဒီအတိုင်းပဲ့။ သူတို့ရဲ့ အဓိကမြို့ခို့ရာ
က ကံပဲ့။ ကံနဲ့ပဲ လုပ်စားတဲ့ ဘဝ
ဆိုတော့ ကံကအကျိုးပေးပြီဆိုရင်
ချက်ချင်းပေးတယ်။

“လူဘဝကျတော့ ရော
ဘုန်းဘုန်း”

“လူဘဝက ကံပါပေမယ့်
ကံတစ်စုတော်း မဟုတ်တော့ ကံက
ထင်တိုင်းကြတို့ မရဘူး၊ ဒီကိစ္စကို
ဦးပွဲ့ဌးတို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီလဲ”

“ဟုတ်တယ်ဘုရား တပည့်
တော် နည်းနည်းမမွေးလို့”

“ဒီတော့ ဒကာကြီးရာ
စက်လေ့မှားမစီးမိဖို့၊ မှားစီးမိပြီ
ဆိုရင်တော် မှားမှန်းချက်ချင်းသိဖို့
ကြိုးစားထားရမှာပေါ့။ ဦးပွဲ့ဌးတို့က
ခရီးသွားတွေကိုး”

“နဝမမြောက်နေမှာလည်း
စကားပြောရတာ မကောင်းပါ။
ဦးသသန်းကိစ္စက ထံ့ဆေးပေးထား
သလို နှစ်ဦးစလုံး ဆုံးအလို့သာ
နေကြပါတော့တယ်”

အသမမြောက်နေ့။

ဟုမွှဲလင်းမယကနဲ့ တွေ့
ကြတယ်။ အကျိုးရှိပါတယ်။
ဦးမောင်မောင်သိန်းကို စာရေးသူနဲ့
အတူတွေ့ရတော့ အားလုံးအုံပြုနေ
ကြတယ်။ ဟုမွှဲလင်းမှာရှိတဲ့ လူ
ပုဂ္ဂိုလ် သာသနာပြန်တွေ့၊ ဆွေးနွေး
စရာရှိတာကို ဆွေးနွေးပြီး အမြန်
ဆုံးပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပြန်တာ
ကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဦးသသန်းရဲ့
မိသားစုကို ဘယ်လို့စကားပြောရပါ

၆၁ အပြည်

၁ မ္မ ၅ သ ၂ ၃ ၀ ၂၁၁၃

လိမ့်။ သတင်းကတော့ စစ်တပ်က ကြေးနှင့်ရိုက်ပေးထားလို့ ရောက်နေ ပါ၌။

အလာတုန်းက လူသုံး ယောက်၊ ခရီးဆောင်အိတ် သုံးလုံး၊ အပြန်ခရီးများတော့ လူနှစ်ယောက် ခရီးဆောင် အိတ်သုံးလုံး။

ဦးမောင်မောင်သိန်းက စကားစသည်—

“ဘုန်းဘုန်းရယ်၊ တယဉ် တော်ဖြင့် ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်နေမှုန်းကို မသိဘူး၊ သေခြင်းတရားဟာ တစ်စုံ တစ်ယောက်က လွှတ်လိုက်တဲ့ ခရီးတစ်ခုဆုံးသွားတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးဘူး”

“သော် ဒကာကြီးရယ်၊ ဦးပွဲ့ဗုံးတို့က သေမှ သေတယ်လို့ ထင်တာကိုး၊ တကယ်က ရှင်လျက် နဲ့ကို သေနေကြတာ၊ ပြီးတော့ သေ လျက်နဲ့ ရှင်ကြုံရပြန်ရောလော့။ ဒါကို ဦးပွဲ့ဗုံးတို့ သဘောမပေါက်က သေးဘူး”

“ဘုန်းဘုန်းပြောတာကို သဘောမပေါက်ဘူး”

“ဒကာကြီး သဘော မပေါက်လောက်ဘူး၊ လူဆိုတာက အချိန်မရွေးသေနေတာ၊ သေတယ် ဆိုတာက ဗုဒ္ဓဘာသာအရကတော့ ချုပ်ပျောက်တာပဲလော့။ ဒကာကြီးလည်း သိပုံနဲ့နည်းနည်း နီးစပ်တာပဲ့၊ စိတ်ဆိုတာ အသာထားလို့ ရုပ်တရားတွေ၊ သွေးလေလည်ပတ်မှ တွေကလည်း အချိန်မရွေး ပျက်နေကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် ရုပ်တွေ၊ သွေးတွေက ဖြည့်နေတော့ ရပ်တန်မသွားတာပဲ။ ဒီသဘာဝကို များ ကျကျနှစ်သာပေါက်သွား

ရင်တော့ သေခြင်းတရားက အချိန် မလပ်ပဲ”

“သေတယ်လို့သာ ပြောက တယ်။ ကိစ္စက မပြီးပြန်ဘူး၊ သေတာကို ဆုံးတာလို့ ပြောတတ်က သေးတယ်။ တကယ်တော့ သေတာက စတာပါများ၊ ရှင်ဖို့ စတာဗျာ။ ဘုရားကတော့ သေတာနဲ့ ရှင်တာကို လွယ်လွယ်လေးပဲ ရှင်ပြတယ်”

“အပူမေဒဵး အမတ် ပဒ် ပမာဏေး မရွေနော ပဒ်”
တဲ့။

မြန်မာလိုတော့ “မမေ့၊ မသေ၊ မမေ့၊ သေ” ပြောများ၊ ဦးပွဲ့ဗုံး ကတော့ ဘုရားစကားကို ဒီနေ့ စကားနဲ့ ယုဉ်ကြည့်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောကြတယ်လေဗျာ။ “မင်းက မေ့တာကိုး၊ မင်းက အ၊ တာကိုး၊ ခံပေတော့၊ သေပေါ့ကွာ” ဆိုတာလော့ ဟုတ်တယ် ဒကာကြီးရော မေ့ရင်၊ အ၊ ရင်တော့ သေပေတော့ပဲ”

“မေ့တယ်၊ အ၊ တယ်ဆိုတာက ဘာကို မေ့တာ၊ ဘယ်လို့ အ၊ တာလည်း ဘုန်းဘုန်းရဲ့”

“ဒကာကြီးကလည်း ခင်ဗျားကို ခင်ဗျား မေ့နေတာပေါ့။ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သတိမရတာလော့။ သူများနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ အ၊ တယ်ဆိုတာက ခင်ဗျား ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိတာ။ သူများ ဘာတွေဖြစ်နေတာကို မသိလိုအား, တာ မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုယ်တိုင်မသိမှ အ၊ တာ။ အ၊ ရင်တော့ ဒကာကြီး သေပေတော့ တဲ့များ”

“ဘုန်းဘုန်းကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်တော့ လူတိုင်း သိတာပေါ့”

“မသိဘူး ဒကာကြီးရော။ တော်တော်ကြီး မြင့်မြတ်တဲ့ လူတွေ သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိတာ။ တရားထိုင်တယ်ဆိုတာကို ဦးပွဲ့ဗုံးတို့ ပြောခဲ့ကြတယ်နော်။ အဲဒါ ကိုယ်တိုင်သိအောင် လေ့လာတာ ဒကာကြီးရဲ့။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ ခင်ဗျားဟာ ဦးမောင်မောင်သိန်းဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသိတာပေါ့။ အဲဒါက တကယ့် အသိမှ မဟုတ်တာ”

“ဘုန်းဘုန်းကလည်း ဒါလည်း သိတာပေါ့”

“သိဆိုလည်း သိလိုက်ပြောများ၊ အသိဆိုတာက နားလည်မှု အနစ်နာခံမှု၊ စိတ်ရှည်မှု စတာတွေ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဦးမောင်မောင်သိန်းလို့ သိတဲ့အသိကြီးက နားလည်မှုတွေ၊ သည်းခံမှု တွေ ဘာမှုမပါဘူး၊ မဟုတ်တာတွေပဲ ပါတယ်။ ဟေ့ဝါ မောင်မောင်သိန်းကို မတိန့်ကွဲ ဆိုတာကြီးတွေပဲ ပါတာ။ ကဲ့အဲဒါ အသိစစ်လားများ၊ အသိစစ်က အဲဒီဝါကျွဲ၊ ဘာကွဲ၊ ညာကွဲ ဆိုတာတွေ လျော့သွားတာ၊ မရှိတော့တာ ဒကာကြီးရဲ့”

ထိသွားပါပြီ။ ဦးမောင်မောင်သိန်း အရှိုက်ကို ထိသွားပါပြီ။

လူတွေသိတယ်လို့ ထင်ထားတာတွေဟာ တစ်ခုမှာ အသိမဟုတ်ကြား၊ ပါတွေ၊ ဘာကွဲ၊ ညာကွဲတွေ ဘာကွဲတွေကို လျော့ချို့ဆိုပြီး အသိတွေရှာကြား၊ အသိစစ်မဟုတ်လေတော့ အဲဒီအသိတွေကြောင့် ပါကွဲ၊ ဘာကွဲ၊ ညာကွဲတွေ ဖြစ်ကြား၊ (ပါကွဲ၊ ဘာကွဲ၊ ညာကွဲ ဆိုတာတွေကို စာပေ စကားနဲ့ ပြောလိုက်တော့ ဥပါဒ်တွေ

ဖြစ်သွားတာပေါ်ပျော်။

သူ ဒီလို အသိမှန်လေး
တွေ ရလာပါစေလို့ ဆုတောင်း
မိတယ်။

ဒီနှေ့လည်း ဘာကွဲ ညာကွဲ
နဲ့ပဲ စကားရပ်ခဲ့ရ တော့တယ်။

ကောဇာမနေ့။

သေခြင်းတရားနဲ့ ပတ်
သက်တာတွေ၊ ဘဝဆက်တွေကို
ဆွေးနွေးကြရင်း ဦးဘသန်းအတွက်
လုပ်စရာ ရှိတာတွေကို လုပ်ပေးခဲ့
ကြရတယ်။ နာဂနယ်မြေမှာ နာဂ^၁
လူမျိုး ပုံစံဘာသာတစ်ယောက်
လုပ္ပါယ်သာသနာပြု တစ်ယောက်
သေဆုံးရတာဟာ ဘယ်လောက်
နစ်နာသလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကြေားမှ
ကျကျနှစ် နားလည်နိုင်ကြမှာပါ။

အဒီဇိုင်း နောက်ပိုင်းမှာတော့
ဦးမောင်မောင်သိန်းကြီးနဲ့လည်း
အတွေ့နည်းသွားခဲ့ကြတယ်။ သူက
လည်း ခရီးရှည်ထွက်သွားတာကိုး။
ဒီကာလကြားထဲမှာ မမျှော်လင့်တာ
တွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

တစ်ညာမှာတော့ ထူးဆန်း
တယ်လို ပြောရမလား၊ ညာ(၁၀)နာရီ

ခွဲလောက်မှာ ဝါးထရုံကာထားတဲ့
မီးတင်းကုပ်လေးထဲမှာ အသံတွေ
ကြားရတယ်။ ဆင်းကြည့်တော့
ဘာမျှမတွေ့ရဘူး၊ စုပေါင်းရှင်ပြဲခဲ့က
မထွက်သေးဘဲ ကျွန်ုင်နေတဲ့ ကိုရင်
လေး ဝါးပါးကလည်း မအိပ်ကြဘူး။
ဒါနဲ့ သူတို့ အိပ်အောင်ဆိုပြီး ပရိတ်
ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ချွတ်ပေး
လိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး ဆရာ
သမားတွေ အိပ်ပျော်သွားကြတော့
တယ်။

ည (၁၂)နာရီထိုးပြီ။ အသံ
တွေ ကြားရပြန်တယ်။ မီးတင်းကုပ်
ထဲကပါပဲ။ ဒါနဲ့ တစ်ယောက်တည်း
ဝင်ကြည့်တော့ နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။

“ဘုန်းဘုန်း မအောင်ပါနဲ့
မလူပ်ပါနဲ့”ဆိုပြီး လူနှစ်ယောက်က
ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ရှိသမျှဝတ္ထုကို
တောင်းကြတယ်။ ဘာမျှမထူးဆန်း
ပါဘူး။ ပေးလိုက်တယ်။ လူကိုဘာမျှ
မလုပ်ရင်တော်ပြီပေါ့။ ဒီကိစ္စကို
ယုံကြည့်ရတဲ့ လုပ္ပါယ်သာသနာပြု
တစ်ယောက်ကိုပဲ ပြောမိတယ်။ ဒီ
လူတွေကို မှတ်မိသော်လည်း ဦးပွဲ့
ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်။

ဒီကိစ္စမှာ ပြသာသနာက ကြီး

တွားလာပါတယ်။

လူပုဂ္ဂိုလ် သာသနာပြု
ဒကာ၊ ဒကာမတွေကတစ်ဖက်။ စာ
ရေးသူက တစ်ဖက်။

ဒီအချိန်မှာပဲ စာရေးသူရဲ့
အတ်လိုက်ကြီး ဦးမောင်မောင်သိန်း
လည်း သတင်းစကားကြားပြီး ပြန်
လာခဲ့ပါတော့တယ်။ သူကလည်း
စာရေးသူဘက်က မရပ်တည်ပါဘူး။

“ဘုန်းဘုန်း ဒီလိုခွင့်လွှတ်
လိုက်တော့ လူတွေက ပိုဆိုးမှာပေါ့”
ဒီကိစ္စမျိုးက နောက်နောင် ခေါင်း
မထောင်ရဲအောင် လုပ်ရမှာ”တဲ့ သူ
တို့ဘက်က တင်ပြကြတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဦးပွဲ့ဗျားက
ဘုရားဥပဒေကို သုံးမယ်။ ခွင့်လွှတ်
လိုက်မယ်။ ဒီလူမျက်ရည်ကျလောက်
အောင် ခွင့်လွှတ်မယ်။ သူ နောင်တာ
ရစေရမယ်။

စာရေးသူက ခေါင်းမာစွာ
နဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

မှန်လည်း မှန်သွားပါတယ်။
သခ်န်းစာလည်း ရာဘွားပါတယ်။ လူ
တွေကို နောင်တရာလောက်အောင်
သာ ပညာပေးပါ။ သေချာပေါက်
နောင်တရပါတယ်ဆိုတဲ့ သီအိုရိုကို
လော်။

အမာဆုံးကျောက်ခဲကို ခုခံ
ဖို့ ကျောက်ခဲတစ်လုံး မရှာနဲ့။ အနှုံး
ည့်ဆုံး ပိုးစာ ဝါဂိုမ်းစကိုပဲရှာပါ။

“ချစ်သားတို့၊ ဒေါသကို
ခွင့်လွှတ်ခြင်း မေတ္တာတရားနဲ့သာ
အောင်နိုင်တယ်”

ဘုရားရှင်ကို အကြိမ်ကြိမ်
ဦးညွှတ်တို့ရင်း ၁

■ စောနောက်

ကန်တော့ဆွမ်း ရှင်အာစာရု

“ဆွမ်းတော်မို့”
“ရပ်တော်မူပါဉီးဘုရား”
“ဆွမ်းတော်မို့”
“ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား”
ကြားနေကျ ဒီအသံတွေဟာ
ပုံချွဲသာသနာတော်ကို သက်ဝင်
ယုံကြည်တဲ့ သူတွေအတွက် မင်္ဂလာ
ရှိတဲ့ ‘နှုန်းချိန်’ တေးသံသာ’ တစ်
မျိုးပါပဲ။ မန်ကြောင်းခင်ကတည်းက
ဆွမ်းတော်မိအောင် ချက်ပြုတိရ
တာဟာ ဘာသာသွေးရှိတဲ့ ပုံချွဲ
ဘာသာတွေအတွက် အရေးပါတဲ့
နေ့စဉ်လုပ်ကန်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။
အာစာရု ကံဖြစ်အောင် နေ့စဉ်ပုံမှန်
ကြိုးစားပြီး ဆွမ်းလောင်းလှုပါတယ်

ဆိုတာ မလွယ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုပါ။
ကျောင်းသား၊ ကိုရင်၊ ဉီးပွဲင်း၊
ဘုန်းကြီးများ အိမ်ရှုမှာ ဆွမ်းလာ
ရပ်တဲ့အခါ ကြိုးတင်စီစဉ် ဆွမ်းတော်
ပြင်ထားပြီးသားဆိုရင် အလွယ်တကူ
လောင်းလှုလိုက်နိုင်လို ကြည်နှုံးရ
တာဟာ နှုန်းတဲ့ နံနက်ခင်းရဲ့
ခါဗြိုမြို့ပိတ်တစ်ခုပါပဲ။ ကြိုးကြိုးတင်
တင် ကြိုးစားစီစဉ်ပေမယ့် ဆွမ်းတော်
မမိတာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။
အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြာ့ အစီ
အစဉ် လွှဲချော်လို ဆွမ်းတော်မမိဘူး
ဆိုရင်တော့ ‘ကန်တော့ဆွမ်း’ ပဲ
လောင်းလိုက်ရပါတော့တယ်။ ဆွမ်းခံ
သူနဲ့ ဆွမ်းလောင်းသူကြားက ‘ကန်

၆ အပြည် ၁၄၈၂၀၃ :

တော့ဆွမ်း ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှာ လေးနက်တဲ့အမိပါယ်တွေ ပါဝင်နေ ပါတယ်။

ဆွမ်းလာရပ်တဲ့ ကိုယ်တော် ကို ဆွမ်းမလောင်းနိုင်တဲ့အခါ ဆွမ်း မလောင်းချင်တဲ့အခါမျိုးမှာ ပါ၌ စာပေမှာ “အတိစွဲထ ဘဇ္ဇာ”လို သုံးတာ တွေ့ရပါတယ်။ ပါ၌စာပေ မှာက ဆွမ်းခံရပ်တဲ့ကိုယ်တော်ကို ဆွမ်းမလောင်းနိုင်တဲ့အခါကြောင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ငြင်းတာဖြစ်ပါ တယ်။ “ဒီအီမိမှာ ဆွမ်းမရနိုင်ပါ။ လူစရာမရှိပါ။ ဒီအီမိကိုကျိုးပြီး တဗြားအီမိမှာ ဆွမ်းသွားရပ်တော် မူပါ”လို ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီတော့ မြန်မာ့အသုံး မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ကိုက်ညီအောင်“အတိစွဲထ ဘဇ္ဇာ=ကန်တော့ဆွမ်းပါဘူရား”လို ဘာ သာပြန်နိုင်ပါတယ်။

‘ကန်တော့ဆွမ်း’ ဆိုတဲ့ စကားထဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာလောက ဆရာတကာဆက်ဆံရေးမှာ တကယ် လိုအပ်တဲ့ နေ့တွေးမှုတွေ့ယဉ်ကျေး သိမ်းမွေ့မှုတွေ အလုံအလောက ပါဝင်စီးများနေပါတယ်။ ဆွမ်းခံ ကြွောက်တဲ့ ရှင်ရဟန်းတွေဟာ ဆွမ်း မရရင်တောင်မှ တလေးတစားနဲ့ ‘ကန်တော့ဆွမ်းပါဘူရား’လို လျောက် ထားခံလိုက်ရတယ် အသိအမှတ်ပြု ခံရတယ်ဆိုရင်ကိုပဲ ကျော်ကြည်းရဲ့ ရှင်ရဟန်းများအတွက် သာသနာတော်ကို မြတ်နှီးတဲ့စိတ်၊ ဒကာဒကာမတွေအပေါ်မှာ ထားတဲ့ မေတ္တာစိတ်တို့ ရင့်သန်ခိုင်မှာအောင် လုံးဆောင်ပေးနိုင်တာမို့ ‘ကန်တော့ ဆွမ်း’ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းဟာ ခွန်အားကြီးမားလှပါတယ်။

အရှင်နာဂါသန အလောင်း

အလျောကဲ မိဘနှင့်ပါးအိမ်မှာ ဆွမ်းခံ ရပ်တဲ့ ရောဟနမထောင်ဟာ ‘ကန် တော့ဆွမ်း’ဆိုတဲ့ ဝေနပို့သွားရ ပြေပြေလည်လည် ပျူးပျူးငှာငှာ နှုတ်ဆက်အသိအမှတ်ပြုတဲ့ စကား ကိုရဖို့ ခုနစ်နှစ်နဲ့ဆယ်လကြာအောင် ဆွမ်းပြုခဲ့ရပါတယ်။

ဆွမ်းဟာ ရှင်ရဟန်းတို့ အတွက် အရေးပါတဲ့ မိုးရာတစ်မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆွမ်းဆိုတာ တကယ် တော့ စားသောက်ဖွေယ်ရာ ရှုပ် အာဟာရပါပဲ။ ရဟန်းသာမဏေတို့နဲ့ လိုက်ဖက်အောင် ဝိနည်းစကား အနေနဲ့ စားဖွေယ်သောက်ဖွေယ် အာဟာရတွေကို ‘ဝိဏ္ဏာပါတာ-ဆွမ်း’ လို ပြောဆိုသုံးနဲ့ရပါတယ်။ ရဟန်း သာမဏေတို့ ဘုံးပေးသုံးဆောင် ကြတဲ့ အစာအာဟာရ မှန်သမျှကို ‘ဆွမ်း’လို ဒေါ်ရပါတယ်။ ဆွမ်းလို ပြောလိုက်ရင် လူတွေစားတဲ့ ထမင်း ပဲလို ယော်ယူနားလည်ကြပါတယ်။ ဝိနည်းကံနဲ့ လျှော်ညီအောင် ‘ထော ပတ်ဆွမ်း’၊ ‘မုံဆွမ်း’၊ ‘သစ်သီးဆွမ်း’ စသည်ဖြင့် စားစရာမှန်သမျှကို ‘ဆွမ်း’ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ဒေါ်ပြီး ရဟန်းသာမဏေတွေကို ဆက်ကပ် လျှိုဒ်နှီးရပါတယ်။ ဝိနည်းက ဆင်း သက်လာတဲ့ ဒီအစွဲအလာ ယဉ်ကျေး မှုကနေ ‘ကန်တော့ဆွမ်း’ဆိုတာ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဆွမ်းလာရပ်တဲ့ ကိုယ်တော်ကို စားသုံးဖွေယ်တစ်မျိုးမျိုး မလောင်းလှုံ့နိုင်လို့ နိုးကန်တော့ ခြင်းကိုပဲ ဆွမ်းအဖြစ် လောင်းလှုံ့လိုက်တဲ့ သဘောပါ။

‘ကန်တော့ဆွမ်း’ ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အားနာမှု လည်း ပါဝင်နေပါတယ်။ ‘အားနာ တယ်’ဆိုတဲ့ မြန်မာဝါဘာရနဲ့ ထပ်

တူညီတဲ့ စကားမျိုး ဘယ်ဘာသာ စကားမှာမှ ရှာမတွေ့နိုင်ပါဘူး။ အထူး သဖြင့် အနောက်တိုင်းမှာ ‘အားနာ တယ်’ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ နေ့စဉ်ပုံမှန် ဆွမ်းလောင်းနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက် အဆင်မပြေတဲ့တစ်နေ့ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်ကို ‘ကန်တော့ ဆွမ်း’ ဆိုလိုက်တဲ့အခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်ကို အားတုံးအားနာဖြစ်နေမှာ သေချာပါတယ်။ သာသနာရေးဘာသာရေး၊ ကုသိုလ် ရေး မပြောနဲ့ လောက လူမှုဆက်ဆံရေးမှာတောင် မြန်မာတွေ အားနာ တတ်ကြပါတယ်။ မပေးချင်ဘူး၊ မလာနိုင်ဘူး၊ မယူနဲ့ မသွားနဲ့စတဲ့ တစ်ဖက်သားနဲ့ တို့ကိုရှိက်ဆန်ကျင့်တဲ့ စကားမျိုးကို ပြောဖို့ မြန်မာတွေ အာဇားနေတတ်ကြပါတယ်။ တတ် နိုင်သလောက် တစ်ဖက်သားကို လိုက်လျော့ ပေးတတ်ကြပါတယ်။

‘ကန်တော့ဆွမ်း’ ဆိုတဲ့ စကားဟာ ဝိနည်းသဘော၊ အလက်ာ သဘော၊ ဥပစာသဘောတွေ ပါဝင် နေတဲ့အတွက် တစ်ဖက်သားကို အားနာတတ်ခြင်း၊ တစ်ဖက်သားကို အရေးထား၊ လေးစားခြင်းစတဲ့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အငွေ့အသက် တွေ ပါဝင်နေတဲ့အတွက် အမိပါယ် လေးနက်သိမ့်မွေ့နေပါတယ်။

အာဟာရတစ်မျိုးမျိုး မလောင်းလှုံ့နိုင်းတော့၊ ရဟန်း သာမဏေနဲ့ တွေ့ရတဲ့ အခွင့်အသေး ကို ဒီအတိုင်း လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး၊ အရှိအသေး ပေးလိုက်မယ်၊ ရှိနိုးလိုက် မယ်၊ လက်အုပ်ချိလိုက်မယ်၊ ဒါန စေတနာ မဖြစ်တောင်မှ ပဏာမ စေတနာ၊ ဂါရဝရစေတနာတော့ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်မယ်ဆိုတဲ့

ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကုသိလ်အခွင့်အရေး
ကို အရယူတဲ့ သဘောလည်း ပါဝင်
နေပါတယ်။ ချမှတ်စရာကောင်းတဲ့
မြန်မာ့စလေ့ တစ်ခုပါပဲ။

ပါမိစာပေမှာတော့ 'ကန်တော့တယ်'ဆိုတဲ့ အမိပြုယ်နဲ့ 'ဝန္တော့ ဝန္တော့မျိုး ပူဇော်' စို့တဲ့ အသုံးတွေတွေရပါတယ်။ ဒါ ပါမိပုံပြုတွေရဲ့ အမိပြုယ်ကို မွေးကိုရိုက ထုတ်ဝေတဲ့ ဆင်းသီယနာစီဒေါ် (version-3)နဲ့ Microsoft Word Dictionary တို့မှာ ဆက်စပ်ရှာဖွေ ကြည့်တော့ "Worship, Admire, Adore, Respect, Like, Love" စို့တဲ့ အဖွင့်တွေ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ 'ကန်တော့ဆွမ်းပါဘူးရား' ဆိုတဲ့ စကားကို 'တပည့်တော်မှာ လောင်းလှုံစရာ မရှိလို ဘာမျှ မလောင်းလှုံ' လိုက်နိုင်ပေမယ့် အရှင်ဘူးရားကို လေးစားကြည့်ညိုပါတယ် ချိစ်ခင်မြတ်နှီး တန်ဖိုးထားပါတယ်ဘူးရားလို့ အမိပြုယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်ပါတယ်။

‘ကန်တော့ဆွမ်း’ ဆိုတဲ့
စကားထဲမှာ သိမ်မွေ့တဲ့ အလူတရား
တွေ ပါဝင်နေသလို အရပ်ဆိုး
အကျဉ်းတန်ခြင်းတွေလည်း ပါဝင်နှင့်
ပါတယ်။ စကားတစ်ခွန်းရဲ့ အမိန့်ယိုယ်
အဆိုးအကောင်း ဆိုတာကတော့
ပြောဆိုသူရဲ့ အလိုအန္တရည်ရွယ်ချက်
အတိုင်း ဖြစ်ရတာပါ။ ရှင်ရဟန်းများ
ဆွမ်းလာရပ်တဲ့အခါ တကယ်လျှေစရာ
မရှိလို့ ‘ကန်တော့ဆွမ်း’လို့ ဆိုရသလို
လျှေစရာရှိပေမယ့် မလျှော်လို့ ဆွမ်း
လာရပ်တာကို ကြည့်မရလို့ ‘ကန်
တော့ဆွမ်း’လို့ ပြောချလိုက်တာလည်း
ရှိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ‘ကန်တော့
ဆွမ်း’မျိုးများတော့ အရပ်ဆိုးဆိုး အကု
သိလိုတွေ ပါဝင်လာပါတယ်။ နေမြေ

ଲ୍ଲି ମଲ୍ଲାରୁଣ୍ଡିଲ୍ଲି ‘ଗନ୍ଧ ତୋହୁପୁଣି’
ଶ୍ଵିଲ୍ଲିଗ୍ନିତାଯି ମନ୍ଦିରିବୁ ଫେରିବେବା ଘୋଷଣି
ଲାବର୍ବିତାକି କ୍ରମ୍ଭନ୍ଦିମରିଲ୍ଲି ‘ଗନ୍ଧ
ତୋହୁପୁଣି’ ଶ୍ଵିଲ୍ଲିଗ୍ନିତାଯି ତେବେ
ଫେରିବେବା ତିଲି ଶ୍ଵିପ୍ରକଟିତୋହୁଲାଭ୍ୟନ୍ଦି
, ‘ଗନ୍ଧ ତୋହୁପୁଣି’ ତର୍ଛିଲୁବା ଆଗ୍ନିଶ୍ଚିଳ
ଆଖିଁଃଖିଁଃଖିଁଃ ଶର୍କରାରିନ୍ଦିପ୍ରକଟିବେବା
ଲାବା ରୁଣିଭାଙ୍ଗିତେଜୁଗତୋହୁ କାହିଁ
ଲ୍ଲି ‘ଗନ୍ଧ ତୋହୁପୁଣି’ ପେଫ୍ଫିତି କ୍ରମ୍ଭନ୍ଦି
କ୍ରମ୍ଭନ୍ଦିପ୍ରାପ୍ତି ଲାଗିଏଥିବାଯି ॥

ଶୁଣିବେଳେ କୃତ୍ୟାଙ୍ଗାବି ଆରା
ଆହିଦିନ ଆଶ୍ରୟରୀଲାଟୁ କିମ୍ବର୍ଦ୍ଦିତେ
ଦ୍ଵିଃ ପଦ୍ମନାଥରେ ଆରିବିଲାଗେ କୃତ୍ୟ
ପ୍ରିଃ ଶୁଣିବିଲାଗତାଖଣ୍ଡିତେ ? ଗନ୍ଧ
ତୋତୁଶୁଣିଛୁ କୃତ୍ୟାଙ୍ଗିତାଯି ॥ ଆଶର
ମହିନିଲ୍ଲି ‘ଗନ୍ଧତୋତୁଶୁଣି’ ଫୁ କୃତ୍ୟାଙ୍ଗ
ରାଜନାମନ୍ଦିରି ଯିବିଲାର୍ଯ୍ୟାନ୍ତିରି ଲୁପ୍ତିକାରୀ ॥
ତିତୋତୁ ମୁଦ୍ରିପ୍ରିଗ ଆରିବିଲାଗେ ଶବ୍ଦିଃ ‘ଗନ୍ଧ
ତୋତୁଶୁଣି’ ତୋକି କିମ୍ବର୍ଦ୍ଦିତ୍ୟାଙ୍ଗିତାଯି ॥ ଗନ୍ଧର୍ଦ୍ଦିତ
ଅମୃତାଶବ୍ଦିଃ କୃତ୍ୟାଙ୍ଗତାଲମ୍ବନି ରୂପିତାଯି ॥ ଗନ୍ଧର୍ଦ୍ଦିତ
ଚିତ୍ତରେ କୃତ୍ୟାଙ୍ଗତାଲମ୍ବନି ରୂପିତାଯି ॥ ରୂପିତାଯି
ଲାଗନାମନ୍ଦିରି ଶବ୍ଦିନ ତଥା ଲୁପ୍ତିକାରୀ ଶବ୍ଦିନ
ଦୁଇମିତିତୁ କେବାତୋମ୍ବା ପ୍ରିତିତାଯି ॥

လူတစ်ယောက်ဟာ တော်ရုံတန်ရုံ
သဒ္ဓါတရားရှိတယ်၊ အတန်အသင့်
သာသနာတော်ကို ချိုတတ်တယ်
ဆိုရင်ပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့
ရတဲ့ ကိုရင်ငယ်တွေကို မူနဲ့ ဒါမှ
မဟုတ်၊ ငွေအကြွေ ပေးလျှော့လိုက်
ကြပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
တွေ့ရတဲ့ ကိုရှင်လေးတွေဟာ အနေ
အထိုင် မသပ်မပ်နဲ့ အကြည်ညို
မဲ့စရာတွေပဲ များပါတယ်။ ဒီလို
အလျှော့မျိုးကိုတောင် ရက်ရက်ရော
ရော ပေးလျှော့နှင့်တဲ့ ဒကာဒကာမရဲ့
သာသနာလိတ်ဟာ ပြောသေးသေး
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်မှာ ဆွမ်းရပ်တဲ့ ကိုရင်လေး
တွေဟာ ‘ကန်တော့ဆွမ်း’ ရတာသာ
များပါတယ်။ ကိုရင်တွေက တစ်ပါး
မဟုတ်တော့ လျှော့တဲ့သူလည်း အပါး
စွဲ ဘယ်တတ်နှင့်မှာလဲ။ တစ်ခါ
တစ်ခွက်၊ တစ်လိပ်သောက်ဖို့ မကြည်း
တိုင်းထွား နေရသူဟာ ဘယ်လိုလုပ်
လျှော့နှင့်တော့မှာလဲ။ စိတ်ဓာတ်သိမ်
မွေ့တဲ့သူ၊ သာသနာချစ်စိတ်ရှိတဲ့သူ
ဆိုရင် ‘ကန်တော့ဆွမ်းပါဘူာရား’ လို့
သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လျော်က်ထားလိုက်
ရုံ ရှိတော့တာပါပဲ။ သာသနာနဲ့
အလျမ်းဝေးတဲ့သူ ဆိုရင်တော့ လာ
ရပ်တဲ့ ကိုရင်ကို မမြှင့်ချင်ဟန်
ဆောင်ဇော်လိုက်မယ်၊ မျက်နှာလွှဲ နေ
လိုက်မယ်။ သဘောပေါက်ရင် ကြွေ
ပေတော့ပေါ့။ စိတ်ဓာတ်မရင့်ကျက်
တဲ့သူ၊ ထောင့်မကျိုးတဲ့သူ ဆိုရင်
တော့ မျက်ဆောင်းထိုးလိုက်မယ် အဲ
ကြိုတိပြုလိုက်မယ်၊ လက်ခါထုတ်
လိုက်မယ်။ အသံတိတ် ‘ကန်တော့
ဆွမ်း’ တွေပေါ့။ အရှပ်ဆိုးလွန်းပါ
တယ်။ သာသနာတော်အတွင်း ဆရာ
ဒကာ ဆက်ဆံရေးမှာ ဒီလိုသေးကျဲ့

၆ အပြုမာဒ

တဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေ မရှိသင့်ပါဘူး။
ဒီနေရာမှာ အရှပ်ဆိုးတဲ့
'ကန်တော့ဆွမ်း' တွေ ရှိနေတာ သၢ်
မွဲတဲ့၊ စေတနာမဲ့တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမ
တွေကြောင့်ပဲလို့ တစ်ဖက်သတ်
လည်း အပြစ်မဆိုသင့်ပါဘူး။ လောင်း
လျှို့ အသင့်ပြင်ထားတဲ့ ဆွမ်းအုပ်
မရှိတဲ့ဆိုင်မှာ ဆွမ်းလာရပ်တယ်ဆို
ကတည်းက ကိုရင်လေးတွေရဲ့ မရှိး
သားမှုလည်း ထင်ရှားနေပါပြီ၊ နေရာ
မရွေး ပုဂ္ဂိုလ်မရွေး ဆွမ်းအလှုံးခဲ့
တာ အပြစ်မဟုတ်ပေမယ့် ကိုရင်
တော်တော်များများ ဆိုင်တွေမှာ
ဆွမ်းရပ်တယ်ဆိုတာ ဆွမ်းရဖို့ မဟုတ်
ပါဘူး။ သူတို့မျှော်လင့်ထားတာက
ဝတ္ထုဇွဲကြေးပါ။ စာသင်ရမယ့်
အချယ်မှာ ဝတ္ထုဇွဲကြေး လာဘ်
လာဘ်ကို ကြည့်နေတတ်ကြပါပြီ။
ဒီလိုဖြစ်နေရတာ သူတို့လေးတွေရဲ့
မိုက်မဲ့မဲ့ပဲလို့ အပြစ်ပြောလိုလည်း
မရသေးပါဘူး။ တကယ်တော့ သူတို့
လေးတွေဟာ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်
သွေ့နှင့်ပေးမယ့် ဆရာကောင်း၊
သမားကောင်းနဲ့ မတွေကြရတဲ့အတွက်
သနားစရာတောင် ကောင်းပါသေး
တယ်။ အရှပ်ဆိုးတဲ့ 'ကန်တော့
ဆွမ်း' တွေ ပပောက်သွားအောင်
ဆိုင့်စဉ်လှည့် ဆွမ်းခံမယ့်အား အိမ်
စဉ်လှည့် ဆွမ်းခံဖို့ ကိုယ့်တပည့်
ကိုရင်လေးတွေကို နီးစပ်ရာ ဆရာသမား
တို့က သွေ့နှင့်ပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုရင်လေးတွေ စာကို
ပဲ စိတ်ဝင်စားလာအောင် ဆွဲဆောင်
ပုံသွင်းပေးလို့ ရပါတယ်။ သူတို့စုံကို
ကိုလိုက်ပြီး အလွယ်အခက်၊ အောင်
မြင်မှု အနည်းအများတော့ ကွာမှာ
ပေါ့။ ဆရာရှေ့မှာ တစ်နောက်တာအတွက်
အလွတ်ပြန်ပြရမယ့် စာကို စာရွက်

သေးသေးမှာရေး၊ သပိတ်ပေါ်တင်
ပြီး ဆွမ်းခံကြောင်း စာကျက်တဲ့ကိုရင်
လေးတွေ ရှိပါတယ်။ တစ်နောက်တဲ့
မှန်မှန် စာပြန်နိုင်းပြီး တပည့်ကို
ထိန်းကွပ်ပေးတာဟာလည်း ဆရာ
ကောင်း၊ သမားကောင်းတို့ရဲ့ ဂုဏ်
အဂိုတစ်ရပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာ
ကောင်း သမားကောင်းရဲ့ သွေ့နှင့်မှု
အောက်မှာ နေခွင့်ရတဲ့၊ ကံကောင်း
တဲ့ ကိုရင်လေးတွေဟာ စာပေကို
စိတ်ဝင်စားတတ်ကြပါတယ်။ သူတို့
အတွက် အရှပ်ဆိုးဆိုး 'ကန်တော့ဆွမ်း'
တွေကြောင့် မျက်နှာကယ်ရတာမျိုး
မရှိပါဘူး။ ကိုရင်လေးတွေ မျက်နှာ
ကယ်ရတယ်ဆိုရင် သာသနာတော်
လည်း အသရေယူတဲ့ပါတယ်။

အမျိုးသာသာသာသနာနဲ့
ပတ်သက်လို့ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်တွင်
ကြည့်လို့ မရပါဘူး။ လေးဝါးခြောက်
နှစ်တွင်လည်း ကြည့်လို့ မရပါဘူး။
နှစ်ပေါင်းများစွာ မျိုးဆက်ပေါင်းများ
စွာ မျှော်ကြည့်ရပါမယ်။ အနာဂတ်
မျိုးဆက် ကောင်းစားဖို့ လူငယ်တွေ
အရေးကိုးပါတယ်။ လူငယ်တွေ
ပညာရေးမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ လိုပါ
တယ်။ အနာဂတ်ကို ဉီးဆောင်မယ့်
လူငယ်တွေ ပညာရေးမှာ စိတ်ဝင်
စားနေရပါမယ်။ အနာဂတ်သာသနာ
တင့်တယ်ဖို့ သာသနာမျိုးဆက်သစ်
ကိုရင်လေးတွေကို ဂရိစိုက်ပေးကြရ
ပါမယ်။

ဝိပဿာအလုပ် ပဋိပတ္တိ
သာသနာတော်ဆိုတာ ကိုရင်လေး
တွေအတွက် အဆင့်မြင့်လွန်းနေပါ
သေးတယ်၊ ပရိယတ္ထိသာသနာတော်
ဆိုတာကတော့ ပုံးစွဲပေါ်ဖြစ်လို့ ကို
ရင်လေးတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် ဆွဲ
ဆောင် သိမ်းသွင်းရမယ့် ပညာရေး

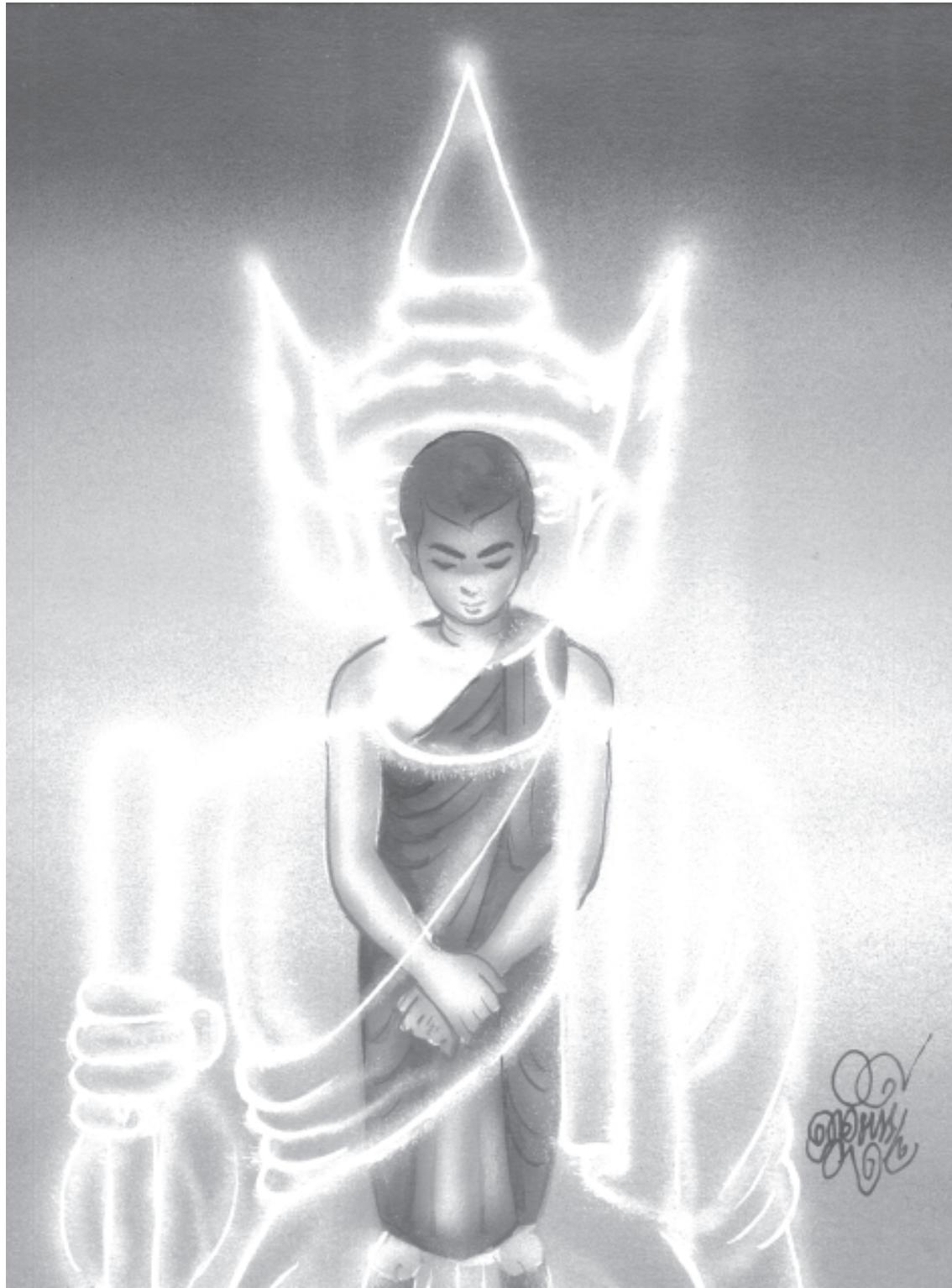
ပါပဲ။ ပရိယတ္ထိစာပေကို ကိုရင်လေး
တွေ စိတ်ဝင်စားလာအောင် ဆရာ
သမားတွေက ထိန်းကွပ်ပေးရပါမယ်။
ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းတို့က
ကိုယ့်တပည့်ကို သနားတဲ့ကာရဏာ
ချစ်ခင်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ နှငယ်တဲ့အချယ်
မှာ ပဲ့ပြင်ပုံသွင်းပေးရမှာဖြစ်ပါ
တယ်။ ဆရာတာဝန်ကို သိမြင်ကျေ
ပွန်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အရှပ်ဆိုးတဲ့ ကန်တော့ဆွမ်း'
တွေနဲ့ အများဆုံး ကြံ့တွေ့နေကြရ
တဲ့ ကိုရင်လေးတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှာ
ကို ထွေ့ဖွေ့ကြေး လာသိလာဘကန်
စာပေဘက်၊ ပညာရေးဘက် ဉီး
တည်ရာ ပြောင်းပေးလိုက်နိုင်ရင်
အရှပ်ဆိုးတဲ့ 'ကန်တော့ဆွမ်း' တွေ
နည်းပါးလာပါလိမ့်မယ်။ တဖြည့်း
ဖြည့်းပျောက်ကွယ်သွားဖို့ မျှော်လင့်
နိုင်ပါတယ်။

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘက်
ကလည်း ဆွမ်းခံကိုယ်တော်ကို ဘာမှု
လောင်းလှုံးစရာမရှိလို့ မတတ်သာ
တဲ့အခါမျိုးမှာ ‘ကန်တော့ဆွမ်းပါ
ဘူး’ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို
လေးစားမှုတွေ့ အားနာမှုတွေ ထည့်
သွင်းပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပူဗျာဗျာ
ငှာငှာ ပြောဆိုလျောက်ထားသင့်ပါ
တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ယဉ်ကျေးချင်
သေးတယ်ဆိုရင်တော့ လက်အုပ်ပါ
ချိလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးသင့်ပါဘူး။

အရှပ်ဆိုးဆိုး ‘ကန်တော့
ဆွမ်း’မှား ကွယ်ပျောက်ပါစေသတည်း။

■ ရှင်အာစာရ

ပျော်ရာမှာ မနေနဲ့၊ တော်ရာမှာနေ
နရစည်သူ

ବିଜ୍ଞାନ-ଭାଷ୍ୟା ଆମର୍ଯ୍ୟ
କି “ଆପୁର୍ଣ୍ଣଃତମଃ” ଭାବୁ ମୁଖ୍ୟମା
ପ୍ରକଳ୍ପଶିଖିଦିପିତାମ୍ବନ୍ଦି । ଯଦ୍ଵୀତୀ ତୁମି
ଚେଯିପୁର୍ଣ୍ଣଗ ପତ୍ରଶାଖମଃତିଃତୁମଃପ୍ରିଣଃ
କ୍ରିବୁଥିନ୍ଦି “ଆପୁର୍ଣ୍ଣଃତମଃ” ଭାବୁ
ଆମର୍ଯ୍ୟତ୍ତାଂପାର୍ବିଦିନଃକାଃ ମହାତମିଲେ ॥

သူသည် လွန်ခဲ့သော ဘဝ
ပေါင်းများစွာက နိဗ္ဗာန်ကို ရည်သန်
တောင့်တ၍၊ ကောင်းမှုကူသိုလ်အထူး
ကို ဆည်းပူးအားထုတ်ခဲ့သည်။ ၏၏
ဘဒ္ဒကမ္မာ၏အထက် ၉၁-ကမ္မာ
ကာလ၍ ပိုပသီမြတ်ဗုဒ္ဓ ပုဂ္ဂိုဏ်း၏

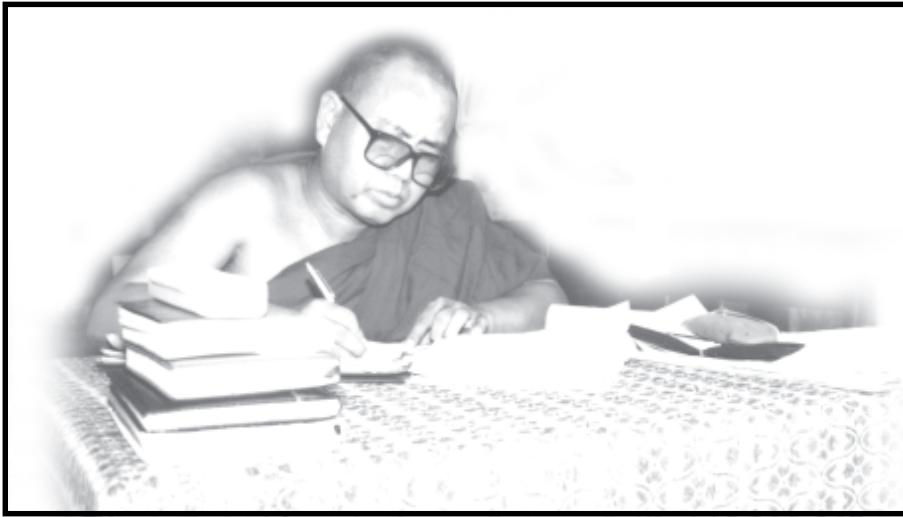
ဟိမဝန္တာတောကြီးထဲ၌ ရုက္ခစိုးနတ်
 ဖြစ်၍ တောင်ကြားတစ်နေရာမှာ နေ
 ရသည်။နတ်ပြေဟွာတိကို ဟောကြား
 သော ဂိပသီမြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားပဲ
 များတွင် သူသည် တန်ခိုးအာနောက်
 နည်းပါးသော နတ်ဖြစ်ရကား နတ်
 ပရိသတ်၏ အစွမ်အဖျားက တရား
 နာယူခဲ့ရသည်။ တရားထူးမရရှိခဲ့
 သော်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓအပေါ်၌ ကြည့်
 ညိုမှ သွေ့တရား တိုးပွားထက်သန့်
 ခဲ့ရပေသည်။

သူကို ရန်သူအများက ကြောက်ရှုံး
မုန်းတီးကြသည်။ ရန်သူအများက
သူကို မချိမန်စိသက်သောကြောင့်
ပင် သူ၏ အမည်သည်လည်း ပိုယ်
ဟော-ဟူ၍ ထင်ရှားကော်ကြားခဲ့ရ
ပေသည်။ ဖုဒ္ဓမြတ်စွာ ဝေသာလီပြည်
သို့ ကြောက်တော်မူလာသော
အဆိုပြု သဒ္ဓတရားဖြစ်ဟု၍ သာသန
တော်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်ပြခဲ့
သည်။ တော်မူပင် သီတင်းသုံး
နေထိုင်၍ ပိုပသုနာတရား အား
ထုတ်ကာ အာသဝါ ကိုလေသာ
ကုန်ခန်း၊ ရဟန္တအဖြစ်သို့ ဆိုက်
ရောက်ခဲ့သည်။ ပိုယ်ဟောရဟန္တ
အရှင်မြတ်၏အဆိုအမိန့် အနှစ်ချုပ်
ကား-

၁။ မကောင်းမှုပယ်ရှားနှင့်
ချထား။ ၂။ အပျိုင်းဝင်လျှင် အတင်း
နှင့် မြင့်တင်ကြီးစားလေး။ ၃။ ရီးရါး
ကျင့်၊ မြင်းမြင့်ကြံး၊ ၄။ ပျော်ရာမှာ
မနေနဲ့ တော်ရာမှာနေ ဟူ၍ဖြစ်ပေ
သည်။

(ပိယံဇာ ဆောရကါထာ-
၅၆၁ ငြင်း အငြကထာ-၂၁၂)

အမျိုးသမီးများအဖို့ ဆုံးရုံးမှူ ကြီးမားလွန်းပါတယ်ဘုရား ဓမ္မဒုတအရှင်ပြောဏေ

“ရဟန်းတို့၊ သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားတို့ကို မသိခြင်းကြောင့် ငါဘုရားရော၊ သင်တို့ပါ ရည်ရွှေးလှုစွာ သော သံသရာ ကာလပတ်လုံး ကျင်လည်ပြေးသွားခဲ့ရပြီ” ဟူသော ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်အာရ သစ္စာလေးပါး မသိခြင်းမှာ သံသရာရည်ခြင်းအကြောင်းဖြစ်၍ သစ္စာကို သိခြင်းမှာ သံသရာပြတ်ခဲ့ခြင်းအကြောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သစ္စာသိရန် ကြီးပမ်းသော ယောကိပုဂ္ဂိုလ်၏ ဝိပဿနာဉာဏ်သည် ကိုလေသာတို့ကို ပယ်လျက် ရှိနေ၏။ ကိုလေသာများသာမက ခန္ဓာသိသဒ္ဓရတို့ကိုပါ စွန် ပယ်နေသည်သာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဝိပဿနာဉာဏ်က ကိုလေသာ သဒ္ဓရတို့ကို အစဉ်မပြတ် ပယ်စွာပေးလျက်ရှိခဲ့သောကြောင့်ပင် မဟုတ်အရောက်မှာ ထို ကိုလေသာ သဒ္ဓရတို့ကို အကောင်းဆုံး အရှင်းဆုံး ဖြတ်တောက် ပယ်စွာနိုင်ခြင်းသို့ ရောက်ရတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ သောတာပတ္တိမဟုဖြင့် အဘိသဒ္ဓရဉာဏ်၏ ဓမ္မဝိညာဉာဏ်၏ ချုပ်ပိုင်းခြင်းကြောင့် ခုနစ်ဘဝ

အလွန်ထား၍ သံသရာ၌ ရုပ် နာမ်ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ်ခွင့်မရှိတော့ပြီ။

သောတာပန်ကား မဟုတ်လိန္တာန်ရပြီး မြင်ပြီး ဖြစ်၏။ သတ္တဝါဟူသော အမှတ်၊ အသက်ဟူသောအမှတ်တို့ ပျောက်၍ စာတ်သဘောတို့ကိုလည်း ပိုင်နိုင်စွာ သိရပြီဖြစ်၏။

ဘယဉာဏ်၊ အာဒီနဝါဉာဏ် စသောဉာဏ်များ ဖြင့် သဒ္ဓရတို့၌ ဆန့်ကျင်ပြီးငွေ့သော ဉာဏ်များလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဤသို့သော လက်စကလေးများကြောင့်ပင် သောတာပန်သည် ကာမရာဂ မကွာသေး၍ လူစည်းစိမ်နှင့်စည်းစိမ်များဖြင့် အမောကြီးမေ့လျော့နေစေကာမှ ထို လက်စကလေးများကို ပြန်ဖော်လို့သောအခါ လွယ်ကူစွာ ပင် ဖော်နိုင်တော့သည်။

ရပြီးသားစာများ မေ့နေ၍ ပြန်ကျက်သောအခါ လွယ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် စုန်လျော့ကွယ်ပဲချော့မှာ ပြန်ပြီး အားထုတ်လျှင် အလွယ်ပင် ရသကဲ့သို့လည်းကောင်း မှတ်အပ်ပါသည်။

ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ

ထိစကားသည် မှန်ပါသည်။ သောတာပန် အဆင့်သည် အရိယာစာရင်းဝင်သွားပြီဖြစ်၏။ သာမန် ပုထိုးဘဝနှင့် တရားအားထုတ်ရှု၍ သောတာပန် မဖြစ် သေးသော်လည်း တရားသတိများစွာရှိနေပါလျှင် “သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ တရားသတိများစွာရှိသည်” ဆိုရှု၍ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။

အောက်ပါစာမှာ ၁၀-ရက် တရားစန်း၌ တစ်ကြိမ်များသာ အားထုတ်ဖူးသူ၏ စာဖြစ်ပါသည်။ သောတာပန် မဟုတ်သေးပါ။ သူ၏ တရားသတိကို သူ၏စာဖြင့် အကဲဖြတ်ကြည့်ပါ။

ဆရာတော်ဘုရား -

တပည့်တော်တိ အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးများ အဖိုး ငါးပါးသီလအပြင် ထိုထက် သီလပို၍ ထက်မြက် ထူးခြားပြီး မင်္ဂလာလ်သို့ ကျေးဇူးပြုသော အကျင့်ထူးတရားများ ရှိပါသလားဘုရား။

တပည့်တော်မှာ ၁၀-ရက်စန်း တရားပွဲသို့ ဝင်ရောက်အားထုတ်ရာ တရားရွှေ့ဗြို့တတ်ပြီး မိမိတိကို ယဉ်ကျေးအောင် ထိုက်သင့်သည့်အားလောက်စွာ ဆုံးမနိုင် စွမ်း ရှိပါတယ်ဘုရား။

စခန်းမှတ်ကိုပြီး မိမိ နားလည်သမျှသော တရားအသိကို တတ်စွမ်းသမျှ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆွေမျိုးမိတ်သားဟာ အပေါင်းတို့ကို သိနားလည်ပေါ်တယ်ဘုရား။ သုတို့ရဲ့ မေးမြန်းသမျှအပေါ်မှာ မိမိနားလည်တဲ့ အတိုင်းအတာနဲ့ စိတ်ကျေနှင့်စေအောင် ဖြေကြားခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

စာရိတ္တ သီလအားဖြင့် မိမိဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာ ထော်စွမ်းများကို တတ်စွမ်းသမျှ ဆောင်ရွက်ပြီး ငါရိတ္တ သီလအားဖြင့် ငါးပါးသီလဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပြုဟု စရိယ ပွဲမသီလဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပြုဟွာစရိယ ပွဲမ ကောဘတ္တက သီလဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရှုပါးသီလ ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးကို ယဉ်ကျေး ပေါ်တယ်ဘုရား။ ဤကဲ့သို့ ဆောက်တည်ရာမှာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ရွင်လန်းပေါ့ပါးပြီး အထူးအားဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ ပါတယ်ဘုရား။

တပည့်တော်မှာ တရားအလုပ်ကို အောက်ချပြီး လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း မရှိသေးတဲ့ အချိန်အခါးဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီရှိယားတဲ့ တရားအသိကို ပျောက်ပျောက်မသွားအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ထိန်းသီမီးပါတယ်ဘုရား။

စောစောက သုတေသနည်းပြင့် ရရှိထားတဲ့ တရားအသိကို ယခုလက်တွေ့ အားထုတ်လိုသိတဲ့ ခန္ဓာ ခုက္ခာ အသိပေါ်မှာ မူတည်ပြီး လောကီဘောင်မှာ အလွန် မှပဲ သံဝေါဖြစ်မိပါတယ်ဘုရား။

အမှန်တကယ်လည်း သံသရာပဲသုယာမှ လွန် မြောက်လိုပါတယ်ဘုရား ဒါနာ သီလနဲ့ အခြေခံတဲ့ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားမှာ ငါးပါးသီလမျှနှင့် ဆောက်တည်နေရတာ အားမရပါဘုရား။

မိမိမှာ ဆောက်တည်ဆဲ သီလရဲ့ လုံခြုံမှုကို ကရပြုရင်း မိမိသီလ မြင့်သည်ထက်မြင့်အောင် နိုးမှု အတောက်အပံ့ ထက်မြက်မှု ရှိသည်ထက်ရှိအောင် မိမိမှာ အကောင်းဆုံးသော တရားများ စုဝေးပြီး မိမိကိုယ်တိုင် လောကီဝတ္ထုရားများကို ဆောင်ရွက်နေရင်း ကျင့်ကြုံ အားထုတ်နိုင်ရအောင်ပဲ အာရုံကပ်ထားမိပါတယ်ဘုရား။

ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ရဲ့ ဘာဝန်ဝတ္ထုရားကို ထမ်းဆောင်ရင်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ကျင့်ဖွယ်ရာ တရားများကို အကောင်းဆုံးသောနေရာ၊ အမြင့်ဆုံးသော ကဏ္ဍာများကိုပြု ကျင့်ကြုံဆောင်ရွက်အားထုတ်လိုတဲ့အတွက် မေးလျှောက်ခြင်းပါဘုရား။

လောက်အနေဖြင့် မည်သည့်နေရာမဆို အကောင်းဆုံးကို လိုလားသည့်နည်းတူ သံသရာခရီးသည် ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင် လမ်းညွှန်ပြသထားတဲ့ လောကုတ္ထုရာစခန်းမှာလည်း အကောင်းဆုံး ရလိုခြင်းပါဘုရား။

နောက်တစ်ချက်က အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးများမှာ မိမိတို့ရဲ့ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာများကို အိမ်တွင်း အိမ်ပြင် လိုလေသေးမရှိရအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ် ဆောင်နေရပါတယ်ဘုရား။ ဒီလိုလုပ်ဆောင်ရတဲ့အချိန်မှာ စေတနာ အပြည့်အဝနဲ့ လုပ်ဆောင်ပါတယ်ဘုရား။

ဒီတော့ သားသမီး ငင်ပွန်းအပေါ်မှာ ပြုစလုပ် ကိုင်ပေးရင်း မိမိအတွက် မင်ပေါက်ဖိုလ်ဝင် ဖြစ်အောင် စိတ်ထား ထားတတ်နိုင်ခဲ့ရင် အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးများအဖိုး တအားတက်စေတဲ့ ဘာဝနာ ကုသိုလ်ဘာဝနာနဲ့ ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။ နိုးမှုမရောက်သေးသည့် တိုင်အောင် အပါယ်တံ့ခါးမှာ လွတ်မြောက်သွား အမျိုးသမီးများအဖိုး အားထားစရာပါပဲဘုရား။

ယခုတော့ ကြည့်လိုက်လျှင် အမျိုးသမီးများမှာ မိမိအပူရော့၊ သူများအပူရော့ အငှားပူပါ ပူပန်နေလိုက်

ကြရတာ ဖိုးမဆုံး၊ မြေမဆုံးပါဘုရား။ ‘င့်သားင့်သမီး၊ င့်ယောက်ဘူး’ စသည်ဖြင့် သေတဲ့အထိ စိတ်မဖြောင့်ဘဲ ရှိနေကြတာလည်း အမျိုးသမီးတွေပါပဲ၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စ အထွေထွေကိုလုပ်လည်း လုပ်ရသေးတယ် အကောင်းမြင်လည်း မခံရတဲ့ဘဝမှာ ရှိနေရပါတယ်။

သံသရာခရီးသည်အဖြစ်နဲ့ မရပ်မနား သွားနေရပါတယ်။ ဒီတော့ အမျိုးသမီးများအဖို့ ဆုံးခုံးမှုကြီးမား လွန်းလှပါတယ်ဘုရား။ မိမိမှာတော့ ဒီအဖြစ်မျိုး မဖြစ်ရ အောင်နေမယ်လို့ သန္တာန်ချထားပြီးသားပါဘုရား။

အကယ်၍ ကုသိလ်ဘဝနားများလိုသော အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးများရှိခဲ့ပါလျှင် မိမိအတွက် လည်း အကျိုးများ၊ မိမိလုပ်ကိုင်နေရတဲ့ အိမ်မှုကိစ္စနဲ့ အိမ်ထောင့်ကိုစွာမှာ အကျိုးများစေရအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ဖော်ခြင်းပါဘုရား။

မိမိမှာ ပညာအားဖြင့် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိမ်းခြင်းမရှိသေးသော်လည်း လောက်လူဘောင်မှ အမှန် တကယ် လွှတ်မြောက်လိုပါတယ်။ လူဖြစ်ရတဲ့ တစ်ဘဝ တာ ခဏေလေးမှာ သုခမရှိ၍ ဒုက္ခဆင်းရဲအတိဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုး မကြံချင်တော့ပါဘုရား။ ဒီဘဝမှာပင် ဒီဝိုင်းကောင် ဒုက္ခဘဝကြီးမှ အမှန်တကယ်ပင် လွှတ်မြောက် လိုသောစိတ် ရှိပါတယ်ဘုရား။

မိမိဆောင်ရွက်ရမည့် သားသမီးအပေါ် ဖြည့်စွက်ရ ရှုံးမည့် ဝတ္ထား၊ အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် ဖြည့်စွက်ရ မည့် ဝတ္ထား၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းအထွေထွေမှာ မိမိဆောင် ရွက်ရမည့် ဝတ္ထားများ ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်စွက်ရင်း တရား အသိနှင့် အရှိကို လက်ကိုင်ထားကာ စွဲမြေသွားဖို့ ရည်ရွယ် ရင်းပါ။

ဒါကြောင့် “အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးများအတွက် ပါးဝါးသီလအပြင် ပို၍ထက်မြေကိုပြီး မဂ်ဖိုလ်ကို ကျေးဇူးပြု သော အကျင့်ထူး တရားထူးများ ရှိပါသလား” လို့ မေးမြန်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။

အိမ်ထောင်ရှင်အဖြစ် လူလောကအတွင်းမှာ ကိုလေသာခေါင်းပါးစွာနှင့် မိမိဝတ္ထားမပျက် သီလလည်း အမြင့်မြတ်ဆုံး လုံခြုံစွာ ထိန်းသီးနှံထိုင်သွားတတ်ဖို့ ရန် လမ်းညွှန်ဆုံးမတော်မှုပါဘုရား။

“အမိသီလအမိစွဲ အမိပညာ” ဆိုတဲ့ သိက္ခာ သုံးပုံးပုံးအညီ တရားထူးကို ဆွဲတဲ့ခုံရယူလိုပါတယ်ဘုရား။

ရှိသေားစွာဖြင့်

အရှင်ဘုရား၏ရှင်ကျေးမှုများကို
အစဉ်ပြီးဆိုက်လျက်
(.....)

သို့

(....)

(၆-၁-၈၃)

အင်း(၂)ရဲ့ အမေးကို ဖြေရမှာ အတော်ကို မလွယ်ပါ။ လိုချင်တာကလည်း အကောင်းဆုံး အမြန်ဆုံးလိုချင်တာ၊ နေချင်တာကလည်း လူဘောင်မှာ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝနဲ့ တာဝန်ဝေတွေရား ထမ်းဆောင်ရင်းဆိုတော့ ရှေးကဗျာရှုံးလိုမှား တရားနာရင်းနဲ့ –

“အကြင်-အကြင်၊ အချင်းအရာအားဖြင့် ရှင်တော်ဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားဒေသနာကို ငါသိ၏။ ဒီတရားဒေသနာတော်ကို အိမ်ရာတည်ထောင်လူဘောင်မှာ နေပြီးတော့ ကျင့်ကြကြီးကုတ် အားထုတ်လိုတော့ ဖြင့် စင်စစ်ပြည့်စုံစွာ၊ စင်စစ်ဖြူစုံစွာ ပွတ်သစ်စ ခရာသင်းနှင့်အတူ ဖြေစင်စွာရဖို့ရာ မလွယ်ကူဘူး။

ငါသည် တရားကို အလျင်အမြန် အပြည့်အစုံ ရှုံးရာ ဆံမှတ်ဆိတ်ကို ပယ်စွန်းပြီး ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်သက်န်းတို့ကို ဝတ်ဆုံးကြား ရှင်ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ကျင့်ကြရမှာကား ကောင်းလေစွာ –

လို့ အကြံဖြစ်ကြပါတယ်။ (၁)ရဲ့ အကြံနှင့်တော့ မတူပါဘူး။ ဒါကြောင့် (၂)ရဲ့စာကို ဘယ်လိုပြန်လို့ ဘယ်လို ဖြေရပါ့မလဲလို့ စဉ်းစားတော့ ဖြေကြားစရာတွေ တသိတတန်းကိုး ပေါ်လာပါတယ်။

အိမ်ရာတည်ထောင် လူဘောင်းနှင့် အမျိုးသမီးများဟာ –

၁။ ကျေးဇူးကြီးလှသော မိဘနှစ်ပါး

၂။ ကာမအရှင် လင်ယောက်ဘူးနှင့်

၃။ အလျှော့ရဟန်း

ဟူသော မီးသုံးပုံကို နေစဉ်တပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေအောင်၊ မငြိမ်းအောင် အမြှမပြတ် တရာစ်ထင်းထည့်သည်ပမာ ဝတ္ထားကျေးမွာနှင့် ပြုလုပ်ရမည့်။ ဝတ္ထားများကို ဗုဒ္ဓဓမ္မပြသနာများ (ဂျုံးရေးခြုံပြီးပြန်ကြည့်ပါ။) အဲဒီမီး(၃)ဖိုကို သိမ်းသို့မှုပါတ်ရင် မီးကို အသုံးမချတတ်ရင် ဘေး၊ ဆိုတဲ့အတိုင်း မျက်မောက်ဘဝမှာပဲ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြား ပူးပိုင်ဆင်းရဲစွာနေရပြီး တမလွန်ဘဝ နောက်လောကမှာ အပါယ်ကျကာ ငဲ့မီးအလောင်

ခံပါမယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို မယအောင်လက်ဘူ—
 “မိန့်းမတကာ စမ္မတာဖြင့်၊ အိမ်ရာပြုထောင်
 လူတို့ဘောင်ဝယ်၊ ထိန်ထိန်ပြောင်ညီး၊ သုံးပုံမီးတည့်
 ကိုးလှကျေးဇူး၊ နှစ်ပြီးမိဘ၊ ကာမအရှင်လင်လည်းတန်နဲ့
 ရဟန်းပဲ၊ အေး၊ ရောက်ပြားအထံ၊ လျှော့ပိုက်ရုံ၊ မီးသုံးနှိုက်
 သိမ်းသို့မတတ်၊ ကျင့်ယွင်းပျက်ကာ၊ မပြတ်ညီးပြောင်
 နောက်တိုင်းလောင်ရှင့်၊ နောက်လည်းအမြဲ ရဲ့မီးစာ၊ ဖြစ်တတ်
 စွာ၏”

(୬୩୦-୮୯)

အဲဒီ မိုးသုံးဖို့တိတေ အိမ်ထောင်ရှင်အဲမျိုးသမီး
များအတွက် စာရိတ္ထသီလပိုင်းနှင့် ဒါနပိုင်းကို ပြတာပါပဲ။

ଗୋଟିଏବିନ୍

အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးများဟာ တစ်ဖက်က
ဝတ္ထရားတွေ ဖြည့်ကျင့်ပါတယ်။ တစ်ဖက်ကလျှို့ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် အပါယ်လည်းကျပါတယ်။ ဘာကြောင့်ကျတာ
လဲဆိုရင် ကောဇူးသုတန်အရ ပြောပို့မယ်။

အခါတစ်ပါးဝယ် အရှင်အနုရဒ္ဓသည် ရှင်တော်
ဘုရားထံပါးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ရိုးကာ ဤသို့လျောက်ထား
ပါတယ် -

“မြတ်စွာဘုရားတပည့်တော်သည် ဒီလေကၢ်
အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏မျက်စိကို လွန်တဲ့
ဒီပွစက္ခာအဘိညာဉ်မျက်စိဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး၍ သော
သည်မှ နောက်ကာလည့် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်သော
မိန်းမှကို မြင်ပါတယ်ဘုရား။

မြတ်စွာဘုရား၊ အဘယ်မျှလောက်ကုန်သော
တရားတို့၏ ပြည့်စုံသောမိန္ဒာမသည် ကိုယ်ခွဲဗျာပျက်စီး၍
သေသည်မှုနောက်၌ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ပါ
သနည်း”

အဲဒီလို လျောက်ထားတော့ ရှင်တော်ဘုရားက
ဘယ်လိုပြန်ပြီးတော့ အမိန့်ရှုပါသလဲဆိုတော့—

“ချစ်သားအနေရှုံး၊ သၢိတ္ထရားလည်းမရှိ၊
ကာယူဒုစရိက် သသည်တို့မှ ရှုက်ခြင်းလည်းမရှိ၊ ကာယူ
ဒုစရိက်စသည်တို့မှ လန်ခြင်းလည်းမရှိ၊ အမျက်ဖော်သာ
ထွက်လေ့လည်းရှိ၊ ဟညာလည်းမရှိတဲ့ မိန်းမသည် ကိုယ်
ခန္ဓာပျက်စီး၍ သသည်၏နောက်၌ အပါယ်ငရဲသို့ ကျ
ရောက်ရတယ်”လို့ အမိန့်ရှုပါတယ်။ အဲဒီသုတေသနကို သတိ
ထားပါ။ ()မှာ အဲဒီတာရားတွေ ရှိမရှိ သတိပြုပါ။

ପ୍ରକାଶନ :

အဲဒီတရားတွေကို မယေဇာဝလက်ာမာ—

“ତାଙ୍କୁଠିଷ୍ଟ ଢିନ୍କେମଠିଅବ୍ବାଙ୍କ ଖୁବେଳୁକୁଆପିଲ୍
ଗୁହାର୍ଥୀ ପିବିଲୁଠିର୍ବାଦ ତାର୍ବାଙ୍କାଲାର୍ଥୀଙ୍କ ଯତ୍ତିମଣ୍ଡି ଶର୍ମି
ମନ୍ଦିର ପ୍ରତ୍ଯକ୍ଷର୍ତ୍ତନକଣ୍ଠର୍ଥୀଙ୍କ ଗୋଟିଏଲେଖିଷ୍ଟଙ୍କ ପର୍ବତାପୁର୍ବିଙ୍କା
ଗୁର୍ବିର୍ଦ୍ଦିଃପିତାର୍ଥୀଙ୍କ ଫର୍ତ୍ତିଯବୁର୍ବାଙ୍କ ଯତ୍ତିପିଲେଇ”

လို လက်သီခဲ့ပါတယ်။ အမျိုးသမီးတွေဟာ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေး ကိစ္စအတွေတွေမှာ လုပ်လည်း လုပ်ရသေးတယ်၊ အကောင်းမြင်လည်း မခံရတဲ့ဘာမှာ နှိမ်နေတာဟာ အဲဒီတရားတွေကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတရားတွေထဲမှ လေးခမြာက်ဖြစ်တဲ့ ‘အမျက်အိုး’ ကို ပယ်ထုတိပိုး-

JII ရန်ပြီးဖွဲ့စိုင်း ‘ဥပနာဟ’ကို ထည့်က
နောက်ထပ်ပါးတစ်စုံ ဖြစ်ပါတယ်။

၃။ မြေးစွမ်း၊ ‘လူသာ’ကိုထည့်က နောက်
ထင် တီးပါးတစ်စံဖြစ်ပါတယ်။

၄။ ဝန်တို့ခြင်း ‘မစွဲရှိယ’ကို ထည့်က နောက်
ထပ် ငါးပါးတစ်စံဖြစ်ပါတယ်။

၅။ လင်ကို လွန်ကျူး၏ ကျင့်ခြင်း၊ လင်ငယ်
ထားခြင်း ‘အတိစာရိ’ကို ထည့်က နောက်ထပ်
ငါးပါးတစ်စံဖော်ပါတယ်။

၆။ သိလမနိခိုင်း 'ဒုသိုလ်'ကိုထည့်က နောက်
ထပ် ပါးပါးတစ်စံဖြစ်ပါတယ်။

ၧ။ နည်းသော အကြားအမြင်ရှိခြင်း ‘အပွဲသုတေ’ ကို ထည့်က နောက်ထပ်ငါးပါးတစ်စုံဖြစ်ပါ တယ်။

၈။ ပျင်းခြင်း 'ကုသိတ' ကိုထည့်က နောက်ထပ်
ငါးပါးတစ်စံ ဖြစ်ပါတယ်။

ဤသိအားဖြင့် တစ်သုတ်တစ်သုတ်၌ ပါးပါး
ပါးပါးလိရ့ကား ရှစ်သုတ်ဖြစ်၍ ၄၀-ပါးဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီ
၄၀-ပါးရို့သော တရားတွေကြောင့် မိန့်မတွေ့မှာ အကောင်း
မြင် မခံရ ဖြစ်နေတာပါ။ အဲဒီတရားတွေကို မယအောင်
လက်ားမှာ—

လူတို့တို့အား ငရဲများဟု၊ ဘုရားလူဘာ၊ သမ္မဒ္ဒတို့
ဟောပြောနေနှင့် မသွေ့လှန်တည့်”

လို့ လက်သီချွဲပါတယ်။ အဲဒီတရားတွေကို ကျက်မှတ်
ထားပြီး အတတ်နှင့်ဆုံး ရှော်ရှားရပါမယ်။ (၁)
အနေနဲ့ ဆောင်စရာတွေကို သိနေပြီ့မ မပြောတော့ပါဘူး။
အဲဒီ ၄၀-သောတရားတွေ ရှောင်နိုင်ပါက အကျိုးရပုံကို-

“ထို့ပြင်က၊ မိန်းမတကာမိကလျာတို့ကောင်းစွာ
မိတ်က၊ ကျင့်နိုင်ကြသော၊ အေဝလောကာ၊ နတ်ခြားက
ရွာဝယ်နှုန္ဓာဝသ၊ ဘုံးရှားနှင့်မနာပ ကာယိကာ၊ မည်သညာ
ဖြင့် လိုရာကြတိုင်း၊ ပြည့်မဆိုင်းဘဲ၊ သက်ပိုင်းရှိသရွာ
စံအေမြောက်၊ ချမ်းမြှောင်းပြု၊ တင်းမတိုင်အောင်၊ စည်း
စိမ်တင်ရန်၊ အသစ်သစ်နှင့် နတ်စစ်အထူး၊ သူထက်ကျူး
၏။ ပျော်မြှုံးမယ်မောင်၊ တပြောင်ပြောင်သည်ကိုယ်ရောင်
လက်လက် ဝင်းဝင်းတည်း”

လို့ မယအေဝလက်ဗုံးမှာ လက်သီချွဲပါတယ်။ အဲဒီမှာ မိ
ကလျာဆိုတာ အကျင့်ကောင်းတဲ့ ၄၀-သောတရားတွေ
ရှောင်တဲ့မိန်းမကောင်းကို ခေါ်တာပါပဲ။ ‘နိမ္မာဝသ’ဆို
တာက နတ် ၆-ဘုံးရှားနှုန္ဓာရတိနတ်ဘုံးနှင့် သယဝတ္ထ်တိ
ဘုံး၊ ‘မနာပ ကာယိကာ’လို့ ခေါ်တဲ့ မြတ်နီးဖွယ် ကိုယ်
ခန္ဓာနှင့် နတ်သမီးဖြစ်မယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ကြော်ကျုန်တဲ့ အစိုးပါယ်တွေက ပေါ်လွှာပါတယ်။
ပြီးတော့ ယခုဘဝ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေ ခံစားနောက်တဲ့ မိန်းမ
တွေဟာ ဘာ့ော်ကြောင့်ဒုက္ခဆင်းရဲ ခံစားရသလဲဆိုတာနှင့်
ပတ်သက်၍လည်း-

“အကြောင် လူရှား၊ ရှေးသောအခါကာ၊ သဒ္ဓါမပွား
ကောင်းမှုရှားသည် နည်းပါးဟုတာ ထိနိမာတို့ ဘဝယုံတဲ့
မချမ်းသာဘဲ၊ ဂုဏ်ဝါမဖြေား၊ သရေည့်၍။ လင်ဆိုးမယား၊
တဖေားဟားနှင့် သားဆိုးအမော့၊ တပေါ်ပေါ်ဟာ ဆိုတွေပမား
မှတ်ဖို့ရာ၏”

လို့ လက်သီချွဲပါတယ်။ သိပ်မှန်ပါတယ်၊ သဒ္ဓါတရား
နည်းပါး ကောင်းမှုရှားတဲ့ မိန်းမများဟာ ဒီဘက်ဘဝမှာ
မိန်းမဆိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ မိန်းမဆိုးတွေကြောင့်
မိန်းမလောက နာမည်ပျက်ရတာပေါ့။ အတိတ်ဘဝက
ပြုအပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုရှိတဲ့ မိန်းမဟာ-

၁။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၍ ဖြစ်ရ^{တယ်။}

၂။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ယောက်ကျားကို
ရတယ်။

၃။ မယားငယ်ဟူသော ရန်သူမရှိဘဲ ချမ်းသာစွာ
နေရတယ်။

၄။ သားနီးလိမ္မာရတယ်။

၅။ လင်ယောက်ကျားကို မိမိအလိုသို့ ပါစေနိုင်
တယ်ဆိုတဲ့ အကျိုးပါးတို့ကို ရပါတယ်။ အဲဒီအကျိုး
တွေရတယ်ဆိုတာ အကျင့်သီလ ကောင်းမှုအဝဝတို့
ကြောင့် ရတာပါ။ မပြုခဲ့ရင် မရပါဘူး။ အဲဒီကြောင့်
တရားကိုပဲ ကြိုးစားပါ၊ တရားရှိရင် ဘုန်းရှိတယ်။ ဘုန်းရှိ
ရင် ကောင်းကျိုးတွေ ရပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို-

“မဟာဗုညဝ်နှင့် ဘုန်းရှိလှန်အား မိမ့်နို့သား
ရထိုက်ရာသည်၊ အရှို့စုံပေါင်း၊ ထိုင်းကြောင်းကား၊ မိ
ကောင်း ဘုန်း၊ သူမြတ်ပျိုး၍၊ မည်းမငယ်တင့်တယ်ရောင်
ဆင်း၊ ဖြစ်ခြင်းက၊ ရွှေချင်းရည်တူနတ်နှစ်ဆုတို့ ကြီး
ထူးစည်းစိမ့် လင်၏အမိမ့်သို့ ဂုဏ်သိန်မလှ၊ ရောက်ရဖန်
ဖန်၊ သားရန်မရှိ၊ သူခါချမ်းသား၊ နေရစွာရှိနှင့် ပုတ္တာသားနှင့်
အထူးဖွင့်မြောက်၊ ထိုဂုဏ်အင်ဖြင့်၊ လင်ကိုလွှမ်းမိုး၊ အိမ်လုံး
စိုး၍၊ ဆွေမျိုးများလယ်၊ လွန်တင့်တယ်၏”

လို့ မယအေဝ လက်ဗုံး လက်သီချွဲပါတယ်။ ၂၂က
မေးတယ်။ ပါးပါးသီလအပြင် မြင့်မြတ်တဲ့ အကျင့်မြတ်ကျား
ရှိပါသလားဆိုတော့ ရှိတာပေါ့။ ဘာတွေလဲဆိုတော့
၂၃၈၈စာလဲမှာ ပါ့ပြီးသားဖြစ်တဲ့ ပြုပွာစရိယ ပွဲမ
သီလတို့ ပြုပွာစရိယ ပွဲမကောဘတ္တိက သီလတို့ ရှုပ်ပါး
သီလတို့၊ အဲဒီအပြင် ကြုံ့ဗြို့လည်း အဲဒီသီလကဲ့ အလျင်အမြန်
ကျော်းပြုနိုင်ပါတယ်။ သီလရှိတဲ့ပုဂ္ဂလိုက်ဟာ သီလကိုမြှို့ပြီး
သီလည်တည်ပြီး၊ သမာဓိ ပညာအကျင့်တွေကို ကျင့်ကာ
မဂ်ဖိုလ်နိုဗ္ဗန်ကို အလျင်အမြန် ရပါတယ်။ သီလနဲ့ ကိုယ်
အမှုအရာ၊ နှုတ်အမှုအရာ ယဉ်ကျော်အောင် အမြှုတမ်း
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရောက်ထားတော့ သမာဓိ ပညာနဲ့ စိတ်
အမှုအရာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရောက်တဲ့အပါ လွယ်ကူ
ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ မိန်းမတွေရဲ့ အားပါးပါးကို ပြုချင်ပါ
သေးတယ်။ ဘုရားရှင် ဟောထားတဲ့ အားတွေပါ။

“ရဟန်းတို့၊ အဆင်းအား၊ စည်းစိမ်းဥစ္စာအား၊

ခွေမျိုးအား သားသမီးအား သီလအားဟူသော ကြိုအား ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမသည် ရွှေရှာခြင်းကင်းကာ ရဲတင်းသည်ဖြစ်၍ အိမ်ထောင်ရှုပာဝါး နေရာ၏— လို့ ဘုရားရှင် ဟောထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အားငါးပါးထဲ မှာ နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သီလအားဟာ အကောင်းဆုံးသော အားပါ။ အဲဒီအကြောင်းကို ဘုရားရှင်က—

“ရဟန်းတို့ အဆင်းအား စည်းစီမံဉာဏ်အား ခွေမျိုးအား သားသမီးအားတို့နှင့် ပြည့်စုံသောလည်း သီလအားနှင့် မပြည့်စုံသောမိန်းမကို အိမ်၍မနေစေဘဲ နှင့်ထုတ်ကြကုန်သည်သာတည်း”

“ရဟန်းတို့ အဆင်းအား စည်းစီမံအား ခွေမျိုးအား သားသမီးအားတို့နှင့် မပြည့်စုံသောလည်း သီလအားနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမကို အိမ်၍ နေစေကုန်သည် သာလျှင်တည်း မနှင့်ထုတ်ကုန်”

လို့ ဘုရားရှင် ဟောခဲ့ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားရှင်ဟော ခဲ့တာ ရှုပါသေးတယ်၊ သီလအားကြီးပုံကို—

“ရဟန်းတို့ မိန်းမသည် အဆင်းအား စည်းစီမံ ဉာဏ်အား ခွေမျိုးအား သားသမီးအားဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်ကာလည် နတ်ပြည်ဌာန နတ်လောကသို့ မရောက်ရ၊ မရောက်နိုင်း”

“ရဟန်းတို့ မိန်းမတို့သည် အကျင့်သီလတည်း ဟူသောအားကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး၍ သေသည်မှ နောက်ကာလည်၍ နတ်ပြည်ဌာန နတ်လောကသို့ ရောက်ရ၏”

လို့ ဟောပါတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို မယအောင်လက်ာ မှာလည်း လက်ာသီကာ—

“ငါးသွယ်အကြောင်း၊ မှတ်တူရှေ့ငြင်းလော့ ငါးတို့မှ ရုပ်သောက၊ ခွေညာပုံတွေ သီလဟူငြား၊ မိန်းမအား ဟု၊ ငါးပါးမည်ထဲ၊ ယင်းပွဲနှင့် ပြည့်ကအမှန် ထိုမိမွန် လည်း၊ ကဲလွန်အိမ်ပိုင်၊ အုပ်စီးနိုင်၏၊ လက်ကိုင်ဖော်ပြင်းပေါ်လတွင်၊ မုချမမှား၊ ရေးရေးအားထက် နောက်အား ကြိုစွာ၊ နောက်မှာ ဆုံးထားသီလအားမှုအားများတို့ထက်၊ ကဲတက်ထူးခွဲနှင့်အောင်တံ့ခွဲနိုင်သို့ တမလွန်တိုင်၊ ပြုစ်စံမရှု ကြိုးမြတ်သို့”

လို့ ဖော်ပြုခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သီလကို အဦးအမြတ် ထားပြီး ကျင့်ကြုံအားထူးတဲ့ သမာဓိ ပညာအကျင့် များဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာအကျင့်တာရားကိုပဲ ဆက်လက်ကျင့်

က မိမိလိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်နှင့်ပါတယ်လို့ပဲ ညွှန်ပြရမှာပါပဲ၊ အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း—

“ရဟန်းတို့ ယုံကြည်မှ သွှေ့တရား၊ ကိုယ်ကျင့် သီလတရား၊ အကြားအမြင် သုတတရား၊ ပေးကမ်းစွဲနှင့်ကြိုင်း စာကတရား၊ အသိအလိမ္မာ ပညာတရားအားဖြင့် ငါးပါးကုန်သော ကြိုးပွားခြင်းတို့ဖြင့် ကြိုးပွားသော ကြိုးပွားခြင်းဖြင့် ကြိုးပွားသည်မည်၏။ သီလ သမာဓိ စသော အနှစ် အမြတ်ကို ယူလေ့ရှုတယ်”

လို့ ဟောထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သီလ၌တည်ပြီး သီလကို မိုး၍ သွှေ့၊ သုတ၊ စာ၊ ပညာတရားတွေ တိုးပွားအောင် ကျင့်က မိမိလိုချင်သော ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ပါတယ်။

သီလနဲ့ ပတ်သက်လို့ မိမိတို့ ဆောက်တည်နေကျ ရှုပါးသီလထဲက အမှတ်တဲ့ ပျက်တတ်တာကို ပြောချင်ပါသေးတယ်။

မိမိ ကြိုင်း၊ သူတစ်ပါးကို ကနိုင်းခြင်း၊ အက သင်ပေးခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ကတာကို ကြို့ပြုခြင်းမိမိသို့ချင်း ဆိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို အဆိုနိုင်းခြင်း၊ အဆိုသင်ပေးခြင်း၊ သူတစ်ပါးဆုံးတာကို နားထောင်ခြင်း၊ မိမိတိုးမှတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို တီးမှတ်ခိုင်းခြင်း၊ သူတစ်ပါး တီးမှတ်တာ ကို နားထောင်ခြင်း—

စသည်တို့ကို အထူးသတိပြုပါ။ ကဲ—အဖြောင်းလည်း တော်တော်ရှည်သွားပြီ၊ အချုပ်ကို ပြန်ပြောချင်တာကတော့ သီလကို မကျိုးမပေါ်ကို၊ မပြောက်မကျား မည်းမန္တ်များ အောင် စောင့်တိန်ပြီး၊ ကျင့်တတ်ပြီးဖြစ်တဲ့ သမာဓိ ဘာဝနာ ဝိပဿနာသာဝနာတို့ကို လော်သလို ကျင့်ကြပါက မဂ်ဖိုလ်သို့ လျင်မြန်စွာ ကျေးဇူးပြုပါတယ်။

- သီလတရား၊ ခြေခံထား၊ လူဗြားတူစုံသာ
- သီလတရား၊ ခြေခံထား၊ ပွားများသာဝနာ
- သီလတရား၊ ခြေခံထား၊ စိုးငြား အိမ်၌သာ
- သီလမရှု ကျင့်မပြည့်၊ လား၏အပါယ်ရွား
- သီလရှုဘို့ အကျင့်ပြည့်၊ လား၏နတ်တို့ရွား
- နတ်မှဆက်ကာ၊ နိုဗာန်သာ၊ ရောက်မှာ သေသေချား

ဘဝလမ်းမှ အလျပန်း

အဂရတနာ (ချမ်းမြေ)

ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစီမံ
တို့သည် မရရှိသေးခင်မှာ ရလာရှိ
လာအောင် အလွန်အလွန်ကြီးစား
ကြရ၏။ ကာယအား၊ ဉာဏာအား၊
ဓနအားတို့ဖြင့် နေ့မအား၊ ညာမအား
အရင်းတည် စိုက်ထုတ်ခဲ့ကြရ၏။

ယင်းသို့ ကြီးစားရန်းကန်
နေကြရာတွင် ရည်မှန်းချက်အတိုင်း
ဖြစ်သည်လည်းရှိ၏။ ရည်မှန်းချက်
အတိုင်း ဖဖြစ်သည်လည်းရှိ၏။

ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့
ပါက်ရောက်အောင်မြင်လျှင် ပျော်
ရွှေ့ဖြစ်ကြ၏။ ထိုပျော်ရွှေ့မှုကြောင့်
ပင် ကုသိုလ်အားလုံးကို မေ့ပျောက်

သွားစေတတ်၏။ ထိုသို့မဖြစ်အောင်
အပွဲမာဒတရားဖြင့် ထိန်းကွပ်ပေးရ
၏။

မည်သို့ ထိန်းကွပ်ပေးရ
မည်နည်းဟူမှု။ “ယခုအောင်မြင်
မှုတို့ဟာ ဒီပစ္စာပွဲန်ကံနှင့် ဟိုအတိတ်
ကံတို့၏ အထောက်အပံ့များကြောင့်
ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်လာတာဖြစ်တယ်။
အောင်မြင်မှု၏ ရေသောက်မြစ်ဟာ
ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ ကုသိုလ်သည်
အောင်မြင်မှုကို ဖြစ်စေရမှုမကဘဲ
တည်တံ့နေအောင်လည်းထောက်ကန်
ပေးတတ်တယ်။ ကုသိုလ်တရားတို့
မေ့လျော့နေလို့မဖြစ်” စသည်ဖြင့်

နှလုံးသွေးဆင်ခြင်း၍ ကုသိုလ်ကောင်း
မှု၏ ကျေးဇူးဂိုသိကာ အဗ္ဗမာဒ
တရား လက်ကိုင်ထားရပေ၏။

တစ်ဖန် မိမိ၏ ဝိရိယာ၊
ဉာဏ်အားနည်းချက်ကြောင့်ဖြစ်စေ
အခြားတစ်စုတစ်ခုခုကြောင့်ဖြစ်စေ
အတိတ်က အကုသိုလ်ကံကြောင့်
ဖြစ်စေ မိမိ၏ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်
သို့ မရောက်ခင် ပျက်စီးဆုံးရှိုးတတ်
တာမျိုးလည်းရှိ၏။ ယင်းသို့သော
အခိုင်မျိုးတွင်လည်း သတိလက်လွှတ်
ငှက်တောင်ကျတိန္တယ ဖြစ်တတ်၏။

“ငါသည် ကုသိုလ်တရား
တို့၌ မွမ်းထံနေပါလျက် ကုသိုလ်

၆၁၁၈ ၁၄၈၀၂၈

သည် ငါးဘက်က ရပ်တည်မပေးပါလား။ ကုသိုလ်သည် အပြစ်မရှိ၊ ကောင်းသောအကျိုးကို ပေးတယ ဆိုတာ ဟုတ်ပါခဲ့လား” စသည်ဖြင့် သံသယမိုးတွေ ရွာချာတတ်၏။ ဤသို့ မဖြစ်သင့်ပါ။

ခေတ်ကာလ မကောင်းတဲ့ အခါ အကုသိုလ်တွေက အမြန်ရင့် ကျက်ပြီး မကောင်းကျိုးကိုပေး၏။ ခေတ်ကာလ ကောင်းတဲ့အခါ ကုသိုလ် တွေက အမြန်ရင့်ကျက်ပြီး ကောင်းကျိုးကို ပေး၏။

သူ သူငါငါ အတိတ်က ကုသိုလ်နဲ့အကုသိုလ် နှစ်ပါးတို့တွင် မည်သည်က များတယ်ဆိုတာ အတိ အကျသို့ခက်၏။ ပစ္စာပြန်ဖြစ်ထွန်းမှု ပုံစံများကို ကြည့်ပြီးတော့ပဲ အတိတ်က အရိပ်တို့ကို အကဲခတ်ရ၏။

ဆုံးရုံးဆင်းရဲမှုကြောင့် စိတ်တွေ လေလွှင့်ပြီး ကုသိုလ်တရားတို့ မေ့လျော့မနေသင့်ပါ။ “ငါသည် အတိတ်က ကုသိုလ်ကံနည်းခဲ့လို့ ကောင်းကျိုးနည်းပြီး၊ အကုသိုလ်ကံ များခဲ့လို့ မကောင်းကျိုးများနေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အတိတ်က ကုသိုလ် ကံနည်းခဲ့ပေမယ့် ယခုပစ္စာပြန်မှာ တော့ တတ်နိုင်၊ စွမ်းနိုင်သလောက် ကုသိုလ်ကံပြုလုပ်မယ်” စသည်ဖြင့် နှလုံးသွင်း အပွဲမှာဒါရန် အထူးလို အပ်၏။

လျှပ်စစ်မီးအားသည် မူလ မီးအားနည်းနေလျှင် မိုးအားမြင့်စက် ဖြင့် တပ်ဆင်မြှင့်တော်ပေးလိုက်သော အခါ မီးအားကောင်းလာရသလို အတိတ်ကကုသိုလ်ကံ အားနည်းနေ တယ်ထင်လျှင် ပစ္စာပြန်ကုသိုလ်ကံ ဆက်လိုက်လျှင် ကောင်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် စကားတစ်ခုရှိ၏။ ကံမြှင့်ဖို့

ကံဆင့်ဖို့တဲ့။ ကျေဆုံးမှုကြောင့် စိတ်အားမင်္ဂလာဖို့အောင် စိတ်ဓာတ်ကို ကြံ့နိုင်ရသလို အောင်မြင်မှုကြောင့် လည်း စိတ်ဓာတ်မြင့်မောက် မာန ရောက်ရန်မလို။ ဤကဲ့သို့ သမ္မာ သတိဖြင့် နောက်ခြင်းသည် ကောင်းသော မဂ်လာဖြစ်၏။

လောကမှာ အဖြစ်များတာ တွေ့ရ၏။ ယင်းမှာ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားမှု အရှိန်တို့ကို ကျမသွားအောင် ဆက်တိန်းသိမ်းထားဖို့ ခဲ့ခက်နေတာ တွေ့ရ၏။ ငယ်စဉ်က ဆရာသမားတစ်ဦးမိန့်ဖူး၏။ “တည် ထောင်ဖို့ထက်၊ ထိန်းဖို့ခက်၏” တဲ့။ ငယ်စဉ်ကလေးအရွယ် အတွေ့မကြွယ် ခင်တုန်းကတော့ သဘောမပေါက်ခဲ့ပါ။ ကြိုးစားတဲ့အခါကျမှု “အင့်းတယ်ဟုတ်ပါလား”ဟုထောက်ခံမိ၏။

ထိန်းသိမ်းမှုဆိုသော ဘောင် အတွင်း၌ ယေဘုယျအားဖြင့် ဤသို့ သော ကျင့်ဝတ်များရှိဖို့လို၏။ ဘကိုယ်ကျင့်သိလာ ၂။ တည်ကြည့်မှု သမာဓါ၊ ၃။ အများအမှန်ခွဲခြားမှု ပညာ၊ ၄။ တိကျမှန်ကန်မှုသစ္စာ။ ၅။ ကြိုးစားအားထုတ်မှု ဝိရိယနှင့် မြေအောင်လျှော့မပေါ်ဆေသာ အဖွဲ့အ တို့ဖြစ်၏။

ဤတရားများသည် ထိန်းသိမ်းမှု အစောင့်တရားများဟု ဆိုအပ်၏။ သူတို့တွေ ချို့ယွင်းပျက်စီးသွားပါလျှင် အောင်မြင်မှု၏အသီးအပွင့်များ ရေရှည်မတည်တဲ့နိုင်တော့ပဲ။

လူသားတို့သည် မိမိနှင့် လိုက်ဖက်သည့်အလုပ် (သို့) ငါသနာ ပါရာ အလုပ်(သို့) သင့်တော်မည့် အလုပ် စသည်တို့ကို ရရှိအောင် ကြိုးစားကြ၏။ ဘဝအာမခံချက်ရ

အောင် ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားရှိန်အကြောင်။ ရရှိခဲ့အောင်မြင်ခဲ့ကြပြီ ဆိုပါစို့။ ရရှိအောင်မြင်အောင် ကြိုးစားတတ်ရုံးနဲ့ မလုံလောက်သေးပါ။ ထိုရရှိလာသော ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်တို့ကို ပြမ်းနှုယ်ဆင်၍ လောကုတ္တရာမဂ်စခန်း၊ ဖိုလ်စခန်းသို့တိုင်အောင် တက်လှမ်းဖို့ အတွေးအသိရရှိရန်လည်း လိုအပ်ပါ၏။

ထိုအတွေးအသိမှုသည် အလုပ်ဆိုသို့ ရောက်အောင်တက်လှမ်းရ၏။ အလုပ်ဆိုသို့ ရောက်အောင်တက်လှမ်းရ၏။ ခရီးပန်းတိုင်သည် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မောက်မပြုရသေးသမျှ ခရီးမဆုံးသေးပါ။ ခရီးပန်းတိုင်အလုပ်က ပိုပေးလိမ့်မည့်။ လောကီ စီးပွားရောင်း လောကုတ္တရာ စီးပွား ကိုလည်း ရှာဖွေဖို့ အထူးပင်လိုအပ်၏။

ယခုသာဝတ္ထု ‘အာ’ ပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် ရင်းနှီး၍ ရထားသော ဘဝဖြစ်တည်မှ စည်းစိမ်တို့ကို နည်းလမ်းတကျ ထိန်းသိမ်းတတ်ဖို့လို၏။ ထိုနည်းလမ်းဟူသည်ကား အခြားမဟုတ်အပွဲမှာအပါတည်း၊ အပွဲမှာအနှင့် တက်လှမ်းခဲ့ပြီး အပွဲမှာအနှင့်ပင် ကျားကန်ပေးရမည်ဖြစ်ပါ၏။

အပွဲမှာအဝတ်လှာ နော်ဆင်ပါလေ။

အဂ္ဂရတနာ(ချမ်းမြေ)

သုဒ္ဓိဓနပင်းကြီး
(သိမဟုတ်)
ထိုးပြုအောက်တွင်
ပရိနိဗ္ဗာနစံဝင်သူ
တင်အောင်သွင်

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်
ထက်တော်အခါက လူဝတ်ကြောင်
ဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပြီးမှ
နေ့မကူးမီ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံသွားကြ
သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး လေးပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖူး
ပါသည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး လေး
ပြီးမှာ သုဒ္ဓိဓရမင်းကြီး၊ သန္တတိ
အမတ်ကြီးနှင့် သာကေတပုဏာ ကဲး
ကြီး နေးဟောနဲ့တို့ဖြစ်ကြသည်။ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေးပြီးအနက်မှ သုဒ္ဓိဓရ
မင်းကြီးအကြောင်း တင်ပြလိုပေ
သည်။

ကပိလဝတ်ပြည်ကြီးရှင်
ဘုရင်ထော်သေနမင်း၏ သားတော်
သီဟာနှုန်းနှင့် ဒေဝါဘာပြည်ကြီး
ရှင် ဒေဝါဘာသာကိုဝင်မင်း၏ သမီး
တော် ကရွန်အောင်တို့ စုံပိုက်တော်မှ
သည်။ ဒေဝါဘာမင်း၏ သားတော်

အွာနမင်းနှင့် သီဟာနှုန်း၏ သမီး
တော် ယအော်ဓရာဒေဝါဘာတို့ စုံပိုက်
တော်မှုသည်။

အွာနမင်းသည် သက္ကရာဇ်
ဟောင်း (ဇြဇ်)ကို ကာဋ္ဌဒေဝါဘာ
ရသူနှင့်တိုင်ပင်၍ အကြောင်း J-ခု
ထားလျက် အာ ဝါ စန္ဒကိန်း ဇြဇ်
ကို ချေတော်မှုသည်။ ငှုံးသက္ကရာဇ်
မှ တိုး၍ ၁၀-နှစ် ဝါဆိုလပြည့်။
စန္ဒနေ့တွင် သုဒ္ဓိဓရမင်းကြီးကို
ကပိလဝတ်ပြည်၍ ဖွားမြင်တော်မှု
သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂-ခုနှစ်တွင်
ဒေဝါဘာပြည်၍ သီရိမဟာ မာယာ
ဒေဝါကို ဖွားမြင်တော်မှုသည်။

သီဟာနှုန်းနှင့် ကစ္စနာ
မိဖုရားတို့၏ သုဒ္ဓိဓရမင်းသား၊ ရော်
တော်မှု မင်းသား၊ သက္ကာဒု မင်းသား၊ အပို
မင်းသား၊ သုက္ကာဒုမင်းသား၊ အပို

၆ အပြည့် ၁ မှ ၅ ၁ ၂၀၁၃

တေနမင်းသား၊ အမိတာမင်းသမီး၊ ပါလိတာ မင်းသမီးဟူ၍ သားတော် ၅-ပါးနှင့် သမီးတော် J-ပေါင်း ၅-ပါး ထွန်းကားတော်မှုသည်။

အခြားမင်းနှင့်ယသော်ခရာ မိဖုရားတို့၌ မဟာမယာမင်းသမီး၊ မဟာပအပတိမင်းသမီး၊ ဒဏ္ဍာပါကီ မင်းသား၊ သုပ္ပါဒ္ဓမင်းသားဟူ၍ သမီးတော် J-ပါး၊ သားတော် J-ပါး၊ ပေါင်း ၄-ပါး ထွန်းကားတော်မှုခဲ့သည်။

သုဒ္ဓိဝနမင်းသားနှင့် မဟာ မယာမင်းသမီး ၄င်း ညီမတော် မဟာပအပတိမင်းသမီး(နောင်မိတွေး တော် ဂေါတမီ)တို့ကို စုံပေါက်တော်မှု သည်။ သက္ကရာဇ် ၆၈-ခု၊ ကဆုန် လပြည့်၊ သောကြာနေ့ နံနက်တွင် လုပိုနိအင်ကြုံးတော်၌ အလောင်း တော် သီဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ဖွားမြင် တော်မှုပါသည်။ အလောင်းတော် ဖွားမြင်တော်မှုပြီးနောက် ကဆုန် လပြည့်ကျော် ၇-ရက်နေ့ သောကြာ နေ့တွင် မဟာမယာမိဖုရား (မယ် တော်မယာ)သက်တော် ၅၇-နှစ် အတွင်း နတ်ရွာစံတော်မှုခဲ့လေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော် ဖွား မြင်တော်မှုပြီးနောက် ၇၄နှစ်ရက် ပြောက်သောနေ့တွင် မဟာပအပတိ မိဖုရား (မိတွေးတော်ဂေါတမီ)က နှစ် မင်းသား၊ (ညီတော်မင်းနှစ်)ကို ဖွား မြင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်ဆက်၍ အေ ပဒကလျာဏီမင်းသမီးကို ဖွားမြင် တော်မှုခဲ့သည်။

ကပိလဝတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင် သုဒ္ဓိဝနမင်းကြီးသည် သားတော် သီဒ္ဓတ္ထမင်းသား၊ ဘုရားဖြစ်မည်ကို အလွန်ထိုးမိသူဖြစ်သည်။ သားတော် ကို စကြေဝတေးမင်းအဖြစ်နှင့်သာ

မြင်လိုသည်။ ထို့ကြောင့် သားတော် တော့ထွက်စေရန် အတောင့်အကြပ် အထပ်ထပ်ချထားလျက် ဂိတ်ပင် တားသီးခဲ့သည်။ ရွှေနန်းမသုံးဆောင်၍ ကာမဂ်ထုစည်စိမ်ကို အပြည့်အဝ ခံစားစေသည်။ ဘုရားလောင်း မင်းသားသည် ရွှေနန်းစည်းစိမ်၌ ပျော်ပိုက်ခြင်းမရှိဘဲ မဟာသက္ကရာဇ် ၉၇-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်တန်လှောနေ့တွင် တော့ထွက်တော်မှုခဲ့ပေသည်။

အလောင်းတော်မြတ်သည် ဥရုဝေးထော်၌ ဒုက္ခရာစရိယာ (၆)နှစ် ကျင့်တော်မှုပြီး၊ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်၌ ဗုဒ္ဓဟူး နေ့တွင် သဗ္ဗာသူတာဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မှုပါသည်။ ဘုရားဖြစ် တော်မှုပြီးနောက် ဝါဆိုလဆန်း ၁၂-ရက်နော်အထိ ဗုဒ္ဓဂျာ၊ မဟာ ဟောမဏိမဏိအနိမ့် သီတင်းသုံးတော် မှု၌ လဆန်း ၁၄-ရက်နေ့တွင် မိဂိဒါ ဂုန်တော့သို့ ကြွတော်မှုပြီးလပြည့် နေ့ စနေနေ့၌ စမွှေကြားတရား တော်ကို ဟောကြားတော်မှုခဲ့သည်။

သီဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မှုပြီးနောက် သားတော်ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်လိုလှ သော သုဒ္ဓိဝနမင်းကြီးသည်။ “ဝါ သည် အသက်အချုပ်ကြိုးရင့်လှပြီး အသက်ထင်ရှားရှိစဉ် သားဘုရားကို ဖူးတွေ့ချင်လှ၍ ပင့်လျောက်ရန် မင်းချင်းတစ်ထောင်ခြေရှိလျက် အမတ် တစ်ထောင်ကို စေလွှာတော်လည်း သတင်းစကားမျှ ပြန်ကြားခြင်းမရှိခဲ့၊ ထပ်မံ၍ အမတ်ရှစ်ယောက်၊ ရှစ် ကြိမ် စေလွှာတော်လည်း ရှေးနည်း အတူပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ၅၅၂ သားတော်နှင့်ဖွားဖောက်တော်ဖြစ် သော ကာမြှုဒ်အမတ်အား စေ

လွှတ်မှု သင့်တော်ပေမည်”ဟု အကြံ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ သို့နှင့် ကာမြှုဒ်အား မင်းချင်းတစ်ထောင် ခြုံရုံလျက် စေလွှာတော်မှုသည်။

ကာမြှုဒ်အား မင်းတစ်ထောင်တို့သည် ဘုရားရှင် ထံတော်မောက် ရောက်ရှိသွားပြီး မကြာမိမှာပင် အားလုံးရဟန္တသူ့အဖြစ် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကာမြှုဒ်အား မင်းတစ်ထောင်တို့သည်း ကြောင့်ကြမ့်နေတော်မှုဘဲ ဘုရားရှင် ကပိလဝတ်နေပြည့်တော်သို့ ပြန် လည်ကြချိတော်မှုရန် လမ်းပန်းချုပ် သာယာလုပ်ပုံတို့ကို ‘အရှိရနာဒါနီ’ အစရှိသော ဂါထာ ၆၀-တို့ဖြင့် လျောက်ထားခဲ့သည်။ ဤသို့ ကာမြှု ဒ်အိမ်ထောက်၏ လျောက်ထား တော်း ပန်ချက်အာရ ဘုရားမြတ်စွာသည် နောက်ပါရဟန်းသံယာတော်အပေါင်း နှစ်သော်းခြုံရုံလျက် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ်တပေါင်းလပြည့်နေ့မှစ၍ ကပိလဝတ်နေပြည့်တော်သို့ ကြချိ တော်မှုလေသည်။

ဘုရားရှင် ကပိလဝတ် နေပြည့်တော်သို့ ရောက်ရှိတော်မှုပြီး နောက် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား မဟာနကျိုးမြို့သောင့်၊ အစုံ တော်နှီးပြားမြို့ဟာ အဖုံဖုံကိုပြသ တော်မှုပါသည်။ သုဒ္ဓိမင်းကြီးသည် သားဘုရား၏ တန်ဖိုးအဖုံဖုံကို မြင် တွေ့ရသောအခါ ကြည်လင်ရွှေင်ပျ သော သဒ္ဓိပလဝါဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ရှိရှိလေတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ တွင် ဘုရားရှင် ဆွေမ်းခံထွက်ကြသည် ကို သုဒ္ဓိဝနမင်းကြီး မြင်တွေ့ရလ သော် သားတော်ဘုရားကြုံမှုလောက် သော သံယာတော်များကို ခမည်း တော်၏ နှစ်းတော်ထဲမှာ ဆွေမ်းပင့်

၆ အပြမာဒ ၁၄၅၁၁၈၂၀၃ :

မကျွေးနိုင်ဟု ထင်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အိမ်စဉ်လှည့်လည်၍ မရှုက်မကြောက် တောင်းရမ်းစားသောက်ဖို့ ကြုစည် နေသလော'ဟု ကရာဏာအောင်သော ဖို့ ရန်တွေ့လေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက မေည်းတော်မင်းကြီးအား 'ဥထိုင္း နှုပ် မဇွဲ့ယူ'စသည်ဖြင့် ဟောကြား တော်မှုရာ သောတာပန်တည်သွား ပြီး ဆက်လက်၍ ဓမ္မစာရေ သုစရိတ်' ဟူသော ဒေသနာတော်ကို ကြားနာ ရသောအခါ သကုဒါဂါမ်တည်တော် မူသည်။ တစ်ဖန်ဆက်လက်၍ ဓမ္မ ပါလ အတ်တော်ကို နာကြားရသော အခါ၌မူကား အနာဂတ်တည်တော်မူ ခဲ့လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပါလဝတ်နေပြည်တော်ရှိ နိုင်းကြောင်း၌ ညီတော်နှုန်းမင်းသား နှင့် သားတော်ရာဟုလာတိုကို ရှင် ရဟန်းပြုပေးပြီးနောက် ဝါဆိုရန် အချင့်ချိုင်းကပ်လာသောအခါ ရာဇ်ဗုံးပြည်သို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းတော်မူခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ရာဇ်ဗုံးပြည် ဝေါ်ဝန်ကျောင်း တော်၌ လေးကြိမ်မြောက် ဝါဆိုတော် မူပြီးနောက် ဝါးကြိမ်မြောက် ဝါဆို တော်မှုရန် ဝေသာလီပြည်ရှိ ကုဋ္ဌ ဂါရကျောင်းတိုက်သို့ ကြွချို့တော်မူပါ သည်။ ယင်းသို့ ဝါဆိုတော်မူနေစဉ် သုဒ္ဓိဝန်မင်းကြီးမှာ အသည်းအသန ဝေအနာစွဲကပ်လာခဲ့သည်။သက်တော် ၉၇-နှစ်မျှရှိပြုဖြစ်သော မင်းကြီးမှာ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ဖွေယ်ရာဖြစ် လာ၍ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ တမန် စေ့လွှတ်၍ လျောက်ထားစေခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်သည် ထိုသတ်းကို ကြားသိလျှင်သိချင်း ရဟန်းတော်

များ ခြုံရလျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကပါလဝတ်နေပြည်တော်သို့ ကြွချို့ တော်မူသည်။ နန်းတော်သို့ရောက် ရှိတော်မူသောအခါ ဘုရားရှင်က မေည်းတော်မင်းကြီး၏ ခေါင်းရင်း အနီး၌ ထိုင်တော်မူသည်။သားတော် အရှင်နှုန်းမထောင်က မင်းကြီး၏ လက်ဝဲဘာက်က ထိုင်တော်မူသည်။ အရှင်အာနှုန်းမထောင်က ဘကြီး တော်မင်းကြီး၏ လက်ယာဘာက်က ထိုင်တော်မူ၍ အရှင်ရာဟုလာက ဘိုးတော်မင်းကြီး၏ ခါးလယ်အနီး၌ ထိုင်တော်မူသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် မေည်းတော်မင်းကြီး၏ ရောဂါအခြေ အနေကို မေးမြန်းတော်မူပြီး ဤသို့ သစ္ာပြုတော်မူပါသည်။ 'ဝါသည် ခုပ်သိမ်းသော လူနတ်များစွာ သတ္တာ၏ တို့၏ အကျိုးစီးပွားအလိုင်း ပါရမိ ဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ်၊ သုံးသွယ် စရိယြိည့်ကျင့်ထား၍ ဘုရားဖြစ် လာရီးမှန်ပါက မေည်းတော်၏ ဦးခေါင်း၌ ဝါသို့ ဝါ၏လက်တော်နှင့် ထိုကာ မျှဖြင့် ရောဂါဝေဒနာ သက်သာ ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း'ဟု သစ္ာပြုပြီး မင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကို လက်ယာလက်နှင့် သုံးသပ်ကာမျှ ဖြင့် ဦးခေါင်း၌ ဖြစ်ပွားနေသော ဝေဒနာတို့သည် ပျောက်ကင်း ချမ်းသာသွားလေသည်။

ထိုနောက် အရှင်အာနှုန်း မထောင်က သစ္ာပြုပြန်သည်မှာ 'ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားရှင် ထံတော်ပါး၌ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် အရိပ်ပမာ လိုက်ပါပြီး ပြုစောင့်ရောက်ခဲ့ရှိုး မှန်ပါက ဘကြီးတော်၏ လက်ယာ လက်ရုံးသားကို ဝါ၏လက်နှင့်ကို လိုက်ကာမျှဖြင့် ရောဂါဝေဒနာတို့

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
သမည်းတော်သုဒ္ဓိဝန်မင်းကြီးအား
နေ့သပ်ပြု

တရားဟောကြားတော်မူရာ
သန်စရ်ရာကြောက်သောနေ့တွေ့
လူဝတ်ပြင့်ပင်ရဟနာအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိတော်မူသည်။
မဟာသူရာ၏ ၁၀၇-ခုနှစ်၊
ဝါခေါင်လပြည့်၊ စနေနေ့သို့
ရောက်သောအား သုဒ္ဓိဝန်
မင်းကြီးရောဂါ
ထက္ခလာပြန်သည်။

ပျောက်ကင်းချမ်းသာပါစေသတည်း၊ ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ဤသို့ သစ္စာပြုလိုက် သည်နှင့်တစ်ဖြိုင်နက် လက်ယာ လက်မှ ဝေဒနာတို့သည် ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားလေသည်။

ဆက်လက်၍ သားတော် အရှင်နှုန်မထောင်ကလည်း ဤသို့ သစ္စာပြုပြန်သည်။ ‘ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းမပြုလိုပါဘဲလျှက် နောင်တော် ဘုရား၏ စကားကို နားထောင်ပြီး ရဟန်းပြုခဲ့ပါသည်။’ နောင်တော် ဘုရား ဟောကြားသော တရားတော် တို့ကို လိုက်နာကျင့်သုံးရာမှ အာသ ဝါကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်လာခဲ့ပါ သည်။ ဤစကားမှန်ပါက မဟည်း တော်မင်းကြီး၏ လက်ဝဲဘက် လက် တော်ကို သုံးသပ်ကာမျှဖြင့် နာကျင့် ခံခိုက်သော ရောဂါဘယတို့သည် လျှောကျပါစေသတည်း။ ထို ခဏုံးလက်ဝဲဘက်လက်ဟောင်းမှ ဝေဒနာ တို့သည် ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွား လေသည်။

နောက်ဆုံး သစ္စာပြုသူမှာ အရှင်ရာဟုလာဖြစ်သည်။ အရှင် ရဟန္တသည် ဘုရားရှင်အား ရိုးသေ စွာ ရှိခိုးလျှက် ‘ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟည်းတော်အရှင်မြတ်ဘုရားအရှင် ဘုရားသည် ဝေသုန္တရားမင်းကြီး ဖြစ်တော်မှုစဉ်က အကျွန်ုပ်အား ဇူးတော်ပုံးလက်သို့ ဝက္ခက် လျှော်ခိုးလဲပါသည်။ ထိုအခါ အကျွန်ုပ် သည် ဖောင်၏ပါရမိကို ကျည့်ချင်အတွက် အကျွန်ုပ် သားတော်တို့ကို အကျွန်ုပ် သားတော်တို့ကို ကျည့်ချင်အတွက် ပုံးလောင်းအား လျှော်ချင်ပါသည်။ ဤသစ္စာ မှန်ပါက ကျွန်ုပ်၏ လက်နှစ်ပက်ဖြင့် ဘုံးတော်ဘုရား၏ ကျောက်ကုန်း သားတို့ကို ဆုံးနယ်လိုက်သည်နှင့် ရောဂါဝေဒနာတို့ ပျောက်ကင်း၍ ထ

ထိုင်နှင့်ပါစေသတည်း’ ဟု သစ္စာပြု လိုက်လေသည်။ထိုခဏုံးသုဒ္ဓိဝန် သုဒ္ဓိဝန် ပကတိကျိုးမာရွင် လန်းစွာ ထထိုင်ပြီးလျှင် သားတော် ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးလေတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် မဟည်းတော်သုဒ္ဓိဝန်မင်းကြီးအား နော်မပြတ် တရားဟောကြားတော် မူရာ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် လူဝတ်ဖြင့်ပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိထော်မှုသည်မှာ ပော်ဆွဲထော်မူရှင် ၁၀၇-ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်၊ စန် နော်သို့ ရောက်သောအခါ သုဒ္ဓိဝန် မင်းကြီး၏ ရောဂါထကြွဲလာပြန် သည်။ မင်းကြီးသည် မိမိ၏သက် တမ်းကို ဆင်ခြင်ကြည့်လျှင် မနေရ တော့ပြီဟု သိသဖြင့် သားဘုရားရှင် ထံ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခွင့်ပြုပါမည့်အကြောင်း ခွင့်တောင်းပန်ကြားပြီးနောက် ထိုးဖြူ။ တော်အောက်မှာပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံ တော်မှုခဲ့လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင် မဟာကသုပ မထောင်အား မဟည်း တော် ရုပ်အလောင်း မီးသကြိုဟ်ရန် အတွက် နေရာပြင်ဆင်ထားရန် စေ ခိုင်းတော်မှုသည်။ အရှင်မဟာ ကသုပမထောင်သည် သူ၏ တပည့် ငါးရာကိုခေါ်၍ သာကိုဝင်မင်းသား များနှင့်အတူ မီးသကြိုဟ်မည့်နေရာကို သုတေသနရှင်းလုပ်းပြီး နဲ့သာ ထင်း များ စုပုံထားနှင့်သည်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် မင်းကြီး၏ ဦးခေါင်း ကို ထူမ၍ ရေလောင်းပေးပြီးလျှင် အရှင်သာရီပုံတွေရာက မင်းကြီး၏ ကိုယ်ကို ပွုတ်သပ်ရေချိုးပေးသည်။ ထိုနောက် ရတနာခုနစ်ပါးတို့ စီခြယ် ထားသည့် ညောင်စောင်းပေါ်သို့ အသာအယာဆီမျှ၍ တင်ထားတော်မှု

သည်။

သာကိုဝင်မင်းအပေါင်းတို့ သည်လည်း သုဒ္ဓိဝန်မင်းကြီး၏ အလောင်းတော်ကို သောင်းသောင်း ဖျော် အဆန်းတကြယ်ပူဇော်ကြပြီး လျှင် ရတနာခုနစ်ပါးအတိုင်းသော ထမ်းစင်ထော်သို့ တင်ကာ သုသာန် သို့ ပို့ဆောင်တော်မူပြုကြသည်။မြတ်စွာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် လိုက်ပါ ပို့ဆောင်တော်မူရှင် ညောင်စောင်းကို မချိပြီး ထင်းပုံထားသို့ တင်တော်မူ သည်။

ထိုနောက် ဘုရားမြတ်စွာ သည် သိကြားမင်း၏လက်မှ ပတ္တုမှား မီးကိုယူ၍ ထင်းပုံကို ကိုယ်တော်တိုင် ရှိတော်မူပါသည်။ ထိုနောက်မှ နတ် သိကြားတို့ မီးရှိခွင့်ရကြသည်။ယင်း အဂိုစာပန္တုပွဲတွင် သောကို တောက်လောင်နေကြရာသော မိဖုရားခေါင်ကြီး မဟာပဇာတိဂေါတိအပါ အပါ အဝင် မောင်းမမိသုံးခြေရသင်းပင်း တို့အား တရားဓမ္မဟောပြသုံးမတော်မူရှင် နှင့်သောင်းလေးထောင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကျွော်တမ်းဝင်ခဲ့ကြပေ သည်။

တင်အောင်သွင်

ကျွန်ုပ်းကိုး

၁။ မဟာဗုဒ္ဓဝင်း
(မင်းကွန်းတိပိဋကဓရရဟရာတော်)
၂။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များ၏
ထူးထွေဆန်းပြား ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံရပုံ
များ (မြန်အောင်ဦးသာန်း)

အချုပ်နှင့်ဘန်

ငွောက်ခြင်း

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ(တတိယတွဲ)စာအုပ်မှ
ထုတ်နှစ်သည်။

(3)

သူတိန္ဒြပ်းမှ တွေ့တတ်ကြပါလေသည်။
တစ်ယောက်က ခပ်ကဲကဲ၊ တစ်ယောက်က
ခပ်သဲသဲ။

ତାତ୍ତ୍ଵବ୍ୟାକରିଣି କୃପାକାରୀଙ୍କ ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ
ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ

အဘွားကြီးရိသာခါ၏အချင်တော် ပြောမလေး
မှလာနှင့် သူကြွယ်သားကလေး နှုန္ဓာတိဖြစ်ကြ၏။

အဘွားကြီးပိဿာခါတွင် သားတွေက တစ်ပြို
ကြီး၊ သမီးတွေတစ်သိက်ကြီး မြေးတွေတစ်လျှေကြီးဟု
ဆိုရလောက်အောင်ပင် များလျှောက်။ သို့ရာတွင် အခြား
သားသမီး မြေးမြတ်ဆိုသည်မှာ အကြောင်းအားလုပ်စွာ
ယေဘုယျသဘောမျှသာ အဘွားကြီး၏ အချစ်ခံကြရ၍
မှလေသည်ကား လက်ကသုံးတောင်ငွေး အချစ်တော်
ကလေးပေတည်း။

လူကြီးများသည် အသက်ကြီးလာလေ
ပတ်ဝန်းကျင် လောကနှင့် ကင်းကွာလာလေဖြစ်၏။
အကြောင်းကား သတ္တဝါဟူသည် မျိုးတူရှုက်တူ ဝါသနာ
တူ စရိက်တူ သက်တူဆယ်တူများဖြင့်သာ ပေါင်းသင်း
ပျော်ပိုက်ပြဖြစ်ရာ အသက်ကြီးလေလေ ရောကြောင့်
ဝန်းကျင်ကင်းဆိတ်လာသောကြောင့် အောက်သို့လှည့်၍
အဖော်ရှာ၏။ ယင်းသွေ့ဖြင့် လက်ကသုံးတောင်ဒေးကလေး
များ အချို့တော်ကလေးများ ဖြစ်ပေါ်၍လာသည်။

‘သားသမီးအချစ်၊ ပြေးအနှစ်’ဟူသော အများသုံး ဝေါဘာရတစ်ရပ်ရှိ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ အဘိုး၊ အဘွား များသည် သားသမီးကိုတော့ ချစ်ရုံမှုချစ်သည်။ ပြေးကျုံ အချစ်အနှစ်ဆိုက်သည်။ သားသမီးထက် ပြေးကိုပို၍ ချစ်သည်ဟု ဆိုလို၏။ ဤစကားသည် မှန်ပါသလော်။

မြေးတစ်ယောက်တလေသာရှိသော အဘိုး
အဘွားများအဖို့ မှန်နိုင်၏။ တစ်ယောက်ထက် ပိုလာ
သောအပါ တစ်ယောက်သည်သာ အချစ်တော်ဖြစ်၍၏
ဝိသာခါတိုလို မြေးတစ်ပြီကြီးသမားများအဖို့ကား အချစ်
မေတ္တာဟူသည် လျှော့ပါးသည်ထက် လျှော့ပါး၍ အမည်
ကိုမျှ မမှတ်မိအောင် ရှိလာတတ်သည်။ အကြောင်းမှု
ကား ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ တည့်တည့်ဆိုသော်
ရာဟုလာနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုပင် မခွဲခြားဘဲ ထားနိုင်စွမ်း
သော ဘုရားရှင်တို့၏မေတ္တာတော် မဟာကရဏာတော်မှ
လွှဲ၍ လူသတ္တုပါတို့၏ ချစ်မေတ္တာသံယောဇ်ဟူသည်

တစ်ပြင်နက်တည်းတွင် အကြင်သူနှစ်ဦးအပေါ်သို့ တည်းတည့်တွင် ထားနိုင်စွမ်း မရှိတတ်ကြသောကြောင့် ပေတယ်။

— ଧିତାରୀଟିଆଜୁଣ୍ଡଲ୍ ଫ୍ରିଆର୍ଡିଂରେବା ଯାଇ ମାତା
ଗଲେଃବାନ୍ଦିପର୍ଦ୍ଦଲ୍ଲୁଣ୍ଡ ଯୁକ୍ତାରଣ୍ଡଗ ଆଜୁଣ୍ଡରେବିପ୍ରତିଷ୍ଠାନ୍ତିରେ
ବେଳେ ଫ୍ରିସମଲେଃଗ ଗୁର୍ଯ୍ୟଲ୍ଲକ୍ଷଣବାନ୍ଦିଅବିଧି ହିନ୍ଦୀଫେରା
ହିନ୍ଦୀର୍ବାଦ୍ୟଃରାହୁପ୍ରତିଷ୍ଠାନ୍ତିରେ

မာလုံအရင်က အချစ်တော်မြေးမလေးသည်
ရောဂါတစ်ခုကြောင့် မကြာမိုက ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာ၏။ ထို
အခါ အဘွဲ့ကြီးပိသာဆိအဖို့ သောတာပန်ပင် ဖြစ်မ
ချဉ်း၊ အပူကြီးပူကာ တကြောကြုံ။ တရှုက်နှိုက်ဖြင့် အပူ
တိုက်ဖမ်း၍ နေသောကြောင့် ဘုရားရှင်က တရား
သဘောဖြင့် မနည်းကြီးပင် ဟောကြားဖြေသိ၍၍ ထားခဲ့
ရသည်။ အကြောင်းမှုကား သောတာပန်ဟူသည် အယူ
လွှဲမှားခြင်းနှင့် ယုံမှားခြင်းကိုသာ ပယ်နှင့်၍ အချစ်
သံယောဇ်ကို မပယ်နိုင်သေးသောကြောင့်ပေတ္တာ။

အချစ်တော်ဟူသည် ဆိုးတတ်၊ ကဲတတ်၊
ရောင့်တာက်တတ်သည်။ အချစ်ဖြင့် လွမ်းခြားအပ်သော
ဆွဲပို့ဗျာ၊ မိဘ၊ ဟောင်းမှုမတို့အလယ်တွင်မူ ပို၍ ဆိုးတတ်၊
ကဲတတ်သေးသည်။ အကြောင်းကား ဦးစီးဦးကိုင်ဖြစ်
သော အဘွား၏ အချစ်ဆုံးမေတ္တာကွန်ရရှိဖြင့် ဖြန့်ကြရှိ
ထားသောကြောင်းဖြစ်သည်။

မာလာကလေး ကဲဟန်ကား အီမှုမှုကိစ္စများတွင်
လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းသော အပို့အရွယ်ကလေးပင် ဖြစ်သော်
လည်း အခြားသားမြေးများလို နည်းနည်းကလေးမျှ
ကူဖော်မရ၏ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်နေသည်။ တစ်နောက်နေ့
အလှပြင်ဖို့ ဆေ့ကစားဖို့လောက်သာ အဘုံကပ်သည်။
စကားကိုလည်း အဘွားအားကိုးနှင့် မာဆတ်ဆတ် ပြော
တတ်သေးသည်။

သာသနာတော်သို့ သက်ဝင်ပြီးသော အိမ်၏
စည်းကမ်းအရ ရှစ်ရက်၊ လပြည့်လက္ဗယ် ဥပုသံနေ့များ
တွင် အိမ်သားအားလုံး ဥပုသံစောင့်ကြရသော်လည်း
သူမှုကား စောင့်ဟန်သာ ဆောင်၍ နေကုန်ညွှန်ကူး
အောင် ဘယ်တော့မဲ ဥပုသံမရ။

အဘွားဖြစ်သူ ကောင်းကန် ဘုရားသွားလျှင်
လည်း အဘွားနှင့်နှစ်ယောက်တည်းသာဆိုလျှင် ပျော်း
သည်ဆိုကာ မလိုက်။ အဖော်ကောင်းမှ လိုက်သည်။

ကောင်းပမာပင်၊ ဘုရားရှင်နှင့်သံယာများ

မပြတ်ဝင်ထွက်နေသောအီမိုင်၍ ဆွမ်းကျွေး၊ ဆွမ်းကပ်စသော ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် သားသမီးမြေးမြေးများကို သူ့နေ့နှင့်သူ ခွဲ၍ တာဝန်ပေးထားသည်။ ထိုအထဲတွင် သူမပါ။ ပါသယောင်နှင့် ရှောင်လွှဲနေသည် သာ များသည်။

သူ့အပြစ်တွေ များလာ၍ အခြားအစ်ကို အစ်မ များက ဖော်လာလျှင် အဘွားကြီးသို့ ခေါင်းတစ်ချက် ငွေ့လိုက်ရုံမြှုဖြင့် ပြီးစီးသည်။

သို့ရာတွင် အခြားကိစ္စများ၌ အဘယ်မျှ အလိုလိုက်နိုင်စေကာမူ မိမိတို့လုပ်ငန်းအရင်းအမြစ်ဖြစ်သော သံယူ့ကိစ္စများ၌မူ သည်ဟာမလေးရှောင်ဖယ်ဖယ် ပြုလုပ်နေသည်ကို အဘွားကြီး ဘဝင်မကျလှု တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်တွင်မူ ဖုတ်လောက်အောင် ဆုံးမရမည်ဟု အဘွားကြီး ပည်မျိုးထားသည်။

ဤတွင် အဘွားကြီးမသိသော ကိစ္စတစ်ရုံရှိ၏။ သူ့အချစ်တော်ကလေးအား ခွဲစွန်ညိုဝါးနေသော ကိစ္စပေတွဲ့။

(၂)

ခွဲစွန်ညိုကား သူ့ကြွယ့်သား နှုန်းပင်ဖြစ်၏။ သူသည်လည်း သူ့အီမံ သူ့အသိကိုအင်နံတွင်မူ အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ တစ်အီမံလုံး၏ အချစ်တော်ကလေးပင် ဖြစ်၏။ နှုန်းကလည်း ချစ်စရာလူချောကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ချောရုံမှုမဟုတ်။ သွက်လက် ဖုတ်လတ်သည်။ သို့ရာတွင် အချစ်တော်အငယ်ဆုံးတို့၏ သဘာဝအရ မာကျေကျေကလေးတော့ နှင့်သည်။

မိမိတို့သား နှုန်းကာ့ မာလာအား ခွဲစွန်ညိုဝါး မျက်စိကျနေသည်ကို ညီအစ်ကိုဖောင်နှမ တစ်အီမံသားလုံး သိသည်။ သိသောအခါ ဖြောက်၍ပင် ပေးကြသည်။ ‘မင်းသာ မာလာကလေးကို ရမယ်ခုံရင် တို့တစ်အီမံလုံးပုံပြီး လက်ဖွဲ့လိုက်မပေါ့’ဟုပင် ပြောထားသည်။

အကြောင်းမူကား သာဝါတို့၏ သူ့ငြေးမြှုပြုးတစ်စွဲးဖြစ်သူ ဂုဏ်ကြီးရှင်းသာခါ၏ အချစ်ဆုံး လက်ကသုံး တော်ဝေးကလေးကိုသာ ရမည်ဆိုလျှင် ဂုဏ်ရော်ဖြင်းပါ အမြတ်ကြီး ထွက်လာမည်ကို သိကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူ့ကြွယ့်တစ်စွဲးပင်ဖြစ်သော်လည်း ဝိသာခါတို့နှင့်ယဉ်းသော် ပစ္စည်းရောအခြေအနေပါ အကွာခြားကြီးကြီးကွာခြားလှသောကြောင့် လူကြီးများအနေဖြင့် သားပေးသမီးယုစာဝါကား ပြောကြား၍တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူတို့

၁၄၅၈

လမ်း သူတို့ထွင်၍ အဆင်သင့်ဖြစ်လာဖို့ကိုသာ ရည်မျိုးရသည်။

သို့ရာတွင် လူငယ်တို့၏ အချစ်မေတ္တာ သဘာဝအရ စွမ်းနိုင်သမျှ ခွဲစွန်ညိုဝါးရုံသည်၍ နီးစပ်ဖို့မူကား ဝေးလွှာသေး၏။ အကြောင်းမူကား လျောက်ပြန်သံပေးဟူသော စကားအရ နှုန်းကာ့ မာလာအား ရုံဖန်အခွင့်သာ သော အခါကလေးများတွင် ကိုယ်ရောင်ပြခြင်း၊ အမူအရာ လုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် အဝေးမှစတင်သော်လည်း မာလာထံမှမူ ချစ်အမူအရာ တစ်စုံတစ်ရာ မပြန်လာရုံမက နှုတ်ခေါ်စုံခြင်း၊ မျက်စောင်းထိုးခြင်း၊ ခြေဆောင်းခြင်း စသည်ဖြင့် မလိုတာမှ တုံပြန်မှုကလေးများကိုသာ ခံနေရာ တွေ့နေရပေသည်။

နှုန်းကာ့ မာလာအား တွေ့နှင့်သော နေရာများသို့ ကြီးစားချုပ်းကပ်သည်။ အထူးသဖြင့် မာလာအား တွေ့နှင့်သော နေရာများမှာ ပုံးပုံးကျောင်းတော်၊ ကောင်းတော်ကျောင်းတော်များတွင် ဖြစ်သည်။ ကောင်းတော်များသို့ အဘွားကြီးသည် မပြတ်လိုလို သွားရောက်တတ်သည်။ အဘွားကြီးသွားလျှင် မာလာပါသည်။ ထိုအချိန် ထိုအခွင့်ကို မပြတ် ချောင်းမြှောက်ရှိသော နှုန်းကာ့ အများသူငါ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်ပုံစုံမျိုးဖြင့် ကောင်းသို့ အဖြောက်ရှိနေသည်။ မာလာမပါသော အခါက်များမှာ ကျောင်းသို့လိုက်ရန် မာလာအပျင်းတူသောကြောင့်မှာ မဟုတ်။ နှုန်းကြောင့် မှုတ်ခေါ်စုံခြင်း၊ မျက်စောင်းခုံခြင်းတို့ဖြင့် တုံပြန်တတ်သည်ခုံးတော့၊ ရွယ်တူတန်းတူ အရွယ်တူကလေးများဖြစ်ကြသောအခါ ရုံဖန်ရုံးတွင်မူ လူငယ်စိတ် နီးကြွာလာသောအခါများ၌ ချစ်မှုချစ်ဟန်လိုလိုနှင့် မထိမ့်မြှင့် ပုံစုံကလေးများကိုလည်း ပြတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နှုန်းကာ့ ယင်းသို့ မထိမ့်မြှင့် ချစ်မှုချစ်ဟန်ကလေးများကို အပထား၍ မျက်စောင်းခုံခြင်း၊ မျက်မှာ်

ကြတ်ခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းစူခြင်း အမူအရာကလေးများကိုပင် ဖို့ကိုအသိအမှတ်ပြုသည်ဟု သဘေးထားကာ ဆတက် ထမ်းပိုးတိုး၍ ကြီးစားသည်။

ယင်းသို့လျှင် လျောက်ပြန်သံပေး၊ အဝေးမြင် အဝေးတွေ့မျှဖြင့် အချိန်ကြာလာသောအခါ မာလာ ကလေးနှင့် နီးစပ်ရန် အကြံကောင်းတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက် လာ၏။ ယင်းအကြံဟူသည်ကား ရဟန်းဝတ် သက်နှုန်းဆီးရန်ပင် ဖြစ်ပေါ်။

မာလာနှင့် နီးစပ်ရန်အတွက် မာလာတို့အိမ်သို့ ဝင်ထွက်ဖို့ရန်မှာ မိမိအဖို့ အလုမ်းဝေးလှသော်လည်း ရဟန်း သံပော်တို့အဖို့မှာ အပြုတမ်း တံခါးဖွင့်ထားသော အိမ် ဖြစ်လေရာ မိမိသက်နှုန်းဆီးလိုက်လျှင် မာလာတို့ အိမ်သို့ နေစဉ်နှင့်အမျှ ဝင်ထွက်နိုင်တော့မည်ကို သိရှိ လာသော အကြံပင်ဖြစ်လေ၏။

ထိုကြာ့င့် ယခင်ကကျောင်းသို့ အကြံများစွာ သွားရောက် ဆည်းကပ်ခဲ့သည်ကို အကြာ့င့်ပြုကာ သတိသံဝေ ရောလေသည့်ပုံစံဖြင့် ပုံးပုံစံတွင် သက်နှုန်း ဆီးလိုက်ပေရာ ရဟန်းတော်လေးနှုန်း ဖြစ်လာသတည်။

(၃)

ဤသည်ကို မာလာမသို့၊ ရဟန်းဖြစ်ပြီးသည်။ အချိန်မှတ်၍ ဂိသာခါ၏ သံပော်မဏ္ဍားသို့ နေစဉ်မပြတ် ရောက်ရှုသော်လည်း မာလာမသို့။ ရဟန်းတော်လေး နှုန်းအဖို့လည်း မိမိမျှော်လင့်သော မာလာကို မတွေ့ရ၍ အကြာ့င့်သော်ကား အိမ်ကျယ်မလေး မာလာသည် ဆွမ်းကပ်စသော သံပော်ကိစ္စများ ဆောင် ရွက်ရန်အတွက် ထုံးစံအတိုင်း အချောင်နိုကာ သံပော် မဏ္ဍားသို့ ရောက်မလာသောကြာ့င့် ဖြစ်ပေါ်။

သို့သော် သူ သည်အိမ်မှာ နေသည် တစ်နေ့မတွေ့ တစ်နေ့တွေ့ရမည်၊ တစ်ချိန်မတွေ့ တစ်ချိန်တော့ တွေ့ရပေမည်ဟု ရဟန်းတော်လေး နှုန်းသည် ဂိသာခါ မဏ္ဍားသို့ ခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် မပြတ်သွားရောက်လျက် ရှိပေသည်။

တွေ့မည်တွေ့တော့ ပက်ပင်းတည်း။

တွေ့ရဟန်ကား သံပော်ကိစ္စများ၌ သူ့အချစ် တော်လေး ရှောင်ဖယ်ဖယ်နေလွန်းသည်ကို မရှုခိုတ်နိုင် တော့သော ကျောင်းအားဖြတ်ကြီးက မာလာသည် သူများ နှုန်းတူ တစ်နေ့ တစ်ရက်ကို တာဝန်ယူ၍ ဦးဆောင် ဆွမ်းကပ်ရမည်ဟု ဖို့ကုတ် နတ်ပြည်တင်သည်သော

ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သောအခါ မာလာ မရှောင်သာတော့။ သံပော်တော်တို့အား ဆွမ်းကပ်မှု အလုပ်ကို ဦးဆောင်တာဝန်ယူရသည်။ ရှိရှိသေသေ လုပ်၊ မလုပ်၊ ကျော်ဖွန့်ပွန့် လုပ်၊ မလုပ်ကို ကျောင်း အစ်မကြီးကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့် ကြီးကြပ်နေသည်။

ကုသိလ်အလုပ်မှုန်း သိသော်လည်း လက်ကြော ကလေး တင်းအောင်မျှ ထထကြွှေ့ကြွှေ့ မလုပ်ချင်သော နဲ့ဆီး စရိက်ဆီးကလေး အခုအားကြောင့် မာလာ စိတ်တို့ နေသည်။ သို့ရာတွင် မနီးမဝေးမှ အဘွားက မျက်ခြည် မပြတ် ကြီးကြပ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိသောကြောင့် သံပော် တစ်ပါးပြီးတစ်ပါးသို့ ရရှုတစိုက် ဆွမ်းကပ်လောင်းလှု၍ရ သည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် ရဟန်းကလေး နှုန်းနှင့် မာလာတို့ တွေ့သတည်း။

တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ဆွမ်းကပ်ရာက ရဟန်း ကလေး နှုန်းအလုပ်သို့ ရောက်သောအခါ မာလာအဖို့ အခုမှတွေ့သော်လည်း ရဟန်းကလေး နှုန်းကမူ ခပ်စော စောကပ် ဆွမ်းကိစ္စတွေ့ကြီးကြပ်လျက်ရှိသော မာလာကို တွေ့နေရသဖြင့် ‘ပါတို့နှစ်ဦး အနီးကပ်တွေ့ရတော့အံ့ တကား’ဟု ကြွောကြရန်း ထိုးပြုလေ့ရှိပါ။

ရဟန်းကလေး နှုန်းအား မာလာ ရှုတ်ခြည်း မတွေ့မြင်သည်မှာလည်း အကြာ့င့်နှုံး။ နှုန်းသက်နှုန်း ဆီးလိုက်သည်ကိုလည်း မသို့။ သက်နှုန်းဆီးလို့မည်ဟု လည်း မမျှော်လင့်။ အဝတ်အဆင်ကလည်း ယခင်က မိမိ ပြတ်မြင်တွေ့ခဲ့ရသော လှလှကြော့ကြော့ အဝတ် အဆင်နှင့် အကွားမြေားကြီး ကွာခြားလျက်ရှိနှုံး။ ထိုမျှမက သွောင်စော်းကလေး ပြောင်ပြောင်နဲ့နှုန်း မပြတ်တွေ့ ရှိခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ ဦးပြည်းဆံပြတ်နှင့် ဖြစ်လာသောအခါ ရှုတ်ခြည်းမတွေ့မသိနိုင်ခဲ့။

ယခု မိမိအလုပ်သို့ ရောက်လာ၍ သပိတ် အတွင်းသို့ ဆွမ်းလောင်းထည့်သောအခါ မျက်နှာင့်၍ လောင်းထည့်နေသော မာလာက မိမိကို မမြင်သေား ကြော့င့် မိမိကို ကြည့်စော်နှုံး အဟမ်း၊ အဟမ်း အသံပေးလိုက်သောအခါ မျက်နှာကို ဖော်ကြည့်လိုက် လောရာ တော့တော့ထင်ထင် ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြပါ ဖြစ်သတည်း။

လှလှကြော့ကြော့ မေ့မေ့ကြွားကြွားနှင့် မပြတ်တွေ့နေရသူကို ဦးပြည်းရဟန်းပုံစံ အသွင်တစ်မျိုး၊

အဆင်တစ်မျိုးနှင့် ရုတ်ခြေား တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကြည်ညိုတတ်လျှင် ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့သော အခုအခံ အကြောင်းအချက်ကလေးများ ရှိနေသူတိအဖို့ ရယ်စရာ ပြီးစရာလည်း ဖြစ်တတ်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် မာလာအဖို့ ပထမသော် အုံအားသင့်၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ရဟန်းကလေးနှုန်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ တရာ့ခိုးတခံစ်ခစ် ရယ်ပါလေ၏။

သို့သော် ဤမျှအထိတော့ အရေးမကြီးသေး။ အကြောင်းကား အချစ်ကိုသာ စဉ်းစားလျက်ရှိသော ရဟန်းလေးနှုန်းက မိမိကိုချစ်၍ ရယ်သည်။ ယခင်က အရေးမထားခဲ့သော်လည်း ယခု သူတို့လေးစားသော ရဟန်းသာဝရောက်လာ၍။ အရေးပေးလာပြီဟု ယူဆကာ အချစ်နှီး အချစ်ရည် ပြည့်သော မျက်လုံးများဖြင့် မာလာကို ပြန်၍ကြည့်ကာ တောင်းဟင်း တဲ့ဟဲ့ကလေး အသံ ထွက်သည်အထိ ပြန်၍ရယ်၏။

စင်စစ်သော်ကား မာလာ၏ ရယ်သွေ့များသွေး လိုက်မှုမှာ အချစ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ရယ်ခြင်းမဟုတ်၊ မိမိအတွက် သွောင်တစ်လုံး အဆုံးချုပ်ပင်လျင် အကြံတစ်မျိုးဖြင့် ရဟန်းပုံစံ သဝေထိုးလာသည်ကို စာတိသိနှမ်းမှုပတ်ချက် ဖြစ်သည်အတိုင်း ခနီးခန္ဓုနှင့် လောင်ရယ် ကလေး ရယ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် အခုံးကို အကောင်းထင်၊ အပြစ်ကို အကျိုးထင်လေ့ရှိသော အချစ် သဘာဝအရ ရဟန်းကလေးနှုန်းက အရောတစ်ပြန်၍ ရယ်လိုက်သောအခါတွင်ကား ကဲကဲဆတ် ဆတ်ဆတ်ကြ ကလေးဖြစ်သည့်အတိုင်း ရယ်ရာပြီးရာမှ မျက်နှာတည် မျက်နှာအိုအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲကာ အမှုအရာဖြင့် လောင်သည့်အဖြစ်သို့ပင် ကူးပြောင်းသွားသည်။

လောင်လိုက်ဟန်ကား “ဟောဒီမှာ ရှင်တို့ ကြည့်လုညွှေ့ကြပါဦး၊ ခေါင်းပြတ်ကြီးက ရယ်နေပါတယ်ရှင်တို့”ဟု၏။

ဤတွင် မမျှော်လင့်သော ပေါက်ကွဲမှုကြီး ဖြစ်ပေါ်၍ လာလေတော့သည်။ ပေါက်ကွဲဟန်ကား ရဟန်းကလေးနှုန်းသည် မိမိ၏ ရဟန်းအသွင်တည်းဟူသော အဖြစ်ကိုပင် မေ့လေ့ရှာကာ အချစ်မျက်နှာမှ ဒေါသ မျက်နှာသို့ ချက်ချင်းပြောင်း၍ “ဒါ ခေါင်းပြတ်မဟုတ်ဘူး၊ နင်သာ ခေါင်းပြတ်၊ နင်အဘွားသာ ခေါင်းပြတ်၊ နင်တို့ တစ်ဆွဲလုံး တစ်မျိုးလုံးသာ ခေါင်းပြတ်”ဟု ပြန်၍

၁၄၈

အောင်လိုက်ခြင်းပေတော်း။

အချစ်ဆိုသည်ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်သောအရာမှာ မာနဖြစ်၏။ အချစ်ဆိုသည်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးဦး၏မာနကို အကြောင်းမျှလောက် မထိခိုက်သေး၊ ထိမျှ လောက် မှန်ကန်တန်ဖိုးရှိ၏။ ရွှေမြင်းမိုင်တစ်တောင်လုံးကို တုံးမှတ်လို့ခုန်၊ ထမင်းရည်ကိုပင် လျက်ရစေတော့၊ တောင်ထိပ်ကြာပေါက်၊ အနောက်ကနေတွေက် စသော ချစ်သွားစကားများမှာ အချစ်ဖို့ အချစ်ခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၏မာနကို မထိခိုက်သေးသမျှ မှန်ကန်နိုင်ရာ၏။ မာနကို ထိခိုက်လာ သည်အခါတွင်ကား ရွှေဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ရေမြှေမက အဆိပ်ပင် ဖြစ်လာနိုင်သေးသည်။ စင်စစ်သော်ကား လူ သတ္တဝါတို့၏ ယေဘုယျအတွေးအမြင် အယူအဆဟူ သည် အတ္တသည်သာ ပစာနဖြစ်၍ အတ္တ၏မျက်လှည့်၊ အတ္တ၏ ပရီယာယ်များမျှသာတည်း။

ရွှေမြင်းမိုင်တစ်တောင်လုံးကို တုံးမှတ်လို့ ခုန်သူ များပင်လျှင် အတ္တမာနကို ထိခိုက်လာသောအခါ ပျက်ပြယ်သည်ဆိုလျှင် ချစ်ရောင်ကလေး တစ်ဖက်သတ်သမ်းကားမှုဖြစ်သော နှုန်းမှုနှင့်မာလာတို့ အဖို့ဆိုသော အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့အုံနည်း။

“ခေါင်းပြတ်”ဟု ဆိုလိုက်သော စကားမှာ အကြီးဆုံးသော ဆဲရေးခြင်းတစ်ခုဖြစ်၏။ ဖြစ်ဟန်ကား ဆံပင်ဟူသည် လူ၏ဦးစွန်းမဂ်လာ၊ အမျိုး၏ တံခွန်မှန်ကုံးကျက်သရေဆောင်အဖြစ် ယူဆကာ ဆံပင်ကို ဖြေဖြတ်ရခြင်း၊ အကြောင်းရှိ၍ ဖြတ်သည့်တိုင်အောင် ဦးခေါင်းထိပ်တွင် ဆံဖုတ်စုကလေးမျှ ချိန်ထားခြင်းသည် ဗြာဟ္မာဏာတို့၏ သည်းစွာသော အစဉ်အလာယဉ်ကျေးမှု အယူအဆတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ဆံပင်ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ဗြာဟ္မာဏာတို့အမျိုးစည်းက်းကို လိုက်နာသော ဗြာဟ္မာဏာစစ်ဖြစ်၏။ အကြောင်းသူ၌ ဆံပင်ဖုတ်စုကလေးမျှမရှိ၊ ထိုသူသည် ဗြာဟ္မာဏာတို့မှ ဒဏ်ခတ်စိုင်းကြိုးခံရသောသူ ဖြစ်၍ ဗြာဟ္မာဏာမဟုတ်တော့ပြီ။ ဗြာဟ္မာဏာဟူသည်ကား ပြဟ္မာမင်း၏အမျိုးအနွယ် အကျင့်မှန်အကျင့်မှတ်ကို ကျင့်သူဟူသတတ်။

ဤအယူအဆသည် မဖွံ့ဖြိုးမှုများကြီးဖြစ်သော ဗြာဟ္မာဏာတို့တွင် ကြီးမားထန်သည်းလှပေ၏။ ဘုရားရှင်သည် မဖွံ့ဖြိုးမတွင် မိမိ၏ သာသနာတော်ကို တည်ထောင်ရာ၌ “ဗြာဟ္မာဏာ”၏ စစ်မှန်သော အပို့ယ်ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖွင့်ဆိုဟောပြကာ ဗြာဟ္မာဏာတို့၏

ဗြာဟွာကာအယူအဆကို တိုက်ဖျက်တော်မူခဲ့ရပော့
“ဗြာဟွာ”ဟူသော ဝေါဟာရသည် ပိဋကတ်တော်တွင်
တင်းကျမ်းဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် “ခေါင်းတုံးဦးပြည်း”ဟူသော စကား
သည် ဗြာဟွာကာတို့အဖို့ ထန်သည်းစွာသော ဆဲရေးခြင်း
ဖြစ်၏။ ဦးပြည်းမျှမက ခေါင်းပြတ်ဟု ဆိုသောအခါ
အဘယ်ဆိုဖွေယူရှာ ရှိတော့အုံနည်း။

ဂိသာခါတို့သည် ဘုရားရှင်၏ သမ္မာဝါဒီ၊ မဂ္ဂို
ဝါဒီ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရှာ
တွင် ဗြာဟွာကာတည်းဟူသော အစဉ်အလာမျိုးရှိမှ ဆင်း
သက်လာသူများဖြစ်ကြလေရာ လူမှုရေးအားဖြင့် ဗြာဟွာကာ
တို့၏ အချို့အယူအဆများ ပိုင်းပေါ်လျက် ရှိနေသေး
သည်သာတည်း။

ယင်းသို့လျှင် “ခေါင်းပြတ်”ဟူသော စကား
ကြမ်းဖြင့် သူတစ်ပိန်ကိုယ်တစ်ပိန် ရှုတ်ချဲဆဲရေးလိုက်
သောအခါ ဆတ်ဆတ်တို့ မခံနိုင်သော ဆတ်ဆတ်ကြ
နှစ်ယောက်အဖို့ အချို့စိတ် မေတ္တာစိတ် ကင်းပြတ်သွား
ကြပြီဖြစ်၏။ မေတ္တာကင်းပြတ်ရုံမျှမဟုတ်၊ အမှန်းဒေါသ
ဘက်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကူးပြောင်းသွားသည်။ သို့ရှာတွင်
အမျိုးသမီးလေးတို့၏ ဒေါသဟူသည်မှာ အဘယ်မူ
လုပ်နိုင်စကောင်းအုံနည်း။

သူတို့လုပ်နိုင်သည်မှာ ငိုယ်ခြင်း၊ ကျယ်လောင်
စွာ ပြောဆိုခြင်း၊ အင်အားရှိသူသို့ တိုင်ကြားခြင်းများသာ
ဖြစ်ပေါ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ မိမိက တစ်ခွန်းမျှဆဲသည်ကို အမျိုး
နှင့်ချို့ တစ်အိမ်လုံးကိုပါ ပြန်လှန် အဆဲခံလိုက်ရသော
ကောဟု ဆွမ်းကပ်ဆဲ အလုပ်ကို ရပ်စကာ မဏ္ဍာပ်
ခေါ်းရင်းပိုင်းရှိ ဘုရားရှင်ထံတော်မှာက်တွင် ရှိနေသော
သူအားထားရာ အဘွားကြိုး ဂိသာခါဆိုသို့ ငိုယ်ရှင်း အပြေး
အထွား သွားရောက်၍ ဆူဆူညံညံ တိုင်ကြားလေတော့
သည်။

အရှင်နှစ်ဗုံး မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရဟန်းဖြစ်လာ
သော သက်ယောက်ပါးကလေးဖြစ်၍ ဝါစဉ်အလိုက်
မဏ္ဍာပ်အစွန်တွင် ဖြစ်ပွားသောကိုစွဲဖြစ်ပော့ သံယာ
ပါးရာမျှရှိနေသော မဏ္ဍာပ်ကြီးတွင် မဏ္ဍာပ်ခေါ်းရင်းတွင်
ရှိသော ဘုရားရှင်စသည် မထောက်ကြီးတို့နှင့် အတန်ပင်
ကွာလုမ်း၏။

ဘုရားရှင်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဂိသာခါ၏
မဏ္ဍာပ်သို့ ရောက်ရှိသည်မဟုတ်။ အကြောင်းသင့်

အလျှပ်းသင့်သည့်အခါမှသာ ရောက်ရှိ သိတင်းသုံးသည်။
ယန့် သည်ကား ဂိသာခါ၏မဏ္ဍာပ်တွင် အကြောင်းရှိ၍
အလျှပ်းသင့်သော နေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်ပေါ်။ ယင်း
အကြောင်းဟူသည်ကား ယန့်နံနှင်းတော် ဗုဒ္ဓကိစ္စတော်
တစ်ပိုင်အရ ကယ်ချွတ်တော်မူရမည့် သတ္တဝါတို့ကို
အနာဂတ်သာ ရွှေဥက္ကာတော်ဖြင့် ရှုံးကြည့်တော်မူရှုံး
ကယ်ချွတ်ရမည့် သူကို ဂိသာခါ၏ မဏ္ဍာပ်တွင်ပင်
တွေ့ရှိတော်မူသော ကြောင့်ပင်တည်း။

(၄)

မြေးချိုက်က မိမိ အဆဲခံရပုံကို တိုင့် တရှုပ်ရှုပ်
ဖြင့် လာရောက်တိုင်ကြားသောအခါ အဘွားကြီး ဆတ်
ဆတ်ခါသွား၏။ အကြောင်းသောကား တရားရှင်
သောတာပန်ပင် ဖြစ်မချုပ်း၊ ဒေါသမက်းသေးသော
ကြောင့်ပေါ်တည်း။

ထိုကြောင့် တိုင်ကြားခံရသူ ရဟန်းကလေးနှစ်ဗုံး
ထံသို့ မြေးချို့အတူ ရှုတ်ချဲ့သွားထလိုက်လာသည်။ ဒေါသ၏
အရှင်အဟုန်ပင် ဖြစ်ပေါ်။ မြေးချို့ကို ထိုလာသော
ကြောင့် ပထမသော် ဒေါသ၏ အရှင်အဟုန်ဖြင့် ရဟန်း
ငယ်အား ပစ်စလက်ခတ် ပြောဆိုကာ မဏ္ဍာပ်မှ နှင့်ထုတ်
ပစ်လိုက်မည်အထိ မောင်းတင်၍ ထလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
သို့ရှာတွင် တရားသတိ မက်းသော သောတာပန် ရှင့်မ
ကြီးဖြစ်ပော့ ‘သံယာဇူးမိုးကြောင့် ထွက်ပေါ်လာရ^၁
သော မိမိ၏အော်အထိ အနေအထားကို စိတ္တာနုပသုနာ
ဖြင့် အခိုးသတ်လိုက်ပြီးသည်တစ်ကြောင်း၊ မိမိလေးစား
သော ဘုရားရှင်နှင့် သံယာတော်မှား၏ ရှုံးမှားကိုတော်
သံယာတစ်ပါးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို အမြှင့်မတတ်။
အကြားမတော် မဖြစ်စလိုသည် တစ်ကြောင်းကြောင့်
ဒေါသရော့၊ ကိုယ်ရှိနိုင်ပါ တရားသတိဖြင့် ဆင်ခြင်လိုက်
သည်။

ဒေါသအခိုးသတ်မှာ သည်းခံမှုဟူသည်မှာ ခက်ခဲ
လှစွာသော တရားတစ်ပါးဖြစ်ပေါ်။ ထိုကြောင့်လည်း
ခွဲ့ပေါ်မဲ့ တပေါ်တိတိက္ခာ-သည်းခံခြင်းသည် ပြတ်၏။
မြတ်သည်မှုနှင့်။ သို့ရှာတွင် ကျင့်သုံးရှုံးမှ အလွန်ခက်
သည်ဟု ဒေါသနှင့် ဒေါသ၏ဆန်ကျင်ဘက် သည်းခံမှု
တရားတော်ကို ‘တိတိက္ခာ’ဟူသော ဂိသာသနဖြင့်
ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မှာအပ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

သို့ဖြစ်လေရာ မြေးချို့မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော
ဒေါသအဟုန်ကို တရားသတိဖြင့် သတ်လိုက်သည် ဆိုစေ

ကာမူ အရှင်မပြေသေးသောကြောင့် ရဟန်းလေးနှုန္တ၏ ရွှေမောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြီးနှင့် အဘွားကြီး ပြောလိုက်ဟန်မှာ “အရှင်ဘုရားတို့သည် ဦးပြည်းဆံပြတ် ဖြစ်၍ ဦးပြည်းဆံပြတ်ဟု ပြောသည်မှာ မှန်သောစကားကို ပြောဆုံးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့သည် ရဟန်းဖြစ်ပါလျက် ဤမှုလောက်ကိုမှု သည်းမခံနိုင်တော့ ပြလော”ဟူ၏။ သူ့ထက်ဆုံး ထိုးချလိုက်ဟူ၍သာ ဆုံးဖွယ် ရှိတော့သည်။

တက္ကာတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်သာ ရဟန်းပြုလောသော ကဲကဲဆတ် ရဟန်းလေး နှုန္တာက လည်း မိမိထံသို့ ဤပြဿနာ ဆုံးကြောက်လာတော့ မည်ကို သိပြီးဖြစ်ပေရာ ရောက်လာလျှင် မည်သို့တုံးပြန် လိုက်မည်ကို ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင် ရွှေတော်၌ပင် ပြဿနာတင်လှာသော မြေးမက်းစကားကို ကြားလိုက်ရသည် ဆိုကတည်းကပင် ဘုရားရှင်ထံတော့ အနီးတွင် ရှိနေသော အရှင်နှုန္တ၏ ဥပမာဏယ်ဆရာ မထောက်ကြီးက ဖြစ်ပွားလာမည့် ပြဿနာ အရှင်အဟုဒ်ကို အေးပြီးစွာ ပြီးသတ်နိုင်ရန်အတွက် ဒါယိကာမကြီး တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ရာက ဒါယိကာမကြီး၏ စကားဆုံး သည်နှင့် တစ်ပြီးနှင့် တုံးပြန်ရန် ဟန်ပြင်လျက်ရှိသော မိမိ တပည့်ဖြစ်သူအား “ရဟန်းနှုန္တာ။ သည်းခံလော့။ ရဟန်းဟူသည် သည်းခံရသည်။ ငါတို့သည် လူတို့တံတွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်သောဆံကို ဖြတ်ထားကြသော ဦးပြည်း များ ဖြစ်ကြသည် မှန်ပါ၏။ ဦးပြည်းကို ဦးပြည်းဟုဆုံးခြင်း သည် မှန်သောစကားကို ဆုံးခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ရဟန်းဟူ သည် မမှန်သောစကားဖြင့် စွပ်စွဲခဲ့ရေးလာသည်ကိုပင် သည်းခံရသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောသည်ကို အဘယ်မှာ သည်းမခံနိုင်ရအံ့နည်း။ သည်းခံလော့ နှုန္တာ”ဟု ဆုံးမ သည်။

ဥပမာဏယ်ဆရာလည်းဖြစ် မထောက်ကြီးလည်းဖြစ် သောကြောင့် ဆုံးမစကားကို နာခံရမည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာ တွင် ဥပမာဏယ်ဆရာ၏ စကားသည် အကြောင်းသင့် သော်လည်း ဝိသာခါတို့ကိုသို့ လိုက်လိုရိုပ် ပါရှိနေသည် ဟု ဒေါသအရှင်မပြေသေးသာဖြင့် ဒေါသတွေး တွေးသော အရှင်နှုန္တာက “သည်းခံပါ၏ဘုရား၊ သို့ရာတွင် အရှင် ဘုရားတို့၏ ဆုံးမစကားသည် မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ် ပါလျက် ရှိနေပါသည်ဘုရား”ဟု ပြန်လျှောက်ထား လိုက်သည်။

၁၄၈

ယင်းသို့ဖြင့် ပြဿနာသည် အရှင်မပြေသေး တင်းမာသယောင်ရှိနေပေသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုအနိုက် တွင်ပင် ပြဿနာရှင်များ၏ ရွှေမောက်သို့ ဘုရားရှင် ကြောက်တော်မူလာသောကြောင့် အားလုံးပင် ကိုယ် ဟန်များကို ပြင်ဆင်ကာ ဘုရားရှင်သို့ ရှိခိုးဝပ်တွားက သည်။ ရှိခိုးဝပ်တွားကြပြီးနောက် ဘုရားရှင်သည် တစ်စုံ တစ်ရာ မိန့်ကြားတော်မူမည်ကို သိသောကြောင့် ြိမ်၍ နေကြသည်။

ဒေါသ၏ အရှင်ကြောင့် ကိုယ်သည်လည်း ကောင်း နှုတ်သည်လည်းကောင်း မကောင်းဘက်သို့ ရှုတ်ခြည်း လူပ်ရှားလာမြှုဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့်လည်း အဘေးဓမ္မအသနာတော်တွင် ဒေါသကို မြှုံးဆုံးနှင့် ဥပမာ နှိုင်းသည်။

ဒေါသကို ပြေပြစ်စေနိုင်သော အရာတစ်ခုမှာ အချိန်ဖြစ်၏။ ဒေါသထွက်လာသည်ဆုံးလျှင် တရားသတိ ဖြင့် ဒေါသအလိုသို့ ရှုတ်ခြည်းမလိုက်ပါသေးဘဲ အချိန် များများယူ၍ စောင့်ဆုံးလိုက်လျှင် ဒေါသသည် ပြပိစ် ရုံမှုမဟုတ်၊ ပြေပျောက်ခြုံပင် သွားနိုင်၏။ အကြောင်းမူ ကား လူဟုသည် အသိရှင်၊ စဉ်းစားဉာဏ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပေ ရာ မကောင်းမှုကို စဉ်းစားဆင်ခြင်းဖြင့် အကောင်း ဘက်သို့ ရောက်လာနိုင်သည်။

ထိုကြောင့် ဘုရားရှင်က ပြဿနာရှင်အားလုံးကို အတန်ကြာမှု ြိမ်ဝပ်စွာ နေစေသည်။ သူတို့ဒေါသကို ဖြေပျောက်စေနိုင်သည့် အခြားသော အကြောင်းအရပ် များကလည်း အလိုအလောက် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော်၊ ရောင်ခြည်တော်၊ အဆင်းတော်၊ မဟာကရဏာတော်များပေတွေး။

အတန်ကြာမှု “အဘယ်ပြဿနာ အဘယ်သို့ ဖြစ်ပွားကြပါသတူး ဒါယိကာမကြီး”ဟု မိန့်ကြားမေးမြန်း တော်မူလိုက်သောအပါ ဝိသာခါယိကာမကြီးက ဖြစ်ရပ် လုံးစုံကို လျှောက်ထားသည်။

ထိုအပါ ဘုရားရှင်က စတင်မိန့်ကြားတော်မူ ဟန်ကား “ဒါယိကာမကြီး၊ ငါသားတော်တို့သည် ဦးပြည်း ဖြစ်ကြသည်မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဦးပြည်းဖြစ်ကာမျှနှင့် သင့်မြေးက ဦးပေါင်းပြတ်ဟူ၍ ဆဲရေးလိုက်သည်မှာ သင့်လျှောက်လေရေးသလား”ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

လျှို့ကွယ်ထားသော သူတို့ဒေါသ၏အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဆဲသည်မှာ မြေးမ

ရော့ရဟန်းပါ အပြန်အလှန် ဆဲကြခြင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်က ရဟန်းငယ်နှုန်း၏အပြစ်ကို မထုတ်ဖော်၊ မမြေးမ၏အပြစ်ကိုသာ ထုတ်ဖော်များမြန်းတော်မူသည်။

သာမန်အားဖြင့်ကြည့်သော မိမိ၏တပည့်ရဟန်း ငယ်ဘက်သို့ ဘက်လိုက်မေးမြန်းတော်မူခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုဖွယ်ရာရှိ၏။ ဘက်လိုက်သည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဘက်လိုက်ဖို့ရန် ဘုရားရှင်၏ အကြောင်းနှစ်ပို့နေသည်။

အကြောင်းမှာ အပြစ်ရှိသူချင်းအတူတူ ရဟန်း ငယ်ဘက်တွင် တစ်ပါးတည်းသာ ရှိနေချုံ အားငယ်ကံး၊ ယုံးနေရသည်။ မြေးမ၏ ဘက်တွင်မူ ဒါယိကာမကြီး ကိုယ်တိုင် ရှိနေသည်။ ရဟန်းငယ်၏ အားထားရာ ဥပုံဗျာယ်ဆရာကပင် ဘက်လိုက်သယောင် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလောာ။

ဤအချိန်တွင် အားငယ်နေသော ရဟန်းငယ် အဖို့ အားတက်လာဖို့ လိုသည်။ ရွှေ့လန်းတက်ကြလာဖို့ လိုအပ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းသို့ မိန့်တော်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယအကြောင်းကြီးတစ်ပို့သည်ကား ယခု အချိန်ကလေးအတွင်း၌ပို့ပင်လျှင် တရားထူးရလတဲ့ သော ရဟန်းငယ်၏ဥပုံဗျာယ်ယူကို မြင်တော်မူသောကြောင့် အထောက်အကူးစကား မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာပေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ဘုရားရှင်၏မိန့်ခွန်းတော် ဆုံး သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ညီးငယ်လျက်ရှိနေသာ အရှင်နှုန်းက ရှင်လန်းသောအသွင်သို့ ပြောင်းလဲလာကာ “မှန်လိုက်ပါ လေ အရှင်မြတ်ဘုရား။” ဤပြဿနာကို အရှင်မြတ်သာ လျှင် သိတော်မူပါပေသည်။ ဒိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် လည်းကောင်း၊ တပည့်တော်၏ဥပုံဗျာယ်ဆရာတော်သည် လည်းကောင်း မသိကြပါဘုရား”ဟု တက်တက်ကြွေ့ကြွေ့ လျောက်ထားလိုက်သည်။

ဤတွင် တဏောအလို ဒေါသ၏အလိုသို့ လိုက်ပါမိခဲ့သော ရဟန်းငယ်အတွက် သင့်လျော်သော တရား တော်ကို စတင်ဟောကြားတော်မူသည်။

“ရဟန်း။ ။ တဏော၏အလိုသို့ လိုက်ပါရခြင်း သည် ယုတ်ညံ့လွှာ၏။ တဏော၏အလိုသို့ လိုက်ပါမိ သောကြောင့် မလုပ်သင့်သည်ကိုလုပ်၏။မကြားသင့်သည်ကို ကြုံ၏။တဏောတည်းဟူသော မိမိရန်သူကို သတိပြုလော့”

“ရဟန်း။ ။ ဒေါသ၏အလိုသို့ လိုက်ပါရခြင်း

သည် မကောင်း။ ယုတ်ညံ့လွှာ၏။ ဒေါသကြောင့် မပြောသင့်သည်ကို ပြောမိ၏။ မလုပ်သင့်သည်ကို လုပ်မိ၏။ ထိုကြောင့် ဒေါသသည် မိမိ၏ ရန်သူကို မပြတ်သောသတိဖြင့် သိလေလော့။ အပူမာဒေါ သမွာဒေါထံ-မပြတ်သော သတိရှိလေလော့ ရဟန်း”

ရှိအပ်ပြီးသော ပါမိအခံတွင် အခါသင့် အခွင့် ဆိုက်လာသော ဤတရားကြောင့် ရဟန်းငယ်သည် တစ် ထိုင်တည်း၌ပင် အရဟတ္ထိဖို့လို ဆိုက်ရောက်သွား သည်။ တရားထူးရသောကြောင့် ရပ်အသွင် ကြည်လင် သွားသည်။ ကျေးဇူးတော်သည်။ ကျေးဇူးတော်သည်။ သခင် ဘုရားရှင်သို့ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဦးတိုက် သည်။ နှုတ်ဖြင့်လည်း ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ် မြှက်ကြားသည်။

ထိုနောက်တွင် ဒေါသကြောင့် နှုတ်လုံထိုးမိ သောအပြစ်ကို သည်းခံပါမည့်အကြောင်း ဥပုံဗျာယ်ဆရာ အား လျောက်ထားဝိတွားသည်။ ဒေါသကြောင့် မိမိ မှားမိသည့် အပြစ်ကို သည်းခံပါမည့်အကြောင်း ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသို့ အပြစ်ကို တောင်းပန်သည်။

တဏောလောဘကြောင့် မိမိမိက်မှားမိခဲ့သည့် အပြစ်မှားကို သည်းခံပါမည့်အကြောင်း မြေးကလေး မှလာသို့လည်း ပြောကြား တောင်းပန်သည်။

တရားတော်တစ်ပုံး၊ စကားတော်တစ်ပုံး ကြောင့် ပုံထုတ်ဘဝမှ ရဟနာအဖြစ်သို့ ရတ်ခြည်းကူး ပြောင်းသွားကြသည့် ကြည်ညိုဖွယ် အသွင်မှားကို ဤ ဒါယိကာမကြီးသည် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် တွေ့မြင်ခဲ့ ရဖူးပြီဖြစ်၍ အကဲဖြတ်သိရှိနိုင်သည်။ ရဟန်းကလေး သည်လည်း ယခုပင် အသွင်ပြောင်းသွားပြီကို ဖူးတွေ့ ရသောအခါ “ဟဲ့-တို့မြေး။ ရှိနီးဟဲ့။ တောင်းပန်ဟဲ့။ ဝန်ချဟဲ့”ဟု မြေးကလေးသို့ တိုက်တွေ့န်းရင်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဦးချသည်။

တစ်လျောက်လုံး မထိခဲ့မြင် လုပ်မိခဲ့သော ဖြေးမ ကလေး မှလာကာလည်း ထိုအခါတွင်မူ အဘွား၏ တိုက် တွေ့န်းအပ်သော အကြောင်း၊ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ သွားသော ရဟန်းတော်ကလေး၏ အသွင်ကို သိရှိကာ “ပြုမှားမြော်သည့် အပြစ်မှန်သမျှအတွက် တပည့်တော်အား သည်းခံတော်မူပါ အရှင်ဘုရား”ဟု လျောက်ထားရင်း အဘွားအိုကဲ့သို့ပင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဦးချလိုက်ပါ တော့သည်။ ■

ပြင်သင့်သည်တို့ ပြင်လိုဂိုပါ ဝန်ဝါသီ-အရှင်ဝါသော်ဘိဝံသ

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ”
“မင်္ဂလာအပေါင်း ခသောင်းပါစွဲ”
“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ”စသည်ဖြင့် မင်္ဂလာ
ဟူသော ဝေါဟာရနှင့် ပတ်သက်
သည့် စကားကို ပတ်ဝန်းကျင်လောက
မှာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် သုံးစွဲနေ့
ကြသည်။မင်္ဂလာဟူသော ဝေါဟာရ
၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိသူနည်း
ပါးလှပေသည်။ တိုးတက်ကြီးပွား
ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းကို
မင်္ဂလာဟူ၍ ၏ပေသည်။မကောင်း
မှုကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ပေသည်။

ကြောင်းတရားကို မင်္ဂလာဟူ၍ ၏
ပေသည်။ ဤအနက်အဓိပ္ပာယ်အရ
ဆိုလျှင် ကာယကံကုသိုလ်၊ ဝစီကံ
ကုသိုလ်၊ မနောကံကုသိုလ်သည်သာ
မင်္ဂလာမည်ပေသည်။ တိုးတက်ကြီး
ပွားခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။ မကောင်း
ကျိုးကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ပေသည်။
ထိုကြောင့် မင်္ဂလာဟူသည် ကုသိုလ်
အမှုပင် ဖြစ်ပေသည်။
သို့သော ယနေ့ ပတ်ဝန်း
ကျင်လောကထဲမှာ မိမိနှစ်သက်
မြတ်နီးသော အဆင်းကိုမြင်ရလျှင်

၆၁ အပြည့်

နှစ်သက်မြတ်နိုးသော အသံကိုကြား ရလျှင်၊ နှစ်သက်မြတ်နိုးသော ရန် ကို နမ်းရှာရလျှင် နှစ်သက်မြတ်နိုး သော အတွေ့အထိနှင့် ကြံတွေ့ရ လျှင် မင်္ဂလာရှိသည် အတိတိနိမိတ် ကောင်းသည်ဟု ယူဆနေကြသည်။ မိမိတို့ မနှစ်သက်သော၊ မမြတ်နိုး သော အဆင်းအသံ၊ အနဲ့အရသာ အတွေ့အထိတို့နှင့် တွေ့ကြခဲ့သော “မင်္ဂလာမရှိဘူး” “အတိတိနိမိတ် မကောင်းဘူး” ဟု ထင်ဖြင့်ယူဆ ပြောဆိုနေကြပြန်သည်။

မိမိတို့၏ ရင်သွေးရတနာ သားသမီးများကိုလည်း ဖောင်ဆရာ နက္ခတ်ဆရာများနှင့် ညို့နှင့်တိုင်ပင် ပြီး မင်္ဂလာရှိသည်ဟု ထင်သော အမည်ကို ရွှေးချွဲပေးကြပြန်သည်။ ထိုအတူ ရွှေးခိုင်အမည်၊ ကုမ္ပဏီ အမည်၊ ကားအမည်၊ အလုပ်ရုံ အမည်တို့ကိုလည်း မင်္ဂလာရှိသည် ဟု ယူဆထားသည့်အတိုင်း ကောင်းနိုးရာရာ ရွှေးချွဲ ပေးတတ်ကြပေ သည်။ အမည်ပည်တောက်သို့ လိုက်ပြီး မည်သို့မည်ပုံ အမည် ပည်တုံးထူးဆန်းဆန်း ရွှေးချွဲ ပေးနေကြသောလည်း မိမိတို့၏ ကံ၊ ဥက္ကာ၊ ဝိရိယတရားများ အား နည်းနေလျှင် ကြီးပွားတိုးတက်နိုင် မည် မဟုတ်ပါ။

အဆုံးသုတေသနများ ဖုံးကြား များ၊ အဆင်းအရောင်များအပေါ် မူ တည်ရှုလည်းကောင်း၊ ကြားရသော အသံကို အမှုပြု၍လည်းကောင်း မိမိ တို့ထင်သလို ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ် များ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် စွဲမှတ်ထားခြင်းသည် မှားယွင်းသော ထင်ဖြင့်ယူဆမှုများသာ ဖြစ်ကြောင်း ကြုံကဲသို့သော လောကီမင်္ဂလာအမှု

များကို ရဲရဲ့ပုံပယ်စွန်နိုင်မှသာလျှင် မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အကျင့်ကို ကျင့်နေသူဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်တော် ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ မြင် ရမှာ၊ ကြားရမှာ၊ နမ်းရှာရမှာ၊ စား သောက်ရမှာ ထိတွေ့ရမှုတို့အပေါ်မှာ အမှုပြု၍ အကောင်းအဆိုး ဖော်နှင့် ပြောဆိုမှု၊ အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့သမှု ကြံသမျှကို အမှုပြု၍ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ် ဖော်နေပြောကြားမှာ၊ နက္ခတ် ဖောင်ယတော် စာတိရိုက်စာတ်ဆင် တို့ကို ယုံကြည်ပြီး ကံနှင့်ကံအကျိုးကို ပုံပယ်နှင့် ကုန်းမှု ပုံပယ်နှင့် ကုန်းမှု ကုန်းကို အတိတိနိမိတ် မကောင်းဘူး” ဟု ထင်ဖြင့်ယူဆ ပြောဆိုနေကြပြန်သည်။

ကံနှင့်ကံ၏ အကျိုးကိုပစ် ပယ်ကာ ဗုဒ္ဓဘာသာသာဝ်ဟု အမည် ခံပြီး တလွှာတချို့ ကျင့်သုံးနေကြသူများကို တော်တော်များများ တွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ကြုံအရှင် ရဟန်းတစ်ပါ ရစဉ်က ရောဝတီတိုင်း အော်ပူမြို့နယ်၊ ကွင်းကောက်တော့ကျောင်းကြီး၌ (၂)နှစ်ခန့် နေခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ပျော်းမပတ်တစ်ပင်သည် မဖြင့်လွန်း၊ မနိမ့်လွန်း၊ လူတစ်ယောက်သာသာခန့် ဖြင့်သော လည်း တစ်ပင်လုံး ဝေနေအောင် ပွင့်နေသဖြင့် ကျက်သရေရှိလှပေ သည်။ တစ်နှေ့တွင် ရင်းနှီးသော ကျောင်းအတောင်နေစဉ် အောင်လမ်း တဲ့မှာ အော်ဟစ်ဦးကြေးသော အခန်းပါလာသဖြင့် ဦးလေးဖြစ်သူက “ဒီအသံဟာ အတိတိနိမိတ်မကောင်းဘူး၊ ရော်ယိုကို ပိတ်ထားလိုက်စွဲ” ဟု ခက်ထန်ထန်ပြောလိုက်သဖြင့် ပိတ်ပစ်လိုက်ရပေသည်။

တွေ့နဲ့ ဘုန်းကြီးဆွမ်းမလောင်းရဲ့လိုပြောတယ်ဘူး၊ ‘မ’ဆိုတဲ့ အသံး အနှစ်းပါလိုတဲ့ဘူး။ သူက စင်စင်ကြယ်ကြယ် သန္တုနှုန်းရှင်း ကုသိုလ် ကိုပဲ ကြိုက်တယ်တဲ့ဘူး” ဟုလျောက်ထားသဖြင့်၊ ကုသိုလ်ပြောမှာ အမည်ပည်တော်စင်ကြယ်ဖို့အရေး မကြီးစိတ်စေတနာသန္တုနှုန်းစင်ကြယ်ဖို့သာ အရေးကြီးကြောင်း ‘မ’ဟူသော အသံးအနှစ်းပါသောကြောင့်ပျော်းမပန်းကို ဘုရားမှာ မကပ်လှုံ့ရှုသူအထူးဆုံးဆရာတုံးသည်။

၅၁ အရှင် (၁၂) နှစ်သား အရွယ်၊ ကျောင်းသားဘဝနှင့်ရှုရှုက ကျော်းရှင်ပစ်ကြီးသည် ရောဂါဖိုးမူးကြောင့် ရန်ကုန်ဖြို့သို့တက်ပြီး ဆေးဝါးကုသူမှု ခံယူခဲ့ပါသည်။ တော့ရှာမှာ ကျုန်ရစ်ခဲ့သော မိသားစုကို ဦးလေး၊ ဦးကြီးများနှင့် အပ်နှင့် ထားခဲ့ပါသည်။ တစ်နှေ့တွင် ရော်ယိုမှု ဗော်လမ်းပမာတစ်ပုံကို စိတ်ဝင် စားစွာ နားထောင်နေစဉ် အောင်လမ်း ထဲမှာ အော်ဟစ်ဦးကြေးသော အခန်းပါလာသဖြင့် ဦးလေးဖြစ်သူက “ဒီအသံဟာ အတိတိနိမိတ်မကောင်းဘူး၊ ရော်ယိုကို ပိတ်ထားလိုက်စွဲ” ဟု ခက်ထန်ထန်ပြောလိုက်သဖြင့် ပိတ်ပစ်လိုက်ရပေသည်။

၅၁ အရှင် (၁၃) တော်စွန်း ဓမ္မ ဒုတေတာ့ရကျောင်းတိုက်၌ စာချ ဘုန်းကြီးဘဝနှင့် နေစဉ်က “ဓမ္မသေနာ” အမည်ရှိသော သီလရှင် တစ်ပါးသည် ငြက်ဖျားရောဂါအခံရှိသဖြင့် စောခဏအဖျားတက်ပြီး စာဝါသင်ယူမှု ပျက်ကွက်ခဲ့ရပေသည်။ ထိုသီလရှင်၏ ဆွမ်းများက “ဆရာ

မိလေသည်။

အမည်ပည်များ
ပုံစံတ္ထာန်များ၊
အဆင်းအရောင်များအပေါ်
မူတည်၍လည်းကောင်း၊
ကြားရသော အသံကို
အမြိုပြ၍လည်းကောင်း၊
မိမိတို့ထင်သလို
ကောင်းကျိုးဆိုးဖြစ်များ
ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု
ယဉ်ကြည့်စွဲမှတ်
ထားခြင်းသည်
များယဉ်းသော
ထင်မြင်ယဉ်ဆူ
များသာဖြစ်ကြာင်း . . .

ကလေးကို ဘွဲ့အမည်ပြောင်းပေးပါ
ဘုရား၊ ဓမ္မသေနာဆိုတဲ့ ဘွဲ့ဟာ
'သေနာ'လို ပါနေတာကြောင့် သေလူ
နီးပါးဖျောနာနေရတယ်"ဟု လျှောက်
ထားကြလေသည်။

တစ်နေ့မှာလည်း ရှင်လောင်း
တစ်ပါးကို သာမဏေပြုပေးနေစဉ်
အဂါသားဖြစ်နေ၍ 'ရှင်ဥက္ကစာဇာ'ဟု
ဘွဲ့အမည်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူ့
မိခင်က "အရှင်သုရားတပည့်တော်
က ကိုရင်ကို သာသနာမှာ မြန်စေ
ချင်တယ်၊ ဘွဲ့ကောင်းကောင်းပေးပါ
ဘုရား။ 'ရှင်ဥက္ကစာဇာ' ဆိုတော့
တော်တော်ကြာ မြန်စဲ တစ်ဦးတစ်ဦးနဲ့
လူထွက်လာမှာ စိုးရိမ်တယ်ဘုရား" ဟု
လျှောက်ထားသည်ကို အမှတ်ရ

လွန်ခဲ့သောနှစ် ဝါဆိုး
ကာလက ဤအရှင်၏အထံသို့
မြတ်ဖြူမှ ဒကာတစ်ယောက် လာ
ရောက်ဖူးမြော်လေသည်။ ထိုဒကာ
သည် ယခင်က လျမ်းလျမ်းတောက်
ကြွယ်ဝဲခဲ့သော်လည်း ယခုနှစ်မှာ
စီးပွားရေး သိသိသာသာ ကျဆင်း
သွားလေသည်။ ထိုကြာင့် ဤ
အရှင်၏အထံသို့ ခက်ခက်ခဲ့ လာ
ရောက်ဖူးမြော်ကာ မေတ္တာပို့ပေးပါ
ရန် လျှောက်ထားပြီး၊ ပြန်ခါနီးတွင်
"တပည့်တော် စီးပွားရေးတွေ ပြန်
ပြီး ထောင်တက်သွားအောင် ငွေ
တစ်ထောင် လျှော်ခါနီးပါရစေဘုရား"
ဟု လျှောက်သွားလေသည်။

ဤအရှင်၏ ရဟန်းဒကာ
မွေးနေမဂ်လာပွဲတွင် ရောက်ရှိလာ
သော ညွှန်ပရိသတ်တို့ကို ဒံပေါက်
ဆွမ်းနှင့် ကျွေးမွေးညွှန်ခံမည်ဖြစ်
ကြောင်းကို ကြိုတင်သိထားနှင့်သူ
အမျိုးသမီးတစ်ဦးက "ဒံပေါက်လျှော်
ရင် စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ငွေ
ထွက်ပေါက်များတတ်တယ်၊ ထော
ပတ်ဆွမ်းလျှော်တာ ပိုကောင်းတယ်၊
ဒါမှ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထောလာမှာ"
ဟူ၍ ပြောသွားပြန်သေးသည်။

ဤအရှင် ရဟန်း(၃)ပါခန်းက
အအေးမိပြီး အဖျားတက်နေစဉ်
ကျောင်းဒကာတစ်ဦးက "ဦးပွဲ့
ငှက်ပျောသီးကို မဘုံးပေးနဲ့နော်
ငှက်ဖူးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဘုရား" ဟု
လျှောက်ထားသွားဖူးပြန်သည်။
အသိအလိမ္မာဥက္ကတိပညာ
နည်းပါးသူများ၊ စဉ်းစားဝေနှစ်တွေး
၏မှု ကင်းသူများကား အမည်
ပညာတို့ အမှိုပြုပြီး၊ ကောင်းကျိုး
ဆိုးပြစ်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်

ယဉ်ဆနေကြသည်။ အချို့သူများကား
ရှေးရှေးက ပညာဉာဏ်ကင်းသူတို့
ထင်ရာပြောဆိုခဲ့သော စကားကို
တရားသွေ့မှတ် လက်ခံယုံကြည်နေ
ကြပြန်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ထင်မြင်
ယဉ်ပြုယူများသည် အမှားအယွင်း
သာဖြစ်၍ အပြစ်ပက်းပေါ်၊ မှန်၏။
ရှင်တော်ဗုဒ္ဓသည် အကိုတို့ရိပို့တော်
၌ "မစင်နှင့်တူသောလူ"၏ အဂါ
(၉)ပါးကို ဖော်ပြဟောကြားထားပါ
သည်။

(က) ကံနှင့်ကံ၏အကျိုးကို
မယုံကြသည့်မှု

(ဂ) ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်
ပြားနေမှု

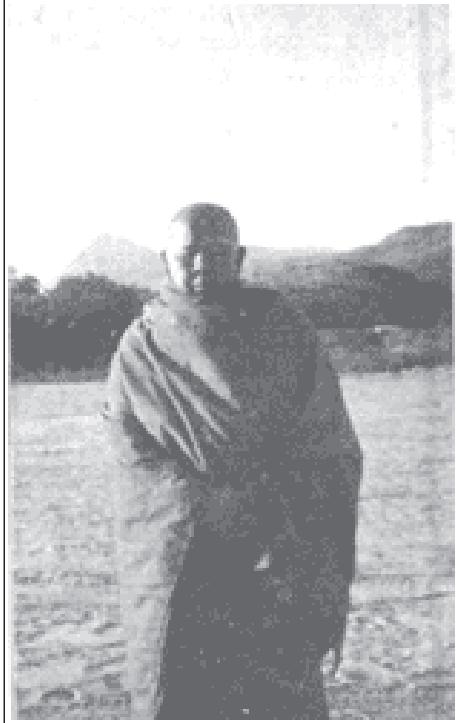
(ဃ) မြင်ရသမျှ၊ ကြားရ
သမျှ၊ နမ်းရှုံးရသမျှ၊ စားရသမျှ
တွေ့ထိရသမျှ အာရုံတို့ကို အမြိုပြ၍
မဂ်လာရှိ-မရှိ စွဲမက်ယုံကြသည့်မှု

(င) ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်
ကျွေးဇူးတော်ကို မယုံမကြသည့် သဒ္ဓါ
တရားကင်းမှု

(ခ) ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏
အပြင်အပမှာ မြင့်မြှတ်သောအလျှော့ခံ
ပုဂ္ဂိုလ်ရှိလိမ့်မည်အထင်နှင့် ရှာဖွေ
နေမှု

အထက်ပါ အဂါ(၉)ချက်နှင့်
ပြည့်စုံနေပါက မစင်နှင့်တူသောသူ
ည်စွမ်းနေသူ၊ ချုံစရာကောင်းသူ
ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်
ပြီး မိမိကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ကာ ပြုပြင်
သင့်သည်ကို အချိန်မိပြုပြင်စေလို
သော စေတနာဖြင့် မေတ္တာကရှုကာ
ရှုထားကာ တင်ပြအပ်ပေးသည်။

ဝန်ပါသီ-အရှင်ပါသော်ဘိဝံသ

သာသနာတန်ဆောင် နဂါးနှစ်ကောင်ဆရာတော်

တင်ဝိုင်း-ကသာ(မန်းတက္ကသိုလ်)

ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့ဘက်နယ်စပ် စည်းရိုးပေါ်တွင် မဲခေါင်မြစ်ကြီး ဦးဆင်းလျက်ရှိရာ အရှေ့ ပြောက်အေရပ်၌ တရုတ်နိုင်ငံ ယူနှစ်နယ် တောင်ပိုင်းအစပ် ဆိုဆောင်ပန်နား(လယ်မြေတစ်ဆယ့်နှစ်နယ်-ကျိုင်းရုံးကြီး ဒေသ)ကိုနှိမ်ခနိုင်ဝန်းကျင်၊ သည်နောက် လာအို နိုင်ငံအနောက်ဘက်ခြမ်း၊ ဘော်ကျောက်ခါ့င်-တုတ်ဖိန မြို့နယ်၊ မိန်းမောဒေသနှင့် ယိုးဒယား နိုင်ငံမြောက်ဖျား ချင်း ရိုင်ခရိုင်-ကျိုင်းစင်ဒေသတို့သည် မဲခေါင်မြစ်ရုံး တစ်လျှောက် မြန်မာ့မြေနှင့် ထိစပ်လျက်ရှုပါ သည်။

ထိုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အာရာ(ခု)နိုင်ငံ နယ်စပ် ချင်း ထိစပ်ရာ ထိုအေရပ်ဒေသသည် မဲခေါင်မြစ်ကမ်း ပဲယာဝန်းကျင်ဖြစ်၍ လယ်ယာမိုးမြော ကောင်းမွန်ပြီး ကောက်ပဲသီးနှံဖွံ့ဖြိုးကြွယ်လျက် ကုန်စည်စီးဆင်းမှု ချောမွတ်လှသဖြင့် ချွေမရား၊ ငွေမရား ချမ်းသာသူများ ပေါ်များရာအေရပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဒေသတွင် ထောရိုဒေမြေဆီသွောများ

ချကျွေးလျက် ဗုဒ္ဓသာသနာလယ်သစ်များတည် ပေး နေသူ ဂုဏ်များ၊ လိုလူများ၊ သူတော်စင်ရဟန်းတော်ကြီး တစ်ပါးအကြောင်း သိကောင်းစရာများကို စာဖတ်သူတို့ အား တင်ပြရန်၊ ဝါကျွော်လုဆဲဆဲ ဆောင်းပြီးပေါ်ကိစ တစ်ခုသောကာလတွင် ကျွန်တော်သည် ရှုမ်းပြော်နယ် အရှေ့ဖျား နယ်ခြားမြို့လေး တာချိုလိတ်သို့ ခရီးထွက် လာခဲ့ပါသည်။

တာချိုလိတ်မြို့။

ထိုမြို့လေးသည် „ပူရန်းပိုင်“နှင့်အပေါင်း အသင်း(ခု)ဦးတို့ တည်ထောင်ခဲ့ကြသည့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၂၅၀)ခန့်က ကြက်ပုံမကျစည်ကားခဲ့ဖူးရာ „ဝမ်ကျောက်လုံး“ ဂုဏ်များ ဟောင်းနိုင်ငံကြီးသို့ အဝင်ဝ တံ့သီးပေါ်ကြိုး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

တာချိုလိတ်၏ မူလအမည်ရင်းမှာ ဂုဏ်းဘာသာ ဖြင့် “တာချိုလိတ်” ဖြစ်ကြောင်း၊ လောင်ရေဆိပ်

နဂါးနှစ်ကောင်ဆရာတော်
ဘရာဗြို့ဦးစီး၍
တည်ထားတော်မှသော
တာချီလိတ်ရွှေတိဂုံ
ဇေတီတော်

နဂါးနှစ်ကောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဦးစီးတည်ထားတော်မှသော၍ တာချီလိတ်
ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်၍ စံကျောင်း
တော်တွင် သီတင်းသုံးတော်မှသော
ကြော်ညီဖွယ်ရာ ဗုဒ္ဓရပ်ပွားတော်များ

တာချီလိတ်ဖြူတွင်းသို့ နဂါးနှစ်ကောင်
ဆရာတော်ကြီး နစ်စဉ်-ဝါဝင်တွင်
ဆွမ်းခံကြွေလေရှိသည်။
ယခုနှစ် ဆွမ်းခံဝင်ရှေ့ခဲ့

ဆိုင်မှန်း နိုင်ကောင်ကျောင်းတို့တို့မှ ဗြိုလ်ပွားတော်မြတ်ကြီး

သို့မဟုတ် မဲဇလ္လာပင်ကူးတို့ဆိုင်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရကြောင်း၊ မြို့ရှေ့ဌာနကို၍ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသည့် “နှစ်မှုယ်ဆိုင်” ချောင်းတို့မှ မဲဇလ္လာပင်ကြီးကို အဲပွဲပြုအမည်တွင်ကြောင်း လက်ဆင့်ကော်းစကားများအရ သိရှိရပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း(၄၀)ခန့်အခိန်က ဂျွန်တော် ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသော တာဆိုလိတ်မြို့သည် ယခုတွေ့မြင်ရသည်နှင့် အကွာကြီး ကွားမြားနေပါ၏။

ယခင်နှစ်လေးဆယ်ခန့်က တာဆိုလိတ်မြို့လေးကို မှန်းဆ၍ ပုံကြမ်းဖော်ပြရသော စိမ့်းမြေသော အုန်း လက်ကြီးများ လေပြည်တွင် တဝေဝေ ဘယ်ညာယိမ်း လျက်ရှိသည့် အုန်းပင်မြင့်ကြီးတို့ ညီညီဆိုင်းဆိုင်း ထိုင်းထိုင်းလည်လျက်ရှိရာ ရွာတန်းရှည်ကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်ပါသည်။ ခြိုက္ယဝိဝင်းကျယ်ကြီးများကို ဝါးထရံစည်းရှုံးများ ကာထားကြပြီး အုတ်ကြွတ်မိုး ခြေတံရှည်၊ ကပြင်ကျယ် ရှုံးထုတ်ကာ ရော်ချေးဝလျက်ရှိရာသည့် သစ်သားအိမ် မြင့်ကြီးများသည် ခြိုင်းအလယ်လောက်တွင် ရှိကြသည်။ အိမ်အရှေ့ပိုင်းဥပစာတွင် ရောင်သည့်မောင်းတံ့ကြီးများ တ်ဆင်ထားသော ရေတွင်းအိုကြီးများ၊ ထိုရေတွင်းအိုကြီးတို့အနီးအပါး ဘေးပတ်ပတ်လည့် စံယ် ကြက်ရန်း သော်ကာ မြတ်လေးနှင့် ရွှေက်လှပန်းပင်အုပ်လေးများ ရှိလေသည်။ အိမ်နောက်ဘက်ပိုင်းတွင် မုလား မုည်း

စသော ဟင်းရွှေက်သီးနှံခင်းလေးများ စိုက်ပျိုးထားကြသည်။ မြန်မာစကားအပြောနည်းပါးသော ရှုံးရှိုးရာ ရွာကြီးတစ်စွဲသည် ယခုအာခါ မယံနှင့်စရာ ခေတ်ပါတိုက်တာအိမ်မြေ လျှပ်စစ်မီးတထိန်ထိန်ဝေ၍ စည်ကား လျက်ရှိပါချေ၏။

၁၉၃၀-ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်လောက်က ဖောက်လုပ်သော အရှေ့တောင်အာရု အဝေးပြေးလမ်းမကြီးသည် တာဆိုလိတ်မြို့လယ်ကို ဖြတ်သန်းသွားပါသည်။ မြို့မြေက်ဖျားရှိ “ဆိုင်မှန်ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း”သည် အာဖရိကနှင့်ဥရောပတိုက်များဆီအထိ ပေါက်သော ထိုအဝေးပြေးလမ်းမကြီးသေး ကုန်းကမူ မြေမြင့်လေးပေါ်တွင် တည်ရှိပါသည်။ကျောင်းဝင်းထဲအဝင် အုတ်လျောကားကြီး၏ သေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နိုင်းရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ရှိရာ ထိုကျောင်းကို နိုင်းနှစ်ကျောင်းကျောင်း “ဝပ်နဆောင်တို့” (WAT NA SONG TO)ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကျောင်းထိုင်ပစာနှုန်းယက္ခဏာတော်ကား နိုင်းနှစ်ကျောင်ဆရာတော် “ဘဒ္ဒန္တဓမ္မသီရိ”ဖြစ်ပါ၏။ ကျိုင်းတံ့မြို့အနီး “ယန်းကိန်း”ကျေးရွာအော် ဂုံရှုံး “လို”လူမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ၁၂၉၀-ပြည့်နှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၉)ရက်ကြာသပတေးနှင့်တွင် ဖွားမြင်တော်မူပါသည်။ ခမည်းတော်မှာ “ဦးဟောင်”ဖြစ်၍ မယ်တော်ကား “ဒေါ်နန်း

အရှင်ဟာပလ္လိတ် နကါးနှစ်ကောင်
ဆရာတော်ဘဏ်းကြီး

စာရေးသူ ဆရာတော်ကြီး၏ ဘဝပုံမျိုးကို
ဖော်ကျားမျွဲ့ ကြီးစားနေစဉ်

ပင်”ဖြစ်ပါ၏။

မွေးချင်း(၆)ယောက်တွင် အငယ်ဆုံးသားတွေး
ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်မည်မှာ “စိုင်းရှုန်လာ” ဖြစ်ပါသည်။
“ရှုန်”ဟူသော ဂုဏ်သာသရေးဟာရမှာ “ရတနာ” ဖြစ်၍
“လာ”ဟူသည်မှာ အငယ်ဆုံး၊ အတွေးဆုံးသားဟု
အထိုက်ပိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်ကို
အစ်မများ ယခုအခါ မရှိကြတော့ပါ။

စိုင်းရှုန်လာ(၉)နှစ်သားအရွယ်၊ ၁၂၉၉-ခု၊
တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ ကျိုင်းတံ့မြို့၊ ကျိုင်းယင်းကျောင်း
တိုက် သီဟိုင်း(သီရိလက်ာ)ပြန်ဆရာတော်ကြီး “ဘဒ္ဒန်
ဓမ္မရုံ”ကို ဥပုံးယုံကြည်ပြု၍ မိဘနှစ်ပါး၏ ပစ္စယာနှဂိုလာ

ဖြင့် ရှင်သာမဏေအဖြစ် ရောက်ရှိသည်။ ဘွဲ့တော်မှာ
“ရှင်ရှုန်လာ” ဖြစ်ပါသည်။

၁၃၀-ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း(၁၃)ရက်နေ့
တွင် ရှင်ရှုန်လာသည် ကျိုင်းတံ့မြို့၊ ကျိုင်းယင်းကျောင်း
ဆရာတော်ဘဏ်းကြီး ဘဒ္ဒန်ဓမ္မရုံသီကိုပင် ဥပုံးယုံကြည်ပြု၍
ရဟန်းဒါယကာ “ဦးဆမ်း”၊ ဒါယိကာမ “ဒေါ်နန်းလှ”
တို့၏ ပစ္စယာနှဂိုလာဖြင့် မြင့်မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိတော်မှုပါသည်။ ဘွဲ့တော်ကား “အရှင်ရှုန်လာ”
ပင်ဖြစ်ပါ၏။ နောင်၊ ကျောင်းတိုင်ဆရာတော်ဘဝ ရောက်
ရှိလာချိန်တွင် “အရှင်ဓမ္မသီရိ” ဘွဲ့မည်တွင်တော်မှုပါ
သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးနင့် ဂေါ်ပကလူကြီးအခါး
သာသနပြုချိန်

ဆရာတော် ငယ်စဉ်ကာလ ကလေးဘဝတွင် ယန်းကိုနှစ်ရွာကျောင်းဆရာ “ဦးတစ်” ထံ၌ အခြေခံမှုလ တန်း ပညာသင်ယူခဲ့သည်။ သာမဏေဘဝနှင့် ရဟန်း ဘဝများတွင်မူ ကျိုင်းတုံ့မြှုံး၊ ကျိုင်းယင်းကျောင်းတိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဓမ္မရုံသိတ်၌ ဂုဏ်းစာပေနှင့် ပရိယတိစာပေများ သင်ယူလိုက်စားခဲ့ရာ သင်ရိုးကျွတ် ပေါက်မြောက်ခဲ့ပြီး၊ ပရိယတိစာမေးဖွဲ့ စာပြန့်ဖော်သီး၌ ထူးခွဲနွှေ့ ဖြောဆိုအောင်မြင်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ကျိုင်းယင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးကား စော်ဘွားခေတ်တွင် သီရိ လက်သီး ကြွေရောက်၍ (၁၀)နှစ်ကျော် ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး ပရိယတိစာပေများကို ဂုဏ်းဘာသာပြန်ဆိုပါချေရ၍ ကျော်ကြားထင်ရှားသူ ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်အများသည် ဆရာ ခြေရာကို တစ်ထပ်တည်းကျအောင် လိုက်နှင့်နိုင်ကြ ကျောင်း နါးနှစ်ကောင်ဆရာတော်က သက်သေပြုလျက် ရှိလေသည်။

ထိုနောက် ဆရာတော်သည် တာချိလိတ်ဆိုင်မှုန် နါးနှစ်ကောင်ကျောင်းတိုက်တွင် ကျောင်းထိုင်တော်မူပြီး နှစ်စဉ်စာသင်သား ရဟန်း၊ သာမဏေ(၁၀၀)ကျော်ကို ဂုဏ်းဘာသာဖြင့် ပရိယတိစာပေများ ပို့ချေရှင်း၊ တစ်ဖက်မှ လည်း ပို့ကေသီးပံ့ကို ဂုဏ်းဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသား

ပြုစော်မှုပါသည်။ ထိုအပြင် လေးနိုင်ငံနယ်စ်ဒေသ များမှ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အား ဝိပဿနာတရား တော်များ ဟောကြားပြသ သင်ကြားပေးလျက် သာသနာ ပြုတော်မှုပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် တာချိလိတ်မြှုံး၊ ဗုံးတွန် ကျောင်းတိုက်ကြီးမှအစ နယ်စပ်ဒေသတစ်လျှောက် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ ကျောင်းတိုက်ကြီးပေါင်း (၁၂) တိုက်ကို တည်ထောင် ထောက်ပံ့တော်မူလျက်ရှုပါသည်။ ပထမအကြိမ်ရိုက်းပေါင်းစုံ သံယာအစည်းအဝေးပွဲကြီးတွင် သံယာသမ္မတရကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် နိုင်ငံတော် ဗဟို သံယာဝန်ဆောင်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်တော်မှုပါ သည်။ ယနေ့တိုင်လည်း ရှုမှုပြည့်နယ်၊ နယ်စပ်ဒေသ သံယာသမ္မတရကိုယ်စားလှယ်ရှုပြု တာဝန်ယူလျက်ရှုပြုံး မြတ်ပုဒ္ဓသာသနာသန်ရှင်းတည်တုံ့ပြန့်များရေးကို ရော်ရှု အားသွန်ထမ်းဆောင်တော်မူနေပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် သီလာသမာဓါနိက္ခာ၊ ဉာဏ်ပညာအမြောအမြင်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ ဂါရဝါ နိုင်တ တရားများနှင့်လည်းကောင်း၊ နာယကဂုဏ်(၆)ပါးနှင့် လည်းကောင်း ပြည့်စုံခြင်း၊ ဝိနည်းသိက္ခာလေးစားထိန်း သိမ်းခြင်း၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ဖြူစ်သော စိတ်နှုတ်း

ရွှေစတုဂံဒေသ-မဲခေါင်မြစ်အတွင်း လူညွှန်လည်၍ သာသနပြုခြင်းကြောင်းမှုစဉ်

သဘောထားရှိခြင်း၊ သနားကြင်နာကရုဏာတရား လက် ကိုင်ထားခြင်း စိတ်ရည်သည်၏၊ မြို့ခြေစွာကျင့်ခြင်း၊ အလို ရွှေကိန်းပါးခြင်း စသည်တို့ဖြင့် သာသနပြုတော်မူရာ လေးနိုင်ငံနယ်ခြားဒေသအာရုံတွင် ရဟန်းရှင် လု ပြည်သူ အများ၏ အားကိုးအားထား လေးစားကြည်ညိုမှုကို အုံသွေ့ ဖွယ်ကောင်းဒောင် ရရှိတော်မူပါသည်။ ဒေသ ထုံးတမ်း စဉ်လာအာ “န္တဝါး”ဟူသော ဂုဏ်ဆွဲဘာသာ လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဘွဲ့ကိုလည်း ခံယူရရှိတော်မူပါသည်။ နိုင်ငံ တော်မှုဆက်ကပ်သော ‘အရွှေမဟာပလိုတ’ ဘွဲ့နှင့် ‘အရွှေ မဟာသွေ့မွှေ့ကောတိကစ္စ’ ဘွဲ့တော်များကိုလည်း ခံယူရရှိ တော်မူပါသည်။

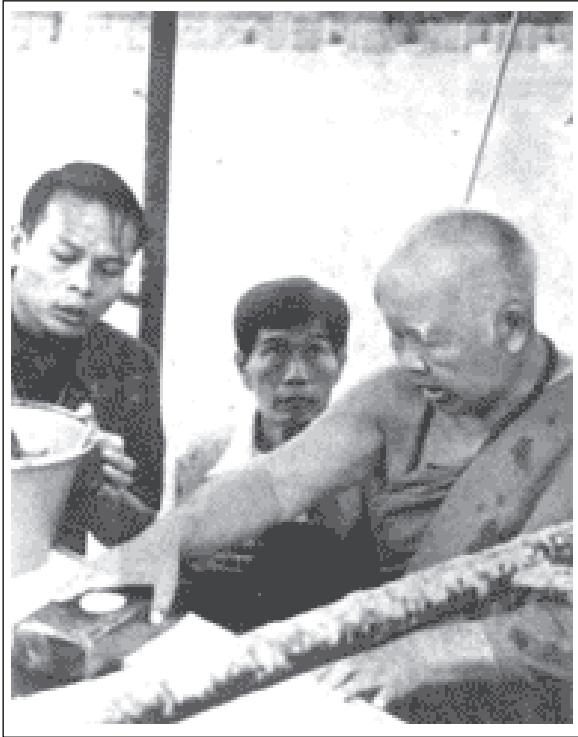
မိမိဘဝတစ်ခုလုံးကို ဘုရားရှင်သာသနာတော် အတွက် စွမ်းလှုံးထားတော်မူသော ဆရာတော်ကြီးသည် သာသနာဝန်ထမ်း ရှင်ရဟန်းကောင်းမီသစ္စာ ပရီယတ္ထိ ပဋိပတ္တိ ပဋိဝေစ သာသနာတော်သုံးရပ်ကို မရပ်မနား အချိန်အားမထားဘဲ ဆောင်ရွက်တော်မူရာ ပိဋကသုံးပုံ ဂုဏ်သွေ့သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ များပြားလွန်းလှသော်လည်း ယင်းအလှုံးခြင်းများနှင့်စပ်၍မူ တစိုးတစိမျှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မြိုက်ဟ ဖော်ကျူးခြင်း အလျင်းမရှိပါခဲ့။

နိုင်ငံကောင်ကျောင်းဝင်းကြီးထဲ ရောက်သည့် နှင့် လေယာဉ်ကွင်းလာကြိုသော ကားပေါ်မှ ကျွန်ုတ်တော် ဆင်းလိုက်သည့်အနီးရောင် အဝါရောင် တော်တော်ကို သုံးစွဲပြီး ဂုဏ်သွေ့သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဖြင့်မူသည်။ ကျွန်ုတ်တော်လာက်လှမ်းမိ ကိုယ် တွေ့မြှင်ကြား သိရှိသမျှထဲမှ အချို့ကိုဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျှမကသော သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ များပြားလွန်းလှသော်လည်း ယင်းအလှုံးခြင်းများနှင့်စပ်၍မူ တစိုးတစိမျှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မြိုက်ဟ ဖော်ကျူးခြင်း အလျင်းမရှိပါခဲ့။

နိုင်ငံကောင်ကျောင်းဝင်းကြီးထဲ ရောက်သည့်

နှင့် လေယာဉ်ကွင်းလာကြိုသော ကားပေါ်မှ ကျွန်ုတ်တော် ဆင်းလိုက်သည့်အနီးရောင် အဝါရောင် တော်တော်ကို သုံးစွဲပြီး ဂုဏ်သွေ့သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဖြင့်မူသည်။ ကျွန်ုတ်တော်လာက်လှမ်းမိ ကိုယ် လုပ်ထားသည့် သုံးထပ်၊ နှစ်ထပ်၊ တစ်ထပ်ကျောင်းများ

ထုံအပြင် လူသားတို့အကျိုး လူမှုကိစ္စများဖြစ် သော ကျွန်ုတ်မှာရေး၊ ပညာရေး၊ လမ်းတံတားတည် ဆောက် ဖောက်လုပ်ရေးတို့တွင်လည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ

သာသနအတောအရှည်တည်တဲ့ မြန်မားရန် ရည်သနလျက်
သာသနက အုတ်မြစ်တော် ချေတော်မူစဉ်

ဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက်ရှိသော ကျောင်းဝင်းကြီး
ထဲတွင် ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ပရိသတ်များ ဥဇဟို
သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ပျော်ချွင်ကြည်နှားစွာဖြင့်
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြသံတို့သည်
လည်း ကျောင်းဝင်းကြီးကို စီစီသံသံအသက်ဝင်လှုပ်ရှား
စေလျက်ရှိပါသည်။

စနစ်တကျ တန်းစီစိုက်ပျိုးစားသော လိုင်ချီး
ပင်ရိုပ်လေးများအောက်မှ ကျောက်သားဖြာဖြာ။ စားပွဲရိုင်း
ပုံလေးများတွင် ဂုံရှုမ်းလှုကြီးတာချို့မှာ အေးပြိုမ်းချမ်းမြစာ
စကားပိုင်းဖွဲ့လျက်ရှိကြပါသည်။

ကျောင်းဝင်းအဝင်ဝဘ်ပိုင်း၌ ဈေးဆိုင်တန်း
လေးများရှိရာ ဒေသထွက်ပစ္စည်းများကို မိန့်မပျိုးလေး
များက အဖိုးနှုန်းချိုသာစွာဖြင့် ဖော်ဖော်ရွှေရွှေ ဈေးခေါ်
ရောင်းချေနေကြပါသည်။

စုလစ်မွမ်းချွန်နှင့် ကန်တ်ပန်းအပြောက်အမွမ်း
များကို အနိုင်း ရွှေရောင်များ ခြေယံသထားသော ခေါင်
စောက်မွှာရုံကြီးထဲတွင်ကား ရဟန်းတော်တို့၏ ပါလွှာ
သောသက်နှုန်းရှိခြင်း အသိချောင်း အသေးစိတ်

သည်။

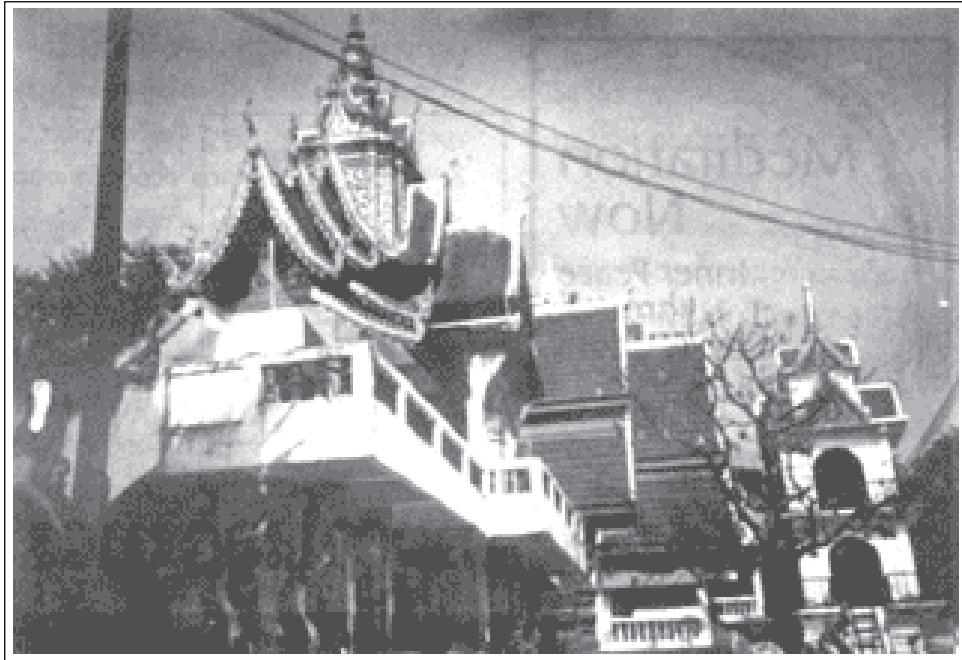
ဤသည်ကား တာချီလိတ် နဂါးနှစ်ကောင်
ကျောင်း ဝေသုန္တရာပွဲမြင်ကွင်းဖြစ်ပါသည်။

မင်းပူးဦးသာသ စကားပြောရေးကောင်းလှ
သဖြင့် ဝေသုန္တရာအောက်တော်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ စွဲမက်
ကြသလို ဂုံရှုမ်းပေါ်သူရှိစာဆိုတော်ကြီး ‘စင်မဟာခန်း’
လက်ာအဖွဲ့တော်လှသောကြောင့် ဝေသုန္တရာအောက်တော်
လက်ာကြီးကို ဘုတို့မြတ်နှီးကြပါသည်။ လိုရှုမ်း၊ ဂုံရှုမ်း၊
ယွန်းရှုမ်းတို့၏ ရှုမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း ထောရပါဒ္ဓဒ္ဓ
ဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကောင်းများ၌ နှစ်စဉ်တော်သလင်း
လဆန်း(၁၄)ရက်၊ (၁၅)ရက်နေ့များတွင် ထိဝေသုန္တရာ
အောက်တော်လက်ာကြီးကို ရဟန်းတော်များက ရွှေတ်ဖတ်
ပူးဦးပေးကြပါသည်။ မိုင်းကိုင်ရှုမ်းစက္ကားဖြင့် ပြုလုပ်သော
ပုဂ္ဂိုက်တွင် ဂုံရှုမ်းအကွာရာနှင့်ရေးထားသည့် ဝေသုန္တရာ
အောက်တော်ကြီးကို သာယာနာပျော်ဖွယ်အသံနေအသံ
ထားဖြင့် ရဟန်းတော်များ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး အဆက်
မပြတ် တစ်နေ့နှင့်တစ်ညွှန် ရွှေတ်ဖတ်ကြပါသည်။ မြန်မာ
တို့၏ အသံမစ်ပြောနှုန်းပူးဦးပေးပွဲကဲ့သို့ပင်။ ရုပ်ရွာထဲမှ လူကြီး
သူမများသည် ညအိပ်ညနေ ကျောင်းသို့ လာရောက်
စာနာကြပါသည်။ နှုန်းတော်၊ နေ့လယ်စာနှင့် ညစာတို့ကို
ဆရာတော်နှင့် ကျောင်းဂေါ်ပေးကြပါသည်။ တာဝန်ယူ
ကျောင်းမွေးအိန္ဒိယ်။ ပွဲပြီးချိန်တွင် စာနာကြွေလာကြ
သော မွောပရိသတ်ယူဆောင်လာသည့် လှူဖွယ်ပစ္စည်း
များကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရေစက်ချေပေးပြီး ကျောင်း
ရှိသံယာကုန် ပရိတ်ရွတ် ပေတွာ့ပို့ အမျှပေးဝေကြပါသည်။
လွန်စွာကြည်နှုန်းဖွယ်ကောင်းသော ရှုမ်းရှိရာသာသာရေး
ပွဲတော်တစ်စွဲဖြစ်ပါသည်။ ကံကောင်းသဖြင့် ထိပွဲတော်သို့
ကျွန်တော်ရောက်ရှိလေ့လာခွင့် ကြံးကြုံကိုခဲ့ပါသည်။

ထိအရပ်ဒေသ် ရေးက လသာရက်ညများတွင်
“ဆောန်”၏ လက်ာရွတ်ပွဲစေလွှာရှိခဲ့သည်ဟု သိရှိမှတ်
သာခဲ့သူရာ ဝေသုန္တရာပွဲနှင့် ဆက်နွယ်ကောင်းဆက်နွယ်
လေမည်လား ထင်မိသည်။ သို့သော် အသေးစိတ်
လေ့လာစာင်စုမိခြင်း မရှိပါ။

နဂါးနှစ်ကောင်ကျောင်း ဝိဋကသုံးပုံလှု၍

“ပိဋက”ဟူသော “ခြင်းတောင်းကြီး”ထဲသို့
သုတေသန ပိနည်း အသိချောင်း သာသနအတော်သုံးရှု ထည့်
သွင်းသိမ်းဆည်းသိမ့်းထားရာ ထိပိဋကတ်များ သထံမှ
ပုံသို့ မြန်မာနှစ်(၁၄)ခုနှစ်တွင် ရောက်ရှိလာသော်လည်း

ဆိုင်မွန်နါးနှစ်ကောင်ကျောင်းများအနက်မှ ကျောင်းတစ်ကျောင်း

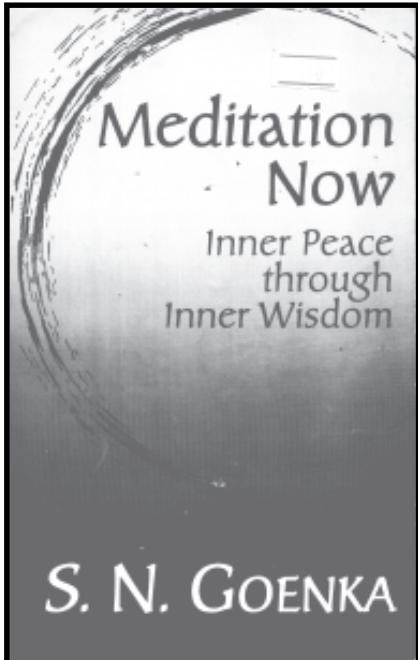
ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းဒေသသို့မှု မြန်မာမင်း ပေးပို့လှုပါန်းသဖြင့် ခရစ်နှစ် ၁၉၅၉-ခုနှစ်တွင်မှ ရောက်ရှုပါသည်။ ၁၉၈၀-ပြည့်နှစ်တွင် ထပ်မံ၍ ပိဋကသုံးပုံတစ်ခု ရောက်ရှိပြောင်း၊ ပအံုပ်းလက်ထက် ၁၈၈၅-ခုနှစ်တွင် “သီရိသွေ့မွှေ့ဇာရောဇာရှုမဟာတော်” နှင့် မထောရ်ပါးပါး ကျိုင်းတုံးသို့ သာသနပြုစေလွှတ်ပြောင်းနှင့် စင်မဟာ ခန္ဓုက(သရာ၃-၅၈)ကိုယ်တိုင် သရာ၉-ခုနှစ်၌ ပိဋကသုံးပုံ ရေးကူးပြောင်း၊ ဗယသိခံပိုင်ဂုဏ်စာနှင့် ရေးထားသည့် ကျိုင်းတုံးရာဝင်တွင် တွေ့ရပြောင်း သမိုင်းပညာရှင်တို့ ဆိုမိန့်ကြပါသည်။

တိုင်းရှင်းသားလူမျိုးစုများထဲတွင် ဂုဏ်းတို့သည် ကိုယ်ပိုင်စာ၊ ကိုယ်ပိုင်အကွာရာ၊ ကိုယ်ပိုင်ယဉ်ကျေးမှုရှိသော အဆင့်အတန်းမြင့်မားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၄၇၀)ကျော်ကာလက ရှစ်းပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည့် ပိဋကသုံးပုံကို နားနှစ်ကောင်ဆရာတော်ကြီးသည် ဆွဲမှုပါဉိုတော်နှင့်ညြိပြီး ဂုဏ်သာအကွာရာဖလှယ်ရေးသားပြုခဲ့ရာ စာအုပ်ပေါင်း(၄၅)အုပ်၊ အုပ်တွဲများအစုံလိုက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဂုဏ်ဖြင့် ပိဋကသုံးပုံနှင့်သယယများကိုလည်း ပြုစေရေးသားလျက် ရှိပါသည်။ ယခုအခါ ရာခိုင်နှုန်းအတော်များများပြီးစီး နေပြီဟု သိရပါသည်။

(၂၀၀၀)ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလက ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သော ပိဋကသုံးပုံ ဂုဏ်သာမှုနှင့်အာရုံးမှု လှုပါန်းပွဲသို့ မြန်မာနိုင်ငံအာရုံးမှ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ ယိုးဒယား၊ လာအိုကဗျားများ၊ တရာတ်အိန္ဒိယ၊ နှိမ်ပါ၊ သီရိရာက်ာ၊ အင်လန်စသောနိုင်ငံများမှ သာသနပိုင်နှင့် ဆရာတော်ကြီးများအား ပင့်ဖိတ်လှုပါန်းခဲ့ပါသည်။ နေ့ညာမဲ့ တရားပွဲများ မြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲ ကျင်းပလှုပါန်းသော ထိုပိဋကသုံးအလှုပွဲတော်ကို နားနှစ်ကောင်ကျောင်းတိုက်ကြီးဖြူပြုလုပ်ခဲ့ရာ ကြွေရောက်လာ ကြသူတို့၏ ဝစ်းသာနုဖော်သာခေါ်သံများ ပဲ့တင်ထပ်လျက် ကျွန်းရွဲပါသည်။ နားနှစ်ကောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကား လူတိုင်းပြနိုင်ခဲ့သော အလှုပါနကုသိုလ်ထူးကြီးများကို ပြစ်မှုနိုင်သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ကမ္မာအနဲ့ကပါ ကောင်းချီးပေးသာရုံခေါ်လျက် ရှိပါသည်။

(ဤ)ဆောင်းပါးနှင့်စပ်၍ တော်ကြီးမြှေ့၊ မြှေ့လယ်ဓမ္မာရုံ ဂေါပကလူကြီး “ဦးထိန်ဝင်း” နှင့် တာချိလိတ်နားနှစ်ကောင်ကျောင်း ဂေါပကလူကြီး “ဦးစိုင်းလုံမှား” တို့အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါပြောင်း ဤစာရေးသူက မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

■ တင်ဝင်း-ကသာ(မန်းတက္ကသိုလ်)

ကမ္မတန်းခွင့် ယနေ့ဝါယာ ဦးတင်ညီး (မြောင်)

ဝိပဿနာကမ္မတန်းနှင့် ကမ္မာနိယာမတရားများ

(အက်(စ)အင်(န)ရိအင်ကာအား အလန်အက်ကျွန်းတွေဆုံးမေးမြန်းခန်း)

(ယခင်လမှုအဆက်)

မေး။ ဝိပဿနာအလုပ်မှာ ဆယ်ရက်စခန်းဝင်ရမယ်
လို ပြောတဲ့ကိစ္စကို ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ စခန်း
မဝင်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ အားထုတ်လေ့လာရင်
ရော ဖြစ်နိုင်ပါသလား။ ဝိပဿနာဆရာနဲ့နီးတဲ့ အရပ်က
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆိုပါတော့။

ဦးဂိုအင်ကာ

ကြြေး။ ဝိပဿနာနည်းက ခက်ခဲလှလို မဟုတ်ပါ။
တရားရှုမှတ်နည်းကို ခပ်တို့တို့နဲ့ ပြောပြရင်
နားလည်နိုင်ကြပါတယ်။ ဆယ်မိန်လောက်
ရှင်းပြရင် နားလည်သွားနိုင်ကြပါတယ်။ နားထောင်သူက
လည်း နားလည်ပြီဆိုတာ ပြန်ပြောပြန်စရာ ရှုပါတယ်။
သို့သော်လည်း အဲဒီနည်းကို စမ်းကြည့်ခဲ့ရာမှာ
နေရာမကျတာတွေ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို
တာ ပြောပြပါမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးဟာ အမိမိက
နော်း မွေးလာလို မျက်စိန်စ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်မိတယ်
ဆိုရင်ပဲ မြင်မြင်သမျှတွေဟာ အာရုံစိုက်စရာတွေချည်း

ဖြစ်နေပါတယ်။ မွေးစကာစြိုး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပဟိဒ္ဒအရုံခေါ်တဲ့ ပြင်ပက အရာဝတ္ထုတွေကိုပဲ အလေးမူ တတ်တဲ့ အကျင့်ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဂိပသာနာ စလုပ်ပြီ ဆိုတာနဲ့ အဲဒီညာ့ဆိုးကြီးကို စွန့်ပယ်ပြီး ကိုယ်တွင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ လက်ငင်းတွေအောင်၊ သိ အောင် လေ့လာမှတ်သားဖို့ကိုစွဲ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒီကိစ္စက ပြောနေရနဲ့ မပြီးပါဘူး။ လက်တွေကျင့်သုံးရှုံး ဖြစ်ပါ တယ်။ လက်တွေကျင့်တွေအားထုတ်ရှာမှာ ဆရာလိပါ တယ်။ ဆရာကိုယ်တိုင် ဒီလုပ်ငန်းလုပ်ဖူးတဲ့အပြင် တယဉ် တွေကို ကျကျနှစ်သင်ပြတတ်သူ ဖြစ်ရပါမယ်။ တရား အားထုတ်ရာနေရာကလည်း ဆိတ်ပြိုမြို့ပြီး အနောင့် အယုက်ကင်းဖို့ လိပါတယ်။လူသုံးသုံးတွေနဲ့ တွေ့ခြားအသံ ဗလံတွေ ကြားနေရတဲ့နေရာမျိုးမှာ တရားရှုံးတွေနဲ့ ဖြစ်ပါဘူး။ တရားရှုံးတွေနဲ့ကို သင်ယူပြီးရင်တော့ ဆိတ် ပြိုမြို့ပြီး အောင် အမြှင့်မြှင့်သော်လည်း အားထုတ်တတ်သွား ပါပြီ။ သို့သော်လည်း ပထမဆုံးသင်ယူဖို့အတွက်ကတော့ ဆိတ်ပြိုမြို့ပြီး ဖြစ်ပါမယ်။

ဆယ်ရက်စခန်းဝင်ဖို့ အခြေအနေမပေးတဲ့သူ တွေ ရှိနိုင်တာကိုလည်း ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ နားလည်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဒီအချက်ကတော့ လိုကိုလိုအပ်ပါတယ်။ မေး။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်စေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်စေ အဲဒီလိုလုပ်ငန်းမျိုး ရှိလို ဆယ်ရက်စခန်းမဝင်နိုင်သူမျိုးကို ဘယ်လို ပြောမလဲ။

ဦးဂိုအင်ကာ

ဖြေ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီအဖြစ်မျိုး ကြခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ အလွန်အလုပ်ရှုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆယ်ရက် တရားအားထုတ်ဖို့ဆိုတာ စဉ်းစား လိုတောင် မရခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ အလွန်စိတ်တိုတ်တော်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ မာနလည်း အလွန်ကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကို အထင်ကြီးလွန်းပြီး သူများတွေကို အထင်သေးခဲ့ပါ တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တတ်လျှပြုလိမ္မာလျှပြုလို ထင်ခဲ့တာ ပေါ့။ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေကို တည် ထောင်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် တွေ့ခြားသူတွေ ပါလောက် မတော်ကြား လူဖျင်းတွေလို့ပဲ သောာထားခဲ့ပါတယ်။ စဉ်းစားကြည့်မိတဲ့အခါ အဲဒီလို မာနထောင်တာ ဟာ ကိုယ့်စိတ်ဆင်းရော်သာ ဖြစ်ပါကဗေားလို့ အသိဉာဏ်

ဝင်လာပါတယ်။ ဒါပေါ်ယူ ဒီစိတ်ရဲ လွှမ်းမိုးမှုကို ဘယ်လို ဖယ်ရှားရမလဲဆိုတာ၊ ဒီစိတ်မိုးကို ဘယ်လိုဖျောက်ရပါ မလဲဆိုတာ နည်းလမ်းမပြင်ခဲ့ပါဘူး။ ဘုရားရှိနိုးစာတွေ အများကြီး အသံနေအသံထားနဲ့ ရွတ်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အကျိုး မထူးချွဲပါဘူး၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်္ညာဏ်သုံးပြီးတော့ ဘာသာရေး ညွှန်ပြချက်တွေကို သဘောပေါက်အောင် လေ့လာခဲ့ပါ တယ်။ မှန်းတီးစိတ်၊ မာနစိတ်စတဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်ယူတို့ တွေဟာ ဒုက္ခပေးတတ်ပါကလား။ မေတ္တာစိတ်စတဲ့ သုတေသနကောင်းစိတ်ထားရင် ချမ်းသာပါကလားလို့ စိတ် မှာ အထပ်ထပ်အခါခါ တွေးတော်ပြီး နေခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာပဲ နေခဲ့ပါတယ်။ အရင်က တရား စာတွေ ရွတ်ဖတ်သရွှောယ်တဲ့ အခါများကလိုပဲ စိတ် ချမ်းသာမှာ အခိုက်အတန်လောက်သာ ရဲခဲ့ပါတယ်။ စိတ် ဆင်းရဲမှုကို ပျောက်က်းအောင်တော့ မတတ်နိုင်ပါဘူး။

ဒီနောက်တော့ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လဲ ဆရာကြီး ဦးသာခေါ်ကို သွားတွေ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲဆရာကြီး ဖြစ်လာ ပါတယ်။ ဆရာကြီးက “စိတ်မှာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တဲ့ အလုပ်တို့၊ ဘုရားစာ ရွတ်ဖတ်သရွှောယ်တာတို့ဟာ အပေါ်ယံသိတိရဲအလုပ်ပါ။ ခင်ဗျားအကျင့်စရှိက်က စိတ်ရဲအရင်းအမြှစ်မှာ ဖြစ်နေတာပါ”လို့ ပြောပါတယ်။ အရင်းအမြှစ်ဆိုတာက “မသိစိတ်”လို့ လူတွေခေါ်ကြတဲ့ စိတ်ကို ဆိုလိုတာပါ။ အဲဒီစိတ်ဟာ မပြုတတ် မသိတတ် ပါဘူး။ အကန်းသက်သက်ပါ။ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ပြောပြပေမယ့် အဲဒီစိတ်က နားမထောင်ပါဘူး။ သူ့ သဘာဝက ဘယ်လိုလဲဆိုရင် အရာရာကို တစ်နည်း မဟုတ်တစ်နည်း တုပ္ပန်တတ်ပါတယ်။ ကြိုက်တာနဲ့တွေ့ရင် အဲဒီအရုံကို တပ်မက်တွယ်တာတတ်ပါတယ်။ မကြိုက် တာနဲ့တွေ့ရင် ရဲရှာမှန်းတီးတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ကြိုက် ခြင်း၊ မကြိုက်ခြင်းတွေပေါ်မှာ အဲဒီနှစ်နည်းနဲ့ တုပ္ပန် တတ်တာဟာ စိတ်ရဲ အနက်ရှိရှင်းဆုံးအဆင့်မှာ ဖြစ်နေ တာပါ။ စိတ်ကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲချင်ရင် အဲဒီအနက်ရှိရှင်းဆုံး အဆင့်ရောက်အောင် လုပ်ရပါတယ်။ တွေ့ခြားနည်းတွေက ပြုပြင်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အခိုက်အတန်လောက်ပဲ အကျိုးပေါ်ရှုံးသာ ပေါ်နိုင်ပါတယ်။ သို့ပင်မှာ အမြှစ်က နာနေရင် အပင်လည်းမသန်နိုင်ပါ။ ဒါကြာ့ စိတ်ရဲ အမြှစ်ရင်းတိအောင် ဆင်းသွားရပါတယ်။ အပေါ်ယံ ကနေပြီး အနက်ရှိရှင်းဆုံးရောက်အောင် မသွားနိုင်ရင်

စိတ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို မရနိုင်ပါ။ အဲဒီလို လုပ်ဖို့ရာ စိတ်ကို ခွဲစိတ်ပြီး လေ့လာရပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ရာမှာ သိနားလည်တဲ့တရားရဲ့ လမ်းပြက္ခာလိမ့် လိုသလို၊ သင့် တော်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးနဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့ အချိန်ကာလ လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ ခုပဲ တရားထိုင်ပြီး ခုပဲ စိတ်ရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး အပိုင်းရောက်အောင် သွားလိုတော့ မရ နိုင်ပါ။ စိတ်ရဲ့သဘာဝအရ တည်ရှိနေတဲ့ အလွှာတွေကို တစ်လွှာချင်း ဆင်းသွားရမှာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်လွှာပြီး တစ်လွှာ သုံးသပ်လေ့လာရင်းကနေ ဟိုအောက်ဆုံး အလွှာရောက်တော့မှ မသိစိတ်ရဲ့ ပင်ကိုစရိတ်အတိုင်း ကြိုက်တာ မကြိုက်တာတွေအပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘဲ ဒေါသ၊ မှန်းတီးမှာ တပ်မက်မှာ တွယ်တာမှုဆိုပြီး သူဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်ကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ ပင်ကိုစရိတ်ကို တွေ့အောင်လိုက်ရပါ တယ်။ တဖြည့်ဖြည့်း တစ်စတစ်စ ရူးစမ်းလေ့လာရတာမှာ အချိန်ကြာပါတယ်။

ကျွန်ုပ် သိရပုံကတော့ ကျွန်ုပ်မကျွန်ုးမမာဖြစ်ရင် ဆေးရုံတက်ရမှာပါ၊ မတက်ချင်လို မရပါ။ ဆယ်ရက် ကြာအောင်တက်ဖို့ လိုကောင်းလိုပါလိမ့်မယ်။ ဆယ်လ ကြာချင်လည်း ကြာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ဆယ်ရက်လောက် တော့ အနည်းဆုံး စောင့်ကြည့်မှ ကျွန်ုးမာရေးအခြေ အနေကို သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ် တွေ့ရသမျှတော့ လူတိုင်းဟာ မကျွန်ုးမာတဲ့ လူနာတွေချည်းပါ။ လူတိုင်း အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်လောက်တော့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် စိပ်သနာကုတ္တုံးနဲ့ ကုသကြဖို့ လိုပါတယ်။ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်ပေါ့နော်၊ ပိုချင်လည်း ပိုပြီး လိုအပ်ကြပါလိမ့် မယ်။

အစမှာတော့ ဆယ်ရက်ဆိတ်တာ ကြာလှပါလား လို ထင်ရပါလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း တရားအားထုတ်လို ဆယ်ရက်စခန်း ပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီလူတွေက ပြောလာတတ်ကြတာက “ဒီဆယ်ရက်ကတော့ ကျွန်ုတော့ ဘဝမှာ၊ ကျွန်ုမသာဝေး၊ အဖိုးအတန်ဆုံး ကာလပါပဲ၊ ဒီလောက် တန်ဖိုးရှိရှိနေရတာမျိုး ခုထဲ မကြာဖူးသေးပါ။ နောင်လည်း တန်ဖိုးအရှိဆုံးကာလလို မှတ်ထင်ရမှာပါ။ ဒီကာလလေးက ကျွန်ုတော်၊ ကျွန်ုမကို ဘဝသိတဲ့ ပိုပေးသလိုပါပဲ”လို ဆိုကြတာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ဆယ်ရက်စခန်းဆိတ်တာ အချည်းနှီးကုန်လွှန်ရတဲ့ကာလ မဟုတ်ပါ။ နေခဲ့ဖူးပြီဆိုရင် အဲဒီအချိန်ပိုင်းကလေးကို

တသသ အောက်မေ့နေတတ်ကြပါတယ်။

မေး။ လူတွေ အတော်များများဟာ ဆင်းရဲ့ကွာတစ်စုံရဲ့ ကံတွေနေကြရတာကြောင့် ပိပ်သနာစေနေ့လို အလားတူ သင်တန်းမျိုးကို တက်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ဆင်းရဲ့ကွာရောက်သူ မဟုတ်ဘဲ ပျော်ပျော်ခွင့်ခွင့်နဲ့ အစစအဆင်ပြုနေကြသူများက ဒီသင်တန်းမျိုး လာတက်ကြတာကတော့ ဘယ်လို စွေဆော်မှုမျိုးကြောင့် လာကြပါသလဲ။

ဦးဂိုဏ်ကာ

ဖြေ။ ယေဘုယျသဘာမှာ ပိပ်သနာဟာ လူတိုင်းကို တိုးတက်မှု ပြစ်စေပါတယ်။ ဘဝအခြေအနေ

အမျိုးမျိုး ရှိကြသူတွေထဲမှာ “ကျိုပ်ကတော့ ဘယ်ဘက်မှာမှ တိုးတက်စရာ မလိုပါဘူး”ရယ်လို ဆိုနိုင် တဲ့လူ မရှိပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ အလွန်ပြစ်းချမ်းရောနဲ့ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်၊ အလွန်ပညာပြည့်ဝသူ ပြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်၊ ဉာဏ်ထက်သူ ပြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်၊ အောင်မြင်နေသူ ပြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ သူ့ဘဝမှာ သိသာ ထင်ရှုးတဲ့ ဆင်းရဲ့ကွာရှိပုံမရတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဘယ်လိုပ်ပြစ်စေ ပိပ်သနာအားထုတ်မြို့ဆိုရင်တော့ သူ့ဘဝတိုးတက်လာပုံကတော့ သိသာပါတယ်။ မူလက ထက် ပိုမိုပြီး အရည်အချင်းတွေ တက်လာပါတယ်။ လက်တွေ့ သာကတော့အရ ထင်ရှုးပါတယ်။

ဖြစ်ဖို့များတာကတော့ “ကျွန်ုတော့မှာ ဘာပူ စရာမျှမရှိပါ”လို ဆိုစိတ်တဲ့သူဟာ သူ့ဟာသူ အမြဲ့မရှင်း လိုသာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သူ့ရှင်တဲ့မှာ ဘာတွေမပြု မလည်း “ခုလိုးခုလူ”ဖြစ်နေတာ မသိလိုပါ။ ကာမဂ္ဂတ် အာရုံတ်စခုပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်နေတယ်လို သူ့ဟာသူ ထင် ကောင်း ထင်နေပါလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း သူထင်တာ တွေက အပေါ်ယံလောက်ပဲဖြစ်ပြီး တကယ့်တာကယ်တော့ အတွင်းမှာ မကျွန်ုပ်ချက်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိနေတယ်ပါ တယ်။ မကြိုက်တာတွေ အာများကြီးရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်ကို “ပါမဟန်လှပါဘူး”လို သိထားဖို့ကောင်း ပါတယ်။ အဲဒီလို မဟန်ပုံဟာ ဘာကြောင့် ဖြစ်တာလဲလို သိဖို့လည်း လိုပါတယ်။ သိပြီးတော့ အဲဒီပြုသနာက ကင်းလွတ်ဖို့ အားထုတ်သင့်ပါတယ်။ ဒါမှသာ သူ့အခြေ အနေဟာ ပကတိချမ်းသာနေပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ လူ တိုင်းဟာ မိမိလက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုမိုကောင်းမွန် အောင် လုပ်ချင်စိတ်ကလေး ရှိရပါမယ်။ ဒီလိုစွေဆော်မှု

မျိုး ရှိသင့်ပါတယ်။

အလွန်အောင်မြင်နေကြတဲ့ စီးပွားရေးသမားများဟာ ဝိပဿနာအားထုတ်ပြီးတဲ့အခါ ပိုမိုစွမ်းဆောင်ရည်နဲ့ ပြည့်လာတာတွေ ရှိပါတယ်။ ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာများလည်း ပိုပြီး စာကောင်းပေကောင်းတွေ ရေးထုတ်နိုင်ကြတာ တွေ့ရသလို ပန်းချိန်ရာတွေထဲမှာ လည်း ဝိပဿနာရဲ့ကျော်များကြောင့် ပိုပြီး အောင်မြင်တဲ့ ပန်းချိန်ရာတွေ ဖြစ်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဘယ်လို လုပ်ငန်းမျိုးလုပ်သူပိုင်ဖြစ်စေ လောကီအကျိုးစီးပွားများဟာ ဝိပဿနာအားထုတ်ပြီးသူများမှာ များသောအားဖြင့် တိုးတက်မှုရှိလာကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ လောကုတ္ထာရာအကျိုးရပုံကို ဆောင့်ခဏဖယ်ထားပါ၌ဗျား လောကီအကျိုးစီးပွားများများလည်း၊ ဝိပဿနာအလုပ်ကို တိုးတက်ပြီး လုပ်နိုင်တာနဲ့အမျှ တိုးတက်လာတတ်ပါတယ်။

မေး။ လောကုတ္ထာရာကိုစွာကို ခွေးနေ့ကြပါ၌ဗျား ဝိပဿနာကို သိပုံနည်းကျ ကျင့်သုံးတဲ့ကိုစွာမှာ ဝိပဿနာက လောကုတ္ထာရာတရားကို ဘယ်လို များ ညွှန်ပြုပါသလဲ။ “သဘာဝလွန်”လိုခေါ်ရမယ့် တရားမျိုးကို ဆိုလိုပါတယ်။

ဦးရိုအင်ကာ ဖြေး။ “သဘာဝလွန်”လိုခေါ်မယ်ဆိုရင် ခေါ်ကြမယ့် တွေ့သိမှု အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီတွေ့သိမှုတွေ ကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး မပြောလိုပါဘူး။ သဘာဝကို လွန်တဲ့တရားဆိုတာ ရှိရှိ မရှိပါဘူး။ အဲဒီလို ခေါ်ကြတဲ့ တွေ့သိမှုတွေဟာ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်ပေါ်တဲ့ တရားတွေပါပဲ။ အဲဒီသဘာဝလွန်တရားမျိုးကို တွေ့အောင်ရှာမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝိပဿနာအားထုတ်မယ် ဆိုရင်တော့ ဝိပဿနာရဲ့ချိုးတည်ချက်ဟာ လုံးလုံးပျောက်နေပါလိမယ်။ ဝိပဿနာရဲ့ ဦးတည်ချက်က စိတ်ကို ဖြောင်သန့်ရှင်းစေပြီးတော့ ဘဝရဲ့အဆင့်ကို ဖြင့်အောင်လုပ်ဖို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထူးခြားတဲ့ တန်ဖိုးတွေ ရကောင်းရှိခိုင်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း စိတ်ဖြောင်မှုမရဘဲ အောင်လော့ အာယာတတရားတွေ ရှိခိုင်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီ တန်ခိုးဟာ ဘယ်မှာ တန်ဖို့ရှိခို့မလဲ။ တခြားယောက်တွေ မရတဲ့ တန်ခိုးကို အသားယူပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟုတ်လျှပ် ထင်ရင် အဲဒီလူဟာ ရူးတာပဲ။ သူဟာ မတရားမာနတက်နေပြီး ဒါမျိုးဟာ ဝိပဿနာရဲ့အကျိုးပါတယ်။

ဖြစ်လို ဒါတွေကို အားမပေးပါဘူး။

တန်ခိုးတွေ ရရှိလာတာကို ယောက်တွေ ကြံ့ဖူး ကြပါတယ်။ တရားကျင့်တဲ့အခါ စိတ်က သန့်ရှင်းဖြူစင်လာပြီးတော့ စိတ်ရဲ့စွမ်းရည်တွေ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာပါ။ ယုတ်မာတဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ယုတ်မာတဲ့ ကျင့်စဉ်တွေ လိုက်စားပြီးတော့ စိတ်ရဲ့တန်ခိုးတွေရရှိအောင် လုပ်တာမျိုးကလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီနည်းကတော့ ယုတ်မာတဲ့စိတ်ကို တန်ခိုးရှိအောင် အသုံးချေတာဖြစ်လို ကာယကံရှင်ကိုရော တခြားလူတွေကိုပါ အန္တရာယ်ရှိစေပါတယ်။ ဒီတော့ စိတ်ကို ဖြောင်သန့်ရှင်းအောင် လေ့ကျင့်တာဟာ ဝိပဿနာရဲ့ ဦးတည်ချက်ပါ။ တန်ခိုးရှိတာ မရှိတာကတော့ အပယိကပါ။

မေး။ မကြာသေးခင်က ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ပူးကိုလို ကြီးတစ်ယောက် ပြောတာ ကြားနာခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီပူးကိုလို ပြောတာ သိသာပါတယ်။ ပညာလည်း တတ်ပါတယ်။ ပင်ကိုညာတိုကောင်းပြီး အဘက်ဘက်မှာ ထူးခွာနဲ့ သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် အကဲခတ်လို ရသလောက်တော့ သူဟာ မာနကြီးလွန်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ မတရားအထင်ကြံ့ပုံရတဲ့အတွက် သူ့အတွက်ရော သူတစ်ပါးအတွက်ရော အန္တရာယ်ကြီးနိုင်တယ်လို ထင်မိပါတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးကို ဘယ်လိုဆက်ဆံ့သင့်ပါသလဲ။

ဦးရိုအင်ကာ

ဖြေး။ အဲဒီပူးကို ခင်များ ပညာကြံ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါပေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလွန်ပါတယ်။ “ခင်များ ဘယ်လိုသိလဲ ကျော်ဟာ မာနက်င်းတဲ့လူဆိုတာ မသိဘူးလား။ ရူးရူးနှင့်နှင့်လာမပြောနဲ့”လို ပြန်ဟောက်မှာ သေချာတယ်။

အကောင်းဆုံးကတော့ မိမိစိတ်ကို သန့်ရှင်းဖြူစင်အောင် လုပ်ရမှာပါ။ အဲဒီ ပထမလုပ်ဖို့ ကိုစွာပါ။ ကိုယ့်စိတ် ဖြောင်သန့်ရှင်းနေပြီဆိုရင် ပြောတဲ့စကားမှာ သာဇာရှိပါတယ်။ စိတ်ဖြောင်သူ ပြောစကားကို ကြားရတဲ့ အခါမှာ မာနတလူလူတက်နေသူ ဖြစ်ပါစေ၊ အဲဒီလူရဲ့

စိတ်မှာ ဒီလိုအတွေးမျိုး ဝင်လာပါလိမ့်မယ်။ “သူပြောတာ ဟုတ်များ ဟုတ်နေမလားပဲ၊ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ပြီးမပါပဲ။ ငါဘာကိမှာ ပြုပြင်ဖို့လိုတဲ့ အချက်ရှိလိုသာ သူပြောတာ ဖြစ်မှာပါ”

စိတ်က ဖြူစင်မှုမရှိသေးသူ တစ်ယောက် ယောက်က အဲဒီလိုမာနထန်သူကို မိမိကိုယ်တိုင်က အာယာတ မကင်းဘဲနဲ့ “ဟာ ဒီလူဟာ တကယ့်ပညာရှိကြီး လေသံမျိုး ပြောနေပေါ်ယ် ဦးနောက်ချော် နေတဲ့သူပါ” စသည်ဖြင့် ဝေဖွန်စကားမျိုးဆိုခဲ့ရင် အဲဒီလိုဆိုသူရဲ့ စေတနာဟာ ဒေါသမက်င်းတာမျို့ သူ့စကားဟာ ဉာဏ်င်းမဲ့ပါတယ်။ သူ့စကားထဲမှာ ဒေါသရိပ်တွေ ပါနေပါတယ်။ ဒေါသရိပ်ပါတဲ့ စကားမျိုးကို ကြားရသူမှာ ဒေါသဓရတ်နဲ့ထိတွေ့ရတဲ့အတွက် ဒီစကားကြောင့် စိတ်အနောင့်အယုက် ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ပြောသူရဲ့ စိတ်က မေတ္တာအရင်းခဲ့နဲ့ ပြောတာမှန်ခဲ့ရင်တော့ မေတ္တာဓာတ်ရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဒီစကားကိုပဲ ပြောသော်လည်း ကြားရသူနားမှာ နာပျော်ရွယ်ဖြစ်ရပါတယ်။ တစ်ဖက်သားကျရောက်နေတဲ့ ဆင်းရဲမျိုးက ကယ်မ၊ ချင်သူ့ဟာ မိမိကိုယ်တိုင်က အဲဒီဆင်းရဲမျိုးကနေ လွှတ်မြောက်ပြီးသူ ဖြစ်ရပါမယ်။ ခြေကျိုးနေသူက တြေားခြေကျိုးတစ်ယောက်ကို တွဲယူချင်လို့ မရပါဘူး။ မျက်မြေငြင်တစ်ယောက်က လည်း တြေားမျက်မြေငြင်တစ်ယောက်ကို လမ်းပြချင်လို့ မရပါဘူး။ ဝိပဿနာအလုပ်က လူကို စိတ်နှလုံးဖြူစင်ကျိန်းမာအောင် လုပ်ပေးပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြူစင်ကျိန်းမာသူ့ဟာ လူအများကို ဖြူစင်ကျိန်းမာအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ အလုပ်လို အဆင်သင့်ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

မေး။ စိတ်နှလုံးဖြူစင်သိန္တုရှင်းမှုအတွက် ဝိပဿနာဟာ တစ်ခုတည်းသောနည်းလား။

ဦးဂိုအင်ကာဖြေး။ တစ်ခုတည်းသောနည်းလိုဆိုရာမှာ ဒီနည်းပေါ်မှာ ဒီဝိပဿနာဆိုတဲ့စကားပေါ်မှာ သံယော်၌ ကင်းရှင်းစွာ ထားနိုင်မှ ဆိုသင့်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ပြောတာကတော့ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်နှလုံးသိန္တုရှင်းကျိန်းမာဖို့ဆိုရင် သူ့ရဲ့စိတ်ထားကို အခြေအမြစ်ကစပြီး ပြောင်းလဲပေးဖို့ လိုတဲ့အကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ရဲ့အခြေအမြစ်မှာက လူမှာ ကိုယ်နဲ့ ခံစားထိတွေ့ရတဲ့ ဝေဒနာတွေ နော်မပြတ် ပေါ်ပေါက်နေပါတယ်။ မသိစိတ်လိုပေါ်တဲ့ အခြေခံအမြစ်ရှင်းမှာရှိတဲ့စိတ်က အဲဒီ

ဝေဒနာတွေပေါ်တိုင်း တုံးပြန်ဖြီး နေတတ်ပါတယ်။ ကြိုက်တဲ့ ဝေဒနာမျိုးကို အဲဒီစိတ်က တပ်မက်တွယ်တာတတ် သလိုပြုနိုင်တဲ့ ဝေဒနာမျိုးကို ရွှေမန်းမှု ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါဟာသာမန်လူတွေရဲ့ ပုံမှန်စိတ်နေစိတ်ထားပါ။ စိတ်ဓာတ်ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေးအတွက် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးကို ညွှန်ပြုကြတဲ့အထဲမှာ အသင့်အတင့်လောက်ပဲ ခရီးရောက်ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီနည်းတွေက ကိုယ်မှာဖြစ်ပေါ်တဲ့ ဝေဒနာကို အလေးမပြုမြိုက်တဲ့အတွက် စိတ်ရဲ့အရင်းအမြစ်ကို ထိရောက်အောင် ပြုပြင်ဖို့ မတတ်နိုင်ကပါ။

ဒီတော့ ဒီနည်းကို ဝိပဿနာလို့ မခေါ်ရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒီနာမည်လေးပေါ်မှာ အထူးတွယ်တာမှု မထားပါ။ အမိက အချက်က ကိုယ်မှာပေါ်တဲ့ ဝေဒနာကို စိတ်ရဲ့အတွင်းပိုင်းမှာ တုံးပြန်မှုမဖြစ်စေအောင် လေ့ကျင့်ရတဲ့ကိစ္စပါ။ ဒီနည်းက သိပုံနည်းကျဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ပါပြီ။

စိတ်ရဲ့ နက်ရှိုင်းရာအပိုင်းမှာ ရုပ်နဲ့မပြတ် အပြန်အလှန် ဆက်စပ်မှု တုံးပြန်မှုတွေ ရှိနေပါတယ်။ စိတ်မှာ ဒေါသဖြစ်လာရင် ရုပ်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖို့ ပြောင်းလဲမှုပေါ်ပါတယ်။ ဒေါသစိတ်က ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သွေးထဲမှာ ဓာတ်တစ်မျိုးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဓရတ်ကြောင့် အလွန်မနှစ်ဖြူဖွေယောက်ငဲ့ ခံစားမှုမှာ ကိုယ်မှာပေါ်ပါတယ်။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကြောင်းရှင်းက ဒေါသစိတ်ဆိုတော့ ဒီခံစားမှုက မသိစိတ်ကို ပိုပြီးပြင်းထန်တဲ့ ဒေါသစိတ်နဲ့ တုံးပြန်ပါတော့တယ်။ ဒေါသပိုစွဲက လေလေ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုပေးတဲ့သွေးထဲမှာ ဒေါသဓရတ်တွေ ပိုကဲလေလေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒေါသစက်ဝန်းကြီး လည်းနေပါတော့တယ်။ ဝိပဿနာကတော့ ဒီစက်ဝန်းကြီးကို ဟန့်တားလိုက်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝေဒနာကို အကြောင်းပြုတဲ့ ဓရတ်သဘာဝပြောင်းလဲတယ်ဆိုရင် ဝိပဿနာသတိက ချက်ချင်းသိလိုက်ပါတယ်။ သိတဲ့အခါ အဲဒီဓရတ်ပြောင်းလဲမှုကို ဖြစ်ခွင့်မပေးတော့ ဒေါသကို ဒေါသလိုသောအစ်ပါ။ ဒီရှုမှတ်နည်းကို ဝိပဿနာလို့ မပါတယ်။ ခေါ်ချင်တဲ့နာမည်နဲ့ ခေါ်နိုင်ကြပါတယ်။ အရေးကြီးတာက စိတ်ရဲ့အရင်းအမြစ်ရှင်းမှာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ဖို့ပါ။

□ နောက်လဆက်ဖတ်ပါရန်

ပါဝေယဉ်ကဆင်တိုက်ပွဲဝင်

အရှင်ပလ္လာ

ရွှေမင်းဝံသသန္တရိပ်သာ

ဒီတရားကို မြတ်ဘုရားရှင်
တော်ဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေ
စဉ်က ကောသလမင်းရဲ ပါဝေယဉ်က
အမည်ရှိတဲ့ စီးတော်ဆင်အိုကြီးကို
အကြောင်းပြုပြီး ရဟန်းများကို
ဟောခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ အိုမင်း၍ အား
နည်းလို နှဲ့အိုင်ထဲမှာ ညွှန်နှစ်ပြီး
ကုန်းပေါ်ပြန်မတက်နိုင်တဲ့ ဆင်အို
ကြီးကို ကောသလမင်းကြီးက ဆင်
ကြီးဗုံကလွှတ်အောင် ဆင်
ထိန်းကို စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။

ဆင်ထိန်းက နည်းဗျာဘာ
သုံးတယ်။ ဆင်ကြီး ငယ်ရွှယ်စဉ်က
လို စစ်တိုက်ဖို့ စစ်တိုက်ဟန် အနေ
ထားနဲ့ စစ်အကိုဇားပါးပြုလျက်
စစ်စည်း စစ်မောင်းတွေတိုးပြီး အား
ပေးလိုက်တော့ ဆင်ကြီးကလည်း

အဲဒီနှေ့မှာ ရဟန်းပျား
လည်း ဖြို့အတွင်း ဆွမ်းခံကြစဉ်
ဆင်ကြီးဗဲ ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို အစ
အဆုံး မြင်တွေ့သွားတယ်။

ဆွမ်းခံရဟန်းများ ကျောင်း
ပြန်ရောက်တော့ ဖြစ်စဉ်အားလုံး
ဘုရားရှင်ကို ပြန်လောက်ကြတယ်။

ဘုရားရှင်က “ချစ်သားတို့
ခြောက်နှင့်ဖော်သော ဆင်ကြီးဟာ
ညွှန်မှ လွတ်မြောက်အောင်၊ ကိုယ်
တိုင် နှုတ်သကဲ့သို့ သင်တို့လည်း
ကိုလေသာညွှန်စွာက်မှ လွတ်အောင်
နှုတ်ရာ၏”ဟု မိန့်ပြီး -

“ଆପୁମାତରିବା ହୋଇ
ଯତିନ୍ଦ୍ର ମନ୍ତ୍ରରଙ୍ଗିଯା । ତୁମ୍ଭି ଦୟାରୀ
ଯତ୍କାହିଁ ପାଇଁ ଯାହାକୁଠାଂ ଗୁଡ଼ରେ”
ଲ୍ଲି କିମିତାକିମି ହୋଇଥିଲିଏବୁ ॥

မြန်မာလိုတော့ “ရှိညွှန်မှာ
ကျွန်စ်နေသော ဆင်ကြီးသည် ရှိ
ညွှန်မှ ပိမိကိုယ်ကို ထုတ်ဆောင်
သကဲ့သို့ ထိုအတူ သင်ချစ်သားတို့
လည်း မမေ့မလျှော့သော(အပွဲမှာဒ)
အကျင့်၌ မွေ့လျှော်ပြီး ပိမိ၏ စိတ်
အစဉ်မှာ ကိုလေသာ မဝင်အောင်
သတိထား စောင့်ရှာက်လျှင်
ကိုလေသာတည်းဟူသော ညွှန်ဗျာ
မှ လွှတ်မြောက်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”
လို အမြတ်မြတ်ပါတယ်။

ଅନ୍ତର୍ମାଣ କିମ୍ବା ପରିମାଣ କିମ୍ବା ପରିମାଣ କିମ୍ବା
ଅନ୍ତର୍ମାଣ କିମ୍ବା ପରିମାଣ କିମ୍ବା ପରିମାଣ କିମ୍ବା

“ပျော်အောင်နေပါ စောင့်
ရှောက်ပါ၊
လွှတ်အောင် သင်ကြီး

१०८

ပါထောကဆင်ကြီး

တိဂုံးနည်း

အပြီးကျင်သံးသွား”

တရားဒေသနာ အဆုံးမှာ

အဲဒီဆွမ်းခံကြတဲ့ တရားနာရဟန်း
အားလုံး အသပေါက်းကွာ ရဟန်း
ဖြစ်ကြတယ်။

ତାରେଃବ୍ଧୁ ତାର୍ତ୍ତିକ କି
ଦୀପିତ୍ତୁ ଉପମୟୁଷଗବ୍ରାହମିନ୍ଦିରାଃଦେଶୁ
ଗ୍ରି ଏକର୍ଣ୍ଣର୍ପିତ୍ରିଃ ଆତ୍ମଯୁଗ୍ରଣ୍ଡଵ୍ୟଃକ୍ଷିନ
ଆଏନ ଆକ୍ରମ୍ଯଃଚିଯାପ୍ରତ୍ୟନ କ୍ରମ୍ୟ
କ୍ରମାଏନ ॥

ပါဝေယျကဆင်ကြီးက ပုထိ
 အဲနဲ့တူပါတယ်၊ ဆင်ကြီးက ချွဲဗွဲကို
 ထဲ နစ်နေတာ၊ စာရေးသူတို့ ပုထိအဲ
 ထွေကာတော့ အာရုံပါးပါးနဲ့ ကိုလည်း
 မွက်ထဲ နစ်နေတာ၊ အဲဒီလို နစ်ခြင်း
 အားဖြင့် တူပါတယ်။

ଫୋର୍ମାର୍କ୍ ଦିଲ୍ଲିଯିରେ “ବୃକ୍ଷପାତା”
ଗଠନ୍ତୁ “ଗୀଲେଖା” ହେଉଥିଲା ।

နှစ်မွက်က အောက်ကို နစ်
စေတယ်။ ကိုလေသာတရားကတော့
အောက်အပါယ်လေးပါးသို့ ကျွန်ုင်
စေတယ်။ အဲဒီလို့ ‘နစ်ကျွဲ့စေခြင်း’
အားဖြင့် တူတာဖြစ်ပါတယ်။

ଫୋର୍କର୍ଟାର୍ଟିଲ୍ବ୍ୟାଃ ଶର୍ଦ୍ଦଶର୍ଦ୍ଦ
(ଶର୍ଦ୍ଦତ୍ତିଙ୍କୁ)ଗତେବୁ ତଥାଃହୋ/ପ୍ର
ତେ ଶର୍ଦ୍ଦକ୍ଷତ୍ତାପିତାଯ୍ୟ||

ဆင်ဆရာက ဆင်ကို နည်း
 မျိုးစုံသုံးပြီး လွတ်မြောက်ဖေါ်တယ်။
 တရားဟော/ပြ ဆရာကလည်း
 တပည့်ကို တရားမျိုးစုံဟောပြပြီး
 ကိုလေသာမွှက်မှ လွတ်မြောက်ဖေါ်
 တယ်။

ଫୋର୍ମାର୍କିଟର ଏବଂ “ପତ୍ରଆଧିକାରୀ
ଲେବ୍‌ପିଃ” ଗତେବୁ ଅତିରିକ୍ତ ଏବଂ
ଦେବୀ ପ୍ରାଚୀରିକାରୀ ଏବଂ ଦେବତାରୀଙ୍କ ପତ୍ର

ယောဂါရဲ အရှုံး မှတ်
စေ၊ အရှင်ဖြစ်တဲ့ သတိ
ပဋိနှင့်လျေားပါးဆိုက်
ဒေဘင်ရှုံးမှသာလျှင်
ညက်အဆင့်ဆင့်ရင့်
ကျက်၊ မြင့်တက်ပြီး
ကိုလေသာညွှန်ပွဲက်မှ
လွှတ်ပြောက်မှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

တဲ့ ဘေးကြီးလေးပါးနဲ့ တူပါတယ်။

စစ်အဂါလေးပါးက “စစ်
သွေး” စစ်မာန်တွေ ဖြစ်လာပြီး၊ အား
သစ်၊ အားမာန်တွေ ဖြစ်ပေါ်စေပါ
ထုတ်။

အတိဘေးစတဲ့ ဘေးကြီး
 လေးပါးကတော့ သတိသံဝေဂတွေ
 ဖြစ်ပြီး အပါယ်ဘေးက လွှတ်ချင်တဲ့
 စိတ်တွေ ဖြစ်စေလျက် တရားကို
 ကြိုးစားအားထုတ်ချင်တဲ့ အားသစ်
 တွေ ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းအားဖြင့် တူပါ
 ကယ်။

“ଠିଠିଠିଠି” । ଠିଠିଠିଠିଠିଠି
ଠାଯି” ସ୍ଥିତାଗତେବୁବୁ ତାର୍ପାତେନ୍ଦ୍ର
ଶିଳ୍ପିତାଯି॥

“စစ်စည်”ကာ အကယ်၏

၆ အပြမာဒ ၁၄၅၁၁၂၀၃ :

ပင်ပန်းနှစ်းနယ်နေလိုက္ခိုရင် “စစ်စည်” သံကြားက အားမာန်တွေ
ပြည့်လာတယ်၊ စိတ်ဓာတ်တွေ တက်
ကြလာစေတယ်။ သတိအား ရူးစိုက်
အားတွေ အားကောင်းစေပါတယ်။

“တရားစည်” က မဖြစ်သေး
တဲ့ သွို့(ယုံကြည်မှုစွမ်းအား)တွေ
ဖြစ်ပေါ်လာစေတယ်။ ဖြစ်ပြီးသား
သွို့တွေ ပျုပြီးအားကောင်းလာတယ်။
မဖြစ်သေးဆော သတိသမဂ္ဂ
ပညာတွေလည်း ဖြစ်ပေါ်လာစေ
တယ်။ ဖြစ်ပြီးသား သတိသမဂ္ဂ
ပညာတွေ အားကောင်းစေတယ်။

ဆင်ရဲ့လက်ခြေ’ က သတိ
ပဋိန်လေးပါးနဲ့ တူပါတယ်။

ဆင်ဆရာ(ဆင်ထိန်း)မည်မျှ
တော်ပါစေ၊ စစ်အဂါး၊ စစ်စည်တွေ
လည်း တီးချင်သလောက် တီးပါစေ
ဆင်ရဲ့လက်ခြေတွေ မလုပ်ရှားရင်၊
ကုန်းပေါ်သို့ ဘယ်နည်းနဲ့မရောက်
နိုင်ပါ။ ဆရာကလည်း အားပေး
မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြိုးစားပြီး
ရုန်းမှ လွတ်နိုင်ပါတယ်။

ထို့အတူ တရားဟော/ပြ
ဘယ်လောက်ပင် တော်ပါစေသေး
က ဘယ်လိုပင် အားပေးပေးယောကို
(မိမိကိုယ်တိုင်) က အရှုခံအားရုံဖြစ်တဲ့
“ကာယာ ဝေဒနာ၊ စိတ်သဘော
တရား” ဆိုတဲ့ သတိပဏ္ဍာန်လေးပါး
ဆိုက်အောင် မရှုပွားရင်လည်း
တရားမရနိုင်ပါ။ ယောက်ရဲ့ အရှုခံ
မှတ်စရာ အားရုံဖြစ်တဲ့ သတိပဏ္ဍာန်
လေးပါးဆိုက်အောင် ရှုပွားမှသာ
လျှင် ဉာဏ်အဆင့်ဆင့် ရင့်ကျက်၊
မြင့်တက်ပြီး ကိုလေသာဉာဏ်ပွဲက်မှ
လွတ်မြောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ဆုံး “ကုန်းပေါ်”
ရောက်တာက နိုဗာန်များက်ပြု

ရတာနဲ့ တူပါတယ်။
ဆောင်ပုဇွဲကလေးတွေ မမွေ
ဒါနပြုလိုက်ပါပြီးမယ်။

- ပါဝေယျကဆင်ပုထု၌
ပုံသွင်တူလှသည်။
- ခြုံခြုံစွာကိုလေသာ
ပမာဏုလှသည်။
- ဆင်ဆရာကို ဟောသူ
လို့ နှင့်ဆိုသင့်လှသည်။

- စစ်အဂါးလေး၊ အတိ
ဘေး၊ ယုံးတွေးနည်းတူသည်။
- စည်တော်အလားမြတ်
တရား၊ မခြားတူလှသည်။
- လက်ခြေလေးတန်၊

သတိပဏ္ဍာန်၊ ကော်တူလှသည်။
- ကုန်းပေါ်ရောက်ဟန်၊
မြတ်နိုဗာန်၊ အမှုန်တူလှသည်။
ဒီတရားကို ဖတ်ရှုခြင်းအား
ဖြင့် စာရေးသူ/စာရှုသူတို့လည်း
ပါဝေယျကဆင်ကြီး တိုက်ပွဲနည်းကို
ယူပြီး ပုံခြုံသာသနာနဲ့ ကြံ့ခိုက်အသိ
ဉာဏ်ရှိတဲ့ လူဖြစ်နေစဉ် လမ်းညွှန်
သည် ဆရာကောင်းများနဲ့ တွေ့ဆုံး
ခိုက်မှာ အခွင့်ကောင်းကို မဆုံးရှုံး

စေဘဲ၊ ကိုလေသာဉာဏ်ပွဲကလွတ်၊
အပါယ်ဘေးက ကျွေတ်ပြီး လူဖြစ်ရ
ကျိုးနှင်အောင်၊ လုပ်သူဖြစ်အောင်
လူထက်လူဖြစ်အောင် တရားတွေကို
ပွားများ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

သက်ရှည်ကျိုးမာ၊ ဘေး
ရန်ကွာ၍ သာသနာပြုနိုင်ကြပါစေ။

**မေတ္တာ၊ စေတနာဖြင့်
အရှင်ပဏ္ဍာဝါ
(ခြေမင်းဝါ သာသနာပြုနိုင်ကြပါစေ)**

■

ဒေါ် ဦးထွန်းမြင်

ရေးသားပြုစုသော

ဗုဒ္ဓ၏ ပြတိ

အမြဲတော်

မှ

အမျက်

သည်းမခံခြင်းကြောင့်ဖြစ်
သော အမျက်ဒေါသသည် ပထမ
နည်းနည်းသာဖြစ်၍ နောက်ပြီး များ
များဖြစ်လာတတ်၏၊ တစ်ဆင့်ထက်
တစ်ဆင့် ပျားလာတတ်၏၊ ကပ်ပြုခြင်း
ကို ပြုတတ်၏၊ (မိမိအမျက်ထွက်
သည့်သူကို ခွာမသွားစေဘဲ ဆဲရေး
ခြင်း စသည်ကို ပြုတတ်၏) များစွာ
သော ကိုယ်ဆင်းလျှော့၊ စိတ်ဆင်းလျှော့
ကို ဖြစ်စေတတ်၏၊ ထို့ကြောင့်
အမျက်ထွက်ခြင်းကို ပါမန်စုသက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

ကဏ္ဍာဇာတ် ၄၄၀။

ဒေါသထွက်လျှင်

အမျက်ထွက်ပြီးနောက် ပြု
များ ကြမ်းတမ်းခြင်း လက္ခဏာရှိသော
ဒေါသဖြင့် ပြစ်များသောသူသည် ရှိန်
ရင်း ကြမ်းတမ်းသော စကားကို
ပြောဆိုတတ်၏၊ ထို့နောက် ဆွဲထိခြင်း
စသည်ဖြင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြု
မူတတ်၏၊ ထို့နောက် လက်သီးဖြင့်
ထို့ခြင်း၊ တုတ်ဖြင့်ရိုက်ခြင်း၊ စားဖြင့်
ခုတ်ခြင်း ပြုလုပ်တတ်၏၊ ထိုသို့ များ
သောအပြစ်ရှိသောကြောင့် ဒေါသကို
ပါ မနှစ်သက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကဏ္ဍာဇာတ် ၄၄၀။

■

၇၇

နှစ်ပြုခုအတွက်လက်ကျော်ရက်တွေကို

အရှင်ထောရာဝံသ(ပုသိမ်)

ကိုဘအေးတစ်ယောက် အပေါ်ထပ်ကို ကပျာ
ကယာ တက်လာပြီဆိုကတည်းက စိတ်ထဲမှာ ထင့်သွား
တယ်။ ဤအရှင် ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သူ့နှစ်ဦးလို့
နာရေးကူညီမှုအသင်းရုံးကို လာရောက်အကူအညီ
တောင်းလာလို့ ဤအရှင်ကို ရှိခိုးကန်တော့ရင်း လျောက်
ထားတယ်။ စိတ်မကောင်းစရာပါ။ မြင်ယောင်မိပါသေး
တယ်။ ကိုဘအေးက ဤအရှင်တို့ကျောင်းသေး ဆိုက်ကား
ဂိတ်မှာ ဆိုက်ကားနှင်းပါတယ်။ မိသားစုကဗ္ဗားတော့
နေ့မရောင်၊ မိုးရွာမရောင် နင်းရတာ၊ ရတဲ့ဝင်ငွေ့နဲ့
အမြဲလိုလို ကျိန်းမာရေး ဈေးချာတဲ့ နှစ်းသည်ကို ဆေးဝါး
ကုသာ၊ ရင်သွေးငယ်လေးယောက်ကိုလည်း ခွေးနဲ့သွေးနဲ့
ရင်းပြီး အပင်နှစ်းခံ ရှာဖွေကာ ပညာရေးအမွှေကိုသာ
ပေးနိုင်တယ်လေး။ ကိုဘအေးမျက်နှာက ဘယ်လိုပါ
ပင်ပန်းပါစေး။ ပြီးပြီးချင်ရွင်နဲ့ သူတာကာကို ပြေလည်
အောင် ဆက်ဆံတတ်တယ်။

ဤအရှင်က ကိုဘအေးကို ရုံးအပ်ဆီ လက်ညွှေး
ညွှေ့ပြုလိုက်တော့ ရှိသေကျိုးနံဘွာနဲ့ ထိုင်နေရာမှ ထသွား
တော့တယ်။ ရုံးအပ်ကိုလှဖောက အခုလို နာရေးကူညီမှု
ရုံးကို နာရေးကိစ္စ ကူညီစိုးလာပြီး အကြောင်းကြားမယ်
ဆိုရင် ပထမဦးဆုံး နာရေးရှင်(သို့မဟုတ်)ဆွေမျိုးတစ်ဦး
ဦးက သေဆုံးသူနေထိုင်ခဲ့တဲ့ နယ်မြေလူကြီးရဲ့ ထောက်ခံ
စာ၊ ရု-ယ-က လူကြီးရဲ့ ထောက်ခံစာ၊ အဲဒါတွေကို
ယူပြီး ကျိန်းမာရေးဌာနကို သွားရင် ဆက်လက်ပြီး
ထောက်ခံပေးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကနေတစ်ဆင့် မြို့နယ်
စည်ပင်သာယာရေးရုံးကိုသွားရင် မြေမြှေပွင့်ပြေစာ ထုတ်
ပေးပါလိမ့်မယ်။ ပြေစာကို မိတ္တာကူးပြီး နာရေးကူညီမှု
ရုံးကို ပေးရပါမယ်။ မူရင်းကတော့ သုသာန်ရောက်မှု
ပေးရမှား။ နာရေးကူညီမှုအသင်းက သုပြုဟုမယ့်နဲ့
နေ့လယ်(၁)နာရီမှာ နိုဗ္ဗာန်ယာဉ်(ရှုပ်ကလာပ်တင် အသာ
ယာဉ်)ကို စုံပန်ကော်မတီဝင်နှစ်ဦးနဲ့အတူ လွှတ်လိုက်ပါ
မယ်။ အဲဒါလို ကူညီဆောင်ရွက်မှုတွေအတွက် အခ

ကြေးငွေ ပေးဆောင်စရာ လုံးဝမလိုပါဘူး။ နောက်ထပ် ဘာများ အသင်းက အကူအညီပေးရှိုးမှာလဲ။ ပြောစရာ ရှိုတာပြောပါ၊ အားမနာပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ သဘောပေါက်ရှင်းလင်းသွားဟန်တူတဲ့ ကိုဘအေးဟာ ဤအရှင်နဲ့အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားရှာတယ်။

ကရှဏာ လူမှုကူညီရေးအသင်းရုံးက ရုံးအုပ် ကိုလှဖော် အလုပ်အမှုဆောင်လူတိုးတွေက နာရေးရှင် တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာရင် အကျိုးသင့် အကြောင်း သင့် ပြောလည်ချောမောဖို့အတွက် သဘောပေါက် နား လည်လာတဲ့အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြပေးနေရတာ နောက်နဲ့အမျှပါ။ ရုံးကို အကူအညီ လာရောက်တောင်းခံ ပြီဆိုကတည်းက တောင်းခံသွားရင်မှာ သောကာ၊ ပရီဒေဝ ပူးဆွေးတောက်လောင်မှုမှာတွေ တစ်မွေ့တန်းကြီးနဲ့ပါ။ “မိမိ ကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာရဖူးမှ သူတို့ပါး၏ အမာရွတ်ကို ထောက်ထားကြင်နာနိုင်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ဓါဌ္မူးမှ သူတို့ပါး၏ ရှိုက်သံကို နားလည်နိုင်သည်”ဆိုတဲ့ စကား အတိုင်း စာနာထောက်ထား အကြင်နာစကားတွေနဲ့ အားပေးရင်း ကျွန်ုရစ်သူ မိသားစုတွေရဲ့ သောကမီးတွေ ဌိမ်းအေးနိုင်သမျှ ဌိမ်းအေးအောင် ဆောင်ရွက်ရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် လူအမျိုးမျိုး နှုတ်အတွေတွေဆိုသလို အကူအညီ တောင်းလာသူတွေရဲ့ စရိတ်အမျိုးမျိုးကိုလည်း တွေ့ရသေးတယ်လေ။ စိတ်ရှည်ရမယ်။ စွဲသနရမယ်၊ သည့်ဗျာများတို့ အသိတွေကို အကျိုးနဲ့အတူ ရှုံးတန်း တင်ပြီး ကုသိုလ်ယူ ဆောင်ရွက်သွားရမှာ မဟုတ်လား။

ကိုဘအေးရဲ့ ကျောပြင်ကို ငေးမောက်၍နေရင်းက မြတ်စွာသူရားရှင်းရဲ့ အဆုံးအမ တရားတော် တွေကို သတိရလာမိတယ်။

＊ * * * *

လူ့ဘဝ ဘယ်ကစတင်သလဲဆိုရင် ကလလရေးကြည် သန္တေတည်တဲ့အချိန်က စတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ လူ့ဘဝရဲ့အစ အမိမိုးတွင်းမှာ နေရာတဲ့ဘဝဟာ တကယ်ကို ဆင်းရဲ့ပါတယ်။ ဝမ်းတွင်းမှာ ခွဲပြီးတော့ နေရတဲ့ အတွက်လည်း ကျဉ်းကျပ်လှပါသေးတယ်။ မိုးရွာလို့ သစ် ခေါင်းထဲမှာ ဝင်အောင်းနေရတဲ့ မောက်အိုတစ်ကောင်နဲ့ လည်း ပုံသဏ္ဌာန် တူလှပါတယ်။ ပဋိသန္တလောင်းဟာ မိခင်ဝမ်းတွင်းမှာ အစာအိမ်သစ်ကို ခေါင်းပေါ်မှုရွက်ပြီး

အစာဟောင်းအိမ်ကို ဖင်ချုပြီး ထိုင်ထားရတယ်။ မိခင် အပူအစပ်တွေ စားမိပါက အထဲက သန္တသားဟာ သေ မတတ်ခံစားရတယ်။ အအေးစားရာကို စားမိရင်လည်း လောဟကူးမြို့ငဲ့ကို ရောက်နေရသလို ဒုက္ခဆင်းရဲ့စားရ တယ်။ ကျဉ်းမြောင်းလှတဲ့ မိမ်းရွှေ့ပေါက်ကာနေ ခက်ခဲ စွာ ထွက်ရတယ်။ ထွက်ချိန်းမှာပေါ်တောင် ကမွှဲလေက ကလေးငယ်ကို ကျမ်းပြန်ပြီး လှည့်ပတ်သွားအောင် လှည့်ပေးလိုက်တယ်။

သူ့ခဲ့ခြားကူး ကယ်ပါပြီးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ အမိဝမ်းက ထွက်ထွက်ချင်း ဗိုကြတယ်။ တချို့က အပြင်က လေစိမ်းနဲ့ တိတွေပြီး စပ်ဖျော်းဖျော်းနဲ့ နာကျင်အောင် ခံစားရတဲ့အတွက် ဗိုတာလိုလည်း ဆိုကြပြန်တယ်။ မွေးလာတဲ့ကလေးရဲ့ အသုစ်အကြေားတွေကို အရပ်လက်သည် (သို့မဟုတ်) သားဖွားဆရာမတွေက ရေထပ်မံဆေးတော့ ကလေးငယ် ပိုမိုစံစားပြီး ဗိုရပြန်သေးတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် လူ့ဘဝအစဟာ ဗိုတာနဲ့စုံရတယ်လို့ ပြောစမှတ်ပြုကြတာပေါ့။ နောက်ထပ် စဉ်းစားမိတာက . . .

* * * * *

နောက်ပြီး မွေးဖွားခြင်းရှိသလို သေခြင်းဘရားလည်း ရှိပါသေးတယ်။ သေခြင်းမှာတောင် သက်တမ်းကုန်လို့ သေတာရယ်၊ ကံကုန်လို့ သေတာရယ်၊ အသက်၊ ကံနှစ်မျိုးကုန်လို့ သေတာရယ်၊ ကံရှိပေမယ့် ကံတစ်ပါးဖြတ်လို့ သေတာရယ်ဆိုပြီး လေးမျိုးရှိပါတယ်။ ဤအရှင်စဉ်းစားကြည့်မိတာက ငယ်တဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိန္တတဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ် သေခါန်းကာလမှာ ခန္ဓာကိုယ်ဖောက်ပြန်တဲ့ ဝေဒနာဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေကို အနည်းနဲ့အများဆိုသလို ခံစားနေရမှာပါ။ တချို့ဆို ည့်ည့်သာသာနဲ့ အသက်ထွက်ပြီး သေတာရှိသလို တချို့က မသက်မသာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တွေ့နဲ့လိမ်းပြီး အသက်ထွက်သွား တာလည်း ရှိတတ်သေးတယ်လေ။ လေးငါးခြားရောက်ရက်လောက် မွေးမော်ပြီး ပါးခေါ်ကို ရေအစက်ချတာကိုတောင် မသိနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးလည်း တွေ့ရတော်သေးတယ်နော်။

သေခါန်းလေလေ မျက်စိပ်သာဒရ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကုန်ခန်းချုပ်ဆုံးလေပါပဲ။ မျက်စိစားရဲ့ ပသာဒရ်တွေဟာ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကမွှဲရေပ်ဖြစ်ပြီး အဲဒါတွေ

ချုပ်ဆုံးသွားတဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလည်း ဗုဏ်းဗုဏ်းလဲကျတော့တာပေါ့။ အစားထိုးမရတော့ဘဲ မနီးသောအိပ်ခြင်းနဲ့ထာဝရ အိပ်စက်နေတော့တာပေါ့။ ဥပမာနဲ့ပြရင်-

သစ်ပင်တစ်ပင် အိုလာတဲ့အခါ ကိုင်းဖျားကစပြီး အိုလာတယ်၊ နာလာတယ်၊ ခြောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ပြတ်ကျတယ်။ အဲဒီလိုပဲ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလည်း ရင့်ရာမှုအို၊ အိုရာမှု နာ၊ နာရာမှု ခြောက်သွေ့ပြီး ခြေသေလက်သေနဲ့ သွေးလေတွေ ရပ်ဆိုင်းလာတယ်။ သွေးဆုတ်လာတယ်။ ကိုင်တွေယ်ကြည့်ရင် အေးစက်မာတောင့်လာတယ်။ မကြာမိ အောက်ပိုင်းသွေးလေဖြတ်ပြီး သေသွားတော့တယ်။ အထက်ပိုင်းကလည်း တဖြည့်းဖြည့်းချုပ်လာတယ်။ မျက်စိက ဘယ်အရာဝါတ္ထုကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်တော့။ နားရွှေက်တွေလည်း နောက်လှန်ပြီး ချုပ်သွားတယ်။ နာခေါင်းတွေလည်း တိုသွား၊ လန်သွားတယ်။ နောက်ပြီး မျက်နှာကအကြောတွေ လျော့ကျကာမေးရှုံးတွေ တင်းမာပြီး ပါးစပ်လည်း ဟောင်းလောင်းပွင့်နောက်တော့တယ်။ နှာခေါင်းနဲ့ အသက်မရှုံးနိုင်တော့ ပါးစပ်ကနေ အားယူဟပြီး အသက်ရှုံးနေတာပေါ့။ နှုလုံးက ကောင်းကောင်း အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ ရင်ဘတ်က မောက်တက်လာလိုက် ပြန်ကျသွားလိုက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရဲ့ လှပ်ရှုံးမှု ကွက်ကွက်လေးကိုသာ ပြသလိုဖြစ်နေတော့တယ်လေ။

အဲဒီကြောင့် လူကြီးသူမှုတွေက သေခါနီးမှာ ဘဝကူးကောင်းစေဖို့ မိတ်ဆွေကောင်း အရေးကြီးတယ်လို ပြောဆိုကြတာကို ဤအရှင် အမှတ်ရမိပါတယ်။

သေခါနီးကာလမှာ သင့်တင့်တဲ့ နှုလုံးသွင်းမှုရှိပြီး သေရာဇောကောင်းဖို့ ကောင်းတဲ့ကဲ့ ကမ္မာနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ်များ ထင်လာစေဖို့ဟာ သေရာဇောများနေသူအဖို့ သိပ်ကို အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီ သေရာဇောများတဲ့ ကာလမှာ တစ်ဘဝလုံး ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကုသိုလ်ကဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေကိုသာ နောက်ဆုံးအာရုံပြုပြီး လားရာ ဂတိကို သွားရမယ့်ကာလဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ပြီး သေခါနီးကာလ အာသန္တကံဘော ဘယ်လောက် အရှိန်ကြီးသလဲဆိုရင် သေခါနီးကာလမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ကုသိုလ်တွေလုပ်ထားထား အာသန္တကံဘော အကုသိုလ်ကို အာရုံစွဲမှုရင် မကောင်းတဲ့ဘုံကို ရောက်တတ်ပါတယ်။ ဘုရားလေက်ထားက ရဟန်းတစ်ပါးဟာ သက်န်းကိုအာရုံပြုပြီး သေသွားတဲ့အတွက်

သက်န်းမှာ သန်းဖြစ်သွားတာဖြူးပေါ့။ နောက်တစ်ခုဘယ်လိုပဲ အကုသိုလ်တွေ ပြုလုပ်ထားထား သေခါနီးအာရုံဘေးကုသိုလ်အာရုံလေးတွေ တစ်ယောက်လုံးအကုသိုလ်အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် သေခါနီးကာလမှာ သားဖြစ်သူ ရှင်သောက်မထောက်ရဲ့ ဘုရားပန်းအလှုံကို အာရုံပြုပြီးတော့ နတ်ပြည့်ကို ရောက်ရတဲ့အဖြစ်ပါ။

အဲဒီကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်က သေခြင်းတရားကို မပြတ်ဆင်ခြင်နိုင်အတွက်-

ငါသည် အိုခြင်းသဘောရှိသည်။ အိုခြင်းသဘောကို မလွန်မြောက်နိုင်၊ ဤသို့ နေသုတ္တမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

ငါသည် နာခြင်းသဘောရှိသည်။ နာခြင်းသဘောကို မလွန်မြောက်နိုင်။ ဤသို့ နေသုတ္တမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

ငါသည် သေခြင်းသဘောရှိသည်။ သေခြင်းသဘောကို မလွန်မြောက်နိုင်။ ဤသို့ နေသုတ္တမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

ငါအား ပ်သိမ်းသော ချစ်ခင်နှစ်သက်အပ်ကုန်သော နှုလုံးကို ပူးမေတ္တာတတ်ကုန်သော ဆွဲမျိုးခင်ပွန်းတို့နှင့် အရပ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသဖို့ ရှင်ကွဲကွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားသဖို့ သွေးကွဲကွဲရခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်တတ်ချေ၏။

ဤသို့ နေသုတ္တမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

ငါသည် ကံသာလျှင် ဥစ္စရှိသည်။

ကံသာလျှင် အမွှေခံရှိသည်။

ကံသာလျှင် အကြောင်းရင်းရှိသည်။

ကံသာလျှင် အဆွဲအမျိုးရှိသည်။

ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်လဲလောင်းရာရှိသည်။

ကောင်းသည်လည်းဖြစ်သော မကောင်းသည်လည်းဖြစ်သော အကြောင်းကံကို ပြုသည်ဖြစ်ပြားအံ့ဌားတို့ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကံ၏ ကောင်းမွေ့ဆိုသည်ဖြစ်ရအော့။

ဤသို့ နေသုတ္တမပြတ်ဆင်ခြင်အပ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤပါးပါးသော အကြောင်းတရားတို့ကံးမီန်းမသည်လည်းကောင်း၊ ယောက်ရားသည်လည်း

ကောင်း လူသည်လည်းကောင်း ရဟန်းသည်လည်း
ကောင်း မပြတ်နေစဉ် ဆင်ခြင်အပ်၏ထို့ 。

အသိဏ္ဍာသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူဖိုတယ်။
ဤအရှင်တို့ဟာ-

လူတိုင်းရှောင်လွှဲမရတဲ့ အနိစ္စတရားကို နေ့စဉ်
ထာဝရဆင်ခြင်ပြီး မရဏာနှသသိဘာဝနာကို ဗျားများတဲ့
အတွက် မအိုခင်၊ မနာခင်က ကြိုတင်ကာ ဒါနာ သီလာ
ဘာဝနာဆိုတဲ့ သံသရာ ရိုက္ခာထုပ်ကို အခုကာတည်းက
အားထုတ်သင့်နေပါပြီ။ ဤအရှင်ထပ်ပြီး တွေးတော်
ကြည့်မိပြန်တယ်။

ဤအရှင် သတင်းစာဖတ်ရင် စာမျက်နှာ(၁၉)ကို
စပြီးဖတ်တာ အကျင့်ပါနေတယ်။ အဲဒီစာမျက်နှာမှာက
နာရေးကြော်ငြာတွေပါ။ ဦးဘယ်သူ၊ ဒေါ်ဘယ်သူ၊ မောင်
ဘယ်သူ၊ မဘယ်သူ၊ အသက်ဘယ်လောက်နဲ့ ကွယ်လွန်
ကြတာနဲ့ စာမျက်နှာအပြည့်ပါပဲ။ သတင်းစာထိပ်ပိုင်းမှာ
အသက်ကြိုတဲ့သူတွေ၊ ထော်ထဲသူတွေကလည်း သူ့နေရာနဲ့
သူ အစီအရို့ အဲ-သတင်းစာထဲမှာမပါဘဲ ကြီးကြီး
ငယ်ငယ်တွေ လူ့လောကထဲကနေ လူမသိ၊ သူမသိ
ထွက်ခွာကြတာတွေကလည်း ဒုန့်ဒေးရှိကြမှာပါ။ ဘယ်
လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သေဆုံးသူတွေထဲက အသက်အကြီးဆုံးက
(၇၉)ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ရှိကြတယ်။ ငယ်တာလည်း
ရှိတော့ရှိတာပေါ့။ ဤအရှင် မှန်းဆကြည့်ရတာ ပျမ်းမျှ
အားဖြင့် (၇၉)နှစ်လောက်ပဲ လူပြည့်မှာ အသက်ရှည့်
အသက်ရှင်နေကြရဖို့ များပါတယ်။

က-ထွက်ကြည့်ရအောင်။ ဤအရှင် အခါ
အသက်က(၄၂)နှစ်၊ (၇၉)နှစ်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါပြီး။
အခုနက ပျမ်းမျှအသက်(၇၉)နှစ်ထဲက နှစ်လိုက်ရင်
(၇၉-၄၉=၃၀) ၃၀ နှစ်ပဲကျိုန်တွေမှာ။ တစ်နှစ်မှာ ရက်
ပေါင်း (၃၆၉)ရက်ရှိတော့ ကျိုနဲ့(၃၀)နှစ်နဲ့မြောက်လိုက်
ရင် (၃၀×၃၆၉=၁၀၉၅၀) ၁၀၉၅၀ ရက်ရမယ်။ တစ်နှစ်
တာ ကျိုန်းဝက်ချိန်က (၈)နာရီဆုံးတော့ (၁၀၉၅၀×၁၆)=
၁၇၅၀၀ နာရီ။ ဒါကို ရက်ပြန့်ဖွဲ့ရင် (၂၄)နာရီနဲ့ ပြန်စား
ကြည့်ပါက ရက်ပေါင်း (၁၇၅၀၀)ပဲ ကျိုန်တွေတယ်။

ရက်ပေါင်း (၁၇၅၀၀)ဆုံးတာ ဘယ်လောက်ကျို့
တာမှတ်လို့လဲ။ အချိန်က သိပ်မရှိတွေ့ဘူး။ အနားယူ
တဲ့ရက်၊ အလဟာသာ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေပါ နှစ်
လိုက်ရင် လက်ကျို့ရက်က သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ လက်ကျို့
ရက်တွေကို နှစ်ဖြန်အတွက် အကျိုးရှိအောင် လုပ်ရတော့

မယ်။ ကိုယ့်အကျိုးအတွက်ရော အများအကျိုးအတွက်ပါ
ဆောင်ရွက်ရတော့မယ်။ အများလက်ခံနိုင်တဲ့ အကျိုးရှိတဲ့
ဘာအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်သင့်သလဲ
ဘာတွေလုပ်ပြီးပြီလဲ။

ဤအရှင် စဉ်းစားတွေးတော်ရင်း စားပွဲပေါ်က
ယပ်တောင်ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်မိတယ်။ ယပ်တောင်
ပေါ်က စာကိုလည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင်ပဲ။

ညျှေးသည်

☞ လာတုန်းကလည်း၊ တစ်ယောက်တည်းနေ့၊
လက်တွဲပေါ်ကာ၊ ဖော်မပါဘူး၊
ညစ္ာချည်းနှီး ကိုယ်ထီးတည်း။

☞ ပြန်သွားတော့လည်း၊ တစ်ယောက်တည်းနေ့၊
လက်တွဲပေါ်ကာ၊ ဖော်မပါဘူး၊
ညစ္ာချည်းနှီး ကိုယ်ထီးတည်း။

☞ လာပြီးတော့နား၊ မသွားသေးခင်၊
ချိန်လေးတွင်မှာ ဝန်းကျင်ယူကိန္တယ်၊
နောင်ကြီးတွယ်ကြ၊ ပြီးရယ်မဲ့ငို့၊
ချစ်မှုနဲ့ကြ၊ မလိုအောင်၊
လိုလောဘနှင့်၊ ဘဝရိပ်မြို့၊
ကကြီးဆုံး၊ ကံကုန်မိုးချုပ်၊
လက်တွဲဖြေတိုက်၊ သူတို့သုတေသနောက်၊
ခရီးနှင့်သည်၊
တို့လွင် ညျှေးသည်ပါတကား။

က နှုန်ဖြန်အတွက် လက်ကျို့ရက်တွေကို
ဘယ်လိုအသုံးချမလဲဆုံးတာ စဉ်းစားရင်းနဲ့ပဲ နိုင်မာတဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချို့ ကြီးစားနေရတယ်။

အကျင့်နှင့်တူသော အကျိုးတရားများကို
ရရှိခံစားနိုင်ကြပါစေ။

■ အရှင်ထောရာတံ့သ(ပုသိမ်)

ဆရာတော်ဦးကြည်

(ပခုက္ခာ။ သဲပံ့စေတီတောရ ဦးကိုယို)

(၁၂၀၄ - ၁၂၀၈)

ဓမ္မဘစရိယျီးငြေးလိုင်

(ရဟန္တနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများစာအုပ်မှ ထုတ်နှစ်တင်ပြသည်။)

တစ်ခုနှစ်က ပခုက္ခာနှင့် ‘ရဟန္တ’ဟု ကော်ကြား
တော်မူခဲ့သော အရည်ဝါသီဆရာတော်ဦးကြည်ဟု၍ ရှိ
၏။ ဘွဲ့တော်ကား ဦးကိုယိုဖြစ်သည်။ သဲပံ့စေတီတောရ^၁
ဆရာတော်ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ ပခုက္ခာနှင့် ဆရာတော်၏
အံဖွယ်နှင့် ကျေးဇူးဂုဏ်ကား ယခုတိုင် ပုံးလွှင့်လျက်
ရှိသည်။

ဆရာတော် သီတင်းသုံးသည့် သဲပံ့စေတီတောရ^၂
မှာ ပခုက္ခာမြို့၊ မြစ်ကိုင်းရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင် ရှိ၏။
ထို တော့တန်းခင်ငူများတွင် မြစ်မြို့တောင်၊ မှန်စီတောင်
စသည်ဖြင့် တော့ရကျောင်းငြာနများကို တောင်အမည်
တပ်၍ ခေါ်ဆိုကြသည်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရှိး ချောင်များ
ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဆရာတော်၏ သဲပံ့စေတီ တော့ရတောင်
မှာ ဘာဝနာနုပေါ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် နှစ်လိုဖွယ် ဆိတ်
ပြုမေအေးချမ်းလှပေ၏။ တော့ရအုပ်သော်လည်း အခါကြီးး

ရက်ကြီးများ၌မှ မြို့ပေါ်မှ သီလယူ၊ တရားနာ၊ ဘာဝနာ
ဗျားသော ပရီသတ်များဖို့ စည်ကားနေတတ်ပေသည်။

ဆရာတော်၏ အတိုက္ခနကား လောင်းမြို့၊
အဖ လျေသူကြီး ဦးပေခွေး၊ အမိ ဒေါ်မင်းဘူး၊ ၁၂၀၄-
ခုနှစ်၊ သီတင်းကျော်လပြည့်ကျော် ဝါးရက်နော် နှစ်နာရီ
ကျော်အချိန် ဖွားမြင်၏။ မွေးချင်းပါးယောက်တွင် အကြံး
ဆုံး၊ ထံမည် မောင်ကြည့်၊ ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်သည့်
တိုင် ထိအမည်အတိုင်းပင် ခေါ်ကြ၏။ ‘ပညာတ်သွားရာ
ဓာတ်သက်ပါ’ဟူ၏သို့ မြန်မာနိုင်ငံ ပဋိပတ္တသာသနာဝင်
တွင် ထွန်းတောက်ခဲ့သော သောက်ရှုံးကြည့် (ကြယ်)
တစ်လုံးပင်တည်း။

တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သား အချယ်တွင် ပခုက္ခာ၏။
ပုထိုးကျောင်းတိုက်၊ ခင်ကြီးတိုးခေါ် ဆရာတော် ဦးသူမန
ထံ ရောက်လာ၏။ ပုထိုးကျောင်းကား နာမည်ကျော်
သီဟိုင်ရှင်ဘုရားကြီး၏ အနောက်တောင်ဘက်၌ တည်ရှိ
သည်။ တစ်ဆယ့်ဝါးနှစ်သားတွင် ရှင်ဖြစ်၏။ ၃၇။ ရှင်ကိုတို့
ဖြစ်သည်။ ၁၂၂-ခုနှစ်၊ နယ်နှစ်လဆန်း ၁၀-ရက်နော်တွင်
ထိုတိုက်ရှိ ခဏ္ဍာသိမ်း ထိုဆရာတော် ဦးသူမနကို
ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မြင့်မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်၏။
ကျောင်းသားဘဝမှ ရဟန်းနှစ်ဝါရသည့်တိုင် ထိုဆရာ
ခြေတော်ရင်း၌ ပရီယတ္ထိသင်ကြား၏။ သုံးဝါအရတွင်
မန္တလေးသို့ ကြွရောက်စာသင်သည်။ ဦးကိုတို့စာပေ
သင်ယူသော ကျောင်းတိုက်ကား ထိုခေတ်က သံယာ
တစ်ထောင်ရှိ မန္တလေးမြောက်ပြင် နာမည်ကျော်စံကျော်း
တိုက်ကြီး ဖြစ်၏။ ရာဇာရာတံ့ခါပ်တော် နှစ်ထပ်ရ ဆရာ
တော် ဦးသူအသေးနက အုပ်ချုပ်တော်မှု၏။ လယ်တီဆရာ
တော်လောင်းလျှေ ဦးဘုဏ္ဍနှင့် ရင်းနှီးသော စာသင်ဖက်
မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်။

မအိပ်မစက် သက်ရည်ကျိုးမာ

မန္တလေး၌ စာပေ ပရီယတ္ထိ သင်ယူပြီးနောက်
ပုထိုးတိုက်၌ ပြန်လည် သီတင်းသုံး၍ ပိဋကတ်ကျမ်းစာများ
ပိုချနေ၏။ ကိုးဝါရသည့်တိုင်အောင် ပုထိုးတိုက်တွင်
စာပေပိုချလျက် တစ်ဖက်က ဝိပဿနာအားထုတ်တော်
မှုသည်။ ဆယ်ဝါရသောအခါ အထက်ဖော်ပြပါ သဲပုံ
စေတီတော်ရှုံး ဝင်တော်မှု၏။ ဆရာတော်၏ အထူး
ခြားဆုံးမှာ နိုသမ်္ဂ္ဂတ်မှု ရာသက်ပန်ဆောင်တော်မှုခြင်း
ဖြစ်၏။ အတူနေ တပည်ကြီးများပင် “ဆရာတော် တစ်ရှုံး

မှု လဲလောင်းသည်ကို မမြင်ဖူး”ဟု ဆိုကြ၏။ အခြား
ဂုတင်များကိုလည်း အခါအားလျှို့စွာ ဆောင်တော်မှု
သည်။

ဂုတင် တစ်ဆယ့်သုံးမျိုးတွင် နိသမ်္ဂ္ဂတ်ဟူ
သည် ပိုရိယကို အစွမ်းကုန် စိုက်ထုတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျိုး
တစ်ဆယ့်နှစ်မျိုးကား ကျောင်း၊ သက်နှစ်း ဆွမ်းကိုစွဲတို့
နှင့်သာ ဆိုင်သည်။ ပိုရိယကို အစွမ်းကုန်ထုတ်၍ မောဟ၊
ထိနာ မိဒ္ဒကို ပြတ်ပြတ်သားသား နှင့်ထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုင်လျက် အိပ်ပျော်သွားလျင်လည်း နိသမ်္ဂ္ဂတ်မပျက်
ပေ။ တစ်တောင်ထက် မဖြင့်သော အမိနှင့်လည်း ထိုင်
ကောင်း၏။ နိသမ်္ဂ္ဂည့်စား ခေါ်သည်။ လမ်းလျှောက်
ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်းသုံးမျိုးကို လဲလှယ်၍သာ နေရ<၏။ အိပ်မပျော်သောလည်း မည်သည့်အခါမျှ မလောင်းရ။

ကူရိယာပုတ်လေးမျိုးတွင် ထိုင်ခြင်းသည်သာ
တရားဘာဝနာအလုပ်၍ ခွင့်အကျခုံးဖြစ်၏။ အသင့်လျဉ်း
ဆုံးဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ညုံးဆဲခြင်းမဟုတ်။ ကိုလေသာ
ကို ညုံးဆဲခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အကျင့်ရလျှင် ဘာမျှ
မခက်။ သင်လျှင် တတ်၏။ ကျင့်လျှင် မြတ်၏။

စင်စစ် အိပ်စက်ခြင်းကား ထိနာ မိဒ္ဒ၊ မောဟ
ကို လက်ယပ်ခေါ်သည့်နှင့် တူ၏။ ထိနိမိဒ္ဒသည် နိုဝင်ဘာ
တစ်ပါးဖြစ်၍ နိုဘာနှစ်ရွှေပြည့်၏ တံတိုင်းကြီး တစ်ထပ်
ပင်တည်း။ မောဟလည်း ထိုးအတူပင်။

“သေယျသုခံ၊ ပသယျသုခံ၊ မိဒ္ဒသုခံ”ဟု ဟော
တော်မှုသည့်အတိုင်း အိပ်စက်စိုက်မျိုးရခြင်းသည် ပုထိုး
အော်တိုးအား ယစ်မှုးတွေဝေ၍ အရသာဟု ထင်စေသော
မာရ၏ မိုင်းတိုက်ခြင်း တစ်မျိုးသာတည်း။ အိပ်ရမှ အား
ရှိသည်။ ကျိုးမာသည့်ဟုပင် ထပ်ကွန်၍ ခုခံကာကွယ်
ကြသေး၏။ တစ်ဖန် အိပ်ရာ၌ ကျောစန့်အိပ်ခြင်းသည်
ကာမဂ္ဂ၏ အာရုံးဗြာတွင် ဖော်ပြုအာရုံပိုင်ဖြစ်၍ သိမ်
မွေ့သော ဖော်ပြုခံစားခြင်း (မိုင်ခံခြင်း)ပင် ဖြစ်ကြောင်း
(သက္ကာပ္ပာသုတ်)၌ ဖွံ့ဖြိုးထိုးသည်။

ထိုကြောင့် အိပ်ခြင်းသည် အလွန်အင်အားပြည့်
တိုး အကျိုးရှိသောအလုပ်ဟု ထင်ရသောလည်း ယောကို
ထိုးအတွက်ကား ကောင်းကျိုး တစ်စုံတစ်ရာမပြု။ အဘက်
ဘက်၌ အပြစ်ချည်းဖြစ်သည်။ ‘အိပ်စက်မှ ကျိုးမာမည်’
ဟု ဆိုပါလျင်လည်း ယုံတိုးမတန်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မအိပ်
စက်ဘဲလျှောက် (ပါ) မပျော်သောလည်း ကျောစန့်၍ပင်
မလောင်းပါဘဲလျှောက် အသက်တစ်ရာတစ်းတွင် တစ်ရှုံး

နှစ်ဆယ်၊ တစ်ရွာခြောက်ဆယ် အသက်ရှည်စွာ ကျိန်းမာပကတီ ပရီနိုဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသွားကြသော ရှင်မဟာကသာပ၊ ရှင်ဗာကုလ စသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးများက ထောက်ပြတော်မူခဲ့ကြ၏။ (သက္ကာပ္ပာသုတေ အင့်ကထာ)

ရှင်သာရိပုတ္တရာ ရှင်မေဂ္ဂလာန်တို့သည် အနှစ်သုံးဆယ်လုံးလုံး ကျောင်းတော်မူကြ။ နိုသိဓရတင်ဆောင်တော်မူကြ၏။ ထိုအတူ ရှင်မဟာကသာပ ရဟန်းဖြစ်သည်မှစ၍ အသက်တစ်ရွာနှစ်ဆယ် တိုင်အောင်၊ အန်ရှုံး နှစ်ဝါးဆယ်၊ ဘဒ္ဒိယ နှစ်သုံးဆယ်၊ သောကာတစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ရှုံးပါလ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ အာနန္တာတစ်ဆယ့်ဝါးနှစ်၊ ရာဟုလာ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဗာကုလအသက်ရှစ်ဆယ်မှ တစ်ရွာခြောက်ဆယ်ထိုး နားမြေက ပရီနိုဗ္ဗာန်စံသည့်တိုင် ကျောင်းတော်မူခဲ့ကြ။ ထိုမထောင်များ ကျိန်းမာစွာဖြင့် ပို၍ပင် အသက်ရှည်တော်မူခဲ့ကြပါ၏။

နိုသိဓရတင်အကျင့်သည် ယောကိုတို့အတွက် အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ မာရန့် စစ်တို့ကိုရှုံး အကောင်းဆုံးသော လက်နက်ကြီးပင်တည်း၊ သည်းချုပ်နိုဗ္ဗာန်ရတော်မူခဲ့ပေါ်၏။

မြွှေဆိုး ဆင်ကြမ်းနှင့် မဆန်းသောတရား

ဆရာတော်သည် နိုသိဓရတင်ကို အမြဲဆောင်တော် မူသကဲ့သို့ သိလအခြေခံရန်နှင့် ခါး မေတ္တာတရားကို အထူးဟောကြားတော်မူလေ့ရှုံး၏။ ဟောပြောရာ၌ ပြုတိသား၏။ နားဝင်လွယ်ကြီး၏။ စိတ်ရည်၌ တရား၌ အလေးပြုသည်။ တစ်ခါက အများသိ ကျောကြားနေသော ဆရာတော်၏ အုံဖွယ်များနှင့်စပ်၍ ရင်းနှီးသူများက လျောက်ထား မေးမြန်းကြ၏။

အကြောင်းကား ဆရာတော်သည် သဲပုံစေတီတော်မှ ပုံစုံတို့ကိုသို့ အကာလည်အခါတွင် မကြာခကာကြွဲလာတော်မူလေ့ရှုံးသည်။ ထိုနယ်ဒေသသည် အဆိပ်ပြင်းထန်သော မြွှေပွေး၊ မြွှေဟောက်များ ပေါ်များသည်ဒေသဖြစ်၍ မြွှေဆိုးများနှင့် မကြာခကာကြွဲလေ့ရှုံးသည်။ နှစ်နယ်ဒေသသည် အခါတွင် မြွှေဆိုးများကို အခွေပြေးတက်၍ နင်းသည့်အခါ နင်းမိသည်။ မိတ်လိုက်သည့် အခါမျိုးတွင် ရန်သူရှောင်မရအောင် ကင်းချသကဲ့သို့ နှစ်သည်။ ဟိုမှသည်မှ ပိုင်းအုံလာကာ အများအပြား

ရှောင်မလွှတ်အောင် တွေ့ရတာတိ၏။

တစ်ခါကသော် ဘုံသောဘားမား ကုမ္ပဏီမှုမှန်ယိုနေသော ဆင်ကြမ်းကြီး တစ်ကောင်နှင့် ခရီးရင်ဆိုင်တွေ့တော်မူရရာ နင်းသတ်မည့်အဟန်ဖြင့် ရွေးရှုရင်ဆိုင်ပြီးရှုလာသော်လည်း ဆရာတော်အနီးသို့ရောက်လျင် ဆရာတော်က မည်သို့မျှ အမှုအရာမပြုဘဲလျက် အလိုလိုရှောင်ဖယ်ထွက်ပြီးသွားဖူးသည်၊ ထိုအကြောင်းကိုလျောက်ထားကြလေ၏။ အထူးသဖြင့် မြွှေကင်းပေါ်များသော ဒေသဖြစ်၍ မြွှေမော်၊ မြွှေအင်း၊ မြွှေဂါထာများကိုရလိုပြားဟု ဆရာတော်အား စုံစမ်းသကဲ့သို့ဖြစ်လေသည်။

“အေး၊ ဂါထာပေး တေးဖြစ်တယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ဂါထာက လွယ်လွယ်လေးပါ။ တကယ့်တကယ်ရောက်တော့ မယုံဘူး”ဟု အမိန့်ရှိရာက “တပည့်တော်တို့ ခိုင်းတာ လုပ်ပါမယ်၊ ကျက်ဆိုကျက်ပါမယ်ဘူး” စသည်ဖြင့် မြှောလင့်တာကြီး လျောက်ထားကြ၏။ ကတိုံကြ၏။ “တို့များ လက်တွေ့ရိုးထာတွေ၊ တရားတွေက အလွန်လွယ်ပါတယ်ကွယ်။ ကျက်လည်း မနေရပါဘူး၊ ရိုးလွန်းတော့ လူကြိုက်နည်းနေတယ်။ တကယ်လုပ်ရင် အဟုတ်စွမ်းပါရဲ့”ဟု မိန့်တော်မူလေ့ရှိ၏။

ဆင်နှင့်၍ မသေသော မယ် ဝတ္ထာ၊ နားမြောဂို့ ဝတ္ထာ၊ ဆိုပူလောင်း၍ မပူးသော ဥထ္ထရာသတို့သမီးအကြောင်း၊ လူအောက်တန်းစား ပြည့်တန်းဆာမ ဗုံးမတီပင် သာစ္စာဆို၍ မြှောရေ တန်းပုံ(မိလိန္ဒ)၊ သားငယ် မြွှေဆိပ်မှုန်သောအခါ အနှစ်ခြောက်ဆယ် ရသေ့ဝတ်နှင့် မပေါ်ပိုက်သော ရသေ့ကြီး၊ လင်ကို ရုံးမှုန်းသော်လည်း မိဘမျိုးရိုးငဲ့၍ ပေါင်းသင်းခဲ့ရသော မိခင်၊ မလှုလိုသော လည်း မျိုးရိုးငဲ့၍ လူဗျာနေရသောဖင် သုံးဦးသား အမှုန်အတိုင်း သစ္စာဆိုကြပုံ၊ ခန္ဓိပါဒရသေ့ နှင့် သာသနပြုရှင်းကြား၊ သည်းပုံ (သက္ကာသံယ်တော်) သိကြားမှင်းနှင့် အသုရာတို့ကို ထောက်၍ အသိပညာ၊ အာဏာ၊ စီးပွား၊ ခွိုအား စသည်ကြီးမှားသာလွန်သူ ဖြစ်လျက် အားနည်းသူ အပေါ် သည်းခံနိုင်မှ အားရှိသော ခန္ဓိဖြစ်ပုံများကို မကြာခကာကြွဲလေ့ရှုံးသည်။

“ရွေးရွေးက ဘုံရားရှင်တွေဟာ တို့ဘုံရားရှင်လို့ ဥပဒေဝိနည်းတွေ အများကြီးလည်း မပညာတ်ဘူး၊ ပိုင့်ကသုံးပုံ၊ ဆိုတာလည်း ထားတော်မူခဲ့ကြဘူး။ လပြည့်လက္ခဏ်နေ့တိုင်း၊ ခန္ဓိပေါ်တို့ တပေါ် တို့ဘုံရားရှင်လို့ သုံးပုံ

ပ တစ်သက်လုံး ဟောသွားကြတာပဲ။ ဘာမဆို မမှုကြီး
လို သည်းခံရမယ်။ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်နှစ်နာအောင်
ဘာမျှ မလုပ်ရဘူး။ အပြစ်ရှိတဲ့ အကုသိလ်အလုပ်ဆိုရင်
ပြုချင်ပေမယ့် ကြိုတ်ဖိုတ်သည်းခံပြီး ရွှေ့ပုံမယ်။ ကော်ငါး
တဲ့ ကုသိလ်အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ပေမယ့် ကြိုတ်ဖိုတ်သည်းခံ
ပြီး လုပ်။ အစားအသောက်ကို ချင့်ချိန်စားပြီး စိတ်ဓာတ်
ဖြေစပ်အောင် ဆိတ်ပြေမြတ်အေးချမ်းရာမှာ သမာဓါ ထူထောင်
ရုပဲ။ တော့ ဗုဒ္ဓါနသာသန=ရွှေးက ပွင့်တော်မူပြီး ဘုရားရှင်
အဆူဆူတွေဟာ သည်အတိုင်းပဲ ဟောကြားဆုံးမတော်မူ
တယ်။ ပိဋကသုံးပဲ ချုပ်လိုက်ရင်လည်း ဒါပါပဲ။ ဒီလို
အရှိုးခံတရားတွေကို ကျင့်တော့ ကျင့်နိုင်သလောက်
အကျိုးကြီးကြတယ်။ တန်ဖိုးကြီးကြတယ်။ သည့်ပိုင် မရှိ
ပါဘူး”ဟု ဟောတော်မူ၏။

ကမ္မာနိယာမကို ချိုးဖောက်ခြင်း

တရားက ရိုးလွန်းအားကြီး၍ ‘အမြင့်တက်
အမှုည့်ရနိုးနှီးဖြတ်လမ်းက သွားချင်သူများ သက်ပြင်းချ
ကြလေတော့၏။ သိလာ မေတ္တာ၊ သစ္စာ၊ ခန္ဓာစသော
အခြေခံတရားများ မပါဘဲ ကမ္မာဌာန်းထိုင်၍ ခရီးမရောက်
နိုင်ကြောင်း အများအားဖြင့် သဘောပေါက်ကာ ထိုက်နာ
ကျင်သုံးကြသူများလည်း များပြားကုန်၏။

“သည်းခံမှ နိဗ္ဗာန်ရောက်၏” စကားမှာ ဤနေရပါ
 သုံးရမည့် စကားဖြစ်သည်။ အဒါပ်၊ အနေ၊ အစား
 အားလုံးကို သည်းခံရ၏။ နံနက် မိုးလင်းကတည်းက
 “ယနေ့ ပါသည်းခံခြင်းကို ကျင့်သုံးရမည်”ဟု တစ်ရက်ထိ
 ထိခို့ ကျင့်ရာ၏။

သီလ၊ သွော၊ မေတ္တာတိုက်လည်း ထိုအတူ
အပိဋကန်သံပတ်၍ အပြတ်အသတ် လေ့ကျင့်ယူရသည်။
ကိုင်ပါများသော ပုံဆိန်ရှိုးတွင် လက်ချော်းရာများ
အလှိုင်းလှိုင်းထင်လာသကဲ့သို့ အသားတက်မှန်းမသိ
တက်လာဖေလိမ့်လည်း ဘုရားရှင်သည် အံကြိတ်၍ တက်
ခေါက်၏ပင် အားထုတ်ရာဖေတ်၏ မှဲချေသည်။

“သဗ္ဗာရာနဲ့ အစိတ်သနဘမ်း=သည်းခံခြင်း၊
အရာရာ အရှင်းပေးခြင်းသည် ဂုဏ်ကျေးဇူးအားလုံးတို့၏
စွမ်းရာဖြစ်သတည်း။ (စရိယာ ပိဋက္ခာ)

ကမ္မာနိယာမကြီးများကို ချိုးဖောက် ပြောင်းလဲ
စေနိုင်သည်မှာ ခို့စသော သဘာဝ္ပဒေတို့ကြီးများ
သာဖြစ်၏။ မိုးကို ရှုံးမရ ရခေါ်မရ၏၊ ခတ်ထဲ၏ မရ

နည်းလမ်းမှန်မှန် အကြခံခိုင်ခိုင်ဖြင့်
သဒ္ဒိုဝိရိယသာ စိုက်ထုတ်နိုင်သော်
မဖြစ်နိုင်သော အရာပရီတော့ပြီဟု
အလေးအနက် ယုံကြည်ကြိုးစားနေသော
ယောဂိုဗျား တစ်နေ့တွေး
များပြားလသည်မှာ ကြယနေ့
ပင့်ပတ္တိ သာသနာ၏
ထူးခြားချက်ပင်တည်း။

ထိုးဆွဲ၍ မပေါက်၊ အဆိပ်တောက်၍ မသေ၊ သေနတ်
ပစ်၍ မီးမကူး၊ အထူးထူးသော ကဗ္ဗာဖြစ်ရှုံးဖြစ်လို
အမှန်တရားကြီးတို့ မောက်မှား လွှဲချော်သွားစေနိုင်၏။

ဤမှတန်းကြီးမားအကျိုးကြီးပွဲးစေသလောက်
ကျင့်ကြံရပွဲ ငွေမကုန် အလုပ်မပျက် မခက်ခာယုံကြည်
ခိုင်း အပေါင်းစိုက်ရန်သာ ခက်တတ်ပေသည်။

‘သံသာရဝ၌ ဒုက္ခတော’ မပါသော မှုပ်ဆရာ
စိတ်ပညာဆရာ၊ ဆာဒုးများ၊ ဖကီးများပင်လျှင် ဤသီလာ
မေတ္တာစလသော သဘာဝ ဥပဒေကြီးများ မကျင့်နိုင်ပါဘဲ
လျက် စိတ်တန်ခိုး၊ အတတ်တန်ခိုး၊ သမဂ္ဂ စုန်းတန်ခိုး
တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ကမ္မာနိယာမကြီးအချို့ကို ချီးဖောက်ပြနိုင်
ကြပေသေး၏။

နည်းလမ်းမှန်မှန် အကြခံစိုင်ခိုင်ဖြင့် သဒ္ဓါဝိရိယူ
သာ စိုက်ထုတ်နိုင်သော် မဖြစ်နိုင်သော အရာမရှိတော့ပြီ
ဟု အလေးအနက် ယုံကြည်ကြီးစားနေသော ယောကီများ
တစ်နှောက်ခြား များပြားလာသည်မှာ ၅၇၂၁၆၂၄၃၈၁၉၀၁။

ဆရာတော်ဦးကြည်ကား တိရစ္ဆာန်ဆိုးများနှင့်
သာမက လူဆိုးများနှင့်လည်း တွေ့ကြံတော်မူရ၏။
တစ်ခါက ဆွမ်းခံကြရာတွင် ကုန်းစပ်ယာတော့ တစ်ခု
အတွင်း၌ ပဒေတုသွတ်ကွင်း ခြေမြှုပ်မိလေ၏။ ဆရာ

တော်ကား ရွှေသို့ဆက်၍ ဖုန္တာ ရပ်နေတော်မူသည်။ ဒကာတစ်ဦး ခရီးသွားရင်းမြင်၍ ဉာဏ်ကွဲးကို ဖြေတ်မည် ပြော သူ့ပိုင်ညွတ်ကွဲး မဟုတ်၍ ဖြေတ်ခွင့်မပေး။ နောက် ဉာဏ်ထောင်သူကို လိုက်လုပ္ပါယ်၍ ဖြေတ်စေရသည်။

ဆရာတော်ကို ပြန်ပေးဆွဲခြင်း

‘မာရပါသ’၏ မာရ၏ညွတ်ကို လွှတ်အောင် ရှုန်းကန်ရှု၍ သီလဟူသော အခြေခံမူလ ဝန်သုံးပေဒေ ကို အတိအကျ နာယူတော်မူဖြပ်ပါ။

တစ်ခုရောကာလ လူဆိုးလေးယောက် တော့ရ ကျောင်းတွင်းသို့ မစုံမရ ဝင်ရောက်လာကြ၏။ ဝါယဉ်း (ထမ်းစင်)တစ်ခုကိုလည်း ယူလာကြသည်။ အလွန် အကြံကြီးသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဆရာတော်ကား ညာနေချမ်း လူသူ ရှင်းချိန်ဖြစ်သဖြင့် သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ အေးဆေးစွာ ကမ္မာန်းထိုင်နေစိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဒကာတစ်ဦးက ဆရာတော်အား ယုံကြည်လောက်အောင် တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းပြု လျှောက်ထား၍ ဝါယဉ်းဖြင့် ပင့်ကြသည်။ “အေး အေး၊ မင်းတို့ လိုရာပင့်တာပေါ့”ဟု မိန့်ကာ ဝါယော်သို့ တက်တော်မူ၏။ လူဆိုးများမှာ ‘အကြံပိုင်ပြု’ ဟု ဝမ်းမြောက်စွာ ထမ်းရှုပင့်ကြသည်။

အကြောင်းမှာ ဆရာတော်အား ပခုက္ခာတစ်မြို့၊ နယ်လုံးမှ သူ့ငွေးသူ့ကြွယ်များ အသက်တဗ္ဗာ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြရာ ‘ပြန်ပေးဆွဲလျှင် ရွှေငွေ လိုသလောက် ရမည်’ ကိန်းသေတွက်၍ ပြန်ပေးဆွဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လေးယောက်သား မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်။ ချွေးဒီးဒီးကျ အောင် ထမ်းကြေ၏။ တစ်နာရီကျို့ကျော် ကြာသော အခါ မိမိတို့ ကြိုတင်စိစဉ်ထားသော လုံခြုံသည့် စခန်းသို့ ရောက်ပြီဟုယူဆ၍ ဝါယာကို မြေပြင်၍ ချကြသည်။ ဝါယာကိုချိပြီး ပတ်ပတ်လည် တောင်မြောက်လေးပါး စိတ်ချ လောက်သော အခြေအနေ ရှိမရှိ အကဲခတ်ရင်း ကြည့် လိုက်ကြ၏။ တစ်နာရီကျို့ကျော် ချွေးဒီးဒီးအောင် ထမ်းခွဲသော်လည်း ဆရာတော်၏ တော့ရကျောင်းဝင်း ကလေးမှ အပြင်မရောက်။ ကျောင်းအတွင်းမှာပင် ချာ ချာလည်နေကြကြပေါ်တော့သည်။ ထိုအခါ လူဆိုးများ သက်ပြင်းချုပ် ချွေးသုတ်ရင်း ဝန်ချက်နေ့ကာ ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

“ငံ အစိန္တိယာ ဗုဒ္ဓိ၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မာ အစိန္တိယာ”
(အပဒါန် ပို့တော်)ဟု ဟောတော်မူသည်အတိုင်း

မြတ်စွာဘုရား ထိုးထွင်းသိမြင်သော သဘာဝတရားတို့ သည် စိတ်ကူးဖြင့် ထိတွေ့၍ မမိုက်စည်၍ မရစကောင်း သော သဘောရှိကြုံ၏။

ထိုကြောင့်လည်း သဘာဝဥပဒေကို ယုံယုံကြသည် ကြည် လိုက်နာကျင့်သုံးကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ဖြစ် ရပ်တို့သည် မိမိတို့၏ မျက်စိန်နား စသည်မှုရသော အသိ ကိုသာ အမှန်ဟု စွဲလမ်းနေသော လူသာမန်တို့အတွက် ဒဏ္ဍာရီများ ဖြစ်ကြရ၏။

“အစိန္တိယေ ပသန္တန်း ဝိပါကော ဟောတိ အစိန္တိယေ” (ကြတိဂုတ်၊ အဂ္ဂာသသုတ်)။ အစိန္တိယျာအရာ ၌ ယုံကြည်ကျင့်ကြသူတို့ ရရှိသောအကျိုးဖြစ်ရပ်သည် လည်း စိတ်ကူး၍ မရကောင်းသော အစိန္တိယျာပင်တည်း။

ထိုမျှလောက် ရင့်ကျက်တော်မူသော ဆရာတော်ကြီးများကို မဆိုထားဘို့ ကာမဘောဂါ အိမ်နေသူ ဥပါသကာ အချို့၌ပင် အရေးကြုံလျင် ယုံနိုင်ခက် လောက်အောင် တရားတော်ကား အစွမ်းပြုပါ၏ယုံကြည် သလောက်၊ ကျင့်ကြနိုင်သလောက် တုံပြန်မြှုပြစ်သည်။

ကြားဖူးသည်ကား အထက်အညာ ချင်သင်း အရပ်တွင် ‘ဟောတုပစ္စယော’စသော ပဋိနှုန်း ၂၄-ပစ္စည်း ကို အိပ်ရာဝင်တိုင်းစည်းချုပ် အိပ်လေ့ရှိသူများသည်ဟု ဆို၏။ (အရွှေအရပ်မှုစျော် လက်ယာရှု အရပ်ရှုစ်မျာ်နှင့် ရှိရာ တစ်ရပ်လျှင် ၃-ပစ္စည်းကျု ရွှေတ်၍စည်းချေရသည်။ ၃ × ၈ = ၂၄)။ တစ်နေ့သောညု အိမ်တစ်အိမ်၌ သူ့ခိုး ဝင်၍ ခိုးရာ အထပ်ကြီးငယ် ထုပ်ပိုး၍ အိမ်မှအတွက် ထွက်ပေါက် ရှာမရသဖြင့် ခြိုတွင်းမှာပင် တစ်ညာလုံးချာချာ လည်နေ၏။ ခိုးလင်းလျှင် အဖမ်းခံရသာတတ်။

ယင်းသို့ဆိုသော ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ထင်းခွေသား သားကလေး အကာလ ညာအခါ မြှို့တွင်း မဝင်နိုင်၍ မြှုပြင်မှာပင် အိပ်မောကျနေခိုက် ဘီလူးက ကိုက်စားရန် ဆွဲကိုင်ရာ ကလေးက ‘နမော ဗုဒ္ဓသာ=ဘုရားကို ရှိရှိပါ၏’ဟု ယောင်ရမ်းနှုတ်ထွက်မြိုက်မြောမျှဖြင့် ဘီလူးကြာက်လန် ထွက်ပြေးရသည်ဆိုသော (ဓမ္မပဒ တ္ထာတော်လာ)ဖြစ်ရပ်သည် မယုံကြည်နိုင်ရန် အကြောင်း ရှိပါသေး၏လော်။ တရားကို ကျင့်ကြရာ၍ ယခင်နှင့် ယခုမည်သို့သော ကွာခြားမှု ရှိပါသေးအံ့နည်း။

□ နောက်လဆက်ဖတ်ပါရန်

ထိတ်လန်တုန်လှပ်မှား
ကင်းဝေးစေရန်
ပန်းတနော်စောလွင်

၆ အပြည်

၁ မ္မ ၅ ၁ ၂၀၁၃

သာဝတ္ထိဖြူတော်သည် “တောင်ဘက်၌ တောဝန်ကျောင်းတော်၊ အရှေ့ဘက်၌ ပုံဗျာရုံကျောင်းတော်”ဟူသော မားမားစွဲစွဲ ကြားကြားဝင့်ဝင့် တည်ရှိနေသည် ကျောင်းတော်နှစ်ခုတို့ဖြင့် သာသနာတော်၏ ကျက်သရေကို ဆောင်နေပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဘုရားရှင်သည် ထောဝန်ကျောင်းတော်၌ ကျိန်းစက်တော်မူ၍ နံနက်အချိန်မှာ ရဟန်းတော်များ ခြေရံလျက် သာဝတ္ထိဖြူတွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသည်။ ဆွမ်းကိစ္စပြီးသည့်အခါ အရှေ့တံ့သိုးဖြင့် မြှုပ်နှံတွင်းမှ ထွက်ကြလာခဲ့သည်။ နှေ့ဘက်တွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူရန် ပုံဗျာရုံကျောင်းတိုက်၏ အောက်ထပ်၌ တိုက်ခန်းဝါးရာရှိနေသည်။ ရဟန်းတော်များက တစ်ခန်းလျှင် တစ်ပါးကျ အသီးသီးသီတင်းသုံးနေထိုင်ကြသည်။

ဘုရားရှင်အောက်ထပ်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်ပါလျှင် ရဟန်းတော်များက ဘုရားရှင်ကို ရှိသေလေးစားကြသောကြောင့် ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ မတက်ကြတော့ပေါ်။ ထိုနေ့မှာကား ဘုရားရှင်သည် ကျောင်းအပေါ်ထပ် တိုက်ခန်းထဲတွင် ဝင်ရောက်သီတင်းသုံးနေခဲ့သည်။

ထိုကြောင့် ကျောင်းအောက်ထပ် အခန်းဝါးရာသို့ ရဟန်းဝါးရာ ဝင်ရောက်နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့အကုန်လုံးပင် သာသနာတော်တွင်းသို့ ရောက်လာခါစ ရဟန်းသစ်တွေ့၊ စိတ်မတည်မပြုစ ကူးမြော်းဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့သည် တစ်နေ့လုံးတိုက်ခန်းထဲ၌ ကျိန်းစက်ကြသည်။

ညနေ စောင်းအချိန်တွင် အိပ်ရာမှ ထကာ တိုက်ခန်းထဲမှတွက်လာကြ၍ ကျောင်းအလယ်ခန်းမကြီးမှာ စွဲဝေးကြသည်။

“ဒီနေ့ အရှင်ဘုရားက ဆွမ်းစားအိမ်မှာ ဘာရဲ့သလဲ။ အရှင်ဘုရားက ဘယ်ကိုရောက်ခဲ့သလဲ။ တပည့်တော်က ကောသလမင်းရဲ့နှင့်တော်တွင်းကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ တပည့်တော်က ဝိသာခါဒါယာမကြီးအိမ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ စားစရာသောက်စွာတွေ့ကို ဒီပုံးနည်းစီစဉ်ပြင်ဆင်ထားတာပဲ”

အစရှိသော ပစ္စည်းလာဘ်လာဘနှင့်ပတ်သက်သည့် စကားအမျိုးမျိုးကို ကျယ်လောင်ဆူညံစွာပြောဆိုနေကြသည်။

ယင်းအသံကို ကြားတော်မူရသည့်အခါ-

“ဒီရဟန်းတွေဟာ ငါဘုရားနှင့် နေရပါလျက် ဒီလိုမေ့မေ့လော့လျှော့ပျော့ပျော့တန်တန် နေနိုင်ကြပါပေတယ်။ မသင့်တော်တာတွေလုပ်ရက်ကြပါပေတယ်”

ဘုရားရှင်မှာ ဓမ္မသံဝေဂဖြစ်လာသည်။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထောင်လောက်ရန် စိတ်တော်ထဲမှ အမိန္ဒာန်လိုက်သည်။

ထိုခဏာမှာပင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထောင်က ဘုရားရှင်၏ စိတ်အကြံတော်ကို သိ၍ တန်ခိုးဖြင့်ကြလာခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ကို ရှိနိုးပီးလိုက်လျက်ပင် နေခဲ့သည်။

“မောဂ္ဂလာန်၊ သင့်ခဲ့ ဒီသီတင်းသုံးဖော်လေးတွေဟာ မေ့မေ့လျှော့လျှော့ပျော့ပျော့တန်တန် နေကြ

သည်။ သူတို့ကို ကောင်းကောင်းထိတ်လန့်သွားအောင် လုပ်လိုက်ပေတော့”

ဘုရားရှင်၏ စကားတော်ကိုကြားရသည့်အခါ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ထောက် ခဏချင်းအပေါ်ကသိတ်းကို ဝင်စားလိုက်သည်။ တည်ရာမြန်တက္ကာ စတုရန်းတစ်ပယ် (၂၆၂-ပေ၊ ၆-လက္ခစတုရန်း)ရှိသည့် မြေမှာတည်သော ပြာသာဒ်ကြီး(ကျောင်းဆောင်ကြီး)ကို ခြေမဖြင့် တုန်လူပ်စေခဲ့သည်။ လေပြင်းမှန်တိုင်းကပင်လယ်ထဲမှာ ရှိနေသော လျှေကို တုန်လူပ်စေခဲ့သကဲ့သို့ ပြာသာဒ်ကြီးတစ်ခုလုံး ယိုးထိုးနေပါတော့သည်။

ထိုခဏာမှာပင် ယင်းရဟန်းများက ထိတ်လန့်ကြာက်ရွှေ့လာကြသည်။ ကယောင်ကတန်းအော်ဟစ်ကြလျက် ကိုယ်ဝတ်သက်န်းမျှ ပါမလာဘဲ တံ့သိုးလေးပေါက်တို့ပြီး ထွက်လာကြသည်။

ဘုရားရှင်က ယင်းရဟန်းများမြှင့်သာအောင် ကိုယ်ယောင်ပြတ်ရော်မှုလျက် အခြားတံ့သိုးဖြင့် ကုဋ္ဌကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူမည့်အဟန် ရှိနေခဲ့သည်။ ရဟန်းများက ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေရာသည့်အခါမှာ လက်အုပ်ချို့ ရှိနိုးလျက် ရုပ်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုခဏာမှာပင် ဘုရားရှင်က ယင်းရဟန်းများကို ဖော်တော်မူသည်။

“ရဟန်းတို့၊ သင်တို့ဘာ ကြာင့် ကြာက်လန့်နေရသလဲ”

“ဒီပုံဗျာရုံကျောင်းကြီး တုန်လူပ်နေပါတယ်အရှင်ဘုရား”

“ဘာကြာင့် တုန်လူပ်တယ်ဆုံးတာကို သင်တို့ သိကြရဲ့လား”

“မသိကြပါ ရှင်တော်မြတ်
ဘုရား”

“သတိလည်းမရှိကြ၊ အဆင့်
အခြင်္လာ၏ပညာလည်း မရှိကြဘဲ
မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေ
နှင့်ကြတဲ့ သင်တို့လို ရဟန်းပျီးတွေ
ထိတ်လန့်သွားစေလို တဲ့ အတွက်
ဖော်လာနိုက် ပြာသာဒ်ကြီးကို တုန်
လှပ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တာပဲ”

ဘုရားရှင်က ပြာသာဒ်ကြီး
(ပုံဗျာရုံကျောင်းကြီး) လူပ်ခြင်း၏
အကြောင်းကို ရှင်းလင်းမိန့်ကြား
တော်မူပြီးသည်၏အဆုံးဖွဲ့ တရား
စကားဆက်လက်မိန့်ကြားတော်မူပြန်
ပါသည်။

“ရဟန်းတို့၊ ထက္ခာလုံးလ
ဝိရိယရှိကြလော့၊ တရားထိုင်ကြ
လော့၊ အိပ်နေသဖြင့် သင်တို့မူ

အဘယ်အကျိုးရှိမည်နည်း၊ ကိုလေ
သာအနာ၏ နိုပ်စက်မူနှင့် ရာဂမြား
စူးဝင်နေမှုကို ခံနေကြရ၍ ဖောက်
ပြန်နေသော သင်တို့အတွက် ဘယ်
မှာ အိပ်နေစရာ ရှိတော့မည်နည်း။

သင်တို့ဟိုတွေဟာ ထက္ခာ
လုံးလဝိရိယရှိကြရမယ်၊ မပျော်ကြနဲ့
ပျော်ရင် ဖျင်းလာမှာပဲ၊ ကမ္မာန်း
အားထုတ်ရအောင် တင်ပျော်ခွေးပြီး
အထက်ပိုင်းကိုယ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်
မတ်မတ်ထားကာ ထိုင်ကြရမယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တဏ္ဍာစွဲ
ဒိုင့်စွဲကောင်းရာ နိုဗာန်ရည်မှန်း ရဟန်း
ပြုလာကြတဲ့ သင်တို့အတွက် အိပ်
နေလို ဘာအကျိုးရှိမှာတဲ့လဲ။ အိပ်
နေသူဟာ ဘယ်လိုအကျိုးပါးပွားမှ
မရနိုင်ပါဘူး။

ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့တစ်စိတစ်

ဒေသကလေးမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
မျက်စိရောဂါ နားရောဂါစတဲ့ ရောဂါ
ဝေဒနာစွဲကပ်နေသူတွေ၊ သံမြား၊
အရိုးမြား၊ ဆင်စွယ်မြား၊ သာဆျိုးမြား၊
ဝါးမြားတွေထဲက မြားတစ်ခု တစ်
လက်သစ်၊ နှစ်လက်သစ်ခန့် စူးဝင်မှု
ကို ခံနေရတဲ့အတွက် ဖောက်ပြန်နေ
သူတွေ (ဆင်းရုံးကွဲရောက်နေသူ
တွေ)ကတောင်မှ မအိပ်နိုင်ကြပါဘူး။
ရောဂါကင်းပြောက်အောင် ကူသ
ရေး၊ မြားကိုပယ်နှစ်ရေးတွေကိုပဲ
အာရုံစိုက်နေကြရတယ်။

သင်တို့ကတော့ စိတ်အစဉ်
အကုန်လုံးကို ဖျက်ဆီးနေတဲ့(ကိုလေ
သာ)ဆိုတဲ့ ရောဂါမျိုးစုံ၊ ညျဉ်းပန်း
နှိပ်စက်မူကိုလည်း ခံနေကြရတယ်။
ရာဂါစတဲ့ မြားဝါးစင်းတို့က နှလုံးသား
ကို ထိုးဖောက်စူးဝင်နေတဲ့အတွက်
ဖောက်ပြန်ပျက်စီးနေကြရပြန်တယ်။
ဒါနဲ့ သင်တို့လည်း ဘယ်မှာ အိပ်နိုင်
စရာ ရှိတော့မလဲ၊ ကိုလေသာရောဂါ
ကင်းပြောက်ရေး၊ ရာဂါစတဲ့ မြားတွေ
ကို ပယ်နှစ်ရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်သင့်
တယ်မဟုတ်လား။”

ဘုရားရှင်က ယင်းရဟန်း
များကို အတိုင်းထက်အလွန်သံဝေဂါ
ဖြစ်စေဖို့ ကြီးစားစေလိုသည့်အတွက်
ဆက်လက်၍ မိန့်တော်မူပြန်သည်။

“ရဟန်းတို့၊ ထက္ခာလုံးလ
ဝိရိယရှိကြလော့၊ ကမ္မာန်းထိုင်ကြ
လော့၊ ပြမ်းအေးမှု(နိုဗာန်)အလွှဲဗာ
ကျင့်ကြလော့၊ သင်တို့မူလျော့နေ
တာကို သိရှိရလျှင် ‘သေမင်း’ ဟု
ခေါ်နေကြသော မာရ် (သူသတ်
သမား)က မိမိအလိုသို့ မပါပါအောင်
ဆွဲဆောင်လျက် သင်တို့တစ်တွေ
တွေဝေအောင် လုပ်လော်းမယ်။

ပြောလာခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီလို

မယ်။

သင်တိုက မွေမှုလျှော့
လျှော့ပြီပြီဆဆနေကြမယ်ဆိုရင်
“ဒီသူတွေဟာ မွေမှုလျှော့လျှော့
နေသူတွေပဲ”လိုသိပြီး ‘သေမင်း’လို
ခေါ်ကြတဲ့မာရ် (သူသတ်သမား)က
ကိုယ့်အလိုသိပါအောင် ဆွဲဆောင်ပြီး
သင်တိုကို တွေဝေမြန်းဖောအောင်
လုပ်လော်းမယ်။ ကိုယ့်အလိုသိပါ
အောင် ဆွဲဆောင်တတ်တဲ့ သေမင်းရဲ့
တွေဝေအောင် လုပ်တာကို မခံကြရ
စေနဲ့။

လူရောနတ်ပါ သတ္တဝါတို့
သည် တဏ္ဍာဖြင့် (အာရုံဝါးပါးကို)
စွဲမက်နေကြသည်။ ကပ်ပြီနေကြ
သည်။ လိုလားတ်မက်နေကြသည်။
သင်တိုက ကျယ်ပြန်လှသော ယင်း
တဏ္ဍာကို လွန်မြောက်အောင် ကြိုး
စားကြရမယ်။ ခဏ(တရားအားထုတ်
ရမည့် အခွင့်အခါကောင်း)သည်
သင်တိုကို ကျော်လွန်မသွားပါစေနေ့။
ဤသည်မှာ မြစ်တားသင့်သည့်အရာ
ပင်ဖြစ်သည်။ တရားအားထုတ်ရ
မည့် အခွင့်အခါကောင်းကို ကျော်
လွန်သွားသုတိသည် ငရဲ (အပါယ
လေးသုံး)မှာ ဖြစ်ကြရပါလျှင် စိုးရိမ်
ပူပန်နေကြရတော့မည်။

မွေလျှော့ခြင်းသည် မြှေမှုန်
မည်၏။ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲဖြစ်ပေါ်လာ
သော မွေလျှော့ခြင်းသည်လည်း
မြှေမှုန်ပင်မည်သည်။ ‘မမောလျှော့
ခြင်းနှင့် အာသဝက္ခယဉ်’ ဟူ
သော တရားနှစ်ပါးတို့ဖြင့် မိမိ(နှင့်း
သားမှာ စူးဝင်နေတဲ့)မြားကို နှစ်ပစ်
ရမည်။

မွေလျှော့ခြင်း ပမာဒဆိုတာ
လိုရင်းကို ပြောရပ် သတိက်းကွာ
မှုဖြစ်တယ်။ အဲဒေါ်မွေလျှော့ခြင်းကပဲ

စိတ်ကိုသုတေသနများစွာတဲ့ (အကု
သိုလ်တရားစုဖြစ်နေတဲ့)အတွက်
မြှေမှုန်လည်း မည်ပြန်တယ်။ ရေးဖြစ်
ပြီး မြှေမှုန်မှာ ထင်ကာထပ်ကာ ကျ
ရောက်လာတဲ့အတွက် ဆင့်ကဲဆင့်
ကဲ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပမာဒကလည်း
မြှေမှုန်ပဲ မည်ပြန်တယ်။

အိမ်တွေမှာ တစ်ရက်တာမျှ
သာ ရှိသေးတဲ့ မြှေမှုန်တို့ကို မြှေမှုန်
လိုပဲ ခေါ်ကြတယ်။ တိုးပွားချင်တိုင်း
တိုးပွားလာပြီး၊ နှစ်နဲ့ချိပြီး ရေ
တွက်ရတဲ့အချိန်မှာ မြှေမှုန်တွေများ
လွန်းအားကြိုးတော့ အမှိုက်ပုံ ဖြစ်
လာရတယ်။

“ဒီမွေလျှော့ခြင်းဟာ အချိန်
မရွေး စိတ်အညွစ်အကြေး မြှေမှုန်
ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ‘သတိမကင်း
မမောလျှော့ခြင်း’ဆိုတဲ့ အပွဲမာဒ^၁
တရားရယ်၊ အာသဝတရားတွေကို
ကုန်စေတတ်တဲ့ အာသဝက္ခယဉ်၏
ပညာရယ်၊ ဒီတရားနှစ်ပါးနဲ့ ပညာရှိ
သူတော်ကောင်းဟာ မိမိကို နှိုးပို့
စက်နော်တဲ့ ကိုလေသာရောက်နှင့်
ရာဂစ်တဲ့ မြားတွေကို ကုစားကြရ^၂
မယ်။ ပယ်နှစ်ကြရမယ်”လို့ မိန့်
တော်မှုပါတယ်။

ဒေသနာတော်ရဲ့အဆုံးမှာ
ထိရဟန်းများသည် ပြင်းစွာထိတ်လန့်
လာကြသည်။ ဤတရားတော်ကို
နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်လျက် ဝိပဿနာ
ကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြသည်။ သို့
ဖြင့် မကြာဖိမာပင် အရဟတ္ထိုလိုသို့
ဆိုက်ရောက်သွားကြသည်။ အာသ
ဝေါက်းကွာ ရဟန္တာများ ဖြစ်သွား
ကြသည်။

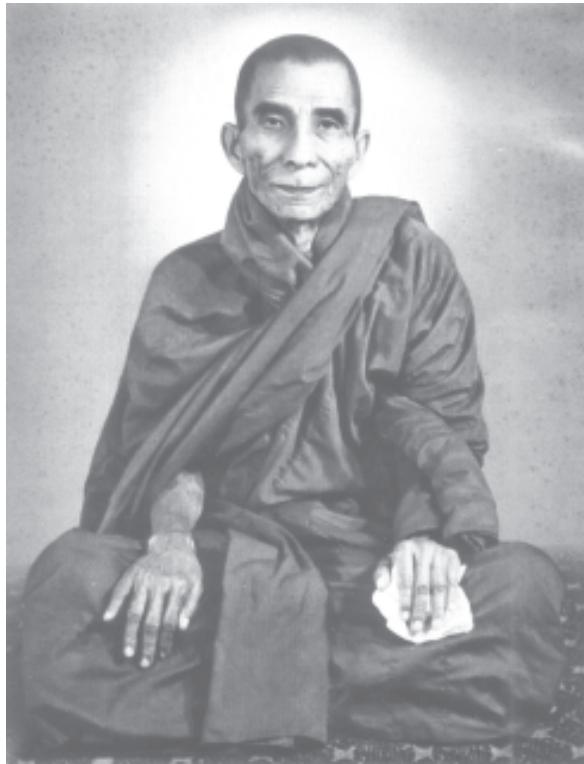
သုတေသနပါတာ ၃၂၈။ ၄၂၂။ ၄၂၂။

■ ပန်းတနော်စောလွင်

ကိုလေသာရောက်ခွဲကပ်နေတဲ့အပြင်
ရာဂစ်တဲ့မြားတွေကလည်း စူးဝင်နေ
တဲ့ သင်တို့အတွက် နှီးကြားရမယ့်
အချိန်မျိုးဖြစ်တယ်။ ဒီသာသနား
ပြောစပ်ရှိယူလိုပါတယ်။ မြှေမှုန်လည်း
လင်သန့်စင်အောင် လုပ်သင့်တယ်။
ဘုရားရှင်ကလည်း သင်တို့မျက်စိ
အောက်မှာ ရှိနေသားပဲ။

ရှည်လျားလွှာစေသော နေ့
ညွှန်တို့ပတ်လို့ သင်တို့အိပ်လာခဲ့ကြ
တယ်။ မြစ်တွေမှာလည်း အိပ်ခဲ့ကြ
တယ်။ ညီညာတဲ့နေရာတွေမှာလည်း
အိပ်ခဲ့ကြတယ်။ မညီညာတဲ့နေရာ
တွေမှာလည်း အိပ်ခဲ့ကြတယ်။
သစ်ပင်ဖျားတွေမှာလည်း အိပ်ခဲ့ကြ
တယ်။ သီဟာ ဘာကြောင့်လဲဆို
တော့ အရိယသစ္စာတွေကို အမှုန်
အကန် မသိကြတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ
ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီအပိုင်ခြင်းကို
ဆုံးသွားအောင် ထက္ကလုံလိုပို့ယူ
ရှိကြရမယ်။ ကမ္မာဌာန်းထိုင်ကြရမယ်။
ငြိမ်းအေးမှုရှိအောင် မတွန်းမဆုတ်
ကျင့်ကြရမယ်။ အားထုတ်မှု လုံးလိုပို့ယူ
ကိုလေသာရောက်ခဲ့တယ်။ တိုးကာတိုးကာ
သာ ကျင့်ကြရမယ်။ လို့ မှတ်ယူကြရ

၁။ “အစွမ်းသန္တိ-တကယ်
အစ်အမှုန်ဖြစ်တဲ့ ငြိမ်းအေးမှုနှုန်းနှင့်
၂။ တဒေါ်သန္တိ-အခိုက်
အတန် ငြိမ်းအေးမှုဖြစ်တဲ့ နိုဗ္ဗာန်း
၃။ သမ္မတသန္တိ-ခေါ်ဝါး
ရုံး ငြိမ်းအေးမှုဖြစ်တဲ့ မိုးအယုံ”
ဒီလို့ သုံးမျိုးရှိတယ်။ ဒီသုံး
မျိုးထဲက တကယ်အစ်အမှုန် ငြိမ်း
အေးမှုဖြစ်တဲ့ နိုဗ္ဗာန်းကိုသာ ဟော
တော်မှုလိုရင်းဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်
‘နိုဗ္ဗာန်းရအောင် မတွန်းမဆုတ်
ကျင့်ကြရမယ်။ အားထုတ်မှု လုံးလိုပို့ယူ
ကိုလေသာရောက်ခဲ့တယ်။ တိုးကာတိုးကာ
သာ ကျင့်ကြရမယ်။ လို့ မှတ်ယူကြရ

မင်းကွန်းတိပိဋကဓရ ဆရာတော်ကြီးနှင့် မဏ္ဍာမဒေသ ဘုရားဖူးဂိုစ္စ

ကျော်လိုင်

မြန်မာတို့သည် ပုဂံခေတ်
ကတည်းကပင် မရှိမအေသာ ဗုဒ္ဓ
ဂယာသို့ ဘုရားဖူးသွားလေ့ရှိခဲ့ပါ
သည်။ ဗုဒ္ဓဂယာ မဟာဗောဓိဇာတီ
ပုစံကိုပင် အတုယူကာ ပုဂံအေသာ
တွင် မဟာဗောဓိဇာတီတည်ထား
ကိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။ ကုန်းဘောင်
ဇာတ်တွင်လည်း ဘကြီးတော်မင်း
တရားသည် ဗုဒ္ဓဂယာသို့ သံအဖွဲ့
စေလွှတ်၍ မဟာဗောဓိဇာတီတော်
ကို လျှော့အိန်းခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်းပြုခဲ့
ပါသည်။ ထို့ပြင် ဒေဝနာဂိုဏ်အကွာရာ

ဖြင့် ကျောက်စာရေးထိုးခဲ့ပါသေး
သည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည်
လည်း ဗုဒ္ဓဂယာသို့ သံအဖွဲ့စေလွှတ်
၍ မဟာဗောဓိဇာတီတော်ကို လှု။
ဒါန်းခြင်း ကုသိလ်တော်အေပ်ဆောက်
လုပ်ခြင်း ပြုခဲ့ပါသည်။ မြန်မာဌးစွာန်း
၏ နောက်ဆုံးမင်းဆက်ဖြစ်သော
သီပေါမင်းသည်လည်း ဗုဒ္ဓဂယာ
မဟာဗောဓိဇာတီတော်ကို ပြုပြင်ရန်
အတွက် ကျောက်မျက်ရတနာများ
လှု။ ဒါန်းခဲ့ပါသည်။

၆ အပြောင်

၁ မ္မ ၅ ၁ ၂ ၃ ၀ ၃ :

၅။ အဘယ့်ကြောင်
မနျှမအေသကို မြန်မာတိဘုရားဖူး
သွားလေ့ရှိပါသနည်း၊ အဘယ့်
ကြောင်ဆိုသော –

၁။ မဟာဗောဓိပင် အပရာ
ထိပလ္လာင်ပေါက်ရာဌာန

၂။ ဓမ္မစကြာတရား ဟော
တော်မူရာ ဂုဏ်ပတ်နမိဂဒါန်တောာ

၃။ တာဝတီသာ နတ်ပြည်
၌ အေသာမြောတရားကို ဟောကြား
တော်မူပြီးနောက် စောင်းတန်းသုံး
သွယ်ဖြင့် လူပြည်သို့ ဆင်းတော်မူရာ
စောင်းတန်းဖြီး ခြေချရာ သက်သာန
ဂိုလ်မြို့တံ့ခါး

၄။ တော်နှင့်ကြောင်း၊ ကုန်
ကုဋ္ဌတွင်းရှိ ညောင်စောင်းတော်
အခြေလေးခုတည်ရာ၊

၅။ လျှော့နာနသည် ဘုရား
ရှင်တိုင်း မစွန်းရသော ဌာနဖြစ်၍
အပိုဒ်တွေ့နမည်၏ဟု ဗုဒ္ဓဝံသ၊
အဋ္ဌကထာ(၁၇-၃၉၁)၌ ဖော်ပြထား
သောကြောင်းလည်းကောင်း၊

၆။ လူမြို့နီသာမော အင်
ကြုံးတောကား မြတ်စွာဘုရားသခင်
ဖွားမြင်တော်မူရာ ဌာနဖြစ်ချေ၏။

၇။ မဟာဗောဓိပင်ပေါက်ရာ
ဗောဓိမဏိုင်ကား မြတ်စွာဘုရားသခင်
သဗ္ဗာဥာတွေ့တော်ကိုရချို့ ဘုရား
ဖြစ်တော်မူရာဌာနဖြစ်ချေ၏။

၈။ ဂုဏ်ပတ်န မိဂဒါဝို
တောကား မြတ်စွာဘုရားသခင် မဗ္ဗာ
စကြာတရား ဟောတော်မူရာဌာန
ဖြစ်ချေ၏။

၉။ ကုသိနာရုံပြည်ကား
မြတ်စွာဘုရားသခင် ပရီနိုဗုန်းတော်
မူရာ ဌာနဖြစ်ချေ၏ –

၁၀။ သံဝေါပွားစရာ လေး
ဌာနရှိကြောင်း သုတေသနပိုင့်ကာ၊ မဟာ

ဝဂ္ဂပါ့၌ (၁၁-၁၁၆)၌ ဟောကြား
တော်မူသောကြောင်းလည်းကောင်း၊

၁၁။ အကြောင်းနှစ်ပိုင်ကြောင်း
အလေးအမြတ်ပြုကာ သွားရောက်

ဖူးမြောက်ကြုံးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ မျက်မောက်ခေတ်
နည်းတူ တစ်ခေတ်တစ်ခါကလည်း

ဗုဒ္ဓကယာဘုရားဖူး အတော်ခေတ်
စာနဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က မင်းကွန်း

တိပိဋကဓရသရာတော်ကြီးနှင့် ရင်း
နှီးသော ဒကာ၊ ဒကာမများ အီနှီးယ

ပြည်သို့ ဘုရားဖူးမသွားမီ ဆရာ
တော်ကြီးထံ အဖူးအမြောင်းရင်း

အီနှီးယသို့ ဘုရားဖူးသွားမည်။

အကြောင်းလျောက်ထားကြပါသည်။

ထိုအခါ မင်းကွန်းတိပိဋကဓရခေါ်
တော်ကြီးက –

“မရသေးသော ကုသိုလ်

ထူးကို ရရန်၊

မဖြစ်ဖူးသေးသော အကုသိုလ်

တွေ့မယူခဲ့ကြပါနှင့်”

ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။

၁၂။ မိန့်ကြားချက်ကို ထို

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သဘောပေါက်
ချင်မှ ပေါက်ကြပါမည်။ သဘော

ပေါက်သူလည်း ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်
မည်။

ဘုရားဖူးသွားခြင်းသည်
ကုသိုလ်ရအောင် အားထုတ်သည့်

အလုပ်ဖြစ်ရာ ကုသိုလ်သာလျှင် တိုး

ပွားဖို့ ရှိပါသည်။ အဘယ့်ကြောင်း
မဖြစ်ဖူးသေးသော အကုသိုလ်တွေ့

မဖြစ်ရန် ကြိုးစားကြဟု ဆရာတော်

၁၃။ ကျော်မြို့ဖွယ်ရာများကို
ပြင်တွေ့ရခါမှ မိမိတို့တို့
မဖြစ်ဖူးသေးသော
အကုသိုလ်တရားများ
ဖြစ်ပေါ်ရမည်မှ သေချာသဖြင့်
မျှော်မြော်သာရေးများကို
မဖြစ်ဖူးသေးသော
အကုသိုလ်တွေ့
မဖြစ်စေရန်ကြိုးစားကြ’ဟု
မိန့်ကြားတော်မူခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကြီး အမိန့်ရှိပါသနည်း။

၁၄။ မိန့်ဆိုတော်မူခြင်း
မှ အကြောင်းရှိပါသည်။ ဆရာတော်
ကြိုးသည် ‘မိဂဒါဝိုန်ဆရာတော်
ဦးကိုတို့မှ’ ရေးသားသော ‘မဟာ
ဗောရွှေတို့ကထာ’ကို လေ့လာဖူးပါ
သည်။ ၁၇၁၁အား၊ မဟန်ယောကို
သည် ဗုဒ္ဓကယာ မဟာဗောဓိမြို့ယည်
မြန်မာကုသိုလ်တော်တို့ကို အပိုင်စီး
ခြင်း၊ နှစ်းစဉ်ရတနာ ခွဲငွေတို့ကို
လာသိပေး၍ မဟာဗောဓိစေတိတော်
နှင့် ဟောမြို့ပင်တည်ရှိရာ ဗုဒ္ဓကယာ
တစ်နယ်လုံးကို ပိုင်သည့်ဖြောင်ရှင်
အဖြစ်ရောက်အောင် ကြိုးစားခြင်း၊
ယခုထက်တိုင်ပင် မင်းတုန်းမင်းတရား
ကြီး၏ ကုသိုလ်တော်ရော်တို့ကို သုံး
စွဲနေခြင်း၊ ဘကြီးတော်မှင်းတရား

၆ အပြမာဒ ၁၄၅၁၁

ရေးထိုးခဲ့သော ကျောက်စာကို ချီးဖဲ့
ထုခွဲဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း၊ မဟာဟောစိ
စေတိတော်၏ ဂန္ဓကုဋ္ဌအတွင်း၌
သိဝလိုင်ကျောက်တိုင် စိုက်ထူထား
ခြင်း၊ မဟာဟောစိစေတိတော်၏ များ၌
တွင် ကပ်လျက် မဟာဒေဝန်တ်
ကွန်းထားခြင်း၊ အစရှိသည်တို့အပြင်
ဗုဒ္ဓဘာသာ အဆောက်အအံး ပြေ
နေရာကို မောင်ပိုင်စီးကာ ဟိန္ဒါပါဒ
ဖြန့်ဖြူးခြင်းတို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ
နှယ်ဝင်ဘုရားဖူးတို့ လွန်စွာစိတ်ဆင်းရဲ
ကြရပါသည်။

မဟာဟောစိစေတိ ဂန္ဓကုဋ္ဌ
တိုက်တော်အတွင်း၌ သိဝလိုင်တိုင်
ကြီးကို သာသန၊ (၂၅၀၀)ဗုဒ္ဓယော်
ကာလက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏
တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့
ပြုဖြစ်သော်လည်း ကြွင်းကျုန်သော
နေရာကို လုံးဝဖယ်ရှား၍ မရသေး
ပါ။ ဟိန္ဒါဘာသာဝင်တို့ အထွေတ်
အမြတ်ပြုကာ ကိုးကွယ်နေကြဆဲပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ကော်ဇာဖြင့် အုပ်ဖုံး
လိုက်လျှင် သို့မဟုတ် အီတာလျှော့
ကျောက်ပြားစီလိုက်လျှင် အလွယ်
နှင့် ကိစ္စပြတ်နိုင်ပါလျက် ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်တို့အဖွဲ့ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်
အောင် ရှိနေရပါသည်။

ထို့ပြင် မြတ်စွာဘုရား ဒုက္ခရ
စရိယာကျင့်တော်မူရာသို့ သွား
ရောက်ဖူးမြော်သောအော်လည်း သွား
ရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဟိန္ဒါသာဒူး
က ပါလာပြီး၊ မိမိက ဘုရားကိုရှိခိုး
ဖို့ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ထိုဆာဒူးက
ဘုရားရှေ့တွင် နေရာယူပြီးသား ဖြစ်
နေသည်။ ဤအဖြစ်သည် ဗုဒ္ဓဘာ
သာဝင်တို့အဖွဲ့ လွန်စွာစိတ်ပျက်ဖွယ်
ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာနှယ်

ဝင်များ အီနှီးယာသို့ ဘုရားဖူးမသွား
ခင်က မဖြစ်ဖူးသေးသော အကုသိုလ်
တရားများ ဗုဒ္ဓကယာဘုရားဖူးသွားခါ
မှ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သဖြင့် မင်းကွန်း
တိပိဋကဓရဓရတော်ကြီးက၊ မဖြစ်
ဖူးသေးသော အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်
စေရန် ကြီးထားကြွား ဟု မိန့်ကြားတော်
မူခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဆိုင်ရာ အချက်အချာဏာနှုန်း
များတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ စိတ်
နှလုံး မချမ်းမြှေ့ဖွယ်ရာများ များစွာ
ပင် ရှိနေသောကြောင့် မင်းကွန်း
တိပိဋကဓရဓရတော်ကြီးက ဤ
မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာများကို ဖြင့်တွေ့ရခါ
မှ မိမိတို့စိတ်၍ မဖြစ်ဖူးသေးသော
အကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ပေါ်ရမည်
မှ သေချာသဖြင့် မဖြုံးမအော်သာရှား
ဖူးများကို ‘မဖြစ်ဖူးသေးသော
အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်စေရန်ကြီးထား
ကြွား ဟု မိန့်ကြားတော်မူခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

ဘုရားတကာတို့ မစွဲနေရာ
အိမ်အော်တော်လျှောနကိုလည်းကောင်း
သံဝေါပွားစရာ သံဝေနောက်ယော်
လျှောနကိုလည်းကောင်း ရောက်ရာဖူးရ
သဖြင့် ကြည်နှုံးဝမ်းသာပိုတိဖြာကာ
မရဖူးသော ကုသိုလ်တွေကြေမည်
မှာ မလွှဲပါ။

သို့သော် ကုသိုလ်အကြောင်း
ခံ၍ အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်စေချင်
သဖြင့် မင်းကွန်းတိပိဋကဓရဓရ
တော်ကြီးက မဖြုံးမအော်သာရှားဖူး
များကို ထူးထူးခြားခြား မိန့်ကြား
တော်မူခြင်းဖြစ်ပါသည်။

■ ကျော်လိုင်

သံဝေက ဆုံးမစာ

- ၁။ တစ်ဆူမသင့်၊ ရှင်စောတွေ၊
ရှောင်သွေလွှဲခဲ့ပြီ။
၂။ မတော်မလျား၊ ကျင့်ဖောက်
ပြား၊ မိုက်အားကြီးလှပြီ။
၃။ အလိုမလိုက်၊ သည်အမိုက်
ပယ်တိုက်သင့်လှပြီ။
၄။ မပယ်မချိုး၊ ဆင်ကန်းတိုး၊
ဟုတ်နှီးထင်လှပြီ။
၅။ ဟုတ်နှီးသမှာ၊ ထင်တိုင်းပြု။
၆။ ယခုတိုင်းလှပြီ။
၇။ တရားလက်လွှတ်နှုန်းတော်
ကျော်၊ ဝင်နှင့်မကင်းပြီ။
၈။ မနှစ်သွား၊ ဒုလ္လာသာ၊ မရများ
လေပြီ။
၉။ အရတော်စွဲ၊ သည်ဘဝါလှ
လှကျင့်တိုက်ပြီ။
၁၀။ ကြံကြိုက်တော်စွာသာသန၊
ရောင်ဝါတွန်းလှပြီ။
၂၀။ သတိရရှု၊ မြတ်ပုံ့သာ၊ ပြုကြ
ကောင်းသင့်ပြီ။

ထွင်ခေါင်သရာတော်

အရဟတ္တမဂ်သို့ရောက်ပြီး
ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည်ကား ကိုလေ
သာ အကုသိုလ်တရားများ လုံဝမဖြစ်
ကြတော့ဘဲ ပြုပြင်ခံရမှု(သခါ့ရ)ကို
ဆင်ခဲ့ဟု အမှန်သိသဖြင့် ကာမ(ဘာ)
ဘုံရှုပ(ဘဒ်)ဘုံ အရှုပ(ဂု)ဘုံဟူသော
ဘုံသုံးပါးပုံရှိသော အလုံးစုံသော ပြု
ပြင်စီရင်မှုတို့၌ အနည်းငယ်မျှ သာ
ယာနှစ်သက်ခြင်း မရှိကြတော့ပါ။ ဘုံ
သုံးပါးမှ လွှတ်မြောက်ရာ၊ ပြုပြင်မှုတို့
ချုပ်ပြုများနှင့် နိုဗ္ဗာနှင့် အမြဲကိုင်း
ညွှတ်သော စိတ်ရှုနေကြပါသည်။

ရဟန္တာဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်
အကျိုးစီးပွားရှင်း မစပ်သော ပြိုန်
ဖျင်းသောစကားကိုလည်း မပြော
တော့မည်သည့်ဝတ္ထု အစာအာဟာရ
ကိုမျှ သာယာနှစ်သက်ခြင်းမရှိ။
သံပုရာသီး၊ မန်းကျဉ်းသီးစသော
ချဉ်သီးတို့ကို တွေ့မြင်သော်လည်း
သွားရည်ယိုခြင်း မရှိကြချေ။

ခြော့၊ ဆင်၊ ကျားသားရဲ
ဘီလူးစသော ဘေးရန်တို့ရှင်း တွေ့
ငြားသော်လည်း ကြောက်ရုံးတုန်လှုပ်
ခြင်းမရှိ၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား ရှေးက
ပြုလုပ်ခဲ့သော အကုသိုလ်ကံ၊
ကုသိုလ်ကံတို့သည် အပို့စွာ၊ တဏာ
တည်းဟူသော အထောက်အပံ့ကို
မရသဖြင့် နောင်ဘဝပဋိသန္တာ
အကျိုးတို့ကို မပေးတော့ဘဲ အဟော
သိကံဖြစ်သွားသည်။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးမှ
ပြုလုပ်သော ဒါနာ၊ သီလာ၊ ဘာဝနာ
တို့သည်လည်း အကျိုးမပေးတော့၍
ပြုကာမထွေမှုသာရှိသည်။

အပို့စွာ၊ တဏာအထောက်
အပံ့မရ၍ နောက်ဘဝပဋိသန္တာအကျိုး
မပေးနိုင်ဘဲ အဟောသိကံဖြစ်သည်
ကိုပင် အပို့စွာချုပ်ခြင်းကြောင့် ကံ
တည်းဟူသော သခါ့ရချုပ်သည်ဟု
ဆိုပါသည်။ သခါ့ရချုပ်လျှင်လည်း

ဘုရား ရဟန္တာတို့၏ သွေးသွေးသန္တာနှင့် တက္ကသိုလ်သွေးသွေးသီရိ

(ဓမ္မာစရိယာသီ–အေ)

စုတိစိတ်ကျိုးနောက် နောင်ဘဝ
ပဋိသန္တာတို့ဟု မဖြစ်ပေါ်နိုင်တော့
ပေါ်။

ထိုသို့ ပဋိသန္တာတို့ဟု မ
ဖြစ်လျှင် နာမ်၊ ရုပ်၊ သဗ္ဗာယတနာ
ဖသာဝေဒနာစသော အကျိုးတရား
တို့ မဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တော့ဘဲ ပဋိစွာ
သမုပ္ပါဒ်သံသရာ ဒုက္ခစက်ကြီး
ချုပ်ပြုများတော့သည်။

ထိုထို့ သံသရာဒုက္ခစက်ကြီး
ချုပ်ပြုများသဖြင့် အိုး၊ နာ၊ သေ
ရေး ဘေးဒုက္ခ အနည်းငယ်မျှ မရှိ
မည်သည့်အခါ့မျှ ဖောက်ပြန် ပျက်စီး
ခြင်းမရှိ၊ အလွန်အေးချမှုများတော့
အသံတနိုဗ္ဗာန် ရွှေပြည်မြတ်သို့
ရောက်ရပါတော့သည်။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် သေးပြီး
နောက် နိုဗ္ဗာန်သို့ရောက်သောအခါ့
သိမ်မွေ့လှုသော ပရိနိုဗ္ဗာန်မှုတို့၌
ဖြစ်ပေါ်၍ မပျက်မဖီးဘဲ အမြဲတည်
နေသည်ဟု ယူဆလျှင် သသာက
ဒို့ဖြစ်ပါသည်။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘာမျှ
မဖြစ်တော့ဘဲ ပြတ်စဲသွားသည်ဟု
ယူဆလျှင် ဥဇ္ဈာဒီဒို့ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနှစ်ပါးက လွှတ်အောင်
လောကြွှု ခန္ဓာဝါးပါးသည် အမှန်ရှိ
၏။ ထိုခန္ဓာဝါးပါးကိုပင် ပုထောင်ဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ရဟန္တာဟူ၍လည်း
ကောင်း ဒေါ်ဆိုသုတေသားကြသည်။

စင်စစ်သော်ကား ခန္ဓာဝါး
ပါးမှတ်ပါး ပုထောင်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန္တာ
ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ မရှိချေ။ သသာသည်ဟူ၍
လည်း မဆိုနိုင်ပါချေ။ ခန္ဓာဝါးပါး
တည်းဟူသော မီးပုံကြီး၏ ချုပ်ပြုများ
အေးချမှုများအေးချမှုသာ ဖြစ်ပါသည်။
သေစရာ ရဟန္တာဟူ၍ မရှိသဖြင့်
ရဟန္တာသေသည်၊ ပြတ်စဲသွားသည်
မဟုတ်၊ မီးလောင်စာကုန်ခန်းသွား
သဖြင့် မီးပုံကြီးပြုများသာကဲ့သို့
အပို့စွာ၊ တဏာစသော အကြောင်း
သခါ့ရချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္တာတို့
စသော ခန္ဓာဝါးပါးအကျိုးသခါ့ရ
ဒုက္ခအစုံ၏ ချုပ်ပျက်ပြုများအေးချမှု

၆ အပြည့်သမဂ္ဂ

မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသော်
သသာတဒီပြီ ဥဇ္ဈာဒဒီဂိုက လွတ်ပြီး
မန္တံမပန္တပဒါဖြစ်ပါသည်။

ခန္ဓာဝါးပါး ရုပ်နာမ်တရား
တို့၏ ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲ
ခုက္ခများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဘေး
အန္တရာယ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အနာ
ရောဂါများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အို-
နာ-သေ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ ရုပ်
နာမ် တရားချုပ်လျင် ထိဆင်းရဲများ
ကို မဆုံးရတော့ဘဲ နိဗ္ဗာန်သည်
အလွန်တရာ ချမ်းသာလုပါသည်။

သက္ကာယ်ဒီပြိုစွဲလမ်းမှ ရှိနေ
သဖြင့် အဝိဇ္ဇာ(မသိမှု)အဖိုက်တိုက်
ကြီးက တားဆီးကာကွယ်နေကြ
သော ပုထုဇွဲရှိလိုက်လိုသည် တွေ့ကြံး
ရလတ္တံသော အနာဂတ်ဆင်းရဲခုက္ခ
တွေကို မမြင်နိုင်ကြသည်အတွက်
ရူပါရုံ(အဆင်း)စသော အာရုံခြောက်
ပါးတို့ကို ချမ်းသာသည်ဟု ထင်မှတ်
နေကြပါသည်။ နိဗ္ဗာန်၏ သိန္တသုခု
သဘောကို မသိနိုင်ကြပါ။

သက္ကာယ်ဒီကင်းကွာ၍
အဝိဇ္ဇာအမောင် ကင်းပျောက်ကုန်ပြီး
သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား
ထိအာရုံခြောက်ပါးတို့သည် ရာဂမီး
စသော တစ်ဆယ့်တစ်ပါးသော မီး
များ တောက်လောင်ရာဖြစ်သည်။
ထိရာဂါ၊ အေဵးစသော မီးတို့၏ ပြိုး
ရာသည် အလွန်ချမ်းသာသည်ဟု
နိဗ္ဗာန်၏ သိန္တသုခုသဘောကို သိမြင်
ကြသည်။

အဝိဇ္ဇာအမောင်ရှိသော
ပုထုဇွဲနှင့်အဝိဇ္ဇာအမောင် မရှိသော
အရိယာတို့၏ အထင်အမြင်သည်
ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်ကျင်နေကြပါသည်။

အကြင်းမျှလောက်သော
ကာလပတ်လုံး အရေပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်း
နေသော ခန္ဓာကိုယ်ရုပ် အကောင်းပုံး

ကြီးကို ဧည့်ရုပ်ဟု ထင်မှတ်ကာ
သသာနာနှစ်သက်စုံမက်နေကြသည်။
ထိမျှလောက်ကာလပတ်လုံး နိဗ္ဗာန်၏
ချမ်းသာသော သိန္တသုခုသဘောကို
မသိနိုင်ကြပါခြေား။

အကြောင်းအခါဝါယ ပိုသာနာ
ဉာဏ်ပညာဖြင့် အပေါ်ယံအရေပါးကို
ဖောက်ထွင်း၍ အတွင်းပြုရှိသော
စက်ဆုပ်ဖွံ့ဖြိုးရှိပါ။ အတွင်း
တူသော ကော်များ အပုပ်အသိုး
ကို သိမြင်ကြသည်။ ခန္ဓာဝါးတို့၏
ငရဲမီးစသည့် လောင်စာ၊ အနာ
ရောဂါတို့ စွဲကာပ်ရာ၊ ဆင်းရဲခုက္ခတို့၏
တည်ရာဌာနအဖြစ်ကို သိမြင်ကြ
သည်။ ထိအော် သံရဲရတို့၏ ချုပ်ပြိုး
ရာ နိဗ္ဗာန်၏ သိန္တသုခုသဘောကို
သိမြင်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
သံသရာပဲည့်ယုဝယ် နှစ်မျောနေကြ
သော ဝေနေယျေယတ္တဝါအပေါင်းကို
အလွန်သနားတော်မူလှသဖြင့် ထိ
ပဲည့်ယူ လွတ်မြောက်နိုင်ကြရန်
နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော
သမထ ပိုသာနာတရားတော်များကို
ကောင်းစွာဟောကြား လမ်းညွှန်ပေး
ထားခွဲပါသည်။

ဘုရားရှင်၏ သသာနာ
တော်နှင့် ကြံကြောက်နေကြရသော
ယခုအချိန်အခါဝါယ အချိန်ကို အလ
ဟသာမထားဘဲ (၈) ပဲ့ပဲ့ဆဆ
မနေကြဘဲ၊ မဂ်ဖို့လိုနိဗ္ဗာန်ရောက်
ကြောင်း အစောအမျှန်ဖြေားသော သမထ
ပိုသာနာတရားတို့ကို အချိန်ရသရွှေ့
ပါရမီမျိုးစွဲဖြစ်ကြစေရန် ကြီးစား
အားထုတ်နေကြရပါသည်။

ထိကုံးသုံး သမထ ပိုသာနာ
တရားအားထုတ်ခြင်းသည် မိမိအလို
ရှိအပ်သော ဆုတ္တံများပြည့်စုံခြင်း၏
အကြောင်းတရားများ ယခု ဘုရား

သသာနာတော်စုံ ပါရမီမှုရှင်သေး၍
မဂ်ဖို့လိုကို မရသေးလျင် နောက်
ဘုရားများ သသာနာဝယ် တရားကို
ပင်ပန်းကြီးစွာ အားမထုတ်ရဘဲ၊
လွယ်ကူသေးသာစွာ မဂ်ဖို့လိုကို ရှိနိုင်
သော အကြောင်းတရား၊ နိဗ္ဗာန်
မရောက်မီကာလအတောအတွင်း
အပါယ်လေးပါးမှ ကင်းလွတ်ခြင်း
အကြောင်းတရားများ ဖြစ်ပေါ်ပေါ်
သည်။

ရာဂါ၊ ဒေါ်သာ၊ မောဟ
စသော ကိုလေသာတို့ကုန်ရာ ကံ
စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဟူသော
အကြောင်းတရားတို့ ပြုပြင်မှုကင်းရာ
အသံတ မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့
ရောက်ကြောင်း မဂ်လမ်းခရီးသည်
သမထ ပိုသာနာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြောင့် ဘုရားရှင်က
ဆိတ်ပြိုးစွဲအရပ်တို့၌ သမထ
ပိုသာနာတရားတို့ကို ကြီးစား၍
ရှုမှတ်ကြ ကုန်လော၊ မွေ့လျှော့
ပေါ့ဆုံး မနေကြကုန်လင့်၊ မိမိတို့
သေခါနီးကာလ၌ နောင်တတ်ဖန်
ပူပန်စီးပိုင်ခြင်း မရှိကြကုန်လင့်ဟူ၍
ဟောတော်မူခဲ့ပါ သည်။

ထိုကြောင့် သသာနာနှင့်
ကြံ့ခိုက် လူအဖြစ်ကို ရလာကြသော
ပုံးသာသာဝယ်သူတော်စင်အပေါင်း
တို့သည် သံသရာပဲခုက္ခသမှုပူးကြီး
ခန်းခြောက်စေပြီး အေးပြိုးရာအမျှန်
မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ကြစေရန် ယခု
သိသောအချိန်မှတ်၍ အချိန်ရသရွှေ့
သမထ ပိုသာနာကို ကျင့်ကံပြီး
ဘုရားရဟနာတို့၏ သိန္တသုခုနိဗ္ဗာန်
နှင့်သို့ စံဖော်ဝင်ရောက်နိုင်ကြရန်
ကြီးစားကြစေလိုပါသတည်။

■ တက္ကသိုလ်သွေးသီရိ
(ဓမ္မစရိယ၊ ဘီ-အော)

ဒေဝါယံလက္ခဏာ သက်ရောက်ပူ

ဦးစန္ဒိုပ(စလင်း)

အနားကွပ်ဆိုတာ လူတိုင်း
အတွက် အလိုအပ်ဆုံးသောအရာ
ပါ။ အနားကွပ်ကောင်းမှ ရပ်ရဲ အလှ
တရား၊ စိတ်ရဲအလှတရားနဲ့ ပြည့်စုံ
ပါလိမ့်မယ်။ လောကဓမ္မအလှတရား
ရှိမှ အရာရာဟာ စိမ်းစိမ်းလန်းလန်းနဲ့
ဗြိမ်းဗြိမ်းချမ်းချမ်းရှိပေမျာပေါ့။ လောက
ကြီးအတွက် အလှတရားဟာ အထူး
လိုအပ်သလို အနားကွပ်ဆိုတာလည်း
မရှိမဖြစ်လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီအလှ
တရားနဲ့ အနားကွပ်ရဲ တန်ဖိုးကို
သိရှိနားလည်ပြီး မြှင့်တင်နိုင်အောင်
လိုလည်း မြန်မာစကားပုံတွေမှာ ‘အ^၁
ကွပ်မရှိဘဲကြမ်း ပရမ်းပတာ’၊ ‘အထိန်း
မရှိသည့် ချည်ခင်’၊ ‘လူမှာအဝတ်
တောင်းမှာအကွပ်’ လို့ ဆိုရိုးထားမှတ်
သားလိုက်နာ ကျင့်သုံးခဲ့ကြတယ်
မဟုတ်ပါလား။

၆ အပြည့် သာသနတော်အတွက် သာမက
တိုင်းပြည့်နဲ့ လူမျိုးအတွက်ပါ ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်စေချင်တာအမှန်ပဲ။ ဒါတွေ
ကရော အနားကွပ်ရဲတန်ဖိုးတွေပဲ
မဟုတ်ပါလာ။

တစ်ဆက်တည်း မန္တလေး
မစိုးရိမ်တိုက်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့
အနားကွပ်ပုံရိပ်ကိုပါ ပြောကြရ
အောင်။ ဒီကျောင်းတိုးတိုက်တည်မယ့်
နေရာက ဦးပေစိပိုင်ဆိုင်တဲ့ မစိုးရိမ်
ဥယျာဉ်ပါ။ ဒီဥယျာဉ်အတွင်းမှာ
ကျောက်ပေါက်နေတဲ့ ဦးပေစိ မြေး
ကလေးကို သုံးလေးရှင် ဆေးကုသ
ရာက မစိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေ
ရောက်လာလို မစိုးရိမ်ဥယျာဉ်လို
တွင်ပြီ ဒီဥယျာဉ်ကို ဦးသက်ရှည်
က ဝယ်ယူကာ ကျောင်းတိုးတိုက်တည်
ဆောက်လာရတဲ့ တိုင်အောင် ဒီ
အမည်တွင်ပြန်ပါရော။

မစိုးရိမ်ကျောင်း ဒကာကြီး
ဦးသက်ရှည်က သိပ်စည်းကမ်းကြီး
တာ။ သံယာ (ဂိ)လောက် တစ်
တိုးတိုက်လုံး ဆွမ်းက်ပြီဆိုရင် ဘေး
တိုးတိုက်က သံယာတွေကို အရင်ကပ်
လေ့ရှုတယ်။ ဒီအာကျိုး ပင့်သံယာ
တွေကိုတော့ ဆွမ်းက်ပျော်မှာ ဆွမ်း
ရော၊ ဟင်းရော လုံးဝအလျော့မခံဘဲ
အလျော့ယ် လိုက်ပွဲကပ်ဖို့ အကျိုး
ဆောင် သံယာတွေကို လျော်ထား
ပြီးသားပါ။ နောက်ဆုံး မစိုးရိမ်တိုး
သံယာတော်တွေ ဆွမ်းက်ပေါ်တော့
“ကိုယ့်တိုးတွေး သံယာတွေပဲ။
ဘာ အားနာစရာရှိလိုလဲ။ ကုန်ရင်
ပြောပြီ၊ မကုန်မခန်း သုံးဘော
လအောကြီးတော့ မလိုက်ကြပါနဲ့
ဦးပွဲ့တို့ ဆွမ်းဟင်းနဲ့ဆွမ်းကို ကုန်
နိုင်ရုံလိုက်ကြပါ။ တစ်ပွဲ ဟင်းတစ်တုံး
ကျိုးရင် ဆယ်ပွဲဆို ဟင်းဆယ်တုံး

ကျိုးနေမယ်ဘူးရား။ တစ်ပါးဆွမ်း
တစ်ဆုပ် ပန်းကန်ပြားထဲ ကျိုးနေ
ရင် အပါးတစ်ရာ ဆွမ်းဆုပ်ပေါင်း
တစ်ရာကျိုးနေမယ်။ တပည့်တော်
က ဆွမ်းဟင်းတွေကျိုးနေရင် အိမ်
ပြန်ယူသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးပွဲ့
တို့ နောက်ရက်ဘုံးပေးဖို့အတွက်
အပ်အပ်စပ်စပ် ဖြစ်အောင် စီစဉ်
ထားခဲ့မှာ။ ဘုံးဘောလအောလိုက်
လို ဟင်းတွေကျိုးနေရင် ဘာမျှသုံး
ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေ
ကျွေးပစ်ပုံရှိတယ်။ အကျိုးအကြွင်း
ပစ်လိုမှ မကုန်ဘူးဆိုရင် ဒီအကျိုး
အကြွင်းတွေဟာ အလဟာသုဖြစ်
ကုန်မှာပေါ့”လို လျော်ကိုတွေကျောင်း
ဒေကာပါ။ စည်းကမ်းကြီးလိုက်ပုံများ
ပါးသယ်မက ဒကာ ဒကာမတွေက
ဆရာတော် ဦးသူရှိယကို ပန်ကာ
လှုံ့ဖို့ လျော်တော့ လက်ခံလိုက်
တယ်။ သူတို့လှုံ့တဲ့ ငွေသုံးရာနဲ့
ပန်ကာလှုံ့ဖို့ရာ ကျောင်းဒကာကြီး
ဦးသက်ရှည်ကို တိုင်ပင်တဲ့အခါ
“ဦးပွဲ့ ကျောင်းဒကာက တပည့်
တော်ကို တပည့်တော်တိုးသားအဖ
နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ ဦးပွဲ့
ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်း ထူးချွှုံး
ပြီး ပန်ကာတ်ဆင်ရင် ဘေးကျောင်း
ဘုန်းကြီးများက မျက်နှာလိုက်တဲ့
ကျောင်းဒကာတွေလို တပည့်တော်
တိုးအပေါ် အထင်မလွှာတူးထားဘေး
ကျောင်းဘုန်းကြီးတွေအဖို့ ဦးသူရှိယ်
တိုးကတော့ ဒကာ ဒကာမပေါ်လို
ပန်ကာနဲ့ဘာနဲ့ ဟန်ကျေပန်ကျေနေရ
ပေတယ်။ တို့များတော့ လှုံ့တန်း
မယ့် ဒကာ ဒကာမရှိလို ဟန်ကျေ
ပန်ကျေ မနေရဘူးလိုထင်မှာပဲ။ အဲ
သလိုထင်ရင် သူတိုးအဖို့ ဘယ်စိတ်
ကောင်းတော့မှာလဲ။ အနေခေါ်ကုန်

၆ အပြည်

၁ မ္မ ၅ သ ၂ ရ ၉ ၃ :

မှာပေါ့။ ဒီတိုက်မှာက ဦးပွဲ့င်းတို့ ကျောင်းထိုင် နာယကစာချတွေက လည်း ညီအစ်ဂိုတွေလိုအန်ကြတော့ ကျောင်းဒကာက တစ်ဦးတည်း။ ဦးပွဲ့င်းကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်း တူးချိန်ပြီး အလျင်စလို ပန်ကာ မတပ်ချင်ပါနဲ့ တပည့်တော်တစ်နှေ့ကျ ကျောင်းထိုင်းတပ်ဆင်ပေးပါ့ မယ်”လို့ လျှောက်ထားချက်ကို နောင်တစ်ချိန် (အဘိဓမ္မဟာရာတော်)ဖြစ်လာမယ့် အဲဒီ အချိန်မှာ သက်တော်(၃၀)ကျော်သာ နိုဝင်းတဲ့ ဦးသူ့နိုင်ယာတိုးထာကကျောင်း ဒကာစကားကို နားထောင်ပြီး “ဒကာကြီး၊ ဦးပွဲ့င်းမှားသွားတယ်။ ကျောင်းတွေ ပန်ကာတပ်ဆင်တဲ့အခါ တဗြားကျောင်းတွေမှာသာ အလျင် တပ်ဆင်ပေးပါ။ ဦးပွဲ့င်းကျောင်းကို နောက်ဆုံးမှ တပ်ဆင်တာပေါ့”လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

ဦးသက်ရှည်က ဒီတွင် ဘယ်ကမလဲ။ သူက မှန်မှန်ကိုကန် သုံးသပ်တတ်သူ့ပိုပို စည်းကမ်းနည်း လမ်းကြီးသူခိုက်တော့ ရဟန်းသံယာ တော်များကို ကြည်ညိုလေးစားပေ မယ့် ပြောစရာကြုံလာရင် ဒီလိုပဲ ပိုပြုပိုပြုပြောတတ်တဲ့ သူဝါသီ အတိုင်း နာယကဆရာတော်များက မစိုးရမ်းတိုက်ကြီးရဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေ တွေရေးပြီး စာအုပ်ထုတ်ဖို့ရာ ဦးသက်ရှည်ကို မိန့်ကြတော့ ကျောင်း ဒကာကြီးက ဝထွေကြေးငွေ လုံးဝ ထုတ်မပေးတဲ့အပြင် “ဦးပွဲ့င်းတို့ ဥပဒေစည်းမျဉ်းက စာအုပ်ရှိကိုထား မှ တည်နေမှာလား”လို့ ငါးတော့ တော့တောင် လျှောက်ထားခဲ့တာပါ။ ဒီအဖြစ်ကို သိရှိသွားတဲ့ ကျောင်း ဒကာကြီးသား ဦးကျော်က ကြားဝင်

ပြီး “ဦးပွဲ့င်းနဲ့ ဒီကိစ္စ အဖော်သော် စည့်ဘုရား၊ ဦးပွဲ့င်းတို့ ရှိက်ချင်တဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေစာအုပ်ကို ကုန်သမျှ ငွေ တပည့်တော်က လျှိပါမယ်”လို့ လျှောက်တင်ခဲ့တယ်လေ။

ဒီမျိုးတွေက ဦးသက်ရှည် အဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြုံတွေ့ပေးမယ့် နောက်နောင်တွေတော့ အလျှော်ပေး ပါလိမ့်မယ်လိုများ မထင်လိုက်နဲ့ ဦးသားသွားမယ်။ တစ်ဆင်တည်းစစ် ကိုင်းတံတားကြီး မတည်ဆောက်ရ သေးခင်က အဖြစ်ကလေးကို အမှတ် ရလို့ ထပ်ပြောပါပြီးမယ်။ ဆရာတော် ဦးသူရိယို စစ်ကိုင်းသာက်က အလျှော် ပင့်လို့ ကြတော့ ကျောင်းဒကာ ဦးသက်ရှည်ထက် ဆရာတော်ဘာ ကူးတို့ ဆိုင်ကို အရင်ရောက်နှင့်ပြီး ငါ်သမားတို့ တစ်ပါးကို တစ်ပဲကျွန်း စကားပြောထားပါရော။ ဦးသက်ရှည် ရောက်လာလို့ ငါ်နဲ့ကူးပြီး စစ်ကိုင်း သက်ရောက်တော့ ဦးသက်ရှည်က တစ်ပါးကို နှစ်ပြားနှင့်ကျ ငါ်သမား ကို ငါ်ခံပေးပါတယ်။ ဒီတော့ ဦးသူရိယာ “တစ်ပါးတစ်ပဲကျွန်း ပြောပြီးသား၊ တစ်ပဲကျဲ့ ရှင်းပေး လိုက်ပါ။ တော်ကြာ ငါ်သမားက ဦးပွဲ့င်းတွေ အနိုင်ကျင့်တယလို့ ထင်နေပါပြီးမယ်”လို့ မိန့်တော့ “ဦးပွဲ့င်းရယ်၊ အနိုင်ကျင့်တယ် ထင်ရအောင် တပည့်တော်က ထုံးစံ ထက် လျှော်ပေးနေတာမှ မဟုတ်တာပဲဘာ ဦးပွဲ့င်းတို့ကို ဘုန်းကြီးတွေ ဘာမျှမသိဘူးဆိုပြီး ငါ်သမားက က ညာနေတာ။ တပည့်တော်က ပိုက်ဆုံးမျောလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောင်ဆိုရင် ထုံးစံမသိတဲ့လူတိုင်းကို ဒီလိုပဲ ညာနေပြီးမှာ၊ ညာရတိုင်း ညာနေမယ်ဆိုရင် ဒီငါ်သမားတွေဟာ

တစ်သက်လုံး ရှိသားတဲ့စိတ် ပေါ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ညာစားချင်တဲ့ စိတ်ပဲ ပေါ်နေမှာ၊ လိမ်ချင်ညာချင်တဲ့ စိတ်ကို တပည့်တော်က အားမပေးချင်ဘူး”တဲ့လေ။ အောက်သက်ကျေလာခဲ့တဲ့ ဦးသက်ရှည်ဟာ သူ အလုပ်သမားတွေကို လုပ်အားခပေးရင်လည်း ထုံးစံထက် ပိုမပေးသလို လျှော်လည်း မပေးတဲ့သူပါ။ အောက်သက်ကျေဆို ဦးသက်ရှည်ခများ အတော်လေး ဆင်းဆင်းရဲ့ ရှုန်းကန်ခဲ့ရတာကိုလို့လို့။

ဦးသက်ရှည်က မြို့ပြင်ကြီးသား၊ တချို့ကတော့ ဥယျာဉ်တော်ရာ အတိုင်းကြိုးပို့ရေးကြတယ်။ မြို့ပြင်ကြီးနဲ့ ဥယျာဉ်တော်က အတူတူပါပဲတဲ့။ ဥယျာဉ်တော်တို့ မြို့ပြင်ကြီးတို့ဆိုတာ မန္တလေးမြို့ရဲ့၊ အရွှေမြောက် (၁၀)မိုင်ဝေးကွာတဲ့ မြှုစ်ငယ်တံတား အနောက်သက်မှာပါ။ သူက ကုန်စုံလည်း ဝမ်းဖူးတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ လက်ဖက်ခြောက်ကို ပုံခုံထမ်းနဲ့ မြို့ပြင်ကြီးနဲ့ (၁၀)မိုင်ဝေးကွာတဲ့ မန္တလေးကို ကူးချည်သန်းချည်ထမ်းရောင်းသူပေါ့။ အဲဒီတုန်းကများ ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ မှန့်ပြားသလက်ကိုတော် သားအဖန်စုံ ယောက်မှု တစ်စုံသာ ထိုစားနိုင်တယ်ဆိုပဲ။ တဖြည့်းဖြည်း အဆင်ပြောတော့ နွားလှည်းနဲ့တင်ပြီး လက်ဖက်ကို အရောင်းအဝယ်လုပ်နိုင်ခဲ့ရာက စီးပွားစက်လာပြီး လက်ဖက်ခြောက်ပွဲရုံကြီးကို မန္တလေးမြို့ရဲ့ကို မှုန္တလေးမြို့ရဲ့ကို ပုံကျယ်ကြီးနဲ့ နှစ်ထပ်တိုက် ဆောက်ပြီးတောင် တည်ထောင်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီနောက် လက်ဖက်စိုကိုပါ တိုးချွဲလုပ်ကိုင်နိုင်ကာ ပလောင်ပိုင် တောင်ပိုင်အဖြစ် လက်

ဖက်ပင်ရှိတဲ့ ပလောင်တွေကို အဲခီ ခေတ်က ကြိုင်အဖြစ် (၅)သိန်း တောင် ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့သူပါ။ စီးပွား တက်တာနဲ့အမျှ ယောက်ရာ အဘိဓမ္မ၊ ကျမ်းပေါင်းများစွာ ပြုစုရေးသားတဲ့ မြို့ပြင်ကြီးဆရာတော်ကို ကျောင်း ဆောက်လှု၍ လျှောက်ထားတော့ သာသနာတော်အတွက် အကျိုးများ မယ့် ဘုရားကြီးတိုက်မှာ ကျောင်း ဆောက်လှု၍ ဆရာတော်ရဲ့ တိုက်တွန်းချက်အရ ဘုရားကြီးတိုက် မှာပဲ အသားကျောင်း ဆောက်လုပ် လှုဒါန်းတယ်။ ဒီကျောင်းကို မီးခ သွားပြန်တော့ အလယ်တိုက်ကြီးကို ထပ်မံဆောက်လုပ် လှုဒါန်းပြန်ပါ တယ်။

နောက်တော့ သံယာခုနှစ် ရာ၊ ရှစ်ရာ၊ နှစ်စဉ်သီတင်းသုံးတဲ့ မနိုင်တိုက်မှာ တစ်ပြေပတ်လည် ထူထဲလှတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးအပါ အဝင် အလယ်ကျောင်းတိုက်ကြီးရဲ့ အရန်ကျောင်း (၁၆)ကျောင်းနဲ့ နာရီ စင်ကြီး၊ ဆွမ်းစားကျောင်းများ၊ မီး တင်းကုပ်များ၊ အရိစိတွင်း၊ ကုမ္ပါ မီးစက်ရှုကိုပါ လျှော်တယ်။ အလယ် တိုက်ဟာ အရှေ့အနောက် (၁၁)ခန်း တောင်ပြောက် (၈)ခန်း၊ လောကား (၄)စင်းနဲ့ အုတ်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဖြစ် သလို ကျောင်းအတွင်းမှာ ရွှေတွေ ဝင်းလို့ပါ။ သေးအရန် (၁၆)ကျောင်း ကလည်း (၇)ခန်း၊ (၅)ခန်းနှစ်ထပ် တိုက်ကြီးတွေပဲ့။ တိုက်ကြီးတွေမှာ ရွှေတွေ ဝင်းလို့ချည်းပါပဲ။ မနိုင်တိုက်က သံယာတွေအားလုံးဟာ မိုးရာရင် ဆွမ်းမပံ့ရဘဲ ဦးသက်ရှည် လှုထားတဲ့ ဆွမ်းစားလက်မှတ်နဲ့ ကြိုက်ရာဆိုင်မှာ ဝင်စားလို့ရသလို စာချွေဆရာတော်တွေကိုလည်း လစ်း

မိမိစိုက်ပျိုးထားတဲ့
ကံသုံးပါးဟာ
မိမိကို ထင်ဟပ်
သက်ရောက်စမြို့
ရုပ် ဝတ္ထုရော့
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ
အနားကွပ်ဆိုတာ
မရှိမဖြစ်
လိုအပ်ပြန်ရော့။
.....
.....
.....

တစ်ဆယ်ကျေပုန်းနဲ့ ဝတ္ထုငွေလှုခဲ့ တယ်။ အဲခီခေတ်က (၁၀)ကျေပုံးဟာ သိပ်အဖိုးတန်တယ်၊ သိတ်ဆယ်ဝင် တစ်ပုံး (၂)ကျေပုံး၊ အကောင်းစား ဆန် (၃)တင်းဝင် တစ်အိတ်ကို (၃) ကျေပုံ၊ ပိတ်သက်နှစ်ကျေပုံ၊ အ ကောင်းစား သက်နှစ်စုံ (၅)ကျေပုံ၊ ထမင်းလခပေးစားလျှင် တစ်လမှု (၆)ကျေပုံတဲ့။

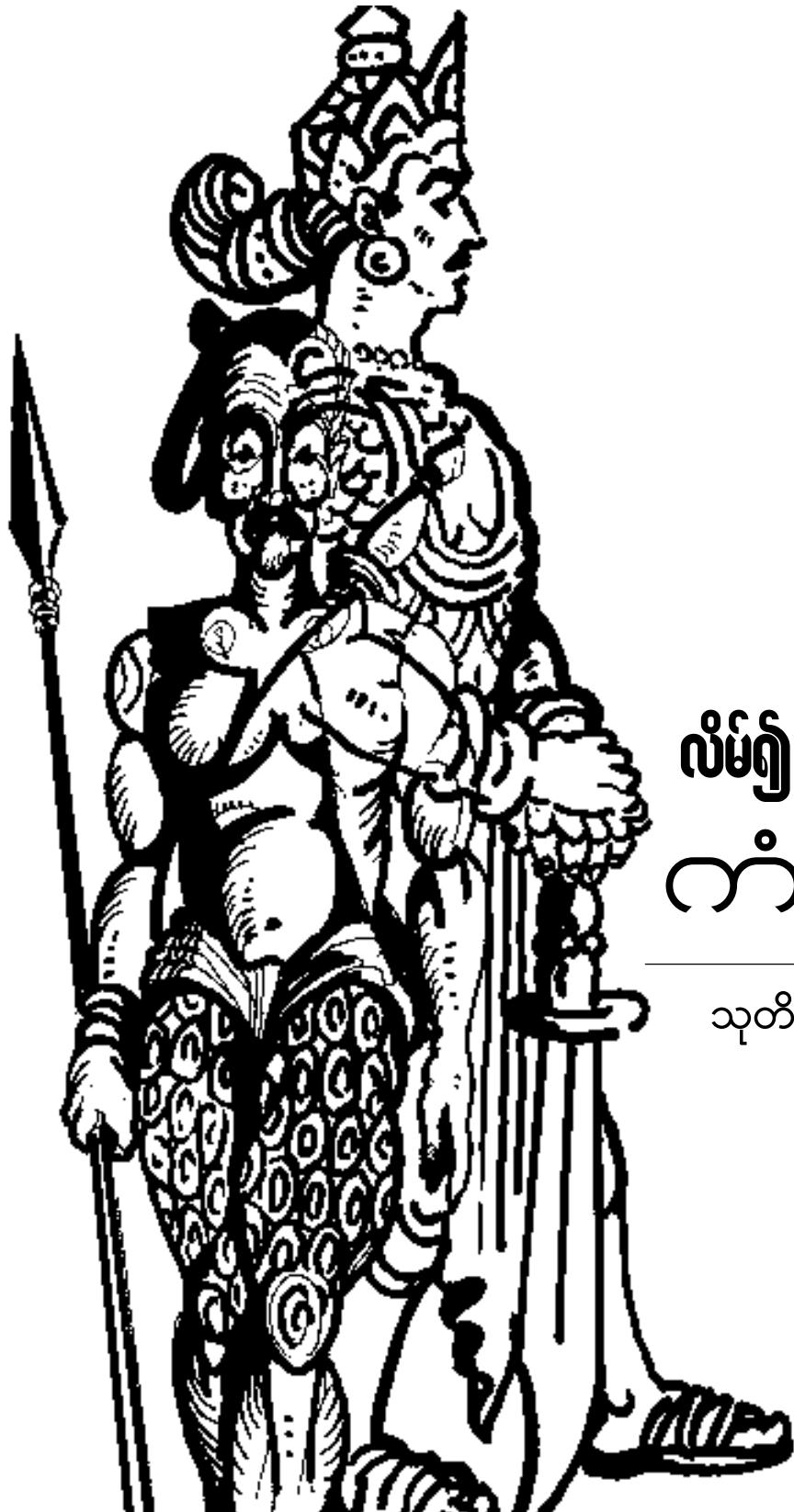
မိမိနိုင်ကျောင်းတိုက် ကျောင်း တွေထဲက ဝိနယ်ယူပေးသောကျောင်း ဆိုတာတောင် ဦးကျော်ခဲ့သူငယ်ချင်း ပွဲကုန်းမီးလန်းက ရောက်ဆုံးအောင် လှုပါရစေလို့ နွဲတ်အတင်းတောင်း ပန်လို့ တည်ဆောက်ခွင့်ပြုခဲ့တာပါ။

ပါဌိနယ်ယူပေးသောကျောင်းကတော့ ဦး သက်ရှည်ခဲ့သူမီး ဒေါ်ဝိကလျှော့တာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန် (၁၇)ကျောင်းက ဦးသက်ရှည်တို့သားအဖ ကောင်းမှု တွေချည်းပါပဲ။ ပေးမကုန် လူမှုမခန်း ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပေါ့။

ဦးသက်ရှည်တို့ သားအဖ တွေဟာ“ဆင်းရဲလေလေ သံဝေါရ” လေမ့် နောက်ဘဝတွေ ဘဝတွေမှာ ဆင်းရဲမှာနဲ့ မတွေ့ကြံ့ရလေအောင် အခြားကာမဂ္ဂတ်အာရုံတွေ နောက် ကို မလိုက်စားဘဲ ပစ္စပြန်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ ပုံတွေက အတုနိုးလောက်ပါပေါ့။ အသေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ဦး သက်ရှည်တို့ အလျှော့တွေဟာ ခုခေတ် အနေနဲ့တွေက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် သိန်း ပေါင်းထောင်ကျော်နေပါရောလား။ သူတို့ရဲ့ ချမ်းသာခြင်းတွေ၊ သူတို့ရဲ့ ပေးလှုခြင်းတွေနဲ့ သာသနာပြုသွား ပုံတွေ၊ စည်းကမ်းနည်းလမ်းတွေဟာ ဆိုရင် တကယ်တော့ အနားကွပ် ကောင်းတစ်ခုရဲ့ အပေါင်းလက္ခဏာ တွေပဲ မဟုတ်ပါလား။

မူရင်ကောင်းမှ မိတ္ထုကောင်း အကောင်းရှိမှ အရိပ်ထွက်ဆိုသလို မိမိ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ကံသုံးပါးဟာ မိမိ ကို ထင်ဟပ်သက်ရောက်စမြို့ ရုပ် ဝတ္ထုရော့၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ အနား ကွပ်ဆိုတာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်ပြန်ရော့။ အဲဒီအခါမှာ“ရေတောင်းလို့ ခွက်ပါ” ဆိုသလို ညီညာတိုစွဲတ်မှုရဲ့အပေါင်း လက္ခဏာဟာ အလိုလို မိန့်တွယ် ကပ်လာမှာပါ။ ဒီတော့မှ တန်ဖိုးဆို တဲ့ သိပ်သည်းဆ အလှေစေတာသိက် ကို ပိုင်ဆိုင်ရပြီပဲ့။ ဒီအလှေတရား ကိုတော့ ဘယ်သူမျှ ဖျက်ဆီးလို့မရ တာ အမှန်။

■ဦးစနီပ(စလင်း)

လိပ်၍ ည၍ မရသော ကံက္ခာ

သုတိသုဘာ(ဆင်ပေါင်ပဲ)

ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ကုသိုလ်
နှင့် အကုသိုလ်သည် အရေးကြီးသော
ကဏ္ဍမှ ပါဝင်ပေါသည်။ ကုသိုလ်ဟု
ဆိုလျှင် ကောင်းသောအလုပ်ဟု ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်တိုင်း ယေဘုယျနားလည်
ထားကြပေသည်။ အကုသိုလ်ဟု ဆို
ပြန်လျှင် မကောင်းသောအလုပ်ဟု
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း နားလည်ထား
ကြပေသည်။ ထိုသို့ နားလည်ထား
ကြသည့်အတိုင်းပင်။

၆ အပြမား

၅။ နောင်အခါမှာလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခ
အကျိုးကို ခံစားရှိုးမည်ဟူသော
အချက်ဖြစ်ပေသည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်
အလုပ်တစ်ခုလုပ်တေ့မည်ဆိုလျှင်
ဦးစွာ ပထမ စဉ်းစားရပေမည်။ ငါ
သည် ဤအလုပ်ကိုလုပ်လျှင် အပြစ်
ကင်းနိုင်းမည်လော့၊ ကောင်းကျိုးမှ
ပေးပါမည်လော့။ အကယ်၍ မိမိပြု
လုပ်သော အလုပ်သည် အပြစ်
မကင်းဟုဆိုလျှင် ကောင်းကျိုးလည်း
ပေးမည်မဟုတ်တေ့ပါ။ မိမိပြုလုပ်
သော အလုပ်သည် အပြစ်ကင်းသည်
ဟု ဆိုပါလျှင် ကောင်းကျိုးလည်း
ဒိဋ္ဌပေးမည်ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ
အပြစ်ကင်းကောင်းကျိုးမပေးသော
အလုပ်သည် အကုသိုလ်ဖြစ်ပြီး
အပြစ်ကင်း၍ ကောင်းကျိုးပေးသော
အလုပ်သည် ကုသိုလ်ဖြစ်ပေ။

ထိုအတူ စကားပြောသည့်
အခါအကြံအစည်းတစ်ခု တွေးတော့
တေ့မည် အခါတိုင်းပင် အဆိုပါ
သဘော သက်ဝင်သော ဆင်ခြင်း
စဉ်းစားမှုကို ပြုရပေမည်။ သို့မှာသာ
အပြစ်ကင်းသောအလုပ်၊ အပြစ်
ကင်းသောစကား၊ အပြစ်ကင်းသော
အကြံအစည်းတို့ဖြင့် ကာယကံဝစ်ကံ
မနောကံတည်းဟူသော ကံသုံးပါး
ဖြစ်သန့်ရှင်းနေပေမည်။ ဤသည်
မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း အရေးထား
၍ လိုက်နာသင့်သောအချက် ဖြစ်
ပေ။

ထိုကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တိုင်း အခြေခံနားလည်ထားကြ
သည်မှာ ကုသိုလ်သည် ပြုလုပ်နေ
စဉ်မှုလည်း အပြစ်မရှိ။ နောင်အခါ
မှုလည်း ခမိုးသာသုခအကျိုးကို
ခံစားနိုင်၏ဟူသော အချက်ဖြစ်ပေ
သည်။ ထိုအတူ အကုသိုလ်ကို နား
လည်ထားသည်မှုလည်း အကုသိုလ်
သည် ပြုလုပ်နေစဉ်မှုပင် အပြစ်ရှိ

အပြစ်ဟု၍ သတ်မှတ်ထားသော
အချက်များသည် လောကဝဏ္ဏလောက
အပြစ် ဖြစ်ပေ။ မြတ်မှုချို့၏ ဒေ
သနအိုလည်းကောင်း၊ ဘာသာရေး
ဆိုင်ရာ အခြားသော ကဏ္ဍများဖြင့်
လည်းကောင်း ပြုဌာန်းသတ်မှတ်
ထားသော ဆောင်ရန်၊ ရွှောင်ရန်
အချက်များသည် ဓမ္မဝဇ္ဇာဖြစ်ပေ။

အချက်များသည် လောကဝဏ္ဏလောက
အပြစ် ဖြစ်ပေ။ မြတ်မှုချို့၏ ဒေ

သနအိုလည်းကောင်း၊ ဘာသာရေး
ဆိုင်ရာ အခြားသော ကဏ္ဍများဖြင့်
လည်းကောင်း ပြုဌာန်းသတ်မှတ်
ထားသော ဆောင်ရန်၊ ရွှောင်ရန်
အချက်များသည် ဓမ္မဝဇ္ဇာဖြစ်ပေ။

အချက်များသည် လောကဝဏ္ဏလောက
ကိစ္စများသည် ဥပဒေဖြင့်ပြုဌာန်းထား
ခြင်းမရှိ။ ထိုကြောင့် အချို့သော
ပုဂ္ဂိုလ်များက “ဘယ်ပုဒ်မနှင့် အရေး
ယူမလဲ”ဟူသော သဘောဖြင့် ကျွဲ့
လွန်ကြ၏။ ထိုအခါ လောကွောဒေ
ဖြင့် အရေးမယူနိုင်သော်လည်း ဓမ္မ
ဝဇ္ဇာဖြစ် ဓမ္မန္တရာယ်ထိုက်ပေတော့
သည်။

ထိုအတူ အချို့သော အပြစ်
ဆိုဖို့ရာများသည် ဘုရားဟောပါ့၍
တွင် မတွေ့ရခြင်းမျိုး ရှိကောင်းရှိ
နိုင်ပေမည်။ ထိုကိစ္စမျိုး၌ ဘယ်ဘုရား
က ဟောထားလို့လဲဟူသော သဘော
ဖြင့် ကျွဲ့လွန်ခဲ့ပါက ဓမ္မဝဇ္ဇာနှင့်
လွတ်သော်လည်း လောကွောဒေဖြင့်
ဌာနတတ်ပေသည်။ ထိုကြောင့်
အပြစ်ဟုဆိုရာ၌ လောကဝဏ္ဏ၊ ဓမ္မ
ဝဇ္ဇာဖြစ်မှုမျိုးလုံးကို ယူသင့်ပေ
သည်။

အချုပ်ဆိုရသော ကုသိုလ်
သည် အပြစ်ကင်း၍ ကောင်းကျိုးရ
သောအလုပ်၊ အကုသိုလ်သည် အ
ပြစ်ရှိ၍ ဆိုးကျိုးရသောအလုပ်ဟု
နားလည်းရပေတော့မည်။

သို့သော ဤနေရာ၌ မျက်
စိလည်လောက်သော ကံကြမှု၏
လှည့်ကွက်များကို အထူးသတိပြု
သင့်ပေသည်။ အဘယ်သို့သော
လှည့်ကွက်များနည်း။

ကုသလာ အနေဝါဒ သုခစိ
ပါက လက္ခဏာ

အကုသလာ သာဝဇ္ဇာ ဒုက္ခ
ပါက လက္ခဏာ ဟု ပို့ဗျာတော်၍
လည်း လာရှိပေသည်။ အနက်မှာ—
ကုသလာ ကုသိုလ်သည်။

အကုသလာ အကုသိုလ်
သည်။ သာဝဇ္ဇာ အပြစ်နှင့်တာက္ခဖြစ်
ခြင်း။ ဒုက္ခပါက လက္ခဏာ၊ မကောင်းသော အကျိုးကို
ပေးခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။

ဟူ၍ဖြစ်ပေသည်။ယင်းပို့ဗျာ

ကို ထောက်ဆ၍ ကုသိုလ်နှင့် အ
ကုသိုလ်၏ လက္ခဏာများကို ကောက်
နှင့်မည်ဆိုပါလျှင် ကုသိုလ်၏လက္
ဏာမှာ—

၁။ (အနေဝါဒ)အပြစ်မရှိခြင်း
၂။ (သုခစိပါက) ကောင်း
သော အကျိုးကိုပေးခြင်းဟူ၍ ဖြစ်
သည်။

တစ်ဖန် အကုသိုလ်၏
လက္ခဏာမှာ—

၁။ (သာဝဇ္ဇာ)အပြစ်ရှိခြင်း
၂။ (ဒုက္ခပါက)မကောင်း
ကျိုးပေးခြင်း ဟူ၍ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တိုင်း အခြေခံနားလည်ထားကြ
သည်မှာ ကုသိုလ်သည် ပြုလုပ်နေ
စဉ်မှုလည်း အပြစ်မရှိ။ နောင်အခါ
မှုလည်း ခမိုးသာသုခအကျိုးကို
ခံစားနိုင်၏ဟူသော အချက်ဖြစ်ပေ
သည်။ ထိုအတူ အကုသိုလ်ကို နား
လည်ထားသည်မှုလည်း အကုသိုလ်
သည် ပြုလုပ်နေစဉ်မှုပင် အပြစ်ရှိ

အချို့မှာ မိစ္ဆာနိဝအမှုတိန္ဒာ
ချမ်းသာနေကြပီး သမ္မာအာနိဝ
သမားတိန္ဒာ ဆင်းရဲနေကြသည်။
ဤသို့သော ကံကြမှာ လှည့်ကွက်မျိုး
နှင့် တွေ့ကြခဲ့ရသော မျက်စိလည်
လမ်းမှာဖွယ်ရာဖြစ် သောကြောင့်
အထူးသတိပြုသင့်ပေ သည်။

ဘုရားရှင်အလောင်းတော်
နာရဒဗ္ဗာဖြစ်ခဲ့သည်ကလည်း အက်တိ
မင်္ဂလားသည် ဤသို့သော ကံကြမှာ၏
လူညွှန်ကွက်မျိုးနင့် ကြံခဲ့ရ၍ မျက်
စီလည် လမ်းမှားခဲ့ဖူးပေသည်။

အခါတစ်ပါး၌ အင်တိမင်
ကြီးသည် ဂုဏ်တက္ကတွန်းဆရာနှင့်
တွေ့ဆုံးပြီး ဝါဒသဘောကို မေးဖြန်း
ခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုအခါ ဂုဏ်ဆရာ
သည် မင်းကြီးနှင့်တွေ့ဆဲတွေ့ခိုက်
သူ၏ ဥဇ္ဈာဒပါဒကို မင်းကြီးယုံလောက်
အောင် အစွမ်းရှိသရွှေ့ ဟောပြော
လေတော့၏။ ဥဇ္ဈာဒပါဒသို့သည်မှာ
က ကံ၏အကျိုး မရှိသောပါဒဖြစ်
ပေသည်။ ထို ဂုဏ်ဆရာ၏ ဥဇ္ဈာဒ
ပါဒကို ထောက်ခံသည်မှာ အလာတ
စစ်သူကြီး ဖြစ်ပေသည်။ အလာတ
စစ်သူကြီးသည် အင်တိမင်းကြီးအား
လျှောက်ထားသည်မှာ -

“ଦୂରାଜବ୍ରାଣୀ ହେବାପ୍ରଭା
ଏକ କ୍ଷେତ୍ର ଗୁଣ୍ଡିର୍ବଳଗ୍ରହ ପିଲାନ୍ତିର୍ବଳ
ଗୁଣ୍ଡିର୍ବଳ ରୋହାଠିର ଭାବୁଟାହୀପ୍ରଭାନ୍ତିର୍ବଳ
ତୃତୀୟ ପିଲାନ୍ତିର୍ବଳ ଅମନ୍ତିର୍ବଳ ମୁଖୀୟ ପ୍ରଭା
ଶ୍ରୀ କୃତୀର୍ବଳ ଓ କୃତୀ ଶ୍ରୀତୀର୍ବଳ
ପାର୍ଵତୀ ପିଲାନ୍ତିର୍ବଳ ପାର୍ଵତୀ ପିଲାନ୍ତିର୍ବଳ
ଲାନ୍ତିର୍ବଳ ପାର୍ଵତୀ ପିଲାନ୍ତିର୍ବଳ ପିଲାନ୍ତିର୍ବଳ
ପାର୍ଵତୀ ପିଲାନ୍ତିର୍ବଳ ପାର୍ଵତୀ ପିଲାନ୍ତିର୍ବଳ ପିଲାନ୍ତିର୍ବଳ

အလာတစစ်သူကြီးသည်
သူ၏ ဘဝအတွေ့အကြံနှင့်ရေးရုံ
ဂုဏ်ဆရာတ်ပါဒကို အမှန်မြင်စိ
ကြောင်း အထက်ပါအတိုင်း ထောက်
ခံခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အလာတစစ်သူ
ကြီးသည် အတိတ်ဘဝမှုဆိုးဖြစ်ခဲ့
စဉ် သားဌာနသတ္တဝါတိုကို သတ်ခဲ့
၏။ ပါကာတိပါတာကံများကို ကျိုး
လွန်ခဲ့ခြင်း။ သို့သော ငရဲမကျသည့်
ပြင် မြင့်မြတ်သောဘဝသို့ဟင် ရောက်
ခဲ့ရသေးသည်။ အကုသိုလ်သည် မ
ကောင်းသော အကျိုးကိုပေးသည်
ဟူသော ဟောမိန္ဒြေချက်သည်ပင် ယုံ
ခဲက်ခက် ဖြစ်ပေတော်။

ထိအတူ ရဏဆရာ၏ ပါဒ
ကို ထောက်ခံသူ နောက်တစ်ညွှေးပေါ်
လာပြန်၏။ ထိသူမှာ မီဇကကျန်
ဖြစ်ပေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်
လည်း ရေးဘဝကို မှတ်ဖိပါသည်။
ကျွန်ုပ်ရေးဘဝက သာကေတမြဲတွင်
ဘာဝသူငွေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိသူငွေး
ဘဝတွင် သီလစောင့်ခဲ့ပါသည်။
ကျွေးမွေးလှုအိန်းမှုများလည်း ပြုခဲ့
ပါသည်။ မကောင်းမှုဟုသမှု တစ်ခ

မူ မပြုခဲ့ပါ။ ကုသိလ်ကောင်းမှကို
သာ လုပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိ
ဘဝမှ သေခဲ့၍ ယခုဘဝတွင် ရွှေ
ချက်ချွန်မတော်သား လာ၍ဖြစ်ခဲ့ရပါ
သည်။ ကုသိလ်များ လုပ်ခဲ့သော်
လည်း ကောင်းရာဘဝထိ မရောက်ဘဲ
ယုတ္တနိမ့်သော ကျွန်ုပ်းမှာ ဖြစ်နေ
ရပါသည်။ အကျင့်သီလကုသိလ်
ကောင်းမှသည် အကျိုးခဲ့ဖြစ်တော့
မည်ဟု သံသယဝင်စိပါသည်ဘူရား”

သိမ်းဖွင့် အက်တိမင်းကြီးသည်
မကောင်းသော ဥပ္ပါဒဝါဒကို သက်
ဝင် ယုံကြည်ကာ မိစ္စာနိုင်ဘာဝထို့
ရောက်ရလေတော့၏။နောင်မှ သမီး
တော် ရှားအော်နှင့် နာရမြေပြဟာတို့
ဟောပြောခြချွဲတ်မှ အယူမှန်ကို
ရောက်ရလေတော့သည်။ ဤသို့
သော ကံကြမ္မာလုည်းကွက်များ
ကြောင့် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များသည်
ကုသိုလ်အကျိုးဟုလည်း မယုံအကု
သိုလ် အကျိုးဟုလည်း မယုံတော့။
သတ္တာလောက၏ သဘာဝဖြစ်စဉ်များ
ဟုသော လက်ခံယုံကြည်လိုက်ကြပီး
ကမ္မန်ယာမ၏ စည်းရိုင်းအတွင်းမှ
ရှုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားကြတော့သည်။
သံသရာကို မှုက်ကွယ်ပြပီး တစ်

ဘဝချမ်းသာရေးကိုသာ ဦးစားပေး
ကြတော့၏။ တစ်ဘဝတည်းကိုသာ
ကြည့်ပြီး အမှားကြီး မှားကြလေ
တော့သည်။

အမှုန်စင်စစ် သတ္တဝါတိုင်း
တွင် သံသရာရှိပါ၏။ သတ္တဝါတိုင်း
သည်ပင် သံသရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။
သံသရာတွင် ကျင်လည်ရသော
ဘဝပေါင်းများစွာ၍ ကုသိုလ်လည်း
ပြခဲ့၏။ အကုသိုလ်လည်း ပြခဲ့၏။
ဘဝတစ်ခုကိုသာ မကြည့်ဘဲ သံသရာ
ကိုပါ ကြည့်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အလာတစစ်သူကြီးသည်
ဘဝတစ်ခုကိုသာ မှတ်စီခြင်းဖြစ်၏။
သံသရာတစ်ခုလုံးကို မှတ်စီခြင်း
မဟုတ်။ ဘဝတစ်ခုကိုသာ မှတ်စီ
သဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
အမှုန်မှာ သူသည် ကသာပဘုရား
၏ ရွှေစေတီတော်တွင် အနောက်
ပန်းတိုကို ပန်းဆိုင်းပြ၍ လျှော့ဖူး၏။
ထိုဘဝက သေလွန်သော် မီးခဲပြားဖုံး
ဖြစ်နေသော အနောက်ပန်းဆိုင်း
အလျှော့ကုသိုလ်ကံက မထောက်ပုံဘဲ
တစ်ခုသော အကုသိုလ်ကံက တွန်းပို့
သဖြင့် န္တားသတ်သမားဘဝရောက်ရ
သည်။ ထိုဘဝက သေလွန်သော်
ပုံနှံကွယ်နေသော ပန်းကုသိုလ်က
အကျိုးပေး၍ စစ်သူကြီးလာဖြစ်ရ
ပေသည်။ န္တားသတ်သမားဘဝက
အကုသိုလ်ကံသည် ယခုလောလော
ဆယ် တိမ်မြော်နေခြင်းဖြစ်၏။ အ
ကုသိုလ်ပြုသော်လည်း ငဲ့မကျို့င်
ဟူသော သော့မျိုး မဟုတ်ချေ။

ထိုအတူ မီကေကျွန်သည်
လည်း ဘဝတစ်ခုကိုသာ မြင်ခြင်း
ဖြစ်၏။ သူသည် ကသာပဘုရား
လက်ထက်၌ လူဖြစ်ခဲ့စဉ် တော့အပ်
အတွင်း န္တားပျောက်၍ န္တားရှာနေ

နိုက် လမ်းမသိသော ရဟန်းတစ်ပါး
က လမ်းမေးသည်ကို ပြန်မပြောဘဲ
နေခဲ့၏။ ရဟန်းက ထပ်၍မေးသော
အခါ စိတ်မရှည်သောကြောင့် ဒေါသ
ဖြင့် “ကျွန်တို့သည် နှုတ်ထွက်ကြမ်း
ကြသည်။ သင်သည်လည်း နှုတ်
ထွက် ကြမ်းပေသည်။ ကျွန်မျိုးဖြစ်
မည် ထင်၏”ဟု ပြစ်မှားပြောဆိုခဲ့
ဖူး၏။ထိုအကုသိုလ်ကံသည် အကျိုး
မပေးသေးဘဲ တိမ်မြော်နေခြင်း ကောင်းမှု
ကံ တစ်ခုက ထောက်ပုံသဖြင့် သာ
ကောတြို့ သူငြေးဖြစ်ရသည်။ ထို
သူငြေးသာဝ ကောင်းမှုကုသိုလ်များ
ပြခဲ့သော်လည်း သေလွန်သောအခါ
ရဟန်းအား ပြစ်မှားခဲ့သော ဝစ်ကံ
အကုသိုလ်က အကျိုးပေးသဖြင့်
ကျွန်မော် ဝမ်း၌ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။သူငြေး
ဘဝက ကံသည် နောင်အကျိုးပေး
ဦးမည်သာ။ ကုသိုလ်၏ အကျိုးမရှိ
ဟူသော သော့မျိုး မဟုတ်ပေ။

အထက်ပါအကြောင်းအရာ
တိုကို ထောက်ဆုံး ပုံးသာသာဝင်
တိုင်း နားလည်ထားသင့်သည်မှာ
ကုသိုလ်လုပ်၍ ကောင်းကျိုးမရသေး
သော်လည်း စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းရ
မည်မဟုတ်ဟူသော အချက်ဖြစ်ပေ
သည်။ မီမံတို့ ပြုလုပ်နေဆဲကုသိုလ်
များသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတွင် မျှော်
အကျိုးပေးမရည်။ ယခု လောလော
ဆယ် ဆင်းရဲခြင်းသော် အတိတ်က အ
ကုသိုလ်အကြွော်အကျွန် ဖြစ်ပေသည်။
ထို အကုသိုလ်အကြွော်းကို ကျေ
အောင်ပေးဆပ်ပြီး နောင်အနာဂတ်
အတွက် ကုသိုလ်တရားများကို
ပေါက်မှားရှင်သန်စေရမည်ဟူသော
နဲ့ဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုမြေပြီ
ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအတူ အကုသိုလ်ပြုလုပ်
နေသော်လည်း ဆင်းရဲမတွေ့ဘဲ
ချမ်းသာနေသူများကို ကြည့်၍ အား
မကျသင့်။ ယင်းတို့သည် အတိတ်
က ကုသိုလ်ကံကြောင့်သာ ချမ်းသာ
သူခ ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်၏။ အတိတ်
ကုသိုလ်ကံများ ကုန်သောအချိန်
ရောက်ပါက “ပုံးလေတဲ့ငှက်ခါး နား
မှုသိမည်”ဆိုသကဲ့သို့ အကုသိုလ်၏
အကျိုးပေးပုံးကို မူချသိရမည် ဖြစ်ပေ
သည်။ အကုသိုလ်သည် အကျိုး
မပေးသေးပါက လွန်စွာ မွေးလျှော်
ဖွေ့ရှုပေ၏။ မိမိစိတ်တိုင်းကျုံ
အကုသိုလ်များ ကျျေးလွန်နေရသည်မှာ
လွန်စွာ ချိမြိုင်သည်ဟု ထင်စရာ
ပင်။ မီမံ မကျေနှုန်းသူကို သတ်
လိုက်ရ၍ အောင်မြင်သွားလျှင်၊ မီမံ
အလိုဂိုသော ပစ္စည်းကို ဖိုးလိုက်ရ၍
အောင်မြင်သွားလျှင် အကျေနှုန်းကြီး
ကျေနှုန်းပါပ်ကြပေးပါ။ သို့သော် ထို
အကုသိုလ်ကံတို့က မီမံအား အကျိုး
ပေးလာသောအခါ နောင်တကြီးစွာ
ရပေလိမ့်မည်။

ထိုကြောင့် မြတ်ပုံးမြန်မှာ
ထားသည်မှာ –

“မရဝ မညှတ် ဗာလော၊
ယာဝပါပဲ နပစ္စတီ၊ ယဒါစ ပစ္စတီ
ပါပဲ၊ အထဇုနွှေး နိဂစ္စတီ။”

မကောင်းမှုကံ၏ မကောင်း
သောအကျိုးကို မခံစားရသေးသမျှ
ကာလပတ်လုံး လူမှုပိုက်တို့သည် မ
ကောင်းမှုကံကိုပုံးပင် ပျားသကာထင်
မှတ်နေကြ၏။ မကောင်းမှုကံ၏
အကျိုးပေးကို ခံစားရသောအခါတွင်
ထိုလူမှုပိုက်သည် အော်ဟစ်ငုံည်း
ကြီးစွာသော ဆင်းရဲသို့ ရောက်ရ၏။
အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သဖြင့်
မီမံ၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်တစ်ဒေသတွင်

၆၁ ဘပ္ပါယာ

၁ မွ ၅ ၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ :

မကောင်းမှုကံ၏ မကောင်းသောအကျိုးကို မခံစားရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး လူမှိုက်တို့သည် မကောင်းမှုကံကိုပင် ပျားသကာထင်မှတ်နေကြ၏။

တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်ပ်တစ်ခုကို
တင်ပြလိပ်သည်။ ထို့ကြောင်းမည်ကို
အနှစ်တွေသည့်အားဖြင့် ကိုတေလေ
ဟု ဆိုကြပါစို့။

ကိုတေလေထံတွင် မိန့်ခိုင်
သော မိခင်အိုကိုး ရှိပေ၏။ တစ်နေ့
ကိုတေလေသည် အရဂ်မူးလာပြီး
မိခင်အိုကြီးအား ရှိက်နှုက်လေတော့
၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများက ပိုင်း
ဝန်းတားဆီးကြသည်။

“ဟေ့၊ တေလေ၊ မအောင်
ကို ပြန်မရှိက်နဲ့ မြေမျိုးလိမ့်မည်”

ထိုအခါ ကိုတေလေသည်
ဟားတို့က်ရယ်ရင်း မြေကြီးပေါ်
ဆင်းသွား၏။ ထိုနောက် မြေကြီးကို
ခြေနှင့်ပေါက်ပြ၏။ ခုန်ပြ၏။ နှုတ်
ကလည်း-

“ကဲ့၊ မျှစမ်း၊ မျှစမ်း၊
မြေမျိုးမှာဆုံး ပျိုစမ်း”

ကိုတေလေ ဘယ်လောက်
ပြောပြော မြေကြီးက တုတ်တုတ်မျှ
မလှပ်ပေါ်၊ အဘယ်မျှ မချင့်မရဲ့ ဖြစ်
စရာ ကောင်းပါသနည်း။

သို့သော မိခင်ကြီးဆုံးပြီး
မကြာပါချော့။ ကိုတေလေ၏ ကျော်
တွင် အနှုံပဆုံးကြီး ပေါက်လာ၏။
တော်ထဲ ယာစောင့်ရင်း ပေါက်လာ
သည်ဖြစ်၍ ရွှာသို့ မပြန်နိုင်ချော့။
တဖြည်းဖြည်း ရောဂါရင့်လာပြီး
မအိပ်နိုင်၊ မတားနိုင် ညည်းည်းအော်

ဟစ်နေရတော့၏။ အနာကလည်း
ပြည်တာရွှေ့ သွေးတစိုစို၊ အပုပ်နှုပ်
တွက်လာချော့။ ထိုရက်အတွင်း
ကျေးရွှေ့ အလှူဗွဲကြီး အကြီး
အကျယ် ကျင်းပနေခိုက်ဖြစ်၍
ကိုတေလေထံသို့ မည်သူမျှ မလာနိုင်
ကြား၊ အများတကာ ပျော်ရွှေ့ရယ်မော်
နေသော အချိန်တွင် ကိုတေလေ
ခများ ညည်းည်းအောင်ဟစ်နေရ၏။
ထိုသို့ဖြင့် ဆင်းခြောင်းတကာတို့တွင်
အခံရအခက်ဆုံးဖြစ်သော အထိုးကျို့
ခြင်း ဆင်းရော်ကို ကြိုတ်မြိုတ်ရင်ဆိုင်
ရင်း ကိုတေလေတစ်ယောက် ဘဝ
နိုင်းချုပ်ခဲ့ရတော့သည်။ အလှူဗွဲ
ကိုများပြီးမှ ကိုတေလေ၏ အသုဘာ
ကို အတိုခုံးလိုက်ပြီး တဲ့အောက်သို့
ထင်းများသွင်းကာ တဲ့ရောအလောင်း
ပါ မိုးရှိလိုက်ကြရတော့သည်။

ကံတရား၏ ဒဏ်ခတ်ချက်
သည် ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ယုံရမည့်
အဖြစ်ပေါ်တည်း၊ သတိပြုစရာပင်။

အချုပ်ဆုံးရသော ကုသိုလ်
ကံသည် ကောင်းသောအကျိုးကို
ပေးမည်။ အကုသိုလ်ကံသည်
မကောင်းသော အကျိုးကို ပေးမည်။
ယခုအကျိုး မပေါ်သေးလှုင် နောင်
ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသို့
အကျိုးပေးသောအခါ်ဗျိုလည်း မိမိ
ပြုလုပ်ခဲ့သော ကံတရားအတိုင်းသာ
အကျိုးရရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။ လိမ့်၍
ညာ၍ မရနိုင်ပါချော့။

အထက်ပါအကြောင်းအရာ
နှင့် ပတ်သက်၍ မြတ်ဗုဒ္ဓရ၏ အတိ
လင်းဆုံးသော ဟောဖော်ချက်မှာ—

“လေးလုံသော ကျောက်
တုံးကို ရော်ချလှုင် မြှုပ်သွားပေ
လိမ့်မည်။ မြှုပ်သွားသော ကျောက်
တုံးအား ရောပ်ပေါ်လာပါစော့

မည်မျှပင် ဆုတောင်းစေကာမူ
ကျောက်တုံးသည် ပေါ်မလာနိုင်ချော့။
ထိုအတူ အကုသိုလ်တရား
များ ပြုလုပ်မြို့ဝါယာသည် သေသာ
အခါ ဒုဂိုတိဘဝသို့ ရောက်ရပေ
မည်။ ဒုဂိုတိဘဝသို့ ရောက်ရသူ
အား ကောင်းရာသုဂ္ဂတိသို့ ရောက်
ပါစော့ ဆုတောင်းနေသော်လည်း
မရောက်နိုင်ချော့။

ဆိုအိုးကို ရော်ချလှုင်ခဲ့သော်
အိုးကွဲသည် ရော်မြှုပ်၍ ဆိုသည်
ရောပ်သို့ ပေါ်လာပေမည်။ ရောပ်
ပေါ်နေသည် ဆိုအား ရောအာက်သို့
မြှုပ်ပါစော့ မည်မျှပင် ဆုတောင်း
နေစေကာမူ မမြှုပ်နိုင်ချော့။

ထိုအတူ ကောင်းမူကုသိုလ်
ပြုလုပ်မြို့ဝါယာသည် သေသာအခါ
ကောင်းသော သုဂ္ဂတိဘဝသို့ ရောက်
ရပေမည်။ သုဂ္ဂတိဘဝသို့ ရောက်
သေသူသုအား ဒုဂိုတိဘဝသို့ရောက်
ပါစော့ ဆုတောင်းနေသော်လည်း
မရောက်နိုင်ချော့”ဟူသတည်း။

အမှန်စင်စစ် ကံတရား
သည် လိမ့်၍ ညာ၍ မရပါချော့။
ကောင်းတာပြုလှုင် ကောင်းကျိုးရ
ပေမည်။ မကောင်းတာပြုလှုင် မ
ကောင်းကျိုးရပေမည်။ တဒ်တော်
ကံကြွား၏ လှည့်ကွက်ကြောင့်
ကောင်းတာပြု၍ မကောင်းကျိုးနှင့်
ကံနေရခြင်း၊ မကောင်းတာပြုပါ
လျက် ကောင်းကျိုးနှင့် ကံနေရခြင်း
များ ရှိတော်သော်လည်း ခဏမျှသား။
နောက်ဆုံးတွင် ကံတရားအတိုင်း
ခံကြား၊ ခံကြားရမည်သာ ဖြစ်သော
ကြောင့် ကံကြွား၏ လှည့်ကွက်ဝယ်
မျက်စိလည် လမ်းမှမူးမိကြစော့
တင်ပြအပ်ပါသတည်း။

□သတိဉာဏ် (ဆင်ပေါင်း)

ဘသနာရွှေး ဘသနာပြု

သုတက် / နပသ (မန်း)

ဒီနေ့ „သာသနာဆိုတဲ့ စကားလုံးကို နေရာအတော်များများ မှာ လူအတော်များများတို့ အသုံးပြု နေကြတယ်။ အဲဒါ “သာသနာ”ဆို တဲ့ စကားလုံးနဲ့ “ပြု”ဆိုတဲ့ စကား လုံးကို ပေါင်းပြီး “သာသနာပြု” ဆိုတဲ့ ပေါ်ဟာရကလည်း လူကြား သူကြားမှာ အတော်ပဲခြေလှမ်းကျကျ နဲ့ ပုံးလွှင့်လျက်ရှိပါတယ်။ ဒီစကား နှစ်လုံးနှစ်ပေါ်သက်ပြီး ဖြေရှင်းလိုစိတ် အလွန်ပြင်းထန်လျက်ရှိတာမို့ ကိုယ် သိတားတဲ့ သာသနာ—ဆိုတဲ့ စကား ကိုယ်ယုံကြည်းလက်ခံတားတဲ့ သာ သနာပြုဆိုတဲ့ ပေါ်ဟာရကပဲ မှားနေ လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီနေ့ အသုံးပြုနေကြတဲ့ နေရာတွေကပဲ မှန်လွန်းနေလေသလား စာသည်ဖြင့် သံသယဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ လက်လှမ်းမီတဲ့ စာအုပ် စာပေတွေကို လေ့လာဖတ်ရှုပြီး သကာလ ခေါင်းစီးပါ ပေါ်ဟာရ

စကားနှစ်လုံးကို ဗုဒ္ဓဘာသာရှိ ထောင့်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအမြင်ကနေ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

သာသနာ

“သာသနာ”၊ ဒီစကားလုံး ဟာ စိတ်၊ ကိုယ်၊ ဒါနစ်တဲ့ စကား တွေလို မြန်မာပေါ်ဟာရအတွင်း ဝင် ရောက်လာတဲ့ ပါဉိုသက်ပေါ်ဟာရ စကားတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။မူရင်းပါဉိုက “သာသနာ”ပါ။ သွေ့ရှုထောင့်က ကြည့်ရင် သာသ—စာတို့ယူ—ပစ္စည်း ယူကို အန်—ပြုပြီး “သာသနာ”ဆို တဲ့ ပါဉိုပို့ ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒါ “သာသနာ”ဆိုတဲ့ ပါဉိုစကားကို အဘိဓာနပူဒီပိုကာပါဉို—စာအုပ်ဂါတ် နံပါတ်—ဇူဇူမှာ အနက်အမို့ယ် လေးမျိုး စွဲင့်ဆိုတားပါတယ်။ အဲဒါ လေးမျိုးကတော့ ၁။ အာဏာ = အာဏာ (၈) စော်င်းခြင်း

၆။ ဘပ္ပါယာ

၁ မှ ၅ သ ၂ ရ ၁ ၃ :

၂။ အခေါက = ဘုရားရှင်
စကားတော်။

၃။ လေခ = သတင်းစာလွှာ
(၈) ကမ္မည်းအမှာစာ။

၄။ အနှစ်သန = အဆုံး
အမ၊ ဆုံးမခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ အဘိဓာန်ပါမြို့ ဂါထာ
နံပါတ်-၃၉၄မှာပဲ “သာသန”ကို
အမိန့်လိုဆိုပြီး၊ ပခုက္ခာအဘိဓာန်
နိသာသနစ်များ “သာသနရှင်းသုဝါ”
စကားနှစ်လုံးတို့ အမိန့်၊ အာဏာ၊
စောင်းခြင်း၊ ပရိယာယ်တူဖြစ်၏လို့
မှာထားချက်ကို တွေ့ရပါတယ်။

ဒီထဲကနေ ကောက်ချက်
ဆွဲယူကြည့်မယ်ဆိုရင် သာသန-ဟာ
မူရင်းပါ။ သာသန-ဆိုတာက လူ
တွေ့ရဲ့ နှုတ်အခေါ်တွင်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အမိပြုယ်ကတော့ အမိန့်၊
အာဏာ၊ အဆုံးအမလိုနားလည်ရ
ပါမယ်။ ခုစာရေးသူအနေနဲ့ တင်ပြ
မှာက ဗုဒ္ဓဘာသာသူရှိထောင့်၊ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာအမြင်ကနေ ဗုဒ္ဓသာသနနှင့်
ပတ်သက်တာကို တင်ပြမှာဖြစ်ပါ
တယ်။

သာသနတော်သုံးရပ်

ဗုဒ္ဓဘာသာသနနဲ့ပတ်သက်
ပြီး အာဒ္ဓကထာဆရာများ၊ သရဲ့ယာ
တင်ဆရာအရှင်မြတ်များ ဖွင့်ဆိုထား
တဲ့ သာသနသုံးမျိုးကို တင်ပြပါ
မယ်။ အဲဒီကတော့ ၁

၁။ ပရိယာတိုးသာသန =
ပိဋကတ် စာပေသင်ကြားမှာ

၂။ ပဋိပတ္တိသာသန = ဆုံးမ
တော်မူတဲ့အတိုင်း(ကမ္မားနှင့်သာဝနာ
များများမှာ တရားအားထုတ်မှု)။

၃။ ပဋိဝေဓသာသန =
သစ္စာလေးပါးနဲ့ မင်း၊ ဖိုလ်၊ နိုဗာန်

တရားမှုန်ကိုသိမှု၊
တစ်နည်း-

၁။ ယထာပရာဓသာသန =
=အပြစ်ရှိသူကို အပြစ်အလျောက်
ဆုံးမပညာတဲ့ ဝိနည်းပိုင်ကတော်။

၂။ ယထာနှင့်လောမသာ
သန = ထိုထိုသတ္တဝါတို့၏ အလို
အျေားသယအလိုက် ဟောကြားဆုံးမ
တော်မူထားတဲ့ သုတေသနပိုင်ကတော်။

၃။ ယထာဓမ္မသာသန =
အားလုံးသောဗုရှိရုံ၊ သတ္တဝါ၊ ရော
မြေ၊ တော့၊ တောင်ဟူသမျှ ပရာမတ္ထာ
မမှာအစုဖြစ်တဲ့ အတွက် ရုပ်နာမိ
အလိုက် ဟောကြားဆုံးမတော်မူထား
တဲ့ အဘိဓမ္မပိုင်ကတော်။

ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း တကယ်
တော့ သာသနဆိုတာ မြတ်ပုံချွဲ
အဆုံးအမ ထုဝါဒအသာနာတော်
တွေပါပဲ။ ပုံချွဲမမှာတွေပါပဲ။ ဒီဓမ္မ
တွေကိုပဲ တစ်နည်းတစ်ဖုံးပြန်ပြီး
ရေတွက်ကြည့်တဲ့အခါ ပိုင်ကသုံးပုံး
နိကာယ် ပါးရပ်၊ အဂါးကိုးတန်၊ ဓမ္မ^၁
ကွန်း၊ ရှိစ်သောင်းလေးထောင်ဆိုပြီး
တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီဓမ္မတွေကို အ^၂
လောင်းတော်မင်းသား ဘုရားဖြစ်
တော်မူတဲ့ အချိန်ကစ ပရိနိုံာန်ဝင်စံ
တော်မူတဲ့ထိ (၄၅)နှစ်တိုင်တိုင်
ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒီဓမ္မတွေကို
ခြုံင့်မြတ်အောင် ဆုံးမခဲ့တဲ့ အဆုံးအမ^၃
သာသနကို လက်ကမ်းလိပ်ပါတယ်။
ဒီသာသနကို ဂေါ်တမမြတ်ပုံချွဲတစ်
ဆူတည်းက ဆုံးမခဲ့တာ မဟုတ်ပါ^၄
ဘူး။ ပွင့်တော်မူပြီးတဲ့ ဘုရားရှင်
တိုင်း ဆုံးမခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ
အတိုင်းလိုက်နာ ကျော်သုံးရောင်ပဲ
ပြည့်စုံပြီး။ ဒီအတိုင်း လိုက်နာဖို့ဆိုတာ
လည်း လွှာလွှာလှုပူလှုတာတော့ မဟုတ်
ပါဘူး။ အဲဒီသာသနဆိုတဲ့ အဆုံး

အမကို ရှုကြည့်ကြရအောင် ၁

အဆူဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏
အဆုံးအမသာသန

ဟောဒီလောကကြီး ကမ္မာ

ကြီးထဲမှာ ဘုရားရှင်တွေ ပွင့်ခဲ့တာ
မရောမတွေကိုနိုင်အောင် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဂရို
မြို့ထဲက သဲတွေ့လောက်မက ဘုရား
ရှင်တွေ ပွင့်ပေါ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွဲ့ပို့တို့
ဂေါ်တမပုံအပါအဝင် ဘုရားရှင်တိုင်း
ဆုံးမခဲ့တဲ့ အဆုံးအမသာသနလို့
ဆိုတဲ့ ထုဝါဒတစ်ခု ရှိခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီအဆုံးအမကို လူမျိုးမရွေး ဘာ
သာမရွေး၊ နေရာမရွေး၊ လိုက်နာ
ကျော်သုံးသင့်တာ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီ
အဆုံးအမကတော့ -

၁။ မကောင်းမှာ အကုသိုလ်
ဟူသမျှကို ကိုယ်နှုပ်ပြုလုပ်နဲ့ နှုတ်နဲ့
မပြောဆိုကြနဲ့ စိတ်နဲ့လည်း မကြံ
စည်ကြနဲ့။

၂။ ကုသိုလ်ကောင်းမှာဟူ
သမျှကို ကိုယ်နဲ့လည်း ပြုလုပ်ကြ
နှုတ်နဲ့လည်း ပြောဆိုကြစိတ်နဲ့လည်း
ကြံစည်ကြ။

၃။ မိမိစိတ်ကို ဖြူစ်
အောင်၊ သန့်ရှင်းအောင် အပြစ်ကင်း
အောင် ဆုံးမကြတဲ့။

အဲဒီပါပဲ။ အဲဒီအဆုံးအမ^၁
ကိုသာ လိုက်နာကြ ကျော်သုံးကြမယ်
ဆိုရင် ကမ္မာလောကကြီး အေးချမ်း
သွားမယ်။ လွှာပွဲသွားမယ်။ သန့်ရှင်း
သွားမယ်။ အပြစ်ကင်းသွားမယ်။ လူ
တိုင်း လိုက်နာကျော်သုံးကြမယ်ဆိုရင်
ပြောတာပါ။

ဓမ္မနဲ့ပိုင်နယ်
သုတော်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မ

၆၁ အပြမား

၉ ဧ ၅ ၂၀၁၄ :

လို အများနားယဉ်နေတဲ့စကားကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဓမ္မနဲ့ ဝန်ယလိုပဲ သုံးနှုန်းခဲ့ပါတယ်။ နောက် မှ သဂ္လာယနာတင် မထောက်တိုက တူရာရွေးထဲတို့ဗီး အဲဒီလို သုံးအုပ်စု ခဲ့ခြားခဲ့တာပါ။ ဝန်ယကိုတော့ ဝန်ယ ပိဋကလိုသုံးကြပါတယ်။ အဲဒီဝန်ယ ပိဋကဆိတာ ဥပဒေစည်းကမ်းတွေ ပါပဲ။ ရဟန်းတော်တွေ လိုက်နာဖို့ ရှောင်ကြိုင်ဖို့ တစ်နည်းပြောရရင် ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်အမှုကိစ္စတွေ ဆိုပါတော့။ ဓမ္မကိုတော့ သုတေသနနဲ့ အသိဓမ္မဆိုပြီး နှစ်အုပ်စုခဲ့လိုက် တယ်။ သုတေသနကို သုတေသနပိဋကလို ခေါ်တယ်။ အသိဓမ္မကိုတော့ အဘိ ဓမ္မပိဋကလိုဆိုတယ်။ သုတေသနဆိုတာ နည်းလမ်းတွေပဲ။ အဲဒီထဲမှာ လူမှူ ရေးတွေ ရာဇာရေးတွေ ဓမ္မရေးတွေ စီးပွားရေးတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ဘုရားရှင်က နည်းလမ်းတွေ အများအပြား ပေးတော်မှုခဲ့တယ်။ အောက်ခြေ အဆင့်ကနေပြီးတော့ ဟိုအထက် နိုဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့ တိုင်အောင်သွားရ ပယ့်၊ လျောက်ရမယ့်နည်းလမ်း ကောင်းတွေ ပေးခဲ့တယ်။ အသိဓမ္မ ဆိုတာကတော့ သဘောတရားလို့ အမိုးယ်ရတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဘယ် သိပ္ပါပညာရှင်တို့မှ ဖော်ထဲတို့မရ ဘယ်တွေးခေါ်ရှင်တွေမှ ရှာဖွေလိုမရ တဲ့ ရှင်နာမ်သဘောတရားတွေကို ပြည့်ပြည့်စုစု ဖော်ထဲတို့ဟောကြား ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီသာသနသုံးရှု ကိုသာ အပြည့်အစုံ နားလည်တတ် ကျွမ်းပြီး လိုက်နာကျွမ်းသုံးလိုကတော့ ဟောဒီလောက်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်တာ တွေ အားလုံးကို နားလည်ပြီးသား ပဲ။ သံသရာစက်လည်တာ၊ သံသရာ

စက် ပြတ်တာ၊ သံသရာစက်ရပ်တာ၊ ဘဝရဲ့အဆုံးပန်းတိုင် အားလုံးကို နားလည်သဘောပေါက်သွားမှာ အ မှန်ပါပဲ။ အဲဒီဓမ္မနဲ့ဝန်ယဟာ ဘယ် လောက်အေားကြီးတယ်၊ ဘုရားရှင် နဲ့ တန်းတူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ညီတော်အာနနှာကို ဟောဒီ လို့ မှာကြားခဲ့တယ်—

“ချုစ်သား အာနနှာ၊ ငါ ဘုရားရှင်ဟာ သင်တို့အတွက် ဓမ္မ ကိုလည်း ဟောကြားခဲ့ပြီးပြီး ဝန်ညွှေး ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းတွေကိုလည်း သတ်မှတ်ပညာတို့ ပြီးခဲ့ပြီး ငါဘုရားရှင်လို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးတဲ့နောက် အဲဒီဓမ္မနဲ့ ဝန်ယတွေဟာ သင်ချုစ်သားတို့ရဲ့ ဆရာပဲ၊ အဲဒီဓမ္မနဲ့ဝန်ယကို ငါဘုရားရှင်လို့ သတ်မှတ်ကြား၊ အားထားကြား အဲဒီ ဓမ္မနဲ့ဝန်ယအတိုင်း လိုက်နာကြား၊ ကျော်သုံးကြား”လို့ အမှာစကား မိန့်ကြား ခဲ့တယ်။

မြတ်ဗွဲရဲ့ နောက်ဆုံးအဆုံးအမ သာသန

မိဘတွေဟာ နေအိမ်ကနေ ခရီးဝေးသွားလိုတဲ့အခါမှာဖြစ်ဖြစ် သေခါနီးဆဲဆဲအခါမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှ မဟုတ် အလုပ်ရှိရာ ဌာနတစ်ခုခုကို ဖြစ်ဖြစ် သွားကြတဲ့အခါ သားသမီး တွေ၊ အိမ်မှာကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အလုပ် သမားတွေကို ဘယ်လိုအောင် ဘယ်လို ထိုင်၊ ဘယ်လိုစား စသည်ဖြင့် အမှာ စကားထားလေ နှုံးကြပါတယ်အလား တူပါပဲ၊ ကျွန်းပိတ္တုအားလုံးရဲ့ အားကိုး ရာအစစ်ဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ဟာလည်း ကုသိနာရုံပြည် မလွှာမင်းတို့ရဲ့ အင်ကြင်းတော်မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ခါနီးကာလ ရတနာ

ညာ့်စောင်းထက် လဲလျောင်း သီတင်းသုံးတော်မူရင်း တပည့်သား သာဝကတွေကို နောက်ဆုံးအမှာ စကား အဆုံးအမသာသနနာကို ဒီလို မိန့်ထား မှာကြားခဲ့ပါတယ်—

“ချုစ်သားရဟန်းတို့၊ ငါ ကိုယ်တော်မြတ်အနေနဲ့ လေးဆယ့် ငါးနှစ်ကာလကြား သာသနပြုခဲ့ရာ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် အလွန် ပင်ပန်းလှပါပြီ။ အခါ သင်တို့အား နောက်ဆုံးစကား မှာထားခဲ့တော့ မယ်။ သေချာကျုန် ဂရပြုကာ နား ထောင်ကြား။ ဘုံသုံးပါးမှာရှိရှိကြတဲ့ တော့မကတရားတွေဟာ ကုန်ခန်း လွယ်၊ ပျက်စီးလွယ်တဲ့ သဘောရှိ ပေတယ်။ ဒီလို ကုန်လွယ်၊ ပျက် လွယ်တဲ့သေဘာ နိုတဲ့အတွက်ကြောင့် သင်ချုစ်သားတို့ဟာ နိုဗ္ဗာန်ကိုရောက် တဲ့တိုင်အောင် မပေါ့မဆ မမေ့မ လျော့ အပူမာဒ-လိုခေါ်တဲ့ သတိ တရားနဲ့ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြုန်လော့အဲဒီသတိတရား လက် ကိုင်ထားပြီး နေရစ်ခဲ့ကြကုန်လော့” လို့ မိန့်ကြားခဲ့ပါတယ်။ (ဒီယနိကာယ် ဝင်၊ မဟာဝဂ္ဂပါ့်တော်၊ စာမျက် နှာ-၁၂)

ဒီတော့ မြတ်စွာဗွဲရဲ့ သာ သန၊ ဘာဆိုတာကို သဘောပေါက်ကြလောက်ပါပြီ။ ဒီနေရာမှာ စပ်မ လို့ နိုကာယ်ငါးရိုင်ကို ပိဋကသုံးပုံနဲ့ ဆက်စပ်ပြုလိုပါသေးတယ်။ နိုကာယ် ငါးရပ်ကို အားလုံးသိပြီး ဖြစ်ကြပါ လိမ့်မယ်။ မှတ်မိအောင် ထပ်ပြောရ ရင် တော့ ?

- ၁။ ဒီယနိကာယ်
- ၂။ မဖြုံးမနိကာယ်
- ၃။ သံယုတေနိကာယ်
- ၄။ အဂ်ထဲရနိကာယ်

၆ ဘပ္ပါယာ

၁ မ္မ ၅ သ ၂ ဂ္ဂ ၁၃ :

၉။ ခုခွဲကနိုကာယ်
တို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။
အဲဒီနိုကာယ်ငါးရပ်ထဲက
ပထမလေးခုဖြစ်တဲ့ ဒီယာ၊ မဖွံ့မ၊
သံယူတွဲနဲ့ အော်တွဲရနိုကာယ်တို့ဟာ
သုတွန်ပိဋကတ်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။
ကျို့တဲ့ အဘေးများခုနှစ်ကျမ်းနဲ့ ဝိ
နည်းငါးကျမ်းတို့ကတော့ ခုခွဲကနို
ကာယ်ဝင်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဆိုခဲ့
ပြီးတဲ့ စကားအားလုံးတို့ဟာ သာသန
(သာသန)လိုက်တဲ့ အဆုံးအမတွေ
ပါပဲ။ အဲဒီအားလုံးအမတွေဟာ ဖန်ဆင်း
ရှင်တွေရဲ့ အဆုံးအမတွေ မဟုတ်
ကြပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သုံးလောက
ထွက်ထား သဗ္ဗာသူမြတ်စွာဘုရားရှင်
ရဲ့ အဆုံးအမသာသနတော်တွေပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓသာသန
ဆိုတာ ဆိုခဲ့သမျှတွေပါပဲ။

သာသနိုကာ

ဒီစကားလုံးကိုလည်း သိဖို့
လို့အပ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ခေတ် လူ
အတော်များများ သုံးနေတဲ့ စကား
လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူကို သုဒ္ဓကြား
ထောင့်ကနေကြည့်ရင် သာသန+
ကြဲက၊ သာသန-ပုဒ်+ကြဲက ပစ္စည်း
ဆိုပြီး တွေ့ရပါတယ်။ အမိပါယ်က
တော့ သာသနတော်နှင့်ဆိုင်သော
သာသနတော်နှင့်ပတ်သက်သော
တဲ့။ သာသနိုကာ ဆိုတာ သာသန
တော်နှင့်ထဲတဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျောင်း
ကန်၊ ဘုရား၊ စေတိပုံတိုးတွေ မမွာ
ရုတွေ ပါဝင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီ
ဟာတွေက အမိကတော့ မဟုတ်ကြ
ဘူး။ အခြားအရုံတွေတော့ ဖြစ်တယ်။
အထောက်အပုံးတွေတော့ ဟုတ်
တယ်။ အရင်းမူလတော့ မဟုတ်ဘူး။
အကြောင်းအထောက်အပုံးကောင်း

တွေတော့ မှန်တယ်။ မရှိမဖြစ်လို
အပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှိတော့
ရှိနေသင့်တယ်။

တစ်ခုရှိတာက အဲဒီ အ
ဆောက်အခုံတွေ အများကြီးတော့
ဆောက်ထား တည်ထားပါရဲ့။ ဒါ
ပေမယ့် အဲဒီအဆောက်အခုံတွေကို
အသုံးမပြုဘဲ ပစ်ထားရင်တော့ အလ
ကားပဲ။ အဲဒီအဆောက်အခုံကြီး
တွေကို ဆောက်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်
က သာသနာတော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး
အထောက်အကူရအောင်လို့ ဖြစ်
တယ်။ လူမြင်ကောင်းအောင် လူ
အထင်ကြီးအောင် လုပ်ထားပြီး သာ
သနာတော်အတွက် အထောက်အကူ
မဖြစ်ရင်တော့ အလကားပဲ။ ဘာမျှ
အသုံးမဝင်ဘူး။ ဆိုပါတော့၊ မမွာရုံ
ကြီးဆောက်ထားတယ်။ အဲဒီဓမ္မရုံ
ကြီးမှာ ဓမ္မနှင့်ပတ်သက်တဲ့၊ တရားနဲ့
ပတ်သက်တဲ့၊ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမန္တာပိတ်
သက်တဲ့ အပြုအမူ၊ အလုပ်အကိုင်
တစ်ခုမျှ မရှိဘူးဆိုရင် ဘာမျှမသုံး
မကျေဘူး။ ညော်သည်လာရင် တည်းဆို
ဖို့ သက်သက်ဆိုရင်တော့ ဗုဒ္ဓသာ
သနာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး စီးပွားရာစားရုံ
သက်သက်ပဲ။ အဲဒီဓမ္မရုံ သာသန
မကိန်းရင် ဓမ္မရုံလို့ အမည်တပ်ဖို့
တောင် မကောင်းဘူး။ အမည်ခံ
သက်သက်ဆိုရင်တော့ သာသန
တော်နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး။ မပတ်သက်
တော့ဘူး၊ ဓမ္မရုံ မမည်တော့ဘူး။
ဓမ္မရုံဆိုတာ မိမိသောပေါက်သလို
ပြောရင် တရားတွေ ထားရတဲ့နေရာ
ပဲ။ တရားတွေ ဓမ္မတွေ တည်တဲ့
နေရာပဲ၊ ဆိုပါတော့ တရားဟောရာ၊
ဓမ္မတွေ ဆွေးနွေးရာ ဓမ္မသာင်တွေ
ဆင်ယင်ကျင်းပတဲ့ နေရာပဲ။ မင်္ဂလာ
ဆောင်တဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး။ လက်

ထပ်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်တဲ့ နေရာ မ
ဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်ပွဲသဘင် ဆင်
ယင်ကျင်းပတဲ့ နေရာဆိုတာ ဟိုတယ်
တို့၊ မိတယ်တို့၊ အင်းတို့ ဖြစ်ရလိမ့်
မယ်။ မိမိအမြင်မှားရင်တော့ မိမိ
အပြစ်ပေါ့။

သာသနပြု

ဒီစကားကတော့ ခေတ်
အစားဆုံး၊ ပါဌာဌာဌာအဖြစ်ဆုံးပါပဲ။
နေရာတိုင်းမှာ၊ မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်း၊
ရပ်ကျက်တိုင်းမှာ ခေတ်အစားဆုံး၊
ရေပန်းအစားဆုံး၊ အကျိုးကြားဆုံး
စကားလုံးပါပဲ။ သာသနာပြုဆိုတာ
ဘာကိုခေါ်တာလဲ၊ သာသနာပြုဆိုတဲ့
နာမည်တပ်လိုက်တိုင်း တကယ်
သာသနာပြုဖြစ်ရောလား။ ဘယ်သူ
တွေရဲ့ အလုပ်၊ ဘယ်လိုလူတွေရဲ့
အပြုအမူတွေဟာ သာသနာပြုရာ
ရောက်ပါသလဲ။ အဲဒါကို ကွဲကွဲပြား
ပြား ခွဲခွဲခြားခြား သိစေလိုပါတယ်။
ဒီဆောင်းပါးကို ရေးရတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်က ဒါပါပဲ။ သာသနာပြုဆိုတာ
ဘယ်အရာကိုခေါ်တယ်ဆိုတာ သိ
စေလိုရင်းပါပဲ။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနပြုမိန့်ခွန်း

မြတ်စွာဗုဒ္ဓဟာ သူရဲ့သာ
သနာတော်ကြီး၊ အရည်ခံချုံ တည်တဲ့
စေ့အရေး လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့တည်
ထောင်ခဲ့ရာ၊ အုတ်မြတ်ချွဲရတဲ့ သဗ္ဗာ
လေးပါး သိမြင် သဗ္ဗာသူတာရုံရှင်
ဖြစ်ခိုင်ကစြိုးပြီး ပရိနိုဗုန်းဝင်စံတဲ့ အထိ
ငြွှာ-နှုန်းကြာအောင် ဒေသစာရီခုံး
အမျိုးမျိုးကို ကြွေ့ချိတော်မူပြီး သူသိ
ခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ သူဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့
သစ္စာစွဲကို သတ္တာပါတွေ သိစေလို့
အရေး နည်းအထွေတွေ၊ စနစ်အစု

၆ အပြည် ၁ မှ ၅ ၁၂ ၁၄ :

စုံ၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ဟောကြားပြသ ဆိုဆုံးမပြီး သာသနာတော်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့ရဲ အုတ်ဖြစ်ချခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ဟာ သူရဲ့ သာသနာပြခရီးကို တစ်ကိုယ်တည်း ကြခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တပည့် သာဝကတွေကိုလည်း ကိုယ်တော်နဲ့ အလားတူ သာသနာကို ပြုစေခဲ့ပါ တယ်။ မူလက သစ္စာလေးပါးကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် တစ်ပါး တည်းသာ သိခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဘုရား ရှင်ဟာ သူသိပြီးသား သစ္စာတရား တွေကို သတ္တဝါအများ သိစေစွဲ အရေး တပည့်သာဝကခြားကိုပို့ နဲ့ သံယအဖွဲ့အစည်း ပေါ်ပေါ်ကြပြီး တဲ့အခါမှာ သာသနာပြခရီးထွက်ကြဖို့ရန် ကြသိ သာသနာပြပို့နဲ့ခန်းကို ပြီးစွာမြန်ကြားခဲ့ပါတယ်—

“ချစ်သား ရဟန်းတို့နတ် နှောင်ကြီး၊ လူနှောင်ကြီးတို့မှ ငါ ဘုရား လွတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သင်တို့ဟာ လည်း ငါဘုရားလို အဲဒီနှောင်ကြီး တွေကနေ လွတ်ခဲ့ကြပြီ။ သင်တို့လို ပဲ လူအများစုတို့ရဲ့ အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ပွားကြရအောင် ဒေသစာရီခရီး လှည့်လည်ကြတော့။ လမ်းကြောင်း တစ်ခုတည်းကို ရဟန်းနှစ်ပါးအတူ မသွားကြကုန်လင့်။ အစ အလယ် အဆုံးကောင်းခြင်း အားလုံးနဲ့ပြည့်စုံ တဲ့ တရားတော် (ဓမ္မ)တွေကို ဟောကြားကြချေ။ သောာတရားနှင့် အပြောစကား နှစ်ပါးလုံး ပြည့်စုံပြီး ထက်ဝန်းကျင်စ်ကြယ်တဲ့ သာသနာ တော်ကို ထင်ရှားအောင် ပြကြချေ။ ငါဘုရားကိုယ်တိုင်လည်း သင်တို့ နည်းတူ တရားဟောဖို့ သာသနာပြု ဖို့ ရှုရောင်တော့မှာရှိတဲ့ သေနနိုင်း ကို တရားဟောကြားတော့မည်”လို

မန္တာပဏ္ဍာ သာပါဌာတော် ဟောနိရာဇ ကုမာရသုတော်၊ ဝိနည်းမဟာဝဂ္ဂပါဌာတော်မဟာခန္ဓာကျော်၊ ပွဲဝတိယကထား ပုံမှန်တော်မှာထားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအဲနိုင်ကစပြီး မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓနဲ့ သူရဲ့တပည့်သာဝက အဆက် ဆက်တို့ဟာ သာသနာတော်ဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓဓမ္မဗုဒ္ဓအဆုံးအမတွေကို ပြည်သူ ပြည်သား သတ္တဝါများအကြား ပုံးနှံ အောင် သာသနာပြလာခဲ့ကြတာ ဒီနေ့တိုင်အောင်ပါပဲ။

သာသနာပြရဟန်းနဲ့

သာသနာပြမင်း

ပါဌာနိသက် ဝါဟာရ အဘိ ဓာန်၊ စာမျက်မှာ—၃၃၀မှာ “သာ သနာတော်သည် သာသနာကို ဆောင်သောရဟန်း၊ သာသနာကို ပြသောမင်း ကြနှစ်ပါးမြှုပ် တည် သည်ဟုမှတ်”ဟု တွေ့ရှုမှတ်သားရ ဖူးပါသည်။

ဒီနေရာမှာ သာသနာကို ဆောင်သောရဟန်းဆိုတာ ဂုဏ်ရရှိ ခေါ်တဲ့ ပရီယတ္တစာပေများကို သင်ကြားရွှေတ်အံး၊ ဆောင်ထားတဲ့ရဟန်းများနဲ့ ပိုးပိုးတွေ့ဆုံးတဲ့ ပရီယသာ တရားများကို ပွားများအားထုတ်ကြတဲ့ ရဟန်းတော်များကို ခေါ်တာပါ။ အဲဒီရာရန်းပါးကို မကျင့်တဲ့သူ၊ မဆောင်တဲ့သူ၊ အားမထုတ်တဲ့သူများ ကို သာသနာကို ဆောင်သောရဟန်းလို မဆိုရပါဘူး။ ရဟန်းဆိုရင်လည်း ဒီရာရန်းပါးထဲက တစ်ပါးမဟုတ် တစ်ပါးကို ကျင့်ကြကြိုးကုတ် အားထုတ်ရပါမယ်။ အဲဒီနှစ်ပါးကို မကြိုးစားဘူး၊ အားမထုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ရဟန်းတာဝန်မကျပါဘူး။ ဒါကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဓမ္မပဒ်အငြာ

ကထား ပထမအုပ် စာမျက်နှာ—၅ မှာ “ချစ်သားရဟန်း ဂုဏ်ရရလည်း ကောင်း၊ ဝိပသာနာရရလည်း ကောင်း ကြသိအားဖြင့် ရာရန်းပါးတို့သာ ရှိ၏”ဟု မိန့်တော်မှာထားခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ခု သာသနာကိုပြုသော မင်းဆိုတာ အဆိုပါရဟန်းတော်တို့ ရဲ့ အဆုံးအမာတိုင်း သာသနာ တော်ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝတို့ ကို ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်ပေးသောမင်း၊ အုပ်ချုပ်သူကိုပြောတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းနဲ့ရဟန်းဆိုတာ သာသနာပြုရာ မှာ တွေ့ဖက်ပြုလုပ်ကြရတဲ့ ဆရာနဲ့ ဒကာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဆရာ၊ ဒကာနှစ်ဦးတို့ ညီညာစွာ ပြုလုပ် အားထုတ်ကြမှသာ သာသနာဟာ စည်ပင်ပါတယ်။ ပြန့်မွားတတ်ပါ တယ်။ ဆရာ၊ ဒကာ ညီညာတဲ့ အတွက် သာသနာတော် စည်ပင် ပြန့်မွားခဲ့တာကို သမိုင်းစဉ်ကို နောက် ပြန်ကြည့်ကြရအောင်ပါ။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော် အခါက ဘုရားရှင်နဲ့ မဂ်စတိုင်း၊ ရာဇ်ပြုပြည့်ရှင် ဘုရင်မိမ့်သာရ မင်းကြီးတို့ လက်တွေ့ညီညာ သာသနာပြုခဲ့မှုကြောင့် ရာဇ်ပြုမြို့ကြီးရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ကျော်တွေ့ အပြည့်ရှိခဲ့တယ်။ ရာဇ်ပြုပြည့်ဟာ သာသနာတော် အရောင်အပါတွေ့ ထိန်ထိန်ဝင်းနေခဲ့ပါတယ်။ အလား တူပါပဲ၊ ထို့အောင်အခါက ဘုရားရှင် ကလည်း သက်တော်ထင်ရှားရှိ၊ အတိုင်းတိုင်း အပြည့်ပြည့်မှုရှိကလည်း အယူ အဆသစ်၊ အမှန်တရားစီးပွားရေးတွေကို ဘုရားရှင်ဖော်ထုတ်ပေးမှ သိကြရ မင်းကြား နားလည်ကြရ ကျင့်ကြရသို့ ကြိုးစားလိုက်ကြတာ

၆၁ အပြည် ၁ မှ ၅ ၁ ၂၀၁၃

မင်္ဂလာမှ ပုဂ္ဂနိုင် သူတွေ့သူကြော်
မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုးစသည်တို့ဟာ အ^၁
မျိုးစုံ ဘဝစုံကလာပြီး အာသတော်
ကုန်ခန်း ရဟန်းမထောင်းများ၊
ရဟန်းထောင်းများ အများအပြားပေါ်
ထွန်းခဲ့တာပေါ့။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်
ဘုရင်လုပ်နောက်သူများ၊ မျိုးနှင့်
အုပ်စု ဆရာလုပ်နောက်သူများကပါ
ဘုရားရှင်နဲ့တော့ သာသနာတော်ကို
ကြည့်သိကြ၊ အားထားကြ၊ ဘုရား
ရှင်နှင့်အတူ သာသနာပြုကြဆိုတော့
အဲဒောက်အဲအခါက သာသနာတော်
အတွင်းမှာ အသီးဖုံးအပွဲ့စုံ အခက်
အလက်စုံနဲ့ ပြည့်စုံကောင်းမြတ်တဲ့
အရိပ်ကောင်း သစ်ပင်ကြီးများပေမာ
ဓမ္မသာသနာဟာ နေလိုလလို ထွန်း
လင်းတော်ပဲ့တာပေါ့။

ဘုရားရှင် ပရီနိုဗ္ဗာန်ပြီးစ
အချိန်ကဆိုရင် သာသနာတော်ရဲ့
ဆူးငြာင့်တစ်ခုအလား စတင်ပေါ်
ပေါက်လာတဲ့ သုဘေးလို့ခေါ်တဲ့ရဟန်း
အိုကြီးဟာ မဖွယ်မရာစကားတွေ
ပြောကြားပြီး သာသနာတော်ကို
ဖောက်လာတာကြာင့် အရှင်မဟာ
ကသုပ္ပါဒ္ဓမ္မပြုတဲ့ သံယာထုကြီးဟာ
ဘုရင်အဇာတ်သတ်ရဲ့ အထောက်
အပံ့အကူအညီကိုယူပြီး၊ သာသနာ
တော်ကြီး သန့်ရှင်းဖို့ တည်တုနို့
ရှုံးအရေးကို မျှော်တွေးပြီး ပထမ^၂
သရိယနာဘုံးကြီးကို စည်စည်ကား
ကား၊ ညီညီညာညာ ဆင်နဲ့ခဲ့ကြပါ
တယ်။အဲဒောက် နှစ်တစ်ရာအကြား
မှာလည်း သုဘေးရဟန်းအလား ဝို့
တိုင်းသား အလို့လို့ခေါ်တဲ့ အရှုက်
ကင်းတဲ့ ရဟန်းယူတို့ရဲ့ မတော်
မတရား အဓမ္မထွေထွေဆယ်ပါးကို ပယ်
မြစ်လို့ တားမြစ်လို့တဲ့အတွက် တစ်
နည်းပြောရရင် သာသနာတော်ကြီး

သန့်ရှင်းဖို့အတွက် ဒုတိယသရိယနာ
ပဲ့ကြီးကို အရှင်ယသအမျိုးပြုတဲ့
သံယာထုကြီးတို့ဟာ ဝေသာလီမင်း
ကာြာသောကရဲ့ အထောက်အပံ့
အကူအညီနဲ့ ဆရာဒကာ ညီညာစွာ
လက်တွေ့ပြီး ပျော်ပျော်ကြီး ဆင်ယင်
ကျင်းပ အောင်မြင်ခဲ့ကြပါတယ်။
အဲဒောက် နှစ်ပေါင်း (၂၇၀)လောက်
အကြာမှာ သန့်ရှင်းတဲ့ သာသနာ
တော်အတွင်း မသန့်မရှင်းတဲ့ ရဟန်း
တဲ့၊ ရဟန်းယောင်တွေကရဲ့ မဟုတ်
မမှန် လုပ်ကြထားကြတဲ့ တာရားတဲ့
တာရားယောင်တွေကို ပယ်ရှားလိုတဲ့
အတွက် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလိပိတွေ
တိသည္တီးဆောင်တဲ့သံယာအဖွဲ့အစည်း
ကြီးဟာ ပါဋ္ဌလိပ်တဲ့ ပြည်ရှင်
အသောက်ဘုရင်ရဲ့ အထောက်အပံ့
အကူအညီကိုယူပြီး သာသနာ
တော် သန့်ရှင်းရေးအတွက် တတိယ
သရိယနာတ်ပွဲသာသန်ကို စီမံခိုင်လဲ
စည်ကားအောင် ကျင်းပခဲ့ကြပါ
တယ်။ အဲဒောက်သာင် အပြီးမှာပဲ ကို
တိုင်း၊ ကိုးဌာန သာသနာပြု အဖွဲ့
ကြီးဟာ ဒေသအသီးသီးနေရာ အစုံ
စုံကို သာသနာပြုခဲ့ပါး ဒေသစာရှိ
ကြချိ သာသနာပြုခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒောက် နှစ်(၄၇၀)အ^၃
ကြာမှာ သာသနာတော်တည်တဲ့ပြန့်
ပွားပြီးဖြစ်တဲ့ လက်ဘီပ(သီရိလကာ
နိုင်ငံ)မှာ (၁၂)နှစ်ကြာ အစာရောစာ
တ်ပြတ်တဲ့ ကပ်ဆိုးကြီးတစ်ခု အ^၄
ကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြည်သူ
ပြည်သားတွေ တ်မွတ်ခေါင်းပါးကြ
တဲ့အတွက် ရဟန်းသံယာတွေအဖို့
ဆွမ်း၊ သက်နိုး၊ ကျောင်း၊ ဆေးလို
ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးပါး မပြည့်စုံတော့
ဘူး၊ မိမိကိုယ်မှုအနိုင်နိုင် အသက်ရှင်
ကြရတဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေအဖို့

စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့ပဲ သာ
သနာတော်ကို အထောက်အပံ့မပြု
နိုင်ကြတဲ့အတွက် မျက်နှာလွှဲနေခဲ့ကြ
ရတယ်။ ဒီတော့ ရဟန်းသံယာ အ^၅
များစုံဟာ မိမိတို့နေပ်ဒေသကို စွန့်
ခွာသွားပြီး ရေကြည်ရာ၊ မြက်နှာရာ
ဆိုသလို စီးပွားရေးကောင်းရာ ဖွူး
ဖိုင်သို့ သိကြားနတ်မင်းရဲ့ အကူ
အညီနဲ့ သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကူးခဲ့ကြရ^၆
တယ်။ ကပ်ဆိုးကြီးပြီးဆုံးသွားတဲ့
နောက်မှာတော့ အပြောအမြင်ကြီး
မားကြတဲ့ ရဟန်းတော်မထောင်မြတ်
ကြီးတို့ဟာ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ညို^၇
နှင့်ကြီး “နောင်လာနောက်သား၊
ရဟန်းသံယာတော်များ သတိပညာ
ပို့ရိယတို့၊ ဆုတ်ယုတ်လာကြရင်
ဘုရားရှင်ရဲ့အဆုံးအမခေါ် သာသနာ
တော် ပိုင်ကတ်ကျမ်းစာများ ပျောက်
ပျက်ရချေခဲ့”လို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြ
ကာ အဘယ်ဝှက်မကိုမင်းရဲ့ အကူ
အညီ အထောက်အပံ့နဲ့ စတုတွေသရိ
ယနာတ်ပဲ့ ဆင်နဲ့ပြီးတဲ့နောက် ပိုင့်
ကတ်ကျမ်းစာများကို ပေျောက်များ
ထက်မှာ အကွာရာရေးထိုး မှတ်တမ်း
တင်ခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒောက် နှစ်ပေါင်း
(၂၇၀)အကြာမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံး
အမ သာသနာများ အခွန်းရှည်စွာ
တည်တုသည်ထက် တည်တုစေရန်၊
သန့်ရှင်းသည်ထက် သန့်ရှင်းစေရန်
စိတ်ရည်သန်ကြ ကုန်လျက်၊ မြန်မာ
နိုင်ငံရဲ့ ရေးအခါက မင်းနေပြည်
တော်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရတနာပုံး
နေပြည်တော် (ယခုအခေါ်-မန္တလေး
မြို့ကြီး)မှာ မန္တလေးမြို့၊ ဒက္ခိုကား
ရာမဘုရားကြီး ကျောင်းတို့ကို ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး အရှင်အောက်ရာဘိစ္စ^၈
မထောင်၍၊ ဆီးသီးသီးနေရာ

စသော မထောက်မှတ်ကြီးများ အကြီး
အမျှုံပြုကာ မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးရဲ့
အထောက်အပုံးနဲ့ ပွဲမသို့ယနာ
တင်ပွဲကြီးကို မြှင့်မြှင့်ဆိုင်ဆိုင် ဆင်
ယင်ကျင်းပပြီးတဲ့နောက် ပိဋကတ်
ကျမ်းစာများ နှစ်အရွည်အကြာ့
တည်တဲ့စေဖို့ ကျောက်ပြားထက်
အကွားရာရေးထိုးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီ
နောက်သာသနာတော်နှစ် ၂၉၀၀-
ပြည့်သည့်အချိန်မှာတော့ ပိဋကတ်
ကျမ်းစာများထဲက ယိုယွင်းပျက်စီး
လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုင်အကွားတွေကို အများ
အယွင်းမရှိ၊ ပက်တိသန့်စင် ရှင်း
လင်းစေရအောင် ထောရပါဒီးနိုင်ငံ
ဖြစ်တဲ့ မြန်မာ၊ ယိုးဒယား၊ သီရိ
လက်ာ၊ လာအို၊ ကမ္မားဒီးယားနိုင်ငံ
တို့ရှိ ရဟန်းသံဃာတော်တွေ ဆွေး
နွေးတိုင်ပင်ကြပြီး၊ မန္တလေးမြို့၊
ဧည့်ရေးကျောင်းတို့က ဆရာတော်
ဘုရားကြီး အမျှုံပြုတဲ့ ထောရပါဒီ
ဦးနိုင်ငံရှိ ရဟန်းသံဃာတော်များဟာ
ပြည့်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအစိုးရကို
ဒကာအဖြစ် အထောက်အပုံအရာ
ထားကာ ဆင့်မပြောက် သိရှိယနာ
တင်ပွဲကြီးကို နှစ်နှစ်ကြာအောင် ဆင်
ယင်ကျင်းပကြခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်
ရှင်းသန်းပြီးသား ပိဋကတ်ကျမ်းစာ
တွေကို စာရွက်ပေါ်တင် ပုံနှိပ်ပြီး
ဆင့်မူ ကျမ်းစာအုပ်များအဖြစ်
ထုတ်ဝေကာ သာသနာတော်ကြီးကို
သန့်ရှင်း စည်ပင်ပြန့်ပွားအောင် ပြု
တော်မခဲ့ ကြပါတယ်။

၆။ ဒါတွေဟာ သာသနပြုတာ
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာဒကာ လက်
တွဲညီညာစွာနဲ့ သာသနပြုခဲ့ကြပုံ
စကား အမြှုက်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။
ခုလည်းပဲ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တကယ့်
အစိတ်အမျိုး သာသနပြုတွေ အလွန်

ပေါများ တည်ရှိနေပါတယ်။ အစစ်
အမှန် သာသနပြုတဲ့ ထူတွေ အလွန်
ပေါများသလို အတုအယောင် သာ
သနပြုတွေလည်း နေရာဒေသ
အသီးသီးမှာ ပေါ်ပေါက်နေကြတာ
ဟာ အမှန်အကန်ပါပဲ။ “ဆိုရေးရှိက
ဆိုအပ်စွာ” ဆိုတဲ့ အတိုင်း သာသန^၁
ပြုနဲ့ပတ်သက်လို့ ခုခေတ် “သာသန^၂
ပြု” ဆိုတဲ့ တဆိပ်နာမည်တပ်ပြီး ပုံဖွံ့
သာသနပြုမဟုတ်သည်တိုကို အ
နည်းငယ်တင်ပြလိုပါသေးတယ်။

ယခြင်း သာသနပြု

နေရာတိုင်းမှာကိုပဲ သာ
သနာပြု၊ သာသနာပြုရန်သာသနာ
ပြုဖို့ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်၊ သာသနာ
ပြုဘိုးတော်၊ သာသနာပြုကိုရင်
လေး စသည်နဲ့ “သာသနာပြု” ဆို
တဲ့ စကားတစ်လုံးကို ရေလဲသုံးပြီး
လိမ်လည်သွားနေကြတာတွေ များ
များစားစား တွေ့နေ၊ မြင်နေ၊ ကြား
နေရပါတယ်။ နတ်ကနားပွဲတွေမှာ
ဆိုရင် ဘာသာရေးနှုန်းယူတို့
တွေကို စာမြောင်လိုက်ပြီး သူတို့ရဲ့
နတ်ချင်းတွေထဲ ဆွဲထည့်ကာ သံ
သေးသံကြောင်များနဲ့ အော်ဟပ် သိ
ဆိုနေကြတာတွေကို စိတ်မချမ်းမြှေ့
ဖွယ်ရာ တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ ကြားသိနေရ
ပါတယ်။ သိချင်းစာသားအချို့မှာဆို
“သာသနာပြုတဲ့ တိုကိုကြီးကျော်”
ဆိုတာမျိုး၊ “ဘုရားဒကာ ကိုကြီး
ကျော်ကျောင်းဒကာ ကိုကြီးကျော်”
ဆိုတာမျိုးတွေ၊ “သာသနာပြုတဲ့ တို့
ညီနောင်နှစ်ဖော်” ဆိုတာမျိုးတွေကို
မတွေ့ချင် မကြားချင်ဘဲ မြင်ရ၊
ကြားရ သိနေရပါတယ်။ အဲဒီသွေ့တွေ
ဟာ လူလောကမှာ လူအဖြစ်ရှုခဲ့စဉ်
က တကယ်ပဲ သာသနာပြုခဲ့ကြပါ

ခဲ့လာသူ။ စဉ်းစားစရာ တွေးတော
စရာပါပဲ။ သမိုင်းကြောင်း လေ့လာ
တွေ့ရှိရတာကတော့ ကိုကြီးကျော်
ဟာ အရက်သမား၊ ကြက်သမား၊
နောက်ဆုံး အရက်တွေ အသောက်
လွှန် အမူးလွှာဖြိုး အန်ဖတ်ဆိုသေ
ဆိုပဲ။ အလားတူပါပဲ။ ရွှေဖျင်းညီ
နောင်တို့ဟာလည်း ဘုရားတည်တဲ့
နေရာမှာမရှိတဲ့ ရပ်ထဲရွာထဲလှည့်တဲ့
အရက်သောက်၊ လူပျိုလှည့်၊ အပျော်
ကြားပြီး ရပ်ရွာသားတွေနဲ့ရန်ဖြစ်ကာ
ဘုရားတည်တဲ့ တာဝန်ပျက်ကွက်မှု
ကြောင့် သေဒက်ခတ်ဆုံပြီး အသေ
ဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရတာပါလား။ သူတို့ကို
သာသနပြုလို နာမည်တပ်ချင်လည်း
တပ်ကြားပေါ့။

အဲဒီမှာ နတ်ကတော်ဆို
တာတွေကို နည်းနည်းကြည့်ကြရ
အောင်။ ဘုရားရှုပ်မပွင့်ခင်က မဖို့မ
ဒေသမှာ နတ်တွေကို ပူဇော်ပသချင်
ကြရင် ဗြာဟ္မာဏလိုက်ခံတဲ့ ပုဏ ကား
မျိုးနှင့်တွေက အဲဒီတွေကို ဦးစီး
ဦးဆောင်ပြုကြရတယ်။ အဲဒီတော်
အဲဒီအခါက သူတို့တွေဟာ ပညာ
တတ် အသိင်းအစိုင်းတွေချည်းပါပဲ။
ပညာတတ်ဆိုတော့ ပညာမတတ်
သူတွေကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုခိုင်ကြ
တာပေါ့။ ပညာရှုပြရောဟိတ်ဆိုတာ
တွေကလည်း အဲဒီတုန်းက ဗြာဟ္မာဏ
အမျိုးတွေချည်းပဲ။ နတ်ကတော်လို့
သူတို့ကို မသုံးကြပါဘူး။ ဟော။

မြန်မာနိုင်ငံ၊ ထေရဝါဒ
သာသနဘတ္တနီးကားရာလို အသိများ
ကြတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နတ်ကတော်
ဆိုတဲ့ လူတန်းစားတစ်ရပ်
ပြန့်ပွားစည်ပင် နေလေရဲ့။
နတ်ကတော်ဆိုတာကို တိတိကျကျ
ပြောရပ် နတ်မိန္ဒီမပါပဲ နတ်ရဲ့

မယား၊ နှိန်းပါပဲ။ အဲဒီနှစ်ရဲ မိန့်းမ
တွေဟာ များသောအားဖြင့် လူမိန်းမ
အစ်တွေ မဟုတ်ကြပေဘူး။ လူ
ယောက်ဗျားအစ်တွေ များတယ်။
ဒါပေမယ့် လူယောက်ဗျားအစ်တွေ
ဟာ လူယောက်ဗျားမစစ်ပြန်ဘူး။
တချို့ဟာ ယောက်ဗျားစိတ် အမှန်
တကယ် ပျောက်ပြီး တချို့တော့
ယောက်ဗျားစိတ်ပျောက်ထဲအခါ ပျောက်
ပေါ့တဲ့အခါပေါ့နဲ့ လူယောက်ဗျား
မစစ်တစ်တွေ ဖြစ်ကြပြန်ရော့။
သူတို့ကလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့
သာသနပြုပိုဂိုလ်တွေလို နာမည်
တပ် အသုံးပြုကြလေ့ရှိတယ်။ မှား
လား မှန်လား ဆင်ခိုင်ကြ၊ စဉ်းစား
ကြ၊ တွေးဆကြပေါ့။

သာသနာပြုတွေက အတော်များတယ်။ တကယ်တော့ သာသနာဆိတ္တာ ခွဲခြားကြည့်ရင် သုံးမျိုးသုံးစားပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ပရီယတ္ထိသာသနာလို့ခေါ်တဲ့ ပိဋကတ်ကျမ်းစာတွေကို လေ့လာသင်ကြားခြင်း၊ ဆောင်ထားခြင်း။ နောက်ပဋိပတ္တိသာသနာလို့ဆိတ္တာ အဲဒီပိဋကတ်ကိုမျှတော်လို့ခြင်း၊ ကျမ်းစာတွေထဲကအတိုင်းလိုက်နာခြင်း၊ ကျင့်သုံးခြင်း၊ နေထိုင်ခြင်း တရားဘာဝနာပွားများအားထုတ်ခြင်းပြီးတော့ ပိဋိဝေသာသနာလို့သိကြတဲ့ အဲဒီပိဋကတ်ကျမ်းစာတွေထဲက လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်းလိုက်နာကျင့်ကြအားထုတ်လို့ အသိထူး၊ အမြေထူးတွေနဲ့ ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

သာသနာပြုတယ်ဆိုတဲ့
အရင်းခံကတော့ အဲဒီပိဋကတ်ကျမ်း
စာတွေက ပေးတဲ့အသိတွေ၊ အမြင်
တွေကို လူသားတိုင်းတို့ရဲ့ရင်ထဲ
အသည်းထဲရောက်အောင် ပိုဆောင်

ပေးခြင်းပါပဲ။ ဘုရားရှင်နဲ့တာကွ သူ့ရဲ့
တုဟည့် သာဝကတွေဟာလည်း အဲဒီ
လိုပဲ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမတွေကို လူသား
တွေ သိရှိနားလည်အောင် လိုက်နာ
ကျင့်ကြအားထုတ်ကြရအောင် အဲလို
သိရှိနားလည်ပြီး လိုက်နာကျင့်ကြ
အားထုတ်မြှောကွင့် အသိထူးတွေရဲ
အဲဒီလိုရပြီးတဲ့နောက် သံသရာဝဏ္ဏု
ခုကွဲကနေ လွှတ်မြှောက်တဲ့ မင်း
ဖိုလ်၊ နိုဗ္ဗာန်ကို ရောက်ကြစေဖို့
ဟောကြပြောကြ ဆုံးမပြီး သာသနာ
ပြကြတာပါ။ အဲဒီထဲ အကျိုးမဝင်ဘူး
ဆိုရင်တော့ သာသနာပြုဆိုတဲ့စကား
မသုံးသင့်ဘူးထင်တာပါပဲ။

ခုခေတ် အချို့သူတွေ သုန္တီ
နေကြတဲ့ သာသနာပြုဆိုတဲ့ နာမည်
တွေကို စိစစ်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး၊
အားပေးသင့်က အားပေး၊ တားမှတ်
သင့်က တားပြစ်ကြပြီး၊ တကယ်စစ်
မှန်တဲ့ သာသနာ၊ တကယ်သန္တရှင်း
တဲ့ သာသနာပြုတွေ ပေါ်ပေါက်သည်
ထက် ပေါ်ပေါက်လာအောင် အား
ထုတ်သင့်ကြတယ်လို ထင်တာပါပဲ။
အမည်ခံသာသနာပြုတွေကို ရပ်တန်း
က ရပ်ကြဖေစိုး လုပ်ဆောင်သင့်ပြ
လို ထင်ခြင်ယူဆမိပါတယ်၊ ဒါကြော့လုံး
သာသနာနဲ့ သာသနာပြုဆိုတာကို
ကွဲကွဲပြားပြား သိရှိနားလည်က ဖေစိုး
မိမိလေ့ လာသိရှိနားလည် ထား
သည်တို့ကို အရင်းအတိုင်းတင်ပြ
လိုက် ရပ်ကြောင်း။

စစ်မှန်သော သာသနာနဲ့
သာသနပြုများ အများအပြား ပေါ်
ထွန်းပြီး သာသနတတိကြီး တည်
တံ ပိုမ်းနိုင်ပါဒေ။

■ ව්‍යතිග්‍රී අංශුව (ඡන්ස්)

ညောင်တုန်းမြို့
 ရွှေဟသံဃာတောရ ကျောင်းတိုက်
 အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂါရ
 စတုထွဲစံကျောင်းဆရာတော်
 ဘဒ္ဒန်ပိမလ ၏
 ပြဝါဒရတနာ သုတပဒေသာ
 မှ ကောက်နတ်ချက်များ

ရောင်ရဲလွှာပိုစေ

တိတ်ကထွေထွေဖြစ်ရပ်တွေကို
ခြေနေဆိုးကောင်း၊ မပြန်ပြောင်းဘဲ
အဟောင်းနေရတဲ့ ပါမလှစ်ဟု၊ ပစ်
ပစ်ခါခါ၊ ထားပြီးကာလျှင်၊ အနာ
ဂတ်ရေး၊ မလာသေးကို၊ တွေးတွေး
ဆဆ၊ မှန်းမျှော်တလျက်၊ ဣဌ္ဇာနိဗ္ဗာ
ဘယ်အရာလျှင်၊ မက္ဘာဝါဆိုရောက်
လိမ့်မည်ဟု၊ ရော်ရည်မသင့်၊ မမျှော်
လင့်ဘဲ၊ အခွင့်လော်စွာ၊ ဖြစ်ပေါ်
လာသည့်၊ ရရာထွေထွေ၊ ခြေအနေ
ဖြင့်၊ စိတ်စောက်ည်သာ၊ နေ့နှင့်ပါမှု
မဟာဓန၊ သန္တာသနှင့်၊ ပြည့်ဝံ
လင်၊ စနုရှင်ဟု၊ ပေါ်ထင်ရုံမျှ၊ သာ
မကပဲ၊ လောကဆုံးခန်း၊ ချွေပြည့်
နှစ်းသို့၊ ပြောင့်တန်းဝင်ရန်၊ ကိုန်း
သေမှန်သည့် အမြန်၍လမ်း သင်
လောက်စမ်း။

သတိဒဏ်လင်းပွင့်

အ ပ ထ စ ဉ ် (၄)

မင်းနှုန်း(ဖော်ကျော်)

နတ်အတတ်နှင့် ဝိဇ္ဇာအတတ်

ငွေနှင့်ကြေး၊ ခဲကိစပ်၍ စပ်တူ အဂိုရတ်ပြုလုပ်သူတို့သည် လုပ်ဆောင်ရန် ငွေကို ခံကတည်းကပင် နိသဗိုလ်ပါစိတ် အာပတ်သင့်သည်။ ခဲ ကြေးနှင့်ကို ငွေနှင့် စင်၍သုံးသောအခါ နိုးခြင်းနှစ်ဆယ့်ငါးပါးတွင် ထောက်ပေါ် အကျိုးဝင်သောကြောင့် ကာဋ္ဌကဟက ပဏာဝါဘာရဖြင့် ဆုံးဖြတ်အပ်သည်။ ကြေးနှင့်ကျပ်ကို ငွေမွေးထင်စေ၍ သုံးဆောင်လျှင် ပါရာနီကဖြင့် ဆုံးဖြတ်အပ်သည်ဟု ကျမ်းကန်လာသည်ကို ပြုကျင့်ကျိုးလွန်ခြင်းဟု သော အလိုက်မြှုပ်။

(ပင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက်၊ ဓမ္မဝိနယ်အပိန့်တော်ပြန်တမ်းမှ)

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မြတ်ကြီး နေလပမာ ထိန်ထိန်ဖြေရန် အမိကတာဝန်ယူထားသော အဖွဲ့အစည်းမှာ ‘သံယအဖွဲ့စည်းကြီး’ဖြစ်ပါ၏။ သံယအဖွဲ့အစည်းကြီးအစည်ထာဝရ ကျေစ်လျှစ်ခိုင်မာတည်တဲ့ ရေရန် အမိကထိန်းသိမ်းသောအရာမှာ ‘ဝနည်းတော်များ’ဖြစ်ပါ၏။ ဘုရားရှင်သည် သာသနာတော်အား မကြည်ညီသေးသူများ ကြည်ညီလာရန်နှင့် ကြည်ညီပြီးသူများ တိုး၍ တိုး၍ ကြည်ညီလာရန် ဝနည်းသိကွာပုဒ်တော်များကို ပြုကြေးနီးတော်မှာခဲ့ပါသည်။ ဝနည်းသည် ‘သာသနာတော်၏ အသက်’ဖြစ်ပါ၏။ ဝနည်းကို ဆောင်တော်မှာပြီး ဂုဏ်ရရ ဝိယသနာဓရတာဝန် နှစ်ဖြာကို ထမ်းဆောင်တော်မှာသော အရှင်မြတ်ကြီးများကသာ၊ သာသနာတော် အစွမ်းရည်ကြာ တည်တဲ့ပြန်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှုပါ၏။

ထောရိုဒ် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်က သန်ရှင်းစင်ကြယပါလျက်၊ အခြားအခြားသော သာသနာပြင်ပတ္တရ၊ မန္တရ၊ ယဉ်ရတို့က အတွင်းဝင်ရောက်ပူးဝင်မူကြောင့် အချို့အချို့သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များ သာသနာတော်နှင့် မအပ်စ်သော အမူကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နေကြပါ၏။ ဝနည်းတော်အရ ခွင့်မပြုသော အပြုအမူများကို ပြုကျင့်နေကြပါ၏။ ဥပမာဆိုရသော အဂိုရတ်အတတ်ကို လေ့လာလိုက်စားခြင်းသည် ဝနည်းတော်နှင့် မလောက်ညီပေါ်။ အဂိုရတ်ကို ဆေးဝါးအဖြစ် ထိုးခြင်းသည်လည်းလည်းကောင်း၊ ခြေဖြစ်၊ ငွေဖြစ် ထိုးခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ထိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ယင်းအပြုအမူသည် ဘုရားရှင်ပြုကြေးထားတော်မှာသော ဝနည်းသိကွာပုဒ်ကို ချိုးဖောက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဤ

သည်နှင့် စပ်လျှပ်၍ ကျေးဇူးရှင် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဤသို့ဆုံးမတော်မှာခဲ့ပါ၏။

ဦးပွဲ့ောင်းမှတ်ထား၊ လိုချင်လို့ အဂိုရတ်ထိုးရင်ဘယ်တော့မှ ရွှေမဖြစ်ဘူး၊ လောကမှာ မလိုချင်မှရတယ်။ လိုချင်ရင် မရဘူး၊ လောဘကြီးတတ်သူဟာ မွဲတတ်တယ်။ ဒီရွှေကို မလိုချင်နဲ့။

ဦးပွဲ့ောင်း မင်းတစ်သိုက်လုံး မှတ်ထားဖို့ပြောလိုက် ဦးမယ်။ နားထောင်နော်။ ရဟန်းဆိုတာ ရွှေငွေမအပ်ဘူး။ မအပ်တဲ့ ရွှေငွေကို ဖြစ်အောင်လည်း မလုပ်ကောင်းဘူး။ ရအောင်လည်း မရှာကောင်းဘူး။ ရပြန်ရင်လည်း သိမ်းမထားကောင်းဘူး။ ဒီတော့ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ် အဂိုရတ်ထိုးတဲ့ ဘုန်းကြီးရဟန်းဟာ အလွန်အပြစ်ကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် ရဟန်းဆိုရင် ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ် အဂိုရတ်မထိုးကောင်းဘူး၊ မှတ်မို့ရဲ့လား။

‘ရွှေဖြစ်၊ ငွေဖြစ် မဟုတ်ဘူး။ ထွက်ရပ်ပေါက် ဝိဇ္ဇာဖြစ်အောင် ထိုးရင်ရော ဘယ့်နှယ်လဲ’လို့ မေးခဲ့ရင် ‘အဂိုရတ်ထိုးလို့ ဝိဇ္ဇာဖြစ်မှာ အမှန်’လို့ ဘယ်သူမျှ ဝန်မခံနိုင်ဘူး။

ဘုရားရှင်ပြင်တော်မှာ တံမြက်စည်းတစ်ချက်နှစ်ချက်လျှည်းရင် အဲဒီစေတနာကြောင့် နတ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါတို့ တာဝန်ယူနိုင်တယ်။ လောကမှာ နတ်နှင့်ဝိဇ္ဇာဘယ်သူသာသလဲ။ နတ်က ဝိဇ္ဇာထိုက်သာတယ်။ ဒါကြောင့် မသေချာတဲ့ ဝိဇ္ဇာအတတ်ကို မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ သေချာတဲ့ နတ်အတတ်ကို လုပ်ပါလို့ ဆရာတိုက်တွေးတယ်။”

တစ်ဘဝစာ တစ်နှပ်စာ မဟုတ်ပါ

ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ ရတနာသုံးပါးကိုးကွယ်သူတို့သည် အမြတ်ဆုံးကို ကိုးကွယ်သူတို့ မည်ပေါ်။ အမြတ်ဆုံးကို ကိုးကွယ်သူတို့သည် အမြတ်ဆုံးသော အကျိုးကို ပြောပေါ်။

(ကြတိဂုတ်၊ အဂုပသာဒသုတ်)

ဗုဒ္ဓသာသာဝင်တို့သည် ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယာတည်းဟူသော ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကိုးကွယ်ကြသူများဖြစ်ပါ၏။ ယင်းသို့ကိုးကွယ်ကြရှုပ် ပိုဂ္ဂီးဖလာအစဉ်အလာ အရ ကိုးကွယ်သူများလည်း ရှုပါ၏။ ဗုဒ္ဓဂုဏ်၊ ဓမ္မဂုဏ်၊ သံယာဂုဏ်များကို နှစ်နှစ်ကာကာ နားလည်သိမြင်ပြီး ကိုးကွယ်သူများလည်း ရှုပါ၏။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကမူ

လူကြီးမိဘတို့ နှုတ်တိုက်ချထားသော ဘုရားရှိစိုးများဖြင့်
ဝတ်ပြုဂိုးကွယ်ခဲ့ကြသူများချဉ်း ဖြစ်ပါ၏။ အတန်အသင့်
အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဆရာတော် သံယာတော်
များ မိဘ ဆရာများ၏ သွန်သင်ဆုံးမချက်များကြောင့်
လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် စာပေဖတ်ရှုသောကြောင့်
လည်းကောင်း ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကြည်ညိုရကောင်း
မှန်း၊ အားကိုးရကောင်းမှန်း သိလာပါ၏။ ရတနာမြတ်
သုံးပါးအကြောင်းကို ပို၍ပို၍ သိရှိလာလေ၊ တိုး၍တိုး၍
ကြည်ညိုလာလေ ဖြစ်ပါ၏။ ပို၍ပို၍ ကြည်ညိုလာလေ၊
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရကျိုးနှင့်လာလေ ဖြစ်ပါ၏။

ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့်
ပစ္စာဗြိုင် သံသရာ နှစ်ဖြာကောင်းကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်ပါ၏။
ဆင်းရဲကောင်းပျောက် ချမ်းသာရောက်စေနိုင်ပါ၏။ ရတနာ
သုံးပါးကို လေးလေးနက်နက် သက်ဝင်ကြည်ညိုပြီး မွှေ့နှင့်
အညီ ကျင့်သုံးနေထိုင်လျင် ပစ္စာဗြိုင်လည်း ချမ်းသာ၏။
တမလွှန်လည်း ချမ်းသာ၏။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကြီးမှ
အပြီးတိုင် လွှတ်ဖြောက်နိုင်ပါ၏။ သံသရာနှင့်ချို့၍ လည်း
ပတ်ခဲ့သော ဒုက္ခစက်ရဟန်ကြီးကိုလည်း အပြီးတိုင်
ရပ်စဲနိုင်စွမ်းရှုပါ၏။

ယနေ့အချိန်အခါတွင် ဖြတ်လမ်းက ကြီးဗွားလို
သော လူအတော်များများသည် လောင်းကစားမှု၌ မွေ့
လော်လျက်ရှိ၏။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတော်နှင့်အညီ
သမ္မာအားမြတ်ဖြင့် ငွေရှာဖို့ မကြိုးစားဘဲ၊ ‘နှစ်လုံး’၊ ‘သုံးလုံး’ဖြင့်
ငွေရှာကြ၏။ လောင်းကစားမှု၌ ပျော်နစ်သူများသည်
ဘုရားစကားကို နားမထောင်သော်ငြား၊ ဘုရားဟော
ဂါထာများကိုမှ ရည်ရွယ်ချက်သေးသိမ်စွာဖြင့် အသုံးချ
လျက်ရှိကြ၏။

အမှန်စင်စစ် လောင်းကစားမှ ပြုပြုစိုက်တည်းက
သိရှိလောပါဒသုတေသနတော်လာ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ
တော်နှင့် ဆန်ကျင်နေပြုဖြစ်၏။ ဤသို့ ဘုရားစကား
နားမထောင်သော်လည်း၊ ‘နှစ်လုံး’ ပေါက်နီး၊ ‘သုံးလုံး’
ပေါက်နီးဖြင့် ဘုရားရှုပ်ဗွားတော်ရွှေ့တွင် ပုတီးစိပ်၏။
ဂါထာရွှေ့၏၊ သာသနာပွဲပြင်၏။ ဘုရားစကားကို
တက်ယောက်တမ်း နားထောင်သောသူ၊ ဘုရားရှင်ကို စစ်စစ်
မှန်မှန်ကြည်ညိုသူသည် လောင်းကစားမှ မပြုတော့။
သမ္မာအားမြတ်နည်းဖြင့်သာ ငွေရှာ၏။ ရသမျှနှင့်တင်းတိမ်
ရောင့်ခဲ့၏။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နှလုံးသွင်း၏။
ထိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်များက ရတနာသုံးပါးကို လောဘက်း

ဓမ္မက ပေးအပ်သော

တန်ခိုးနှစ်မျိုးကို
ပိုင်ဆိုင်လိုသော်
မိမိကိုယ်ကိုသာ
အားကိုးရပေါမည်။
ဟိုတန်ခိုးရှင်၊
သည်တန်ခိုးရှင်တို့ထံ
ဝပ်လျိုးပသနေစရာ
မလိုပါချေ။

ကင်းဖြင့် ဆည်းကပ်၏။ ‘နှစ်လုံး’၊ ‘သုံးလုံး’ ပေါက်ဖို့ဟူ
သော လောဘမပြုဗြိုင်နီး။ စစ်မှန်သောသွှေ့ဖြင့် ရတနာ
သုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သောကြောင့် ထိုသူတို့၏
ကိုးကွယ်ခြင်းသည် မွန်မြတ်၏။ သန့်ရှင်း၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကို တစ်ဘဝစာ
တစ်နပ်စာအတွက် ရည်ရွယ်အသုံးချနေသူများသည် မိမိ
တို့ သာသနာ၏တန်ဖိုးကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က ချပစ်နေသူ
များဖြစ်ကြောင်း ကျေးဇူးရှင်းသိတရှုအရှင်ဗာဏီသာရ
ဆရာတော်ကြီးက ဤသို့သာတိပေးဆုံးမတော်မူခဲ့ပါ၏။

“တစ်ဘဝစာ တစ်နပ်စာ ကြီးဗွားတိုးတက်ရေး

အတွက်၊ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်။ စိတ်မဆိုကြပါနဲ့ နှစ်လုံးထို့ သုံးလုံးထို့ လစဉ်မှန်မှန်ပေါက်ဖို့အတွက် ကလေးနဲ့ ဘုရားတရားကို စိတ်ဝင်စားတာမျိုး မဖြစ်ကြပါ စေနဲ့”

သူတို့မှာ ဒီနှစ်လုံးတို့ကိုဖို့က အတော်အရေးကြီး နေကြတာ။ ဒီနှစ်လုံးတို့ကိုဖို့အတွက် ဘာလုပ်သလဲ ဆိုတော့၊ ‘ဒီပါတပတိ အာဒီဇွာ’ ဂါထာချွတ်ပြီး၊ ပုတိုး နာနာစိပ်၊ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ က္ခာမိ ရွှေတ်ပြီး၊ ပုတိုးနာနာစိပ်၊ နမောတသု(၃၇)အုပ်မန်းပြီး ထမင်း(၃၇)ဆုံးစား။ သို့ ပေါက်နေတာတွေက နည်းပေးထားကြတာ တွေ့နော်။

အဲဒီတော့ ဘုရားသာသနာတော်ကို တစ်နှစ်စာ လေးလောက်၊ တစ်ဘာဝစာလေးလောက်ပဲ တန်ဖိုးထား အသုံးချနေကြတာဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်သာသနာ ကို ကိုယ်တွောကဲ တန်ဖိုးမထားတတ်ကြရာ ရောက်နေပါတယ်။

နိုဗ္ဗာန်အထိပေးနိုင်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာ တော်ကို တစ်ဘာဝစာ၊ တစ်နှစ်စာလောက်ပဲ အသုံးချ တယ်ဆိုတာဟာ ကိုယ့်သာသနာကို သူများက လာဖျက် ဆီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်သာသနာရဲ့ တန်ဖိုးကို ကိုယ်တိုင်က ချပစ်တာဖြစ်လေတော့၊ ကိုယ့်သာသနာကို ကိုယ်ကဲ ဖျက်ပစ်နေတာလို ဒီလိုပြောရင် စိတ်မဆို ကြပါနဲ့များ”

တန်ခိုးရှင်ကို အားမကိုးနဲ့

သင်တို့ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ကြရမည်။

ဘုရားရှင်(တထာဂါတ)တို့မည်သည် လမ်းကိုသာ ဆွန်ပြကြကုန်၏။ (မေ့ပဒ)

ဗုဒ္ဓဓမ္မ၏ ‘တန်ခိုးရှင်’၊ ‘ဖန်ဆင်းရှင်’တို့အတွက် နေရာမရှိပါ။ ‘ဖန်ဆင်းခံရသူ’ရှိသည်ဟူလည်း ဖော်ပြ မထားပါ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်လည်း ‘ကယ်တင်ရှင်’ မဟုတ်ပါ။ ‘ဖန်ဆင်းရှင်’မဟုတ်ပါ။ သံသရာဝှစ်ဆင်းရမှ လွှတ်မြောက်ရာနိုဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေနိုင်မည့် ‘ဓမ္မလမ်း ကြောင်း’(တစ်နည်း)၊ ‘ဓမ္မကျင့်စဉ်’ကို ပထမဦးဆုံးရှာဖွေ တွေ့ရှိသူနှင့် လမ်းညွှန်ပြသသူသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဘုရားရှင်က လူတို့အား ညွှန်ပြသသာ ဓမ္မခရီးလမ်းစဉ်အတိုင်း လျောက် လှမ်းကျင့်ကံ့ အားထုတ်ရန်သာ ညွှန်ပြတော်မူပါ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ဗုဒ္ဓဓမ္မကျင့်စဉ်

အတိုင်း ကျင့်ကြုံအားထုတ်နှင့်သည့် အတိုင်းအတာအရ သာ၊ သူဘဝကို ပုံဖော်ပန်တိုးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဓမ္မကို ကျင့်သုံးလျှင် ကျင့်သုံးသည့်အလျောက် ကောင်းကျိုးရ မည်။ မကျင့်သုံးလျှင် မကျင့်သုံးသည့်အလျောက် ဆိုးကျိုးရမည်။ ယင်းသို့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး ရရှိစားနေရသည် မှာ မိမိကိုယ်တိုင် ဖန်တီးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

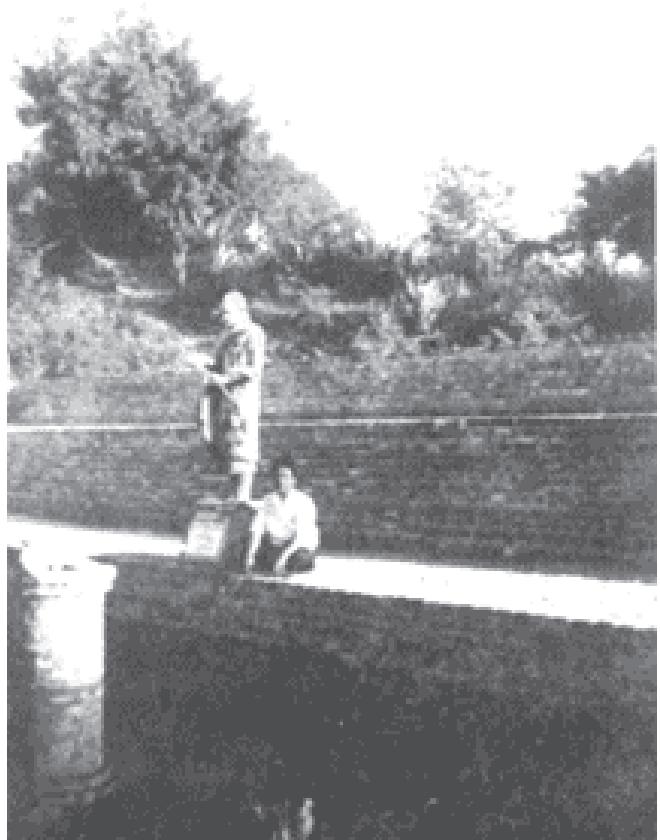
ဓမ္မ၏ စွမ်းရည်နှင့်မျိုး နှို့ပါ၏။ ဓမ္မနှင့်အညီ ကျင့်ကံ့နေထိုင်သူအား အောက်တန်းသို့ မကျေရောက်အောင် တားဆီးနိုင်သော စွမ်းရည်နှင့် အထက်တန်းသို့ ရောက်ရှိ အောင် ပို့ဆောင်နှင့်သော စွမ်းရည်တို့ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ အထက်တန်းသို့ ရောက်လိုသော ဓမ္မနှင့်အညီ ကျင့်သုံးနေထိုင်ဖို့သာ လိုအပ်ပါ၏။ ဓမ္မနှင့်အညီ ကျင့်သုံးနေထိုင်ခြင်းဟူသည်မှာ ‘အကုသိုလ်ရောင်၊ ကုသိုလ်ဆောင်၊ အြိုးအောင်စိတ်ကိုထားခြင်း’ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဓမ္မက ပေးအပ်သော တန်ခိုးနှစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်လိုသော မိမိကိုယ်ကိုသာ အားကိုးရပေမည်။ ဟိုတန်ခိုးရှင်၊ သည်တန်ခိုးရှင်တို့ထံ ဝပ်လျိုးပေသနစရာ မလိုပါချေ၏၍ ဤသည်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဝန်ပါသောအရှင်ဝါသော်လှို့သို့မှာ တော်မူခဲ့ပါ၏။

“အသိဉာဏ်နည်းပါး တရားဝေးလံသူတို့သည် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို တောင့်တပြီး ဖန်ဆင်းရှင်၊ တန်ခိုးရှင်အထံသွားပြီး တောင့်တနေကြသည်။ ပြုဘွာသိကြားနှင့်များကို အားထားနေကြသည်။ အဆောင်ကောင်းလက်ဖွဲ့ကောင်းများကို အားကိုးကြသည်။ နာမည်ကြီးသူများထံ သွားရောက်ပြီး သိဒ္ဓံတင်ကြသည်။ သူတို့၏အကြောင်းတရားများကား လောဘတုံးအရင်းခံပြီး၊ အချောင်းရလိုခြင်းစသော ညှစ်နှစ်းသောစေတနာများကြီးဆောင်နေရကား မြတ်သောအကျိုးတရားများကို လက်ခံရရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေါ်။

သိဒ္ဓံဆိုသည်မှာ ပါဋ္ဌစကားပေတည်း။ ပြီးစီးပြည့်စုံခြင်းဟု အစိုးပြုလိုရပေ၏။ မိမိ၏ စင်ကြယ်ကောင်းမြတ်သော ကောင်းကျိုးချမ်းသာများ ပြည့်စုံပြီးစီးချုပ်ပါလျှင် စင်ကြယ်ကောင်းမြတ်သော အကြောင်းတရားများကို ဖန်တီးရမည် ဖြစ်ပေသည်”

□ မင်းနှင်း(ဖော်ကျွန်း)

လက်ပြရိပု ကျော်နန္ဒအောင်

(၁)

မောင်အောင်ထဲသို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင် ခေတ်ထွန်းက လူကြံ့ဖြင့် စာတစ်စောင်ပေးလိုက်၏။ စာ ကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ မောင်အောင် မျှော်မျှန်းမထား သည့် အကြောင်းအရာဖြစ်နေသည်။ စာတွင်ပါသည့် အကြောင်းအရာမှာ သပိတ်အိုင်ဆရာတော်၏ သီတဂ္ဂ ကုပ္ပါယကာရကအဖွဲ့မှ ဖိတ်ခေါ်လွှာဖြစ်နေ၏။ သီတဂ္ဂ ဆရာတော်၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကြီး သုံးရပ်အတွက် ဘာသာရေး စာရေးဆရာများ၊ အယ်ဒီတာများကို ဖိတ်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။

သီတဂ္ဂဆရာတော်၏ ကဗ္ဗာဗုဒ္ဓတဗ္ဗာသို့လိုလိမ် ကိန်း၊ အာယုဒ်နော်ရုံးတော် စီမံကိန်း၊ စစ်ကိုင်းတောင်နှင့် ရေအလှုံးတော် စီမံကိန်းလုပ်ငန်း သုံးရပ်တို့ကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ လေ့လာရန်နှင့် သီတဂ္ဂမော်ကွန်းတင်

စာစောင်ကြီးတွင် ပါဝင်ရေးသားရန်တို့အတွက်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် မောင်အောင်တစ်ယောက် လိုအပ်သော ပုံစံကို ဖြည့်စွက်၍ ကိုယ်ရေးရာဇ်ဝင်အကျဉ်းကို ရေးသားပြီး ပေတ်ပုံပါ ပူးတွဲတင်ပြလိုက်ပါသည်။

သူငယ်ချင်း မောင်ခေတ်ထွန်းထံမှပင် ဒုတိယ အကြိမ် မောင်အောင်ထဲသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာ ပြန်ပါ၏။ ၂၂-၁၁-၉၈၈၈က ညာနေ (၄)နာရီခွဲတွင် ရွှေတို့ စေတိတော် အရှေ့သာက်မှုန်အနီးရှု မဂ်လာဗျာဗာအသင်း တိုက်သို့ လာပါရန် ကိစ္စဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ သီတဂ္ဂ ကုပ္ပါယကာရကအဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံးပြီး ခရီးစဉ်များကို ရှင်းလင်းတင်ပြခြင်း၊ သီတဂ္ဂစီမံကိန်းများကို အကျဉ်းချုံး၍ ရှင်းလင်းပြောကြားရန်ဟူသော အစီအစဉ်များဟု စာတွင် ပါရှိ၏။

သူငယ်ချင်း မောင်ခေတ်ထွန်း၏ စေတနာကို လေးစားသည်က တစ်ကြောင်း၊ သီတဂ္ဂဆရာတော်၏ တရားဒေသနာများနှင့် ရင်းနှီးပြီးသည်က တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် မောင်အောင်တစ်ယောက် ချိန်းသို့သောနဲ့ တွင် မ်ံလာဖူးဟာအသင်းတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့ပါချေပြီ။

အသင်း၏ ခန်းမစင်ပြင့်ရှေ့တွင် ဘာသာရေး စာပေ၌ ထင်ရှားကြော်ကြားသည့် ဆရာကြီးများကို မောင်အောင်တွေလိုက်ရ၏။ ဆရာကြီးအားလုံးလိုလိုပင် မောင်အောင်အဖို့ ရင်းနှီးပြီးသား၊ လေးစားပြီးသား ဆရာကြီးများဖြစ်ကြ၏။ ကုလားထိုင်များဖြင့် တန်းစီးပွားရေးနှင့် ကြောသည့် ဆရာကြီးများထံ မောင်အောင် မျက်လုံးတွေ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆရာကြီး ဓမ္မာစရိယျီးအေးနိုင်၊ ဆရာကြီး ဓမ္မာစရိယျီးတို့မြင်းလိုင်၊ မ်ံလာဖူးဟာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးအောင်သိမ်း၊ မျက်မှန်ထူထူဖြင့် ထိုင်နေသည့် ဆရာကြီးတစ်ယောက်ကိုမှ မောင်အောင် မသိပါချေ။

“တွေ့ဆုံရှင်းလင်းပွဲ စပါတော့မည်”ဟု ကြောသည့် အခမ်းအနားမျှူးကို မောင်အောင်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုဆရာကိုလည်း မင်းကွန်းတိပိဋ္ဌကဆရာတော်ကြီး၏ တတိယသုံးနှစ်ခရီးကတည်းက မန္တလေးသွားရှင်း ခင်မင်ခဲ့ရသူ ဆရာသူရဇ်ဖြစ်ကြောင်း မောင်အောင်၏ ခေါင်းထဲသို့ အရိပ်ပေါ်လာ၏။ အခမ်းအနားမျှူးက အစီအစဉ်များကို ကြောသူပေးပြီး ဆရာကြီးများနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

မျက်မှန်ထူထူနှင့် ဆရာကြီးတစ်ဦးမှာ သီတဂ္ဂကိုယာရကအဖွဲ့ (အောက်မြန်မာပြည်)၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးမောင်မောင်ညွန့်ဖြစ်ကြောင်း မောင်အောင်သိရ၏။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးမောင်မောင်ညွန့်က သီတဂ္ဂကိုယာရကအကြောင်းကို အကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြ၏။ နောက်ထပ် စီမံကိန်းတစ်ခုဖြစ်သည့် အမေရိကန်နှင့်၊ တက္ကဆက်ပြည်နယ် အော်စတင်ပြု၍ တည်ဆောက်နေသည့် ဗုဒ္ဓဘာရ ကျောင်း စီမံကိန်းကိုလည်း အကြောင်းအားဖြင့် ရှင်းပြပါသေး၏။ ကိုယာရကအဖွဲ့မှ ဆရာ ဦးခင်မောင်ဝင်းကလည်း သွားမည့်ခရီးစဉ်များအကြောင်းနှင့် ရန်ကုန်မှ စစ်ကိုင်းတောင်ခြေရှိ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်သို့ ထွက်ခွာမည့်နေ့ရက် အချိန်၊ အသီအစဉ်တို့ကို ရှင်းလင်းတင်ပြခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ အိမ်အပြန်တွင် မောင်အောင်တစ်ယောက် ရွှေတို့စေတိတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ပြီး၊ မ်ံလာဖူးဟာ

အသင်းတွင် ဘာသာရေးစာပေမိတ်ဆွဲများနှင့် တွေ့ခွင့်ရသဖြင့် ဝင်းသာကြည်နှီးမှု အပြည့်ရှိခဲ့ပါသည်။

(၂)

ဆန္တစောနောက်သည်။ ညျှောက်သည်အထိ မောင်အောင်အိမ်မပြောခဲ့။ နံနက် လေးနာရီတိတိ အိပ်ရာမှထျုံးလေဘုရားသို့ သွားရမည်ဟုသာ စိတ်ကလုံးဆောင်ရွက်၏။ ယမန်နောက မ်ံလာဖူးဟာအသင်းတွင် သီတဂ္ဂကိုယာရက ဆရာတိုးခင်မောင်ဝင်းက JG-၁၀-၉၈ နေ့ နံနက်(ငါး၃၀)နာရီထက် နောက်မကျစေဘဲ ဆူးလေဘုရားအနီးရှိ ဟိုတယ်နှင့်ခရီးသွားလာရေးဌာနရှုံးသို့အရောက် မှာထားခဲ့၏။

ထိုကြောင့်ပင် အသွားအပြန်ခရီး (၅)ရက်စာများသာ လိုအပ်ရာရာ အဝတ်အစားနှင့် ပစ္စည်းများကို ညျှောက်သိုးပိုင်းကတည်းကပင် မောင်အောင် ကြိုကြိုတင်တင် စီစဉ်သည့်ထားပြီးဖြစ်၏။ နာရီ နှီးစက်ပေးကာ အိပ်ရာတွင်းသို့ မောင်အောင်ဝင်းသောအပါ တစ်နာရီပင် ကျော်ခဲ့ချေပြီ။

နှီးစက်က အသံပေးသည်နှင့် မောင်အောင် အိပ်ရာမှ ကပါးကာယာ ထင်၏။ မျက်နှာသစ်၊ ခြေဆေးလက်ဆေးပြီး လိုအပ်ရာရာ စိစဉ်ထားသည့် ပစ္စည်းများကိုဆွဲကာ အိမ်သူသက်ထားသို့ နှုတ်ဆက်၏။ သားငယ်ကိုခေါ်ပြီး ဆူးလေစေတိတော်သာက်သို့ ခြေကျင်ခရီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြပါ၏။ မြန်မာ့ဟိုတယ်နှင့်ခရီးသွားဌာနရှုံးသို့ ရောက်သောအပါ ဟိုတယ်နှင့်ခရီးသွားပိုင် ကားကြီးနှစ်ဦးရပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သီတဂ္ဂကိုယာရကအဖွဲ့မှု ဆရာတိုးခင်မောင်ဝင်းနှင့် ဒေါက်တာဦးစီးမြော်တို့က နေရာများ အသီးသီး ချေပေးကြ၏။ ထိုင်ခုတွင် အသင့်ကြိုနှစ်ဦး လွှတ်အိတ် အတွင်းတွင် (သီတဂ္ဂမော်ကွန်းတင် စာပေပညာရှင်)ဟူသည့် ရင်ထိုးကတ်ပြားတစ်ခု။ သီတဂ္ဂစာတမ်းပါ အပြာရောင် ဦးထုတ်ပောင်လုံး၊ ကော်ပိစာအုပ်တို့အပ်တို့အပြင် Ashin Nyanissara, Sitagu Buddhist Academy, Sagaing Hills, Myanmar, With Metta စာတန်းပါဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းတို့က မောင်အောင်ကို ကြိုဆိုနေ၏။

ရှုံးခုံးကျောတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အသားညျှောက်မြော်ပိုင်နှင့် ပေါက်စီးနှစ်လုံးပါ အိတ်တစ်လုံးသောက်

ရောနှင့်ဘူးတစ်ဘူးတို့က သီတရှု၏ စေတနာကို ဖော်ပြန်ခြင်းများ မောင်အောင်ရိပ်စားမိတိုက်ပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာတို့က လူစုံမုန် အမည်စာရင်းကိုခေါ်၍ ဆော်သွေးအခါတွင် မော်တော်ယာဉ်နှစ်စီးတို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ခွာခဲ့ကြတော်၏။ လမ်းရှုစုရပ်များတွင် စာရေးဆရာ ကြီး/ငယ်များကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ကြ၏။

ဤသိဖြင့် မောင်အောင်အပါအဝင် စာရေးဆရာ ကြီးငယ်တစ်ရာနှင့်ပါးခန့်တို့သည် ကားကြီးနှစ်စီးဖြင့် ပဲခူးမြှုံး။ ရွှေအုန်းပင်ခြုံတွင် ဆရာမောင်စေတနာ၏ လက်ဖက်ရည်ရှင် ကောက်ညျင်းပေါင်းကို စားခြင်း၊ နံနက်စာကို တောင်ရှုမြှုံး ကောတုခန်းမတွင် စားသုံးခြင်း၊ ညာနေစာကို မိတ္ထိလာမြှုံး၊ မိတ္ထိလာကန်တော်အနီး ရွှေအုန်းပင် ထမင်းဆိုင်တွင် သီတရှုကြိုးယကာရက အဖွဲ့၏ အစီအစဉ်ဖြင့် စားသုံးပြီး ညာ(သ)နာရီနှီးပါးတွင် မောင်အောင်တို့အဖွဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်တော်ကို မိုးမောင်း ထိန်ဝေစွာဖြင့် လှမ်း၍ ဖူးတွေ့လိုက်ရပါ၏။

(၃)

စစ်ကိုင်းတောင်ခြေရှိ သီတရှုပုံစံတက္ကသိုလ်ဝင်းထဲသို့ ကားရောက်သောအခါ ညာ(သ)နာရီရှိပြုဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က တက္ကသိုလ်စာသင်ဆောင်များကို ပုံစံလက်ထက်တော်က ဖြူဗြီး၊ တိုင်းကြီး၊ တက္ကသိုလ်ကြီးများ၏ အမည်နှာမတို့ကို ပေးထားဟန်တူ၏။ မောင်အောင်တို့ အမှတ်(၂)ကားသည် နာလန္တအဆောင်ရွှေတွင် ရပ်လိုက်၏။ ကပ္ပါယကာရကအဖွဲ့မှ ဆရာဦးခင်မောင်ဝင်းက စာရေးဆရာတစ်ဦးချင်းအမည်ကို ခေါ်၍ တည်းခိုရမည့် အဆောင်ကို တစ်ပါတည်း ညွှန်ပြပေးနေပါ၏။ သပိတ်အိုင်ဆရာတော်ကြီးက လောကားထိပ်နားတွင် ရပ်တော်မူလျက် စာရေးဆရာတစ်ဦးချင်းကို နေးထွေးလိုက်လွှာဖြင့် အပြီးဖြင့် ကြိုဆို၏။ မိဒီယိုဖြင့် လည်း မှတ်တမ်းတင်ကြ၏။

မောင်အောင်တို့ရှင်းအတူ ဆရာမောင်စိန်ဝင်း(ပုံစံးကုန်း)၊ ဆရာသုမောင်၊ ဆရာမောင်ပြိုများ(ကြီးပင်ကောက်)၊ ဆရာတင်အောင်သွင်း၊ ဆရာမြောလတ်မင်းလွင်၊ ဆရာညီထွေး(မြန်မာစာ)၊ ဆရာခင်မောင်ဦး(မြတ်ပန်းရရုံး)၊ ဆရာညာက်လင်းအောင်(မြတ်မဂ်လာ)၊ ဆရာတိုးထက် စသူတို့ နာလန္တအဆောင်မှာပင် တည်းကြရပါသည်။ ရော မီး၊ အိုင်ရာနေရာ စသည်တို့မှာ လိုလေ

၁၄၅၈ ၁၄၉၀

သေးမရှိပါ။ အားလုံး အစစအရာရာ အဆင်ပြုလှသဖြင့် မောင်အောင်တစ်ယောက် စိတ်တဲ့မှာ သာဓာတ် ချေမှုပါသေးတော့သည်။

ဆရာတော်ကြီးရော၊ သီတရှုကြိုးယကာရက အဖွဲ့ပါ တာဝန်ကျေမွန်လွန်းလှပါသည်။ မိမိတို့ဘက်က ပြန်၍ တာဝန်ကျေဖို့လိုမည်ဟု မောင်အောင် မှတ်ချက်ချလိုက်မိပါသည်။

(၄)

“သီတရှုမော်ကွန်းတင် စာပေပညာရှင်ကြီးများ ခင်ဗျား”ဟု လက်ဆွဲဟန်ဖြင့် နှီးဆော်သံကို ကြားသော အခါ မောင်အောင်အိပ်ရာမှန်း၏။ မောင်အောင်နည်းတူ စာရေးဆရာ ကြီး/ငယ်များလည်း မိမိတို့ အိပ်ရာခုတင် အသီးသီးမှ ထကြ၏။ မျက်နှာသစ်သူက သစ်၊ ရေချိုးသူကချိုး၊ အလေးအပေါ့ သွားသွား၊ အဝတ်အစားများ လဲပြီးသောအခါတွင် သီတရှုကြိုးယကာရကအဖွဲ့မှ ဆရာဦးခင်မောင်ဝင်း၏ အသံက ဟွန်းသံမှတ်စံဆင့် ပေါ်လာပြန်၏။

“သီတရှု မော်ကွန်းတင် စာပေပညာရှင်ကြီးများ ခင်ဗျား၊ နာလန္တကျောင်းဆောင်အောက်တွင် နံနက်စာသံးဆောင်ပြီးနောက် (၈)နာရီတိတိအချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးရှင် တွေ့ဆုံးမိတ်ဆက်ခြင်း၊ (၉)နာရီအချိန်မှာ အာယု ဒါနဆေးရုံတော်ကို လေ့လာခြင်း၊ စစ်ကိုင်းတောင် တိလောကရုရချောင်ကို လေ့လာခြင်း စသည် အစီအစဉ်များဖြစ်ပါတယ်”ဟူသည့် အသံကို မောင်အောင်ကြားလိုက်ရ၏။

မောင်အောင်တို့တစ်တွေ နံနက်စာကို ဒေသအစားအစာများ စားသုံးရသဖြင့် လွန်စွာမှုပင် ခံတွင်းတွေ့ကြ၏။ ထိုနောက် ဆရာတော်နှင့် မိတ်ဆက်၍ ဥရှုဝေလကျောင်းဆောင်တွင် ဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆုံးမိတ်ဆက်ကြပြီး၊ ဆရာတော်၏ သီတရှုနှင့်ပတ်သက်သော ညှိုဒ်အချို့ကို အကြမ်းဖျင်း နာယူကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးကပင် ဦးဆောင်၍ ပုံစံတက္ကသိုလ်ရွှေ့၍ အာယုဒါနဆေးရုံတော်သံး သွားခဲ့ကြ၏။

လူတစ်ရာနှီးပါးမျှတို့သည် သီတရှုဦးထုပ်အပြာရောင်၊ သီတရှုလွယ်အိတ်အပြာရောင်ကိုယ်စီဖြင့် ကျက်သရေမာ်လာရှိလုပ်ပါတော့သည်။ အေးရုံးဝင်းအတွင်းတွင် လုပ်ငန်းစဉ်များကို ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း

လက်ခွဲဟန်းဖြင့် ရှင်းလင်းပြု၏၊ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးများကလည်း ရှင်းလင်းပြုသကြပါ၏။ စာပန်းချို့ခြယ်မှန်းကြရန် မှတ်စုစုအုပ်ဖြင့် အချို့က လိုက်မှတ်ကြ၏။ အချို့က အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ဖမ်းထားကြ၏။

ဆေးရုံတော်စီမံကိန်းပြီးသောအခါတွင် ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်၍ တည်ထားသည့် စေတိတော်ကြီးသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြ၏။ ထိုမှတ်စုစုဆင့် ကားဖြင့် ပြန်ဆင်းကြသည်။ တိလောကဗုရချောင်းသို့ လေ့လာရေးချိုး ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် တိလောကချောင်၏ သမိုင်းကြောင်းကို ရှင်းလင်းမိန့်ကြားပါသည်။ လိုက်ရှုအတွင်းသို့ လေ့လာရေးဝင်ရောက်ကြ၏။ လင်းနှီးများစွာနေသာနေရာ ဖြစ်နေတော့၏။ မောင်အောင်စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုတွေးလိုက်မိ၏။ ယဉ်ကျေးမှု့နှင့်ကြီးဌာနနှင့် ရွှေးဟောင်းသုတေသနဌာနတို့မှ ဤကြီးကိုသေသေသပ်သပ် ထိန်းသိမ်းထားလျှင် ရေရှည်ခံ၍ မြန်မာ့ရွှေးဟောင်း သမိုင်းသာသနာဝင် အဆောက်အအုံများကို ထိန်းသိမ်းပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု အတွေးရောက်မိသေးသည်။

နေ့လယ်စာ စားသုံး၍ အနားယူရန်အတွက် သီတုရှု ဗုဒ္ဓတ္ထဘုရိုလိုင်းသို့ ပြန်ကြမည်ဟု ကုပ္ပါယကာရကအဖွဲ့က နှီးဆော်၏။ လေ့လာသူ စာရေးဆရာများအားလုံး အသီးသီး ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြ၏။ နောက်ဆုံးကားပေါ်သို့ မောင်အောင်တစ်ယောက်သာလျှင် နောက်အကျဆုံးတက်ဖြစ်၏။ တောင့်! တောင့်ငွေ့တို့ကို တွေ့လျှင် မောင်အောင် မနေနိုင်။ ရွှေးရွှေးသုတေသန စင်များ၊ အရိယာများ၊ ကျမ်းပြုအရှင်များ နေထိုင်သွား ဖူးသည့် နေရာအသန်းဆိုလျှင်ကား မောင်အောင် သဘောကျ၍ မဆုံးတော့ပြီ။

ကားပေါ်တွင် မောင်အောင့်ခါးထဲ၌ တိလောကဂျာဆရာတော်ကြီး၏ အကြောင်းအရာများ တဖွတ်ဖျက်ပေါ်လာ၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် စစ်ကိုင်းတောင် သာသနာဝင်တွင် ထင်ရှားသည့် ကျမ်းပြုစာချ သာသနူဝါးဆိုင်ရာ ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း၊ အနောက်ဘက်လွန် မင်းတရားလက်ထက်တွင် ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ (သာသနာလက်ရာစုစုတစ်ဦး၏ နာရာဝါမာရ် လက်ထက်ဟု ဆိုပါသည်) ပခန်းကြီးမြော်၊ အနောက်ဘက်ခြောက်တိုင်ကွာ ဆိတ်ကင်းရှာ အတိဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်းသို့ ကြွောက်လာပြီးနောက် ပုံညွှန်စေတိတောင်ဘက်

ယခု တိလောကဗုရချောင်နေရာတွင် ကျောင်းကယ်နှင့် သီတ်းသုံးနေထိုင်သည်။ ရဟန်းသံယာတော်တို့အား စာဝိပို့ချုပ်ရာ စာသင်၊ စာနာများလှသဖြင့် ဖြစ်သလိုပင် မိုးကာတဲ့ ထိုးထားရသည်ဟု၏။

တစ်ခါသော် ပုံညွှန်စေတိတော်ထို့ မင်းတရားဘုရားဖူးထွက်တော်မူလာရာ၊ ထိုတဲ့ကျောင်းကယ်နှင့် စာလိုက်သံယာတို့ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ဥမာင်လိုက်နှင့်တကွ ကျောင်းဆောက်လူ၌အိန်းပေါ်သည်။ တိလောကဗုရဟုသည့် တံဆိပ်တော်ကိုလည်း ကပ်တော်မူသည်ဟု သိရ လေသည်။ စောစောက တွေ့ခဲ့ရသော လင်းနှီးများအောင်းနေသည့် ရှုကြီးသည် တစ်ခိုင်က စာသင်စာလိုက် သံယာတော်မူရား စာဝိလိုက်ရာနေရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု မောင်အောင် တွေးလိုက်မိ၏။

“သီတုရှုမော်ကွန်းတင် စာပေပညာရှင်ကြီးများ ခင်များ၊ အဆောင်များတွင် ခေတ္တအနားယူ ရေချိုးပြီး နာလန္တကျောင်းဆောင်အောက်ထပ်တွင် နံနက်စာ စားသုံးရန် ဖြစ်ပါတယ်ခင်များ”ဟူသည့် ဆရာတိုးခင်မောင် ဝင်း၏ နှီးဆော်သံကြားမှ မောင်အောင်၏ အတွေးစာများ ပြတ်သွားပါတော့သည်။

(၉)

နေ့လယ်စာ စားသုံးကြသောအခါတွင် မောင်အောင်တို့ စာပေအဖွဲ့သားများကို ဆရာတော် ဦးနန္ဒမာလာဘိဝံသက ဦးဆောင်၍ လေ့လာရေးချိုး ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ယနေ့အဖွဲ့စို့ စစ်ကိုင်းတောင်တစ်ခွင့် လှည့်လည်လေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆရာတော်က လက်ခွဲဟန်းဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။

ဥမာင်သုံးဆယ်ဘုရား၊ ဆွမ်းဦးပုံညွှန်းပတ္တများ စေတိ၊ ဖေတဝန်ဘုရား၊ လေးကျွန်းမာန်အောင်ဘုရား၊ သီတုရှုရေစက်အမှတ်(၁)နှင့် (၂)၊ သယမြှေ့စေတိနှင့် ပြည့်စုံစေတိစုံ၊ လက်ရာစုံ ဆင်းတုတော်များ ဖူးမြော်ခြင်းနှင့် ပရက္လာမချောင်၊ ဓမ္မာကချောင်၊ တောင်ဖိလာချောင်၊ အရိယာဝံသမထေရ်ကျောင်း စသည်တို့ စုံလင်လုပ်၏။

မောင်အောင်အနေဖြင့် သယမြှေ့စေတိတော်မူလွှား၊ အခြားအခြားသော စေတိတော်များကို စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်သဖြင့် မကြာခဏဖူးဖူးပါ၏။ ချောင်များကိုကားစုံအောင် မလေ့လာဖူးခဲ့ပါ။ ဥမာင်သုံးဆယ်စေတိတော်

ဖူမြင်ပြီး အနောက် ပရဂ္ဂမနှင့် အရှေ့ပရဂ္ဂမချောင်သို့ ရောက်သောအခါ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားမိ၏။ ပဲဆွမ်းကိုသာ ဘုရားပေး၍ တရားကျော်ကြံသည့် ဆရာတော်ကြီးများ ဖြစ် ကြောင်း၊ ရုတင်များကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆောက်တည် သည့် ဆရာတော်များဖြစ်ကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ဆင်းတုတော်ကြီးကိုလည်း အနောက်ပရဂ္ဂမဆရာတော်ကြီးသည် သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ရှိစဉ်တုန်းကကဲ့သို့ပင် ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်ယူ ကြောင်း မောင်အောင်ဖတ်မှတ်ဖူးပါ၏။ အနောက် ပရဂ္ဂမ ဆရာတော်ကြီးကို သက်ရှိထင်ရှား မဖူးလိုက်ရသော်လည်း အရှေ့ပရဂ္ဂမ ဆရာတော်ကြီးကိုမှ ပုံစွဲနှင့်တော်မှုပောင်အထိ မောင်အောင် အကြိမ်ကြိမ် ဖူးမြော်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ဆရာတော်ကြီး နှစ်ပါးလုံး၏ ကျင့်စဉ်များကို ဆောင်းပါးများလည်း ရေးသားပူဇော်ဖူးပါ၏။ ဓာတ်ပုံများရှိက်၍ လည်း မောင်အောင်မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါ၏။

ဆရာတော် ဦးနှုန်းမှုလာသိုံးသက လမ်းလျောက်ရင်း သက်ဆိုင်ရာ ရှုရှင်းနှင့် အဆောက်အအုံတို့ကို တစ်ခုစီ အသေးစိတ် ရှင်းပြပေးနေပါ၏။ သို့တူ ရေအလှုံးတော်၏ အာနိသင်ကြောင့် နေပူသော်လည်း စစ်ကိုင်းတော်သည် စိမ်းစိနေ၏။ အရိပ်အာဝိသလည်း ကောင်းမွန်လှပါ၏။ တစ်ချိန်က စစ်ကိုင်းတော်တော်တွင် ရေများ မည်သို့မည်ပုံ စုဆောင်းရသည်ကို မောင်အောင်တို့ ခရီးသွားရင်း တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ ယခုကား သို့တူဆရာတော်၏ ရေအလှုံးတော် စီမံကိန်းကြောင့် ဘယ်နားတွင် ရေဖွင့်ဖွင့် အလွယ်တကူ ရေရနေပေပြီ။ မောင်အောင် လိုက်လွှာ သာစုခေါ်ရင်း မေတ္တာများ ပို့သမိပါ၏။

စစ်ကိုင်းတော်တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး၏ကျောင်းသို့ မောင်အောင် ရောက်ခဲ့ရပါ၏။ ယခင်က တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖူးပါ။ ဆရာတော် ဦးနှုန်းမှုလာသိုံးသကို ကျေးဇူးတင်မိပါ၏။ ဤကျောင်းတော်ကား ဦးအရိယံးသ၏ ကျောင်းတော်ဖြစ်၏။

ကျောင်းဆောက်ထားဟန်မှာ ချစ်စရာပ်ကောင်းလှုတော့သည်။ မြေသားထက်မြင့်သော တော်ကူလေးပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့်ဟန်ဖြစ်၏။ ကားလမ်းမကြီးနှင့် နီးသည်ခို့သော်လည်း တော့တန်းသို့ ပင်တန်းတို့ကို တစ်ကျွေးကျွေး၍ သွားရသဖြင့် အသံနှင့် မြင်ကွင်းကို ကွယ်ထားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ မည်သည့်အသံမှာ မကြား

ရတော့။ ဝိဝင်ကဖြစ်လွန်း၍ သဘောကျေစရာကောင်းလှသည်။ ပင်မကျောင်းဆောင်လေးမှာ မြန်မာမှုများဖြင့် မွမ်းမံထားပြီး ကွဲန်းသားများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား၏။ ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည်ဝန်းကျင်လောက်သာ ရှိပေသည်။ ကျောင်းဆောင်၏ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် စကြော်ဖြင့် ပေသံးဆယ်မျွား၍ ဘုရားဆောင်သီးခြားထုတ်ထားသည်။ ကျောင်း၏ ခြေရင်းဘက်တွင်မှ စကြော်သွားလမ်းဖြင့်ပင် ကုဋ္ဌဆောက်ထား၏။ ကျောင်းဆောင်း၊ ဘုရားဆောင်နှင့် ကုဋ္ဌတို့မှာ ဖြေပြင်မှ ခုနစ်ပေခန့်အကွား ခြေတံမြင့်ဖြင့်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်အောင်သည် ဝိဝင်ကဖြစ်သည့် ဆရာတော် ဦးအရိယံးသ၏ ကျောင်းလေးကို သဘောကျေားများ မိ၏။ ဓာတ်ပုံရှိက်သူကရှိက်၊ ကျောင်း၏ ရာဇ်ဝင်နှင့် ဆရာတော်၏ ထေရာပွဲတို့ကို မေးသူကမေးနှင့်၊ ဝိဝင်က ကျောင်းဆောင်နေရာတွင် စကားသံများက ဟိုတစ်ကွက်၊ သည်တစ်ကွက် ထွမ်းစိုးသွားတော့၏။ ဆရာတော် ဦးနှုန်းမှုလာက ဆရာတော်ဦးအရိယံးသနှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးချုံးရှုံးရှင်းပြနေ၏။ ကျောင်းလေ့ကားပေါ်တွင် မောင်အောင် ထိုင်၍ နားစွဲ့နေမိသည်။ ဆရာတော်ကြီးဟာ မတော်သာရ မချွေးသာ့ခြုံကာကျမ်းကို ဒီကျောင်းလေးမှာပဲ ရေးသားစီရင်တော်မူတယ်လို့ သိရပါတယ်။ သက္ကရာဇ် ၈၂၄-ခုနစ်၊ ဒုတိယ မင်းခေါင်လက်ထက်မှာ ဆရာတော်ကြီးဟာ ရောင့်ဆရာတော်ကြီးထံ စာတတ်နည်းနီသယုကို ခံယူရရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီချောင်းမှာပဲ မတော်ဒီပုံးခြုံကာကျမ်းကို ရေးသားပြီး စာပေပို့ချုံးသံတင်းသို့ တော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဆရာတော် ဦးနှုန်းမှုလာ ရှင်းပြနေသည့် အသံတို့သည် မောင်အောင်အာရုံးတွင် ဝေဝါး၍ သူဖတ်မှတ်ခဲ့ဖူးသည် ဆရာတော် ဦးအရိယံးသ၏ အကြောင်းအရာ အချို့ကို သွား၍ သတိရလိုက်မိ၏။ အားလုံးသော စာပေပူးသာရှင်းကြီးငယ်တို့သည် မောင်တော်ကားလမ်းမဘက် သိသံ့ ထွက်ခွာကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ မောင်အောင်သည် အုတ်လေ့ကားလေးတွင် ထိုင်နေဆဲ။

(၆)

ဆရာတော် မဟာအရိယံးသ၏ အကြောင်းချင်းရာ အချို့နှင့် ပတ်သက်၍ သာသနာလက်ာရ စာတမ်းပါ အချက်အချို့နှင့် ဟိုဟိုသည်သည် သာသနာ

ပင်းယေစကား ကျောင်းမှာပင်
ပါ့။ အဋ္ဌကထာ၊
ဦးကာကျမ်းများကို
သင်ကြားပြီး ကျမ်းကန်များကို
မိန်းမကိုယ်ဝန်ဆောင်
တစ်ရွက်ခန့်
နှုတ်တက်အာရုံဆောင်နိုင်ပါလျက်
ထိုအရှင်သည် ကျမ်းကန်စာပေ
တတ်သည်ဟု
သူ့ကိုယ်သူ
မဆုံးဖြတ်ရဲသေးချေ။ . . .

ရေးရာစာပေများမှ ဖတ်မှတ်ဖူးသည် အကြောင်းအချို့ကို
မောင်အောင် သွား၍သတိရလိုက်မိ၏။

ထုပါရုံစေတီတော်ကြီး၏ ဒါယကာ နရပတိမင်း
လက်ထက်က ဖြစ်သည်။ ရှင်မဟာအရိယဝံသသည်
ရတနာမူရ အဝပ်ညွှန် စာပေကျမ်းကန် တတ်မြောက်လှ
သည်ဟု ကျော်စောထင်ရှား၏။ ထိုပြင် ပင်းယေစကား(၇)
ကျောင်းမှ ဆင်းသက်ခဲ့သည် ပုဂံရှေးသာသနု့အနှစ်
ဆက် ရဟန်းမြတ်တစ်ပါးလည်း ဖြစ်သည်။ ပင်းယေစကား
ကျောင်းမှာပင် ပါ့။ အဋ္ဌကထာ၊ ဦးကာကျမ်းများကို
သင်ကြားပြီး ကျမ်းကန်များကို မိန်းမကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်
ရွက်ခန့် နှုတ်တက်အာရုံဆောင်နိုင်ပါလျက် ထိုအရှင်
သည် ကျမ်းကန်စာပေ တတ်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မဆုံး
ဖြတ်ရဲသေးချေ။

အရှင်သည် ပင်းယေတွင် စာသင်၍ မဝန်ငါးဘဲ
စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ကူး၍ ကျမ်းကန်တတ် ဆရာများထံ
နည်းနာခံရန် ထွက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပုညေစေတီ
မြောက်ဘက်တွင် စစ်ကိုင်းသာသနာတွင် နေလိုလလို
ထင်ရှားသည့် ရောင်းဘုန်းတော်ကြီးသည် သိတင်းသုံး၏။
အချည်းနှီးသော စကားကို မပြောလိုသဖြင့် ရေကို ငံ၍

ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အရှင်မဟာအရိယဝံသသည် စာတောင်းမည်ဟု
သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရောင်းဘုန်းကြီးထံ ချုပ်းကပ်လေ
သည်။ နှစ်ရက်တိုင် စောင့်သော်လည်း စကားပြောခွင့်
မရ။ ဝတ်ဖြည့်၍သာ နေရာ၏။ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင်
အရှင်သည် ရောင့်ဆရာတော် ကြားသီတေန သားရေးကျော်
ကို ခေါက်လိုက်လေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကြားသာဖြင့်
ငံးထားသော ရေကိုထွေးကာ ကိစ္စကိုမေးသည်။ စာတိ
တောင်းရန် လာကြောင်းသီ၍ သင်ကြားလေ့ကျက်ဖူး
သော သင်ရိုးကျမ်းကန်ပင် မရှိပြီဟု ဆရာကဆိုပါသည်
ဟု လျှောက်၏။ သို့သော ဘုရားတာပည့်တော်ကိုယ်တိုင်
ကျမ်းကန်တတ်သည်။ စာတတ်သည် ဆိုသည်ကို မသိ
သေးသောကြောင့် စာတိတောင်းလာပါသည်ဟု လျှောက်
၏။

ဆရာတော်ကြီးက ငါမှာ စာတိသုံးဝါ ပို့ချုပ်သည်။
မွန်းတိမ်းလျှင် ပုညေစေတီသို့တက်၍ တံမြေကိုဝတ်လည်း
ပြုရသေးသည်။ သို့သော စာတတ်မှန်း၊ မတတ်မှန်း
မသိဆိုသည်အတွက် ငါတံမြေကိုဝတ် ပျက်ပါစေကျယ်၊
ဦးကာလက်သန်းကို သင်တော့ဟု စာတိပေးသဖြင့် ဦးကာ
လက်သန်းကိုပင် သင်ရလေသည်။ အရှင်သည် သုံးရက်
မြောက် စာတိသင်ကြားပြီးနောက် ပြသည့်နည်းအတိုင်း
ဆင်ခြင်လျက် နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာသော ရောင့်ဆရာ
တော်ကြီးထံသို့ မလာဘဲနေလေသည်။

ရောင်းဘုန်းကြီးသည် “ပင်းယကပုဂ္ဂိုလ်၊ သုံးရက်
မြောက် စာသင်ပြီး မလာတော့၊ မကျမ်းမမှ ဖြစ်နေ
သလား၊ ပုညေစေတီ အရှေ့မြောက်ဘက် မန်ကျည်းပင်
တော့မှာ တံကျောင်းဆောက်နေသည်။ သွား၍ကြည့်ရှု
မေးမြန်းကြလေ”ဟု စာသင်တာပည့်တို့ကို လွှတ်လေ
သည်။ အရှင်သည် ရောင်းဘုန်းကြီးထံသို့ ရောက်လာ၏။
ဘာကြောင့် မလာသနည်းဟူသော ဘုန်းတော်ကြီး၏
အမေးကို အရှင်က “အရှင်ဘုရား သင်ပြေားသည့် နည်း
ကိုမြှု၍ ဆင်ခြင်ကြုံစည်ရာ စာတတ်သည်ကို သိပါပြီ
ဘုရား”ဟု လျှောက်လေသည်။ထိုအတူ ရောင်းဘုန်းကြီးက
“အသင်ရဟန်းသည် သုံးရက်မျှသင်ရုံဖြင့် စာတတ်ပြီဟု
ကိုယ်တိုင်သိသောကြောင့် ကျေးဇူးကို ဆပ်သောအားဖြင့်
ဦးကာလက်သန်းကိုပင် ဖွင့်လေ”ဟု မိန့်လေသည်။

နောက်လဆက်ဖတ်ပါရန်

ပုဂ္ဂနိုဒ်သာလျှင် အဘယ်ကြောင်း ဟိန်းလတ်

(ယခင်လမှုအဆက်)

ဂျပန်နဲ့စစ်ပဲ ပြီးသွားတဲ့
နောက်မှာ ကျွန်ုတ်တော့မိသားစုနဲ့ ကျွန်ု
တော်ရှုန်ဟဲကို ပြန်ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီနောက် ၁၉၉၄-ခုနှစ်၊ ဧပြီလေး
ရာသီ ကျွန်ုတ် အဖြစ်ဆန်းတစ်ခု
နဲ့ ကြံခဲ့ပါတယ်။

ရှုန်ဟဲဟာ မြို့ကြီးပြုး ဖြစ်
ပေမယ့် အနည်းငယ်မျှလောက်သော
အိမ်တွေသာ အုပ်ပေးစက် တပ်နှင့်
ကြပါတယ်။ အနေးချင်ရဖို့တော့
မိုးသွေးပဲ သုံးတာတော့ မဆန်းဘူး
လော့။

တစ်နေ့ ကျွန်ုတ်ရေချိုး
ဖို့ပြင်ဆင်နေပါတယ်။ မီးကျိုးခဲ့ရဲ့
တောက်နေတဲ့ အိုးကြီးတစ်လုံးကို
အနေးချင်ရဖို့အတွက် ရေချိုးခန်း
ထဲမှာ ချထားတယ်။ ကျွန်ုတ်က
ဒါကိုသတိမပြုမိဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်
ခဲ့တယ်။ ရေစည်ထဲမှာလည်း ရေဇ္ဇား
တွေ အပြည့်ထည့်ထားတာ၊ ရေဇ္ဇား
ငွေ့၊ တထောင်းထောင်းထွက်နေတာ
တောင် မြင်ရတယ်။

ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘူး။
ကျွန်ုတ်က ရေချိုးခန်းတံ့ခါးကို
မင်းတုပ်မချမိဘူး။ ရေချိုးခန်းဘေးမှာ

ပြတင်းပေါက် တစ်ခုရှုပါတယ်။ အဲဒီ
ပြတင်းပေါက်ကတော့ ပိတ်ထား
တယ်။

ကျွန်တော် စည်ပိုင်းထဲကို
ဝင်တော့မလို လုပ်တုန်း၊ ကျွန်တော်
တစ်ခုမှားနေပြီ ဆိုတာ အလိုလို
သိလာတယ်။ ဒီနောက် သိမိတ်
ပျောက်သွားတယ်။ နောက်မှ အဖြစ်
အပျက်တွေလို ပြန်စဉ်းစားကြည့်တဲ့
အခါး၊ ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်
ဆိုကို သွားတယ်။ အသာလေးဖွင့်
လိုက်တယ်။ စည်ပိုင်းသိကို ပြန်ပါ
တယ်။ စည်ပိုင်းရဲ့ အနားသတ်ကို
လက်နဲ့ ကိုင်ရပ်လိုက်တယ်။ ကံ
ကောင်းတာက ပြတင်းပေါက်နဲ့
စည်ပိုင်းကြားမှာရှိတဲ့ မီးကျိုးခဲ့ရဲ့ထဲ
ကို ကျေမသွားတာပဲ။

မီးသွေးငွေ့က ထွက်တဲ့ ကာ
ဘွန်မိနောက်ဆိုက် ပေါ်ငွေ့တွေက
အနုံမရှိဘူး။ ဒီပေါမယ့် အာနိသင်
ကတော့ တကယ့်အဆိုင်တွေပဲ။

ထပ်ပြီးဖြစ်လာတာ က
ကျွန်တော်ရဲ့ ခြောက်နှစ်သိမ္းလေး၊
မာရီယာဟာ အဲဒီအချိန်မှာ ရေချိုး
ခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ သူက တံခါး
ကို တွေ့န်းလိုက်တယ်။ အသာလေး
ဖွင့်ပြီး အထဲမှာဘာရှိလဲဆိုတာ စပ်စု
ကြည့်တယ်။ မာရီယာက နောက်ကျ
တော့ ပြန်ပြောပြတယ်။ “ဖေဖေက
မျက်နှာထား တစ်မျိုးကြီးနဲ့ ကိုယ့်
ခြေထောက်ကို ကိုယ့်လက်နဲ့ တစ်
မျှတ်ဖျတ်ရှိက်နေတယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ လတ်ဆတ်
တဲ့ လေဟာ တံခါးမကြီးနဲ့ ပြတင်း
ပေါက်ကြား ဝင်လာပုံရတယ်။ တံခါး
မကြီးရော၊ ပြတင်းပေါက်ရော အဲဒီ
အချိန်မှာ ပွင့်နေပြီ။ ကျွန်တော်သိ

မိတ်လည်း တစ်စီတ်တစ်ပိုင်း ပြန်
ဝင်လာပြီထင်တယ်။ အရပ်တစ်ပေ
လောက်ရှိတဲ့ လုပ်စီပိုစီကွေးလေး
တစ်ခုဟာ ကျွန်တော်နားကို ကပ်လာ
တယ်။ ကျွန်တော်စီတ်ထဲမှာ အလို
လို သိလာတာက အဲဒီပိုစီကွေး
သတ္တဝါဟာ ကျွန်တော်ပဲ။ ချက်ချင်း
ကျွန်တော်ဆီ တိုးမလာဘူး။ ဒါပေါ်
မယ့် အဆုံးအဖြတ် မပြတ်သားသလို
ချိတ်ချတ်နဲ့ ရွှေတိုးလိုက် နောက်
ဆုတ်လိုက် အကြိမ်ကြိမ်လုပ်နေ
တယ်။

ကျွန်တော်စီတ်ထဲက သိ
နေတာ ရှိတယ်။ “ဒီ ပိုစီကွေးသတ္တဝါ
လေးကို မလွှတ်စေနဲ့။ ဒီပိုစီကွေး
သတ္တဝါလေး ပျောက်သွားရင် မင်း
လည်း သေမှာပဲ။” ကျွန်တော်က
ကျွန်တော်ရဲ့ လည်ပင်းနောက်ကို
လက်နဲ့ ရှိက်ပြီး သွေးလှည့်ပတ်မှု
ပြန်လည်ပတ်အောင် လုပ်ရမယ်လို့
ထင်မိတယ်။ ဒါပေါမယ့် ကျွန်တော်
လက်က ကျွန်တော်ရည်ရွယ်တဲ့
လည်ပင်းဆီ မရောက်ဘဲ ခြေထောက်
ဆီ ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်
ဘုရားတလိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကတော့
ဖွင့်တယ်။ အသံကတော့ဖွင့် မထွက်
ဘူးအဲကြောင့် မာရီယာက ပြောတာ
ဖြစ်မှာ။ ဖေဖေက မျက်နှာထားတစ်
မျိုးကြီးနဲ့ ခြေထောက်ကို လက်နဲ့
တဖြတ်ဖျတ် ရှိက်နေတယ်လို့။

ခုပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့မှ
ကျွန်တော်ဘာသာ ကျွန်တော်ရှုက်မိ
တယ်။ ကျွန်တော်က ဒုက္ခရာက်မှ
ဘုရားတ တဲ့သူကိုး။ အခြေအနေ
တွေ သိပ်ကောင်းနေရင် ကျွန်တော်
က ဘုရားကို ပေါ်နေပြီ။ ဒါမျိုးလူကို
ဘုရားက ဘယ်နှုတ်များ ကယ်ဆယ်

ဖူးလိုလဲ။

ကျွန်တော်လို အခြေအနေ
မျိုးကြံရင် စာဖတ်သူတို့ရော ဘာ
လုပ်ကြမှာလဲ။ ဖောက်ညွှန်ကြပါ။ ဒီ
အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီးမှ ကျွန်တော်စီတ်
ကို ကျွန်တော်ရှုဖွေကြည့်မိတယ်။
ဒါပေါမယ့် နားလည်ဖို့ အတော်ခက်
နေတယ်။ လူကောင်သေးသေးပိုစီ
ကွေး ကျွန်တော်ကဘာလဲ။ ပိုစီကွေး
ကျွန်တော်ကို ပြန်မြင်တဲ့ ကျွန်တော်
ကရောဘာလဲ။ ဒီပိုစီကွေးအကောင်
သေးသေးပျောက်သွားရင် ဒုက္ခရာက်
တော့မယ်ဆိုတဲ့ သတိကိုပေးတာ
ကရော ဘယ်လိုသိမိတ်ကလဲ။ ပိုစီ
ကွေး ကျွန်တော်ဆိုတာကရော အ
ပေါ်ယံ အပရိက ကျွန်တော်ပဲလား။
ပိုစီကွေး ကျွန်တော်ကို သိမိတ်ဖြစ်
ပေါ်လာတဲ့ ကျွန်တော်ကရော တ^{ကယ့်}
ကယ့် ကျွန်တော်စစ်စစ်ပဲလား။

ဒါကတော့ “ကျွန်တော်”
နှစ်ယောက်ကို ပထမဆုံးတို့ကိုရှိက်
အတွေ့အကြံပထမဆုံး ရတာပါပဲ။
သိမိတ်ကတော့ နည်းနည်းစိုးတိုး
ဝါးတား နိုင်သပေါ့လေ။

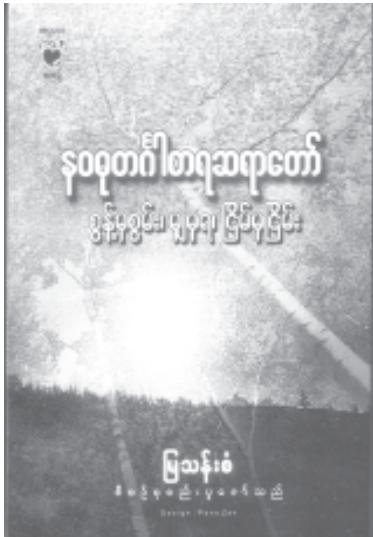
အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီးတဲ့
နောက်မှာ ကျွန်တော်ပုံံသာသာကို
ပိုပြီး လုံလဝိရိယုန်းကို လေ့လာဖြစ်
ခဲ့ပါတယ်။ နောက်နဲ့လိုလို တစ်နောက်
တစ်နာရီလောက် အချိန်ပေးပြီး ဖတ်
ရှုခဲ့သမျှ တရားစာတွေကို ဆင်ခြင်
သုံးသပ်ပါတယ်။

နောက်လဆက်ဖတ်ပါရန်
■ ဟန်းလတ်

ထွက်ခဲ့သမျှ

စာရမ်း

သန်းထိုက်သူ

ଫଂଦନାଗୀତରକାଣ୍ଡେ

စွန်မှုစွမ်း၊ မှူးမရ၊ ပိုမ်မပိုမ်း

- မြသန်းစံ စီစဉ်စုစည်းပူဇော်သည်
 - ပထမအကြိမ် ၉၂လိုင်လ၊ ၂၀၀၃-ခုနှစ်
 - တန်ဖိုး (ရွှေ)ကျပ်
 - အပွဲမှာအဓမ္မရသတ္တာပေတိက်
အမှတ်(၁၈၉)ရွှေဝါထွန်း(၂)လမ်း၊ (၃၃)ရပ်ကွက်၊
ဒရိမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)ရန်ကုန်။ ဖုန်း-၉၈၄၈၇၃၈
မှဖြန့်ချိသည်။
 - စာများ၏ပြုချက်အမှတ် ၆၂၂/၂၀၀၃(ခု)
နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တော်၏ ဓမ္မခရီးအတွက်
မျှများနှင့် ကျင့်စဉ်များဖြစ်ပါသည်။ မူလက ဓမ္မပဒေ
စဉ်၊ ဂုဏ်ပဋိပတ်အကျင့်မြတ်၊ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်
ကျမ်းငယ်သုံးအုပ်ကို သွေ့ပါထက်သန်သူ အလုပ်ရှင်

များက မိမိတို့ ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသလောက် ကြီးပစ်း
အားထုတ်ကာ ရိုက်နိုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ကြပါသည်။ ယင်း
စာအုပ်ငယ်များနှင့် ဆရာတော်၏ဓမ္မခရီးအတွေ့အကြံ၊
များ၊ အဆုံးအမေများကို ပေါင်းစပ် သေသပ်ကောင်းမွန်
သော ကျမ်းငယ်တစ်စောင်အဖြစ် ဆရာမြေသန်စံက စီစဉ်
စုစဉ်းပူဇော်ချင်းဖြစ်သည်။

၅၅။ ဤစာအုပ်တွင် ဆရာမြေသန်းစံ၏ “စွန့်မှုစွမ်း၊ မျှများ ပြိုမြို့ပြိုမြို့” ဆောင်းပါးနှင့် ဆရာကျော်နှုန္လားအောင်၏ “ရှိလိုချုပ်သာတာ၊ ရှိလိုဆင်းခဲ့တာနှင့် နာဝတာဂါးစာရ ဆရာတော်” ဆောင်းပါးများပါ ပူးတွဲဖော်ပြထားပါသည်။

ဆရာမြသန်းစံက “မသေခင်တရားထူးကို ရရ
မည်ဟူသောအမိုးနှင့် ယုံကြည်ချက်ရှိသူ ယောကိ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အရေအတွက် လွန်စွာနည်းပါးနိုင်ပါသည်။
ဆိုရလျှင် ဤစာအုပ်ပါ ကျင့်စုံများသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ
အတွက်တော့ လွန်စွာအသုံးကျမည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ထူးမြတ်သောတရားကို ရှာတွေ့ဖို့ ရည်ရွယ်
လျက် နိုက်မပါရမိအဟုနှင့်ဖြင့် ကိုလေသာကာမဂ်၏
တော့မှ ထွက်ခွာလာသူတိုင်းအတွက် မဆောင်ပဖြစ်
ဆောင်ထားရမည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပါသည်။

အပေါ်ယံလျှပ်၍ ပြောပြောနေ၊ ပြောပြောခံယူကာ
တရားနှင့်ပတ်သက်၍ ကုသိလိဖြစ်ကလေးပေါ်ဟု ဆိုသူ
တို့အတွက်အမူ ဤကျမ်းစာများသည် ဖတ်၍မလိုးနိုင်
ဖြစ်နေပါတယ်မယ်။

သိဒ္ဓန ဂိစ်မရှိပါ။

ဆရာတော်၏ အနေအထိုင်ရှိးပံ့၊ တရားဓမ္မနှင့်

ပတ်သက်၍ အသိအမြင်နက်ရှိခိုင်းပုံ၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား မှနှင့် လာသံလာသ မလိုလားပုံ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့် ကျင့်သလိုလည်းပြောပုံ စသည်တို့ကို ရေးပြနေလျှင် ဤ အမှာစာပင်လျှင် နောက်ထပ် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖြစ် သွားနိုင်ပါသည်။

ဆရာတော်၏ ကျမ်းစာများမှတစ်ဆင့် ဆရာ တော်၏ အန္တာသယနှင့် ဓမ္မခရီးတို့ကိုလည်း စာရွှေသူတို့ တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မခရီးလမ်းပေါ်၌ ကြံ့လာသမျှအားလုံးကို ကြံ့ ကြံ့နိုင်သော စိတ်ဓာတ်၊ ခနီး မေတ္တာဓာတ်တို့ဖြင့် ဆရာ တော် ရင်ဆိုင် ကျော်လွှားခုံးများကိုလည်း အားကျေကြည်သို့ ဖွယ်ရာ တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်”ဟု ဆိုပါသည်။

မစွဲမပြု အမြဲသတိရှိကြမယ်

- ရွှေမင်းဝံသရာတော်
- ပထမအကြိမ် ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၃-ခုနှစ်
- တန်ဖိုး (၈၀၀)ကျပ်
- ရွှေမင်းဝံသရာတော်၏ သတိပြုနှင့်အကျိုး တရား တော် (၈)နွေတွဲကို လုံးကောက်ဖော်၍ ပြန်လည်တည်း
- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၁၁/၂၀၀၃ (၉)

ရွှေမင်းဝံသရာတော်၏ သတိပြုနှင့်အကျိုး တရား တော် (၈)နွေတွဲကို လုံးကောက်ဖော်၍ ပြန်လည်တည်း ဖြတ်ပြုဆင်ရှိပြီး၊ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် လိုအပ်သည့်များ ဖြည့်စွက် ရေးသားထားပါသည်။

ရွှေမင်းဝံသရာသန၏ ပြို့ပစ္စ်း အရှင်စန္ဒ ဂေါတီ(B.D.S)က “သတိပြုနှင့်အကျိုး တရား သတိပြုနှင့်အကျိုး တရားအား တွေ့ကို ကိုယ်တွေ့သိသွား ပြီဆိုရင်တော့ ဘုရားရှင်ဟောကြားခဲ့တဲ့ သတိပြုနှင့် အကျိုးတရားတွေကို ကိုယ်တွေ့ခဲ့စားရမှာပါပဲ။ အားမထုတ်ဖူးသေးရင် (သို့မဟုတ်) ဒီတရားတွေ အားထုတ်ရင် ဘာ

အကျိုးတရားတွေ ရမှာလဲဆိုတာ ရူးစစ်းပြီးမှ အားထုတ်ချင်သူများအတွက်ကတော့ ရွှေမင်းဝံသရာတော်၏ မစွဲ မပြု အမြဲသတိရှိကြမယ်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ဤတရား စာအုပ်ကို သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။

သတိပြုနှင့်အကျိုးတရား အားထုတ်ပုံး အားထုတ်နည်းများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြထားသလို ယခုဘဝ လက်တွေ့ ကိုယ်တွေ့ ခံစားရမယ့် အကျိုးတရားများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိဖော်အတွက် ပစ္စ်ပြန်ဖြစ်ရပ်မှန်များနှင့် ဆရာတော်၏ ကုမ္ပဏီနာစာစိရုယ် အတွေ့အကြံများအရ သိခဲ့ရတာတွေကိုလည်း ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းပြုပေါက်တော်မူစဉ် ကာလက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်များကိုလည်း သူ့နေရာနှင့် သူ့သင့်လောက်အောင် ဖော်ပြထားပါတယ်။

ဖတ်ရင်း၊ ဖတ်ရင်း စာဖတ်သူရဲ့ သန္တာန်မှာ စာရေးသူ ဆရာတော်၏ မေတ္တာစေတနာများကို နားလည် လာရုံးမက ကိုယ်တိုင်လည်း သတိပြုနှင့်အကျိုးတရား တွေ သိရှိခဲ့စား ပိုင်ဆိုင်ရယူလိုပိုတ်များ တဖ္တားဖဗ္ဗားနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာပါမယ်။ တရားရိုပ်သာသို့ တရားအားထုတ်ရန် ဝင်ရောက်လိုပိုတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

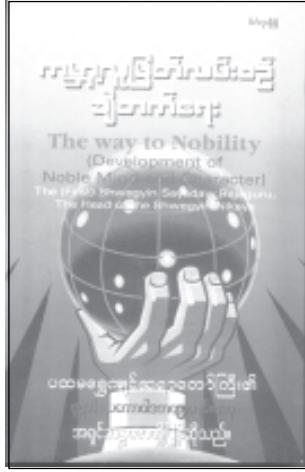
ဒုံးအပြင် ရဟန်းတော်များအတွက်လည်း ဝံပါ သနနာတရားများ ဟောကြားဖို့ရာအတွက် ကျမ်းကို အထောက်အထားများနှင့်တာကွဲ တရားဟောဟန်အတိုင်း ရေးသားထားသဖြင့် အထောက်အပံ့ကောင်းဖြစ်မှာလည်း သေချာပါတယ်။ မိမိတို့ အလိုက့်သလို ဖတ်ရှုလေ့လာ ဟောကြားအားထုတ်နိုင်ဖို့ အသုံးပြုနိုင်မည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

မယုံလျှင် ဖတ်ကြည့်ပါလိုသာ ပြောပါရစေတော့” ဟု ဆိုပါသည်။

သပြုကန်ဆရာတော်(သို့မဟုတ်)

အုံဖွံ့ဖွဲ့ပုံပိုကြရထူး

- ဦးကျော်လှိုင် (ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးမဟာဝိဇ္ဇာ-သလ္လတာ)
- ပထမအကြိမ်
- တန်ဖိုး (မွှေဒါန)
- ဒေါ်ချယ်ရှိသိန်း (ယာယို-ဒရိရ)
- မိခင်ရောဝတီစာအုပ်တို့ကို ဖြန့်ချိသည်။
- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၅/၂၀၀၃ (၈)

ရန်ကုန်ဖြူ၊ ပုဂ္ဂန်တောင်၊ ရွှေကျင်ကျောင်းတိုက် ပစာနှန်ယက သပြောက်နဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ရှုစွဲနှင့်မြောက်ရှုတော်မှန်းဆ ပူဇော်ပွဲ (၈-၂၂၀၃)တွင် ဆရာတော်ကြီး၏ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဂုဏ်အဖြာဖြာကို ဆရာတိုးကျော်လိုင် (စိန္တရာတိထူးမဟာဝိဋ္ဌ-သက္ကတ)နှင့် ရန်ကုန်တိုင်း၊ မဂ္ဂလာတောင်ညွှန်ဖြူနယ်၊ ပုဂ္ဂန်တောင် ရွှေကျင်ကျောင်းတိုက် ပစာနှန်ယက အရှင်ခေမာစာရုတွဲက ချီးကျူးပူဇော်တော်မှုခုကြပါသည်။

ဆရာတိုးကျော်လိုင်နှင့် ဆရာတော် အရှင်ခေမာစာရုတွဲ၏ ချီးကျူးပူဇော်မှ အဖုံးဖုံးကို စာတစ်စာတောင်၊ ပေ တစ်ဖွဲ့မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာ ဦးကျော်လိုင်သည် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပညာရှင်ဖြစ်၍ ဆရာ၏ ဟောပြောချက်များသည် ပညာရှင်ရှုထောင့် သုတေသနအမြင်မျိုးဖြင့် စွဲငွော မီး ဟောင်းထိုးပြုသွားလေရာ လေးနက်စွာ မှတ်သားဆောင်ရွက် သင့်သည်အချက်များ ပါရှိသည်ကို တွေ့ရှုရပါသည်။

ဆရာ အကျယ်တစ် ဟောပြောသွားသောအချက် များသည် သပြောက်နဲ့ဆရာတော်ကြီးကို ‘အုံဖွယ်စွယ်စုံ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး’အဖြစ် ပုံရိပ်ထင်ရှားလာပေါ်သည်။ ဆရာ ဟောပြောချက်များအနက် အချို့သည် ကွန်မတို့၏ အသိ ဉာဏ်ကို ဖျတ်ဆုံးလုပ်းစေခဲ့ပါသည်။

သပြောက်နဲ့ဆရာတော်ကြီးသည် အုံဖွယ်စွယ်စုံ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်ကြောင်းကို မီးမောင်းထိုးပြုရာတွင် ဆရာက ပရိတ်ကြီးနိသယသတ်၊ ဝိသုဒ္ဓမဗ္ဗန်ဒါနကထာနှင့် ဟောဇာ သုတ် တရားတော်မြတ်တို့ကို ‘စံ’အဖြစ် ဖော်ညွှန်းသွား သည်မှာ အလွန်မှတ်သားစရာကျောင်းပါသည်”ဟု မိခင်ရော်တိစာအုပ်တိုက်မှ ဒေါ်ဝါဝါစိုးက ဆိုပါသည်။

ကမ္မာ့လူမြတ်လမ်းစဉ် ချို့တက်ရေး

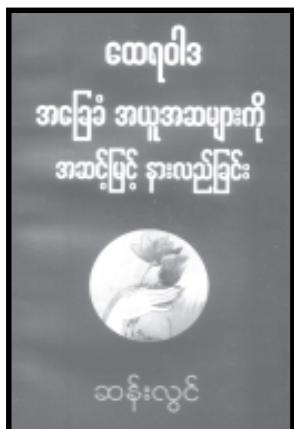
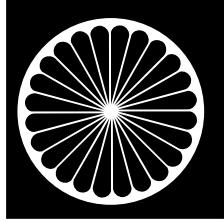
- ပထမရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး၏ ရှုံးသိသောကာဝါဒ
- ကျမ်းစာမှ အရှင်စန္တအော်တိပြန်ဆိုသည်။
- ဒုတိယအကြိမ်၊ သုရှတ်လ၊ ၂၀၀၃ခုနှစ်၊
- တန်ဖိုး (၅၀၀)ကျပ်
- စိတ်ကူးချီးချီးအနုပညာ (ရဲ)၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။
- ဖုန်း-၇၂၆၅၄၉၂မှ ဖြန့်ချိသည်။
- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်၊ ၁၉၁/၂၀၀၃ (၃)
- ကြုံစာအုပ်တွင် “ရဟန်းများဆုံးလျှင် တရားစကား ပြောကြသည်။ မပြောလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ When Bhikkhus meet they discuss Dhamma if not, they remain silent.”

“ဦးခေါင်းပြောင်အောင် ရိတ်ခြင်းသည် မာနကို လည်း ရိတ်သည်မည်၏။ A head shaven means pride shorn.”အစရိုသည့်တရားအနှစ်ကောက်နှစ်ချက် မြန်မာ၊ အင်လိပ်ဘာသာပြန် စာစုပေါင်း (၂၁၄)ခု ဖော်ပြထားပါသည်။

“ဤကျမ်းစာအုပ်ယောက်သည် ပထမရွှေကျင် သာသန ပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရှုံးသိသောကာဝါဒကထာ မှ ကမ္မာ့လူမြတ်လမ်းစဉ်ချို့တက်ရေး၊ တရားရေးဆိုင်ရာ ထဲဝါဒ အမြေတော်များကို မလိုင်မြှုံး၊ ကံကြီးသိရိသာမာရုံ ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် အရှင်စန္တအော်တို့က အင်လိပ်

ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုရေးသားဦး (၁၉၆၇)ခုနှစ်က ကံကြီး
စာပေ စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေးအသင်းမှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချွဲ
သော မွန်မြတ်လူသည် ကျမ်းငယ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော် အရှင်စန္ဒာဂေါ်သည် သဏ္ဌာရာ၏
(၁၃၄၇)ခုနှစ်တွင် ပုံလွန်တော်မူခြားပေါ်ရောက် ငင်းရေးသား
ဦး ရေးသားဆဲစာရွှေ ကျမ်းငယ်များစွာ ကျန်ရှုခဲ့ရာမှ
ဆရာတော်၏ ပညာရည်နှင့် ကျေးဇူးတရားကို အောက်မှာ
တသ ဂါရဝါပြုလျက် နောင်းလူတိုအကျိုးငှာ ဤကျမ်းငယ်
ကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ် စီစဉ်တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်”
ဟု ဆိုပါသည်။

ထေရဝါဒ အခြေခံအယူအဆများကို အဆင့်မြင့်နားလည်ခြင်း

- ဆန်းလွင်
- ပထမအကြိမ် ရှုလိုင်လ၊ ၂၀၀၃-ခုနှစ်
- တန်ဖိုး (၇၀၀)ကျပ်
- နှစ်းဒေဝိစာပေ
၂၀၁/၁၍၅၊ ၃၂ထပ်(ပဲ)၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း(လယ်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၂၄၄၂၂၄၄၄ ဖြန့်ချွဲသည်။
- စာမျခွင့်ပြုချက်အေမှတ်၊ ၁၄၀/၂၀၀၃ (၂)
ယနေ့ ပုံစံဘာသာဝင်များ ယုံကြည်ကိုးကွယ်
သော ထေရဝါဒပုံစံဘာသာ၏ အယူအဆသောတရား
အမှန်နှင့် အနှစ်သာရတန်ဖိုးများကို သိမြင်သောပေါက်
စေပြီး ပွဲအစစ်ကို ဘဝအလင်းအဖြစ် လမ်းညွှန်ပေးမည့်
စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူက “အကျိုးငှာ ရင်ထဲတွင် အနာဂတ်

ပိုင်ရှင် ပုံစံဘာသာဝင်လူငယ်ပရီသတ်နှင့် ပတ်သက်သော
ခံစားချက်တစ်ခုရှိခဲ့ပါသည်။ ထိခံစားချက်၏သဘောကို
'ထေရဝါဒအုတ်မြတ်များအဖွဲ့' စာအုပ်တွင် ပထမတင်ပြ
ခဲ့ပါသည်။ ထပ်မံ၍ ထိခံစားချက်သဘောကို ပိုမိုထင်ရှုး
အောင် ဆိုရှိုးမည်ဆိုလျှင် လာမည့် အနာဂတ်တွင် ယနေ့
မျက်မောက် လူငယ်များသည် မိမိတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်
ဆည်းက်ရော်သော ပုံစံဘာသာ(ထေရဝါဒ)က လက်ခံထား
သော အခြေခံအယူအဆများ၏ သဘောအမှန်ကို ထိုထွေး၍
သိမြင်နားလည်သူများ ဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒဖြစ်ပါ သည်။
'သုတေဝါဒအရှင်ယာသာဝင်ကော်'တွေ ဖြစ်စေချင်ပါ သည်။
ထိုသို့ဖြစ်မှသာ လူငယ်များ၏စိတ်ထဲတွင် မိမိတို့
ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော ဘာသာအယူဝါဒ၏ အနှစ်သာရ^၁
တန်ဖိုးနှင့် နက်နဲ့မှုများကို ပိုမိုတန်ဖိုးထားတတ်လာ
ပြီးလျှင် မြတ်ပုံစံ၏ သာသနာအဆုံးအမတော်များနှင့်
အညီ နေတတ်၊ ထိုင်တတ်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုအဆုံးအမ^၂
များအပေါ် ယုံကြည်ကိုးထားမှု တိုးပွားလာကြပါလိမ့်မည်။
ထိုအခါ ဓမ္မကို ဘဝထဲမှာ အသုံးချက်တွေသူများဖြစ်လာ
ကြပါလိမ့်မည်။

ပုံစံဘာသာဝင်တွေကှာ ကံနှင့်ညာကြသည် မကဲ့ပါ။
ဘဝကောင်းစားရေးကို လိုက်စားခြင်းသည် ကံလမ်းဖြစ်
သည်ကို သိရမည်။ ဘဝပြုတ်ပြီး ဘဝလွှတ်မြောက်ရေး
သည်သာ ညာကြည်လမ်းဖြစ်သည်။ ကံသဘောနှင့် ညာကြ
သဘောကို ကွဲကွဲပြားပြား နားလည်သင့်သည်။ ကုသိုလ်
နှင့် အကုသိုလ်ကိုပင် ကွဲပြားစွာ သိသူက မများပါ။
လူငယ်တွေ ထေရဝါဒအခြေခံအယူအဆတွေကို သိစေ^၃ ချင်၍ ဤစာကိုရေးခဲ့ပါသည်”ဟု ဆိုပါသည်။

■ သန်းထိုက်သူ